

HARLEQUIN®

ANNE GRACIE

RITA AWARD FINALIST

Gallant Waif

HARLEQUIN HISTORICALS® \$4.99 U.S./\$5.99 CAN.

Gallant bơ vơ

Anne Gracie

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

<u>Mở đầu.</u>	<u>3</u>
<u>Chương Một</u>	<u>9</u>
<u>Chương Hai</u>	<u>24</u>
<u>Chương Ba.</u>	<u>39</u>
<u>Chương Bốn.</u>	<u>53</u>
<u>Chương Năm..</u>	<u>71</u>
<u>Chương Sáu.</u>	<u>83</u>
<u>Chương Bảy.</u>	<u>96</u>
<u>Chương Tám..</u>	<u>107</u>
<u>Chương Chín.</u>	<u>121</u>
<u>Chương Mười</u>	<u>133</u>
<u>Chương Mười một</u>	<u>146</u>
<u>Chương Mười hai</u>	<u>159</u>
<u>Chương Mười ba.</u>	<u>173</u>
<u>Chương Mười bốn.</u>	<u>187</u>
<u>Chương Mười lăm..</u>	<u>201</u>
<u>Chương Mười sáu.</u>	<u>213</u>
<u>Chương Mười bảy.</u>	<u>222</u>
<u>Phần kết</u>	<u>240</u>

Tóm tắt:

Kate hoàn toàn sững sờ khi cô từ chối chấp nhận lời đề nghị “từ thiện” của Lady Cahill thì bị bà “bắt” vào trong cỗ xe xa hoa của mình và đưa đi. Nhưng lý do thật sự ẩn đằng sau việc làm kỳ quặc của bà lão ấy là đưa cô đi gặp cháu trai bí ẩn của bà, Jack Carstairs.

Bị thương tật trong cuộc chiến tranh Bán đảo, bị cha từ bỏ và tước quyền thừa kế, rồi bị hôn thê từ hôn, Jack chán nản tự nhốt mình vào trong ngôi nhà ở miền quê, nhưng Kate không kiên nhẫn với hành vi như vậy. Đột nhiên Jack thấy mình đã có một mục đích sống, đó là cố gắng tránh xa những nỗ lực của Miss Farleigh can thiệp vào cách sống mà anh đã chọn lựa. Bởi vì, nếu anh không cẩn thận, Kate sẽ thành công trong nỗ lực làm anh muốn tham gia trở lại vào cuộc sống của loài người!

MỤC LỤC

[Mở đầu.](#) 3

[Chương Một](#) 9

[Chương Hai](#) 24

[Chương Ba.](#) 39

[Chương Bốn.](#) 53

[Chương Năm..](#) 71

[Chương Sáu.](#) 83

[Chương Bảy.](#) 96

[Chương Tám..](#) 107

[Chương Chín.](#) 121

[Chương Mười](#) 133

[Chương Mười một](#) 146

[Chương Mười hai](#) 159

[Chương Mười ba.](#) 173

[Chương Mười bốn.](#) 187

[Chương Mười lăm..](#) 201

[Chương Mười sáu.](#) 213

[Chương Mười bảy.](#) 222

[Phần kết](#) 240

Mở đầu

Kent, Anh Quốc. Cuối hè năm 1812.

“Không, không, Papa. Con không thể. Ba không thể bắt con được!”

“Thôi mà, con yêu, ba xin con. Sẽ không mất thời gian đâu, với lại ba sợ là cậu ta sẽ không chịu nghe thông báo của ba.”

Người đàn ông cao, tóc đen đang chờ một mình trong phòng khách tỏ vẻ phản ứng với những giọng nói đó, hình như nó vọng ra từ bên ngoài. Anh quay mạnh người và để lộ ra một tiếng rên nhỏ, khuôn mặt anh căng lên trong đau đớn. Cử động một cách thận trọng hơn, anh cẩn thận co chân lại, với sự trợ giúp của cây batoong. Vẻ tái nhợt cũng từ từ biến mất khi cơn đau đã giảm xuống.

Anh liếc nhìn về phía có các giọng nói và nuốt khan, căng thẳng kéo mạnh cái cà vạt, và vì vậy đã làm hỏng cái kỳ công anh đã dành hàng giờ để chuẩn bị. Quần áo anh mặc thuộc loại có chất lượng tốt nhất, mặc dù hơi lỗi thời; chúng có vẻ như được may đo cho một quý ông nào đó hơi mập hơn một chút, vì cái áo khoác lẽ ra nên ôm vừa người thì nó khá rộng ngoài trừ phần vai. Anh ta khá gây ấn tượng khi đứng ngay người nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ bởi chiều cao, đôi vai rộng và vẻ đẹp trai ảm đạm, nhưng ốm, gần như là hốc hác.

Jack Cartairs đã chờ đủ. Đã là đủ tệ để ngồi hàng giờ trong một cỗ xe mới tới được đây...sau đó lại còn bị bỏ rơi trong một căn phòng khách nhỏ đã gần nửa giờ đồng hồ, quá nhiều cho một người đàn ông đã trải qua ba năm toàn ở ngoài trời, chỉ huy các đội quân dưới trướng Wellington trên Bán đảo. Anh mở cánh cửa Pháp và bước ra ngoài không khí trong lành, mát mẻ, và ngay lập tức được thưởng thức giọng ngọt ngào du dương của người yêu.

Jack bước về phía trước một cách sốt ruột. Ba năm, và bây giờ đang chờ đợi để kết thúc nó. Chỉ trong vài phút nữa thôi, anh sẽ lại được ôm cô trong vòng tay anh, và ác mộng sẽ chấm dứt. Anh háo hức bước khập khiễng về phía các giọng nói đến từ các cửa sổ Pháp đang mở dọc theo dãy nhà.

“Không, Papa, ba nói với anh ấy đi. Con không muốn nhìn thấy anh ấy”. Giọng hờn dỗi, sưng sứa của Julia. Jack chưa bao giờ nghe thấy giọng như vậy trước đây.

“Thôi được, thôi được, con gái, ba sẽ nói với cậu ta và sẽ bồi thường cho cậu ta, đừng sợ, nhưng con phải thấy là ít nhất con phải đi cùng với ba, vì con cũng biết là cậu ta sẽ không tin ba.”

Jack lạnh người. Anh đã nhận được một bức thư tràn đầy ngọt ngào và yêu thương từ Julia, chỉ mới cách đây một tháng, chỉ trước khi anh bị thương. Nó cùng đợt với các bức thư báo cho anh biết cha anh đã chết. Nhiều tháng sau đó, như tất cả các bức thư nhận được trên Bán đảo.

Cái giọng dễ thương, quen thuộc đã trở nên hờn dỗi, giống trẻ con. “Con không muốn gặp anh ấy, không muốn. Anh ấy đã thay đổi, con biết, con đã thấy anh ấy từ cửa sổ.”

Giọng cha cô dễ dàng. Ông luôn luôn mềm nhũn trong bàn tay của cô con gái rượu, nhưng chỉ lần này thôi ông đang cố tỏ ra cứng rắn. “Phải, con yêu, con phải biết điều đó. Sau tất cả, cậu ấy đã tham gia chiến tranh và chiến tranh làm thay đổi con người.”

Julia phát ra một âm thanh nhỏ, người nào tinh ý sẽ nhận ra đó là tiếng khịt mũi. “Anh ấy... anh ấy giờ xấu xí, Papa à; khuôn mặt anh ấy đã bị hủy hoại.”

Một cách vô thức, Jack đưa bàn tay thô ráp lên cái vết sẹo vẫn còn mới chia đôi gò má anh từ thái dương xuống miệng.

“Và anh ấy gần như không thể đi được.” Giọng cô trở nên mềm mại và dễ dàng. “Papa, làm ơn, đừng bắt con nói với anh ấy. Con không thể chịu được dù chỉ là nhìn anh ấy, với cái chân thật là kỳ dị. Giá như anh ấy chết đi còn hơn là trở về như thế này.”

“Con gái!” Giọng cha cô nghe bị sốc.

“Phải, con biết điều này khó khăn,” Julia tiếp tục, “nhưng khi nghĩ tới vẻ đẹp trai của Jack trước đây và tình trạng bây giờ làm con muốn khóc. Không, Papa, không thể nào.”

“Con chắc chứ, con yêu?”

“Dĩ nhiên, con chắc chắn. Ba đã nói cho con biết cha anh ấy đã chẳng để lại gì cho anh ấy cả. Con không thể cưới một người ăn xin.” Cô giậm chân. “Thật là bực bội – bao nhiêu là thời gian cho chờ đợi. Và, cho dù anh ấy có thể đi mà không bị ngã, thì ba có chắc là anh ấy có thể nhảy với con khi mà anh ấy phải dùng...”

Giọng cô nhỏ dần khi nhớ lại những khoảnh khắc kỳ diệu cô đã trải qua trên sàn nhảy, thu hút các ánh mắt ghen tị của mỗi phụ nữ trong phòng. Cô giậm chân lần nữa, tức giận vì bị tước mất những điều cô đã trông đợi.

“Không, Papa, không thể nào! Bây giờ con vui vì ba đã không cho phép thông báo chính thức chúng con đã hứa hôn với nhau, mặc dù lúc đó con đã nghĩ ba thật vô lý.”

Jack đã nghe đủ. Khuôn mặt anh trắng bệch và giận dữ, anh lùi người ra khỏi các rèm cửa đã che khuất anh và bước vào phòng.

“Tôi nghĩ cô nói xong rồi, phải không?” anh nói trong một giọng nhẹ, khô khốc.

Có một chút lúng túng khi hai người biết anh đã nghe được. Nhưng không ai hỏi anh đã ở ngoài bao lâu. Jack khập khiễng lặng lẽ bước ra cửa và mở nó ra cho cha Julia bước ra ngoài.

“Tôi tin sự hiện diện của ngài ở đây không còn cần thiết nữa, Sir Phillip,” anh nói. “Ngài vui lòng để chúng tôi ở đây một mình được không, thưa ngài?”

Sir Phillip Davenport bắt đầu đỏ mặt. “Nghe này, Carstairs, tôi sẽ không bị ra lệnh ở trong nhà mình. Tôi hiểu nó hẳn đã gây sốc cho anh, nhưng anh sẽ không còn vị trí với con gái tôi-”

“Cám ơn, thưa ngài.” Jack cắt ngang lời ông. “Tôi hiểu ý ông, nhưng tôi tin tôi được một vài khoảnh khắc riêng tư với hôn thê của mình.”

Giọng nói nhiều năm làm chỉ huy đã có tác dụng. Cha của Julia bắt đầu tỏ vẻ khó chịu và bước vài bước về phía cửa.

“Ồ, nhưng...” Julia bắt đầu.

“Theo như tôi biết thì hứa hôn của chúng ta vẫn chưa được hủy bỏ nên tôi tin là tôi có quyền được tự mình nghe nói.” Jack một lần nữa làm cử chỉ ra hiệu cho cha cô rời đi. Thấy người đàn ông đó vẫn còn do dự và lo lắng, thể hiện cái nhìn nghi ngờ. Anh thêm vào ngọt ngào, “Tôi bảo đảm với ngài, Davenport, dù tôi đã thay đổi trong nhiều khía cạnh, nhưng tôi vẫn còn là một người đàn ông lịch sự. Con gái ngài sẽ an toàn với tôi.”

Sir Phillip bỏ đi, để lại cô con gái trông có vẻ bối rối lẫn giận dữ. Một sự im lặng kéo dài.

Julia làm một cái xoay người nhanh, duyên dáng, tiếng sột soạt của cái váy là âm thanh duy nhất trong phòng. Những cử động duyên dáng được trình diễn, như ngụ ý thể, cơ thể căng đầy, hoàn hảo trong bộ váy đẹp nhất mà London có thể có, kiểu tóc vàng thời trang, đồ trang sức tinh tế trên chiếc cổ trắng mịn và ở cổ tay cô. Cuối cùng Julia cũng lên tiếng.

“Em xin lỗi vì anh đã nghe những điều như thế, Jack, nhưng anh cũng biết là những kẻ nghe lén chẳng bao giờ nghe được điều gì tốt lành cả.” Cô nhún vai một cách thanh lịch, lướt đến cửa sổ và đứng đó nhìn ra ngoài, có vẻ như đang ngắm quang cảnh ngoài vườn.

Khuôn mặt Jack sa sầm xuống, vết sẹo như xoắn lại trên gò má xanh xao của anh.

“Chết tiệt, Julia, ít ra thì em cũng phải tự mình nói vào mặt tôi chứ - vào phần còn lại của nó,” anh thêm vào một cách cay đắng. “Phần nào cũng là vì em mà tôi đã ở trong tình trạng thế này mà.”

Cô quay lại, khuôn miệng dễ thương của cô bĩu lên với sự phẫn nộ. “VẬY Ờ, Jack, làm thế nào mà anh có thể đổ lỗi cho tôi vì chuyện đã xảy ra với anh được nhỉ?”

Môi anh xoắn lại mỉa mai, rồi anh nhún vai, đôi vai mạnh mẽ trong chiếc áo khoác sáng màu, đã cũ.

“Có lẽ không phải trực tiếp. Nhưng khi cha tôi ra lệnh cho tôi phải hủy cuộc đính hôn này có phải em đã quăng mình vào vòng tay tôi, cầu xin tôi hãy kiên định không vậy. Tất nhiên là tôi đã làm thế.”

“Nhưng tôi đâu có biết cái ông già kinh khủng đó thật sự tước quyền anh vì đã không vâng lời ông ấy?”

Giọng anh lạnh, đôi mắt anh cũng lạnh. “Cái ông già kinh khủng đó là cha tôi, và tôi cũng đã nói với em lúc đó là ông ấy sẽ làm thế rồi mà.”

“Nhưng ông ấy yêu anh mà! Tôi đã chắc chắn ông ấy chỉ đang dọa...đang cố để làm anh làm theo ý ông ấy.”

Giọng anh khô khốc. “Đó là lý do tại sao tôi đăng ký đi lính, nếu em còn nhớ.”

Đôi mắt xinh đẹp đó lướt qua người anh, bỏ qua vết sẹo khủng khiếp trên má và cái gậy.

“Phải, và nó đã phá hủy anh!” Cô bấu môi, quay mặt đi.

Anh im lặng trong một lúc, đang nhớ lại điều cô đã nói với cha cô. “Tôi nghe cô nói rằng tôi sẽ không bao giờ khiêu vũ lần nữa. Cũng như cưỡi ngựa.”

“Chính xác,” cô đồng ý, lơ đi cái nhìn khó chịu của anh. “Và liệu cái sẹo khủng khiếp trên mặt anh đó có biến đi không? Tôi nghi ngờ lắm.” Cô đột nhiên có vẻ nhận ra sự độc ác ở những gì mình đã nói. “Ồ, xin tha lỗi cho tôi, Jack, nhưng anh đã từng là người đàn ông đẹp trai nhất London, trước khi...” Cô ra dấu vẽ kinh tởm hướng về cái sẹo.

Với mỗi từ cô ta thốt ra, cô ta để lộ bản chất mình càng lúc càng rõ hơn, nỗi đau đớn, vỡ mộng và tức giận bản thân như bị một con dao đang xoắn trong ruột Jack. Vì cái người xinh đẹp mà trống rỗng này mà anh đã mãi mãi xa cách với cha mình. Cũng như Julia, anh không bao giờ tin cha anh sẽ thật sự tước quyền thừa kế của anh, nhưng có vẻ như cha anh đã qua đời mà không tha thứ cho Jack. Nó đã làm tổn thương Jack sâu sắc; không phải vì mất phần thừa kế, mà là mất đi tình yêu của cha mình.

Cảm thấy không thoải mái dưới cái nhìn chăm chăm khắc nghiệt của Jack, Julia đi loanh quanh căn phòng, căng thẳng cầm lên mấy đồ trang trí lật vật sang trọng, rồi lại đặt xuống và di chuyển liên tục.

Jack nhìn cô ta, nhớ lại vẻ duyên dáng, xinh đẹp mà cô ta đã thể hiện với anh trong những khoảnh khắc tồi tệ nhất của cuộc đời mình. Nó đã như một giấc mơ sau đó, trong cái nóng, bụi bặm và máu me của cuộc chiến Bán đảo, là anh lại nghĩ đến cái người đáng yêu, xinh đẹp này đang chờ anh trở về. Và tất cả chỉ là, anh cay đắng nghĩ – một giấc mơ. Sự thật cô ta chỉ là một con người nhẵn tâm, xinh đẹp, hóm hỉnh.

“Thực tế đi, Jack.” Cô ta quay nhanh và dừng lại trước mặt anh. “Anh không còn là người đàn ông mà tôi đã đồng ý kết hôn nữa. Anh có thể cho tôi cuộc sống mà chúng ta đã bàn tính tới không? Không.”

Cô ta nhún vai. “Tôi xin lỗi, Jack, mặc dù nó làm cả hai chúng ta đau khổ, nhưng anh phải hiểu là nó đã không còn thích hợp nữa.”

“À, không thích hợp là sao?” anh lặp lại mĩa mai. “Vậy chính xác thì cái gì không thích hợp nữa thế? Là sự thiếu thốn bất ngờ của tài sản của tôi? Hay là sự hủy hoại của khuôn mặt tôi? Hay cái ý tưởng khiêu vũ với một thằng què xấu xí sẽ trở thành một đối tượng bị chế giễu? Là cái nào, hả?”

Cô ta co rúm người sợ hãi với sự dữ dội trong giọng nói anh.

“Không có cái nào cả à?” anh gầm gừ. “Vậy thì tôi phải cảm ơn Chúa vì điều đó.”

Cô ta nhìn chăm chăm khi hiểu ra ý nghĩa của câu cuối.

“Ý...ý anh là anh không muốn cưới tôi à?” Giọng cô cao lên trong sự ngạc nhiên và phẫn nộ. Đáng ra phải là cô *đá* anh ta mới đúng.

Anh cúi chào một cách mỉa mai. “Không chỉ không muốn kết hôn với cô, mà tôi còn rất vui vì cái xui rủi này đã mở mắt tôi ra và cứu tôi khỏi nghiệp chướng.”

Cô ta trừng mắt nhìn anh, ánh nhìn kịch liệt đã từng làm anh mê mẩn. “Mr Carstairs, anh không phải quý ông!”

Anh mỉm cười đáp trả, một nụ cười méo mó, xấu xí. “Còn cô, Miss Davenport, cô cũng không phải quý bà. Cô là một đứa nông cạn, tham lam, lạnh lùng, và tôi phải cảm ơn ngôi sao may mắn của mình vì đã phát hiện ra sự thật đúng lúc. Chúa phù hộ cho đứa khờ nào đó mà cô sẽ bẫy nó vào.”

Cô ta giậm chân giậm dứ. “Anh dám? Đi ra khỏi đây ngay...anh có nghe thấy không hả? Dù có què – bị thương hay không, thì tôi cũng sẽ ném anh ra ngoài đấy.”

Anh khập khiễng hai bước về phía trước làm cô ta lùi lại trong sợ hãi.

“Trả lại cái nhẫn cho tôi,” anh chán nản nói, “và quản gia của cô sẽ chẳng phải gặp phiền phức hay bối rối để vác một chiếc què ra ngoài đâu.”

Cô ta túm lấy bàn tay trái của mình và ép vào ngực, che lại cái nhẫn kim cương lớn với bàn tay kia.

“Ồ, nhưng mà em đã rất gắn bó với cái nhẫn này rồi, Jack à,” cô ta nói trong một giọng thờ ơ. “Em cũng đã yêu anh, anh biết mà. Chắc anh cũng muốn em có thứ gì đó để nhớ tới anh phải không?”

Anh nhìn cô ta, sự ghê tởm dâng lên tới cổ họng, sau đó quay người và lặng lẽ bước khập khiễng ra khỏi ngôi nhà.

Chương Một

London. Cuối thu, năm 1812.

“Chúa tôi! Có phải ý cháu muốn nói với bà là cháu trai của bà đã không tiếp đón cháu khi cháu đi tới đó à? Bà làm sao không biết phải đi bao nhiêu dặm mới gặp được nó chứ?” Lady Cahill cau mày với cô cháu gái. “Vì Chúa, Amelia, hãy thôi khóc một lúc và nói cho bà biết toàn bộ câu chuyện đi nào! Từ đầu!”

Amelie cố nuốt nước mắt. “Ngôi nhà tồi tàn và khá lồi thoi, dù vậy chuồng ngựa cũng không đến nỗi-“

“Bà không quan tâm đến cái chuồng ngựa! Cháu trai của bà thì sao?” Lady Cahill ngắt ngang, bực bội.

“Người hầu của anh ấy bảo Jack không muốn gặp ai hết.”

Người phụ nữ lớn tuổi cau mày. “Ý cháu là sao, không ai là sao?”

“Ý cháu là không người nào hết, Ngoại à, không ai là không người nào hết đó. Anh ấy - Jack - đã vờ không được khỏe. Anh gởi lời nhắn nói cảm ơn cháu vì đã quan tâm, nhưng tiếc là không thể tiếp đãi cháu được! Tiếp đãi cháu! Em ruột của anh ấy!”

Amelia mò mẫm trong ví của mình tìm một cái khăn, lau nước mắt và tiếp tục, “Tất nhiên là cháu khẳng định sẽ đi lên và chăm sóc cho anh ấy, nhưng cái người đó - một người nước ngoài - đã còn không cho cháu bước lên cầu thang nữa chứ. Cháu biết được từ anh ta rằng Jack chẳng

ốm đau gì hết... mà chỉ... say rượu thôi! Anh ấy sẽ không gặp ai hết. Và, theo người hầu của anh ấy thì anh ấy đã như thế kể từ khi trở về từ Kent.”

Một khoảng lặng khá lâu trong khi người phụ nữ lớn tuổi nắm bắt sự việc. “Kent? Bà ước gì nó chưa bao giờ để mắt tới con ranh con nhà Davenport đó.” Bà liếc nhìn cháu ngoại. “Bà hiểu rồi, vậy là chuyện hứa hôn đó đã kết thúc.”

“Vâng ạ, không may là đúng thế, Ngoại.”

“Hay lắm!” Lady Cahill nói với vẻ sôi nổi. “Vậy là nó đã thoát được cái con ranh tham lam mà cháu cũng biết rồi đấy.”

“Nhưng mà, Ngoại à, có vẻ như điều đó đã làm vỡ nát tim anh ấy rồi.”

“Vô lý! Tim của nó rất khỏe mạnh. Nó có dòng máu của bà chảy trong nó mà. Khi nào cháu bằng tuổi bà, cháu sẽ thôi nói bá láp về mấy cái vụ tan vỡ tim hay những thứ vô nghĩa đại loại vậy. Cơ thể còn phục hồi được thì tim cũng vậy.”

Một sự im lặng kéo dài.

“Nhưng nếu không được như vậy thì sao, Ngoại?” Amelia cuối cùng lên tiếng. “Đâu phải lúc nào cơ thể cũng phục hồi được, phải không ạ? Người hầu của Jack nói chân Jack vẫn rất yếu và đau, mặc dù anh ấy vẫn có thể đi được.”

Lady Cahill đang hình dung đứa cháu ngoại yêu quý của mình trông như thế nào khi trở về từ cuộc chiến ở Tây Ban Nha. Nó đã là một chàng trai có một chiều cao lý tưởng, khỏe mạnh trước khi đi. Còn bây giờ...

Bà trừng mắt nhìn cô cháu gái. “Đừng bao giờ cho bà nghe thấy cháu nói những điều rác rưởi như vậy nữa nhé, có nghe thấy không hả, nhóc? Đừng bao giờ! Thằng bé vẫn sẽ là một chàng trai khỏe mạnh hơn bao giờ hết, hãy nhớ lấy lời bà! Tinh thần chiến đấu của nó cao lắm.”

“Cháu chả thấy tinh thần chiến đấu gì hết, Ngoại à.”

“Có phải cháu cố cho bà biết, nhóc, rằng cháu trai của bà đang cố giấu mình khỏi thế giới này bởi vì hứa hôn của nó với con nhỏ tình ranh xinh đẹp đó đã chấm dứt? Hay nhỉ!” Lady Cahill khịt mũi. “Cháu không làm ta tin chút nào hết, khó tin như thể một tháng toàn chủ nhật.”

“Không ạ,” Amelia chậm rãi. “Nhưng trên tất cả mọi thứ khác...Anh ấy sẽ không bao giờ cưới ngựa được nữa, họ nói thế. Và vì có quá nhiều bạn bè của anh đã chết trong chiến tranh... Cũng như, Ngoại cũng biết đó ạ, Papa đã làm tổn thương anh ấy nhiều như thế nào khi hầu như chẳng để lại gì cho anh ấy cả...”

“Chúa biết có gì trong đầu cha cháu lúc đó,” Lady Cahill đồng ý. “Không những tước quyền thừa kế của thằng bé, mà còn là ‘cả với bất cứ gì tìm thấy trong túi tôi vào ngày tôi chết’...Nực cười! Hoàn toàn điên rồ! Trùng hợp rất ngẫu nhiên là ông ta chết sau một đêm chơi bài ở White’s. Cho nên ông ta đã không lấy được cái chứng thư cho Sevenoakes, nếu không thằng bé thậm chí còn không có một mái nhà trên đầu mình!”

Lady Cahill khịt mũi trong phần nộ. Phải, Jack đã gây ra nhiều điều khủng khiếp, hết cái này đến cái khác. Nhưng dù vậy thì Amelia cũng cảm thấy có vẻ như anh ấy đã bị đối xử quá tệ. Anh ấy không đáng để bị như thế. Anh cần được giúp thoát khỏi tình trạng này.

Có một tiếng gõ cửa nhẹ. “Vâng, gì thế, Ficher?” người phụ nữ lớn tuổi nói nhanh, tâm trạng của bà bị ảnh hưởng bởi mối lo ngại cho cháu ngoại của mình.

“Xin thứ lỗi cho tôi, thưa bà.” Người quản gia cúi đầu. “Lá thư này vừa mới được giao đến.” Ông cúi chào một lần nữa, trao lá thư nằm trên chiếc khay bạc.

Lady Cahill cầm lấy lá thư, mũi bà nhăn lại trong thái độ khinh thị với chữ viết tay tầm thường đập vào mắt. “Hừm,” bà lẩm bẩm. “Không cả đóng dấu.”

Bà lật tới lui và mở niêm phong. Bà cau mày liếc qua bức thư, vừa đọc vừa lẩm bẩm. Cuối cùng bà ném nó xuống trong thất vọng.

“Có gì vậy, Ngoại?”

“Chết tiệt nếu ta có thể đọc nó. Vừa cầu thả vừa sai lỗi chính tả đến tột độ. Không thể nghĩ ra ai đã gửi cho ta cái thứ rác rưởi như thế này. Ném nó vào lò cho ta!”

Cô gái cầm bức thư lên và vuốt thẳng nó ra. “Bà có muốn cháu đọc thử không?”

Nhận được sự đồng ý từ bà ngoại qua cái khịt mũi của bà, Amelia đọc, ngập ngừng vài chỗ do lỗi chính tả và có những từ không đọc được.

Thưa bà tôi thành thật xin lỗi vì ở vào địa vị của tôi mà dám viết thư cho Nữ bá tước nhưng tôi không thể nghĩ đến ai khác để...

“Một lá thư xin xỏ!” Nữ bá tước Dowager bực mình nói nhanh. “Cho nó vào lửa đi!”

“Cháu không nghĩ thế, Ngoại,” Amelia nói, đọc lướt qua. “Để cháu đọc xong đã.”

...nhờ giúp đỡ đứa con gái tội nghiệp của tôi phải một mình trên thế giới này không người thân chăm sóc thật đáng xấu hổ khi con gái dòng dõi trâm anh như nó lại không có một hầu gái ở cùng...

Đôi mắt Lady Cahill ánh lên vẻ tức giận. “Lạy Chúa, cô ta đã lừa cha cháu rồi thoái trách nhiệm qua chúng ta đây!”

“Ngoại!” Amelia đỏ mặt, khó chịu.

“Ôi dào, đừng quá ngạc nhiên như vậy, cô bé. Cháu phải biết là cha cháu có khá nhiều đàn bà sau khi mẹ thân yêu của cháu mất, và họ chẳng là gì hết, vì vậy đừng có giả vờ thế. Nhưng đó không phải là chuyện của chúng ta. Cha cháu có thể đã để tiền chu cấp cho một đứa con rơi rớt nào đó. Dù sao đi nữa, ông ta cũng là một quý ông, cho dù ông ta đã ngốc nghếch thế nào! Giờ thì quảng cái thứ đó vô lò sưởi ngay!”

Nhưng cháu gái của bà đã quên mất sự đỏ mặt của mình và đang say sưa đọc tiếp. “Khoan, chờ đã ạ, Ngoại, nghe cái này này.”

Và với tư cách như là vú nuôi của con bé mặc dù có thể nói tôi không đủ tốt để là vú nuôi của con gái của Bá tước nhưng tôi muốn bà biết rằng con gái tôi đã từng là con đỡ đầu của bà với tên thánh Maria...

Lady Cahill ngồi thẳng dậy và nghiêng về phía trước, đôi mắt để lộ sự quan tâm.

... và đứa con còn lại duy nhất của con bé bây giờ chẳng còn gì và phải đi ở nếu không muốn ở với tôi và thật ra mà nói thì chỗ này một mình tôi ở cũng đủ rồi vì vậy tôi cầu xin Bà xin hãy vui lòng giúp đỡ Miss Kate thề có Chúa là cô ấy chẳng còn ai khác để có thể giúp đỡ ngoài bà, chân thành biết ơn. Martha Betts.

“Ngoại có biết người này không ạ?” Amelia tò mò hỏi.

“Ta tin là ta biết,” bà ngoại cô chậm rãi nói, cầm lá thư và đọc lướt qua lần nữa. “Ta nghĩ cô gái này hẳn là con gái của con đỡ đầu Maria Farleigh của ta – Maria Delacombe là tên thời con gái. Nó đã kết hôn với một mục sư và đã chết khi sinh một đứa con gái...cách đây cũng hơn hai mươi năm rồi. Trước đó nó đã có hai đứa con trai, giờ ta không thể nhớ tên chúng, ta đã mất liên lạc với gia đình đó sau khi con bé mất, nhưng có thể đúng là gia đình đó.”

Bà nhìn chăm chú vào dòng địa chỉ. “Có phải là Bedfordshire không vậy? Hmm. Đúng rồi. Không họ hàng? Chuyện gì đã xảy ra với cha và các anh trai của con bé vậy?” Lady Cahill cau mày nhìn lá thư một lúc, sau đó ném nó lên bàn.

“Ngoại sẽ làm gì ạ?”

Lady Cahill rung chuông gọi rượu sherry và bánh quy.

Chồng của Amelia đến và tất cả họ đi vào phòng ăn tối. Xong bát súp kem cải xoong, Lady Cahill thông báo quyết định của mình.

“Nhưng mà, Ngoại à, Ngoại có chắc chuyện này không?” Amelia có vẻ lo âu. “Đó sẽ là một chuyến hành trình dài đấy ạ. Chuyện gì xảy ra nếu Jack không chịu đón tiếp ngoại?”

Lady Cahill cho cháu gái một cái nhìn biểu lộ khinh thường. “Đừng có buồn cười thế, Amelia!” bà khịt mũi. “Trong cuộc đời mình ta chưa bao giờ bị từ chối bất cứ chỗ nào trong vương quốc này mà ta muốn đến. Ta sẽ tới nơi ta nói. Ta là một Montford, cô bé, trước khi ta kết hôn với ông cô, không ai, thậm chí cả đứa cháu cố yêu quý của ta, cũng không được bảo ta có thể hay không thể làm gì!”

Bà chấm nhẹ lên miệng bằng một cái khăn ăn lụa Đa-mát và đổ ly sherry của bà vào bát súp. “Thứ rác rưởi nhạt nhẽo!”

Sau đó, vừa kéo món cút kiểu Thổ lại gần đĩa, vừa nói, “Ta sẽ đi gặp con bé con của Maria trên đường tới thăm Jack. Ta không thể để nó chết đói và ta cũng sẽ không để cho con của Maria Farleigh phải đi ở! Hay nhỉ! Ý tưởng mới hay làm sao. Mẹ của Maria sẽ đội mồ dậy mất. Bà ấy thật ngốc vì để cho con gái cưới một mục sư không một xu dính túi.” Đôi mắt Lady Cahill nheo lại khi nghĩ tới cuộc hôn nhân không môn đăng hộ đối đó.

“Dòng họ Farleighs cũng là một dòng họ danh tiếng lâu đời,” bà thừa nhận miễn cưỡng, “nhưng ông ta thuộc thế hệ cuối cùng của dòng họ này và nghèo như một con chuột nhà thờ. Chuột nhà thờ. Mục sư! Haha!” Bà cười, thấy mình vừa chơi chữ không mong muốn, sau đó lại im lặng.

Bà thở dài và thẳng đôi vai gầy mệt mỏi. Bà đẩy cái đĩa ra và gọi thêm sherry.

“Đúng rồi, ta sẽ khích động cho thằng nhỏ ra khỏi sầu muộn và làm cho nó bận rộn.” Lady Cahill bỏ qua món thịt kiểu Scotch, món pa-tê mỡ, món bơ củ cải và thăn cá hồi nấu với cá smelt. Bà ăn vài miếng bánh torte chanh. “Không thể để thằng bé suy sụp ở cái chốn hoang sơ Leicestershire đó, mà không có ai để nói chuyện trừ mấy người hầu.” Bà lắc đầu trong phần nộ. “Dù sao thì cũng không bao giờ quá phụ thuộc vào mấy người hầu!”

Amelia cố gắng không há hốc miệng vì ngạc nhiên và gặp cái nháy mắt thích thú của chồng mình qua bàn ăn. Đối với một người phụ nữ cho là một quản gia, một người may đồ, một người nấu ăn, một người chuẩn bị món ăn, người quản lý nhà, vài đầy tớ gái và đầy tớ trai, một người rửa bát, một người đánh xe và hai người giữ ngựa là nhu cầu tối thiểu cho một bà lão để được thoải mái, thì đó là một tuyên bố đáng chú ý.

“Thực vậy, thưa ngoại,” Amelia kiềm chế, cúi đầu xuống cái đĩa.

“Đừng có khò người mà ăn như thế, cô gái,” bà lão nói nhanh. “Lạy Chúa tôi, ta không hiểu sao thế hệ này lại có cái kiểu như vậy nhỉ. Ở vào thời của ta mà như thế là không được đâu đấy.”

Âm thanh tiếng gõ cửa nghe rất dứt khoát, vọng khắp căn nhà nhỏ trống hoác. Vậy là, cuối cùng thời khắc mà cô chờ đợi, nghĩ đến mà thấy sợ, cũng đã đến. Cái thời khắc mà cô phải thôi là Kate Farleigh, đứa con gái lạnh chanh của mục sư Farleigh, để trở thành Farleigh, một người hầu, một người vô hình.

Bây giờ thời khắc đó đã đến, trong cô tràn đầy lo lắng sâu xa nhất. Thời điểm này sẽ không trở lại nữa. Trái tim cô đập thình thịch. Cảm thấy như cô vừa nhảy xuống một vách đá... So sánh kiểu gì mà lố bịch, cô nghiêm khắc nói với bản thân mình. Cô đâu có nhảy, mà cô đã bị đẩy cách đây từ lâu lắm rồi, và chẳng còn lựa chọn nào khác...

So thẳng hai vai, Kate hít một hơi thật sâu và mở cửa. Trước mặt cô là một người phụ nữ lớn tuổi có vẻ hống hách trong bộ áo lông thú xa xỉ, đang nhìn chăm chăm vào cô với đôi mắt xanh sáng làm mất nhuệ khí người đối diện. Đằng sau bà ấy là một cỗ xe ngựa kiểu cách.

“Tôi có thể giúp gì ạ?” Kate nói, lịch sự giấu đi vẻ ngạc nhiên của mình. Không có gì trong bức thư của bà Midgely làm cô mong chờ người chủ mới của cô sẽ quá giàu và quý tộc như vậy, hoặc là đích thân bà ấy lại đến đón cô.

Người phụ nữ lớn tuổi lơ cô đi. Bất chấp phép lịch sự thông thường trong xã hội, bà ấy đang chăm chú quan sát Kate.

Cô gái này quá mỏng manh để được gọi là đẹp, Lady Cahill nghĩ, nhưng chắc chắn có điều gì đó về cô bé này làm bà nhớ tới vẻ đẹp của mẹ cô. Có lẽ đó là tạng người và làn da trắng xanh. Cô bé có đôi mắt giống y mẹ. Nhưng còn lại thì... Lady Cahill cau mày tỏ ra xem thường. Tóc cô bé có màu nâu trung bình, một sự pha trộn giữa màu vàng, màu đồng và màu đỏ. Hiện tại nó được buộc lại đằng sau trong một búi tóc đơn giản, không trang trí bởi những lọn tóc quăn tự nhiên hay được uốn, hoặc những dải ruybăng, như thời trang thường thấy. Thực vậy, không gì ở cô gái này cho thấy một chút dù là nhỏ nhất cái gọi là thời trang, bộ đồ đen của cô bé xám xịt và tồi tàn, dù vậy trông sạch sẽ không một vết dơ. Chúng rộng rinh trên khung xương của cô.

Kate hơi đỏ mặt dưới cái nhìn nhìn chăm chăm của đôi mắt xanh tròn và sáng, và hất cằm lên một cách kiêu hãnh. Người phụ nữ lớn tuổi này có điếc không nhỉ? “Tôi có thể giúp gì ạ?” cô lặp lại lớn tiếng hơn, giọng cô có một chút trầm khàn.

“Ha! Giống y như chiếc giày bên chân kia!”

Kate nhìn chăm chăm vào bà với vẻ ngạc nhiên, đang cố hiểu ý nghĩa của lời chào đặc biệt này.

“Này, cô gái, đừng có trở mắt bắt ta chờ ngoài bậc thềm của cái túp lều này! Ta không có đi họp chợ. Mời ta vào nhà đi. Hừm! Cách cư xử của thế hệ bây giờ! Ta không biết mẹ cô sẽ nói sao về chuyện này!”

Lady Cahill đẩy Kate sang một bên và tự mình bước vào nhà. Bà nhìn quanh căn phòng, thấy được sự thiếu đồ nội thất, những mảng sáng hơn trên bức tường cho thấy nơi đó đã từng được treo những bức tranh và thiếu hơi ấm, vào mùa này trong năm nên có tiếng tanh tách của lửa trong lò.

Kate nuốt khan. Sẽ khó khăn hơn là cô tưởng đây, phải học cách nhún nhường khi đối mặt với sự khiếm nhã như thế này. Nhưng cô không thể tỏ thái độ với người chủ mới của mình, người duy nhất quan tâm tới cô.

“Tôi nghĩ mình được vinh dự đón tiếp Mrs Midgeiy.”

Người phụ nữ lớn tuổi khịt mũi.

Kate, không chắc lắm ý nghĩa của âm thanh đó, quyết định đó là một câu khẳng định. “Tôi cho rằng, vì bà đã đích thân tới đây, nên chắc chắn là bà đã tìm đúng người đấy ạ, thừa phụ nhân.”

“Hừm! Vậy cô có kinh nghiệm làm gì?”

“Một chút ạ, thừa phụ nhân. Tôi có thể làm tóc và khâu vá hơi khéo đấy ạ.” Khéo á? Nói dối! Kate nhún vai tạm gác lương tâm sang một bên. Các mũi khâu của cô hơi bị lung tung, sự thật là vậy, nhưng mà với một thanh sắt nóng là kỹ lên thì sẽ giấu được sự kém cỏi đó. Vì cô cần công việc này. Cô chắc chắn sẽ có thể làm cho nó *khéo* được nếu cô thật sự, thật sự cố gắng.

“Chủ nhân trước đây của cô là ai?”

“Cho đến gần đây tôi chỉ giữ nhà cho cha và các anh của tôi thôi ạ. Như bà có thể thấy đó...” cô làm cử chỉ về bộ đồ đen của mình “...gần đây tôi có tang.”

“Nhưng những người thân còn lại của cô đâu?”

Người phụ nữ lớn tuổi này vừa hống hách vừa tò mò, cô không nghi ngờ đây sẽ là một bà chủ cực kỳ đòi hỏi. Kate nghiêng rằng. Đây là lựa chọn duy nhất của cô. Cô phải ráng mà chịu đựng.

“Tôi không còn người thân nào khác, thừa phụ nhân.”

“Hah! Cô có vẻ là một cô gái có xuất thân tốt, có giáo dục. Vậy tại sao không xin vào làm như là một người bầu bạn hoặc là một nữ gia sư cũng được vậy?”

“Tôi không được dạy dỗ một cách thích hợp để làm gia sư ạ.” *Tôi hầu như chẳng được học hành gì cả.*

Người phụ nữ lớn tuổi khịt mũi lần nữa, sau đó nói những lời làm Kate thấy thật kỳ lạ. “Hầu như những gia sư mà ta biết đều cho là mình có được sự giáo dục ở tất cả. Một chút tiếng Pháp hoặc tiếng Ý, một chút thêu thùa, biết cạo quết chút đỉnh, và làm kêu leng keng vài giai điệu trên một chiếc dương cầm hay đàn hạc là coi như đủ dùng. Đừng nói với ta cô không thể làm được như thế nhé. Thế nào, cha cô là người có học mà!”

Phải, nhưng tôi chỉ là một đứa con gái và không có giá trị để giáo dục trong mắt ông ấy. Trong những nỗ lực để kiểm soát cơn giận ở những câu hỏi mà cô nhận được, đột nhiên Kate thắc mắc làm thế nào mà bà lão này biết được cha cô là một người có học nhỉ. Nếu Bà Midgely muốn Kate là một người có giáo dục, Kate sẽ không làm thất vọng bà ấy. Một số phụ nữ thích được là một người có giáo dục ở vị trí người hầu, cứ nghĩ nó sẽ làm tầm quan trọng họ tăng lên.

“Tôi biết một chút tiếng Hy Lạp và tiếng Latin từ các anh trai-“ *những từ thô tục* “- và tôi cũng biết một chút toán...” Tôi có thể mặc cả một con gà với người nông dân Bồ Đào Nha quý quyết nhất. Đột nhiên Kate nghĩ có lẽ bà Midgely có một đứa cháu nội muốn Kate dạy học cho. Vội vàng Kate quay lại sự thật ban đầu. Chuyện đó sẽ không dễ bị phát hiện ra.

“Nhưng tôi không thể tưởng tượng được có bất kỳ ai muốn gia sư là một phụ nữ. Tôi không có kỹ năng vẽ tranh cũng chưa bao giờ được học chơi nhạc cụ nào...” Phải, đứa con gái không mong muốn của một Mục sư bị để cho tự sống như là một loài cỏ dại và chưa bao giờ được học để thành một tiểu thư.

“Nhưng tôi nói được một chút tiếng Pháp, tiếng Tây Ban Nha và tiếng Bồ Đào Nha.”

“Vậy sao cô không tìm kiếm một công việc như là một người bầu bạn?”

Kate đã rất cố gắng để tìm một chỗ làm như thế, đã viết hết lá thư này đến lá thư khác đến những mục quảng cáo tìm người. Nhưng cô không có ai xác nhận cho cô, cô không có người tham khảo. Một ai đó từ Lisbon đã viết thư cho một trong số những bà hàng xóm của cô, và đột nhiên cô là người không được chào đón với những người biết cô gần như suốt đời cô. Chẳng giúp ích gì cho cái cô gái mà họ nhớ là đã lớn lên như một đứa con gái lạnh lùng. Có nhiều người dự đoán rằng đứa con gái của ngài Mục sư sẽ có một kết thúc xấu. Và họ đã đúng.

Sống như người ở thì cũng chẳng quá tệ, cô tự nhủ. Như là một trong số những người đầy tớ trong một ngôi nhà lớn, ít ra thì cô cũng có bạn. Cuộc sống của một người hầu sẽ khó khăn, khó khăn hơn nhiều so với một người bầu bạn, nhưng công việc khó khăn đó không làm Kate sợ - bằng sợ sự cô độc. Và bây giờ cô đang cô độc. Cô độc hơn nhiều so với những gì cô đã từng nghĩ tới.

Bên cạnh đó, một người bầu bạn có thể bị buộc phải có một sự giao tiếp xã hội, còn Kate thì

không muốn gặp lại bất kỳ ai từ cuộc sống trước đây của mình. Cô có thể bị nhận ra, và đó sẽ là một sự đau đớn, nhục nhã. Cô không muốn phải trải qua như thế lần nữa, nhưng chuyện này cô không thể giải thích cho bà già hống hách này nghe được.

“Tôi biết không ai được nhận như là một người bầu bạn hay một gia sư mà không có được một nhận xét từ người chủ trước đó, thừa phụ nhân.”

“Nhưng chắc chắn cha cô có những người bạn sẽ làm cho cô những việc đó cũng được mà?”

“Vâng ạ, thừa phụ nhân. Tuy nhiên, cha tôi và tôi đã sống ở nước ngoài trong ba năm gần đây và tôi không biết làm thế nào để liên lạc được với ai trong số họ, vì tất cả giấy tờ của ông ấy đã bị mất khi...khi ông ấy qua đời.”

“Ở nước ngoài ư?” Bà lão kêu lên trong kinh dị. “Chúa tôi! Với Bonaparte (*) dày xéo các mảnh đất đó ư! Làm thế nào mà người cha ngu ngốc của cô có thể làm một sự mạo hiểm như vậy nhỉ? Mặc dù ta nghĩ đó là Hy Lạp hay Mesopotamia (**) hay một vùng đất xa xôi hẻo lánh nào đó, thì chắc cũng không phải là Lục địa đó chứ? (***)

(*: *Napoléon Bonaparte – ND*)

(**: *Lưỡng Hà, là tên gọi của một vùng địa lý và của một nền văn minh ở nơi gồm lãnh thổ Iraq, đông Syria, đông nam Thổ Nhĩ Kỳ, và tây nam Iran hiện đại – ND*)

(***: *Từ năm 1804 đến năm 1813, đội quân của vua Napoleon đã bành trướng chiến tranh trên khắp lục địa Châu Âu – ND*)

Mắt Kate lóe lên. Bà già khó chịu này! Cô không trả lời câu hỏi đó, mà trở lại vấn đề chính. “Vậy, tôi có được vị trí đó không ạ, thừa phụ nhân?”

“Như là người giúp việc của ta à? Không, chắc chắn là không. Ta chưa bao giờ nghe được điều gì vô lý như thế.”

Kate sửng sốt.

“Ta không thấy cần một người hầu, hay bất kỳ đầy tớ nào khác,” bà lão tiếp tục. “Ta đến đây không phải vì chuyện này.”

“VẬY...vẬY bà không phải là Bà Midgely sao ạ, thừa phu nhân?” Những nét đẹp của Kate nổi rõ lên bởi lượng máu đang dồn lên và đôi mắt lóe lên với sự phấn nộ.

Bà lão khịt mũi lần nữa. “Không, chắc chắn là không phải.”

“VẬY thì, thưa bà, tôi có thể hỏi bà là ai và bà có quyền gì mà lại đến đây và hỏi tôi những câu hỏi bất lịch sự như vậy không?” Kate không bận tâm để che giấu sự tức giận của mình nữa.

Lady Cahill mỉm cười. “Quyền của một người mẹ đỡ đầu, cháu yêu quý của ta.”

Kate không thêm cười đáp lại. “Mẹ đỡ đầu của tôi đã chết khi tôi còn nhỏ.”

“Ta là Lady Cahill, nhóc. Mẹ cháu là con gái đỡ đầu của ta.” Bà tiến lại và nâng cằm của cô gái lên trong bàn tay mình. “Cháu khá giống mẹ cháu ở độ tuổi như thế này, đặc biệt ở đôi mắt. Đôi mắt là điểm đẹp nhất của nó. Chỉ có điều ta không thích những vết thâm dưới mắt cháu. Và cháu cũng quá ốm đấy. Chúng ta sẽ phải làm gì đó về việc này mới được.”

Lady Cahill bỏ cằm Kate ra và nhìn khắp người cô lần nữa. “Cháu có định mời ta ngồi không vậy, cô gái trẻ?”

Người phụ nữ lớn tuổi này biết mẹ cô ư? Chắc là biết nhiều hơn là Kate. Chủ đề này bị cấm trong nhà của Mục sư.

“Cháu xin lỗi, Lady Cahill, nhưng bà làm cháu ngạc nhiên quá. Xin mời bà ngồi ạ.” Kate ra hiệu mời ngồi ở chiếc trường kỷ đã cũ sờn. “Cháu e là mình không thể mời bà dùng gì-“

“Đừng bận tâm. Ta không đến đây vì đồ ăn, bà lão nói nhanh. “Ta đang đi du lịch và ta không thể chịu đựng được thức ăn khi đi du lịch.”

“Sao bà lại đến đây ạ, thưa phu nhân?” Kate hỏi. “Bà đã không liên lạc với gia đình cháu trong nhiều năm. Cháu không biết cơ duyên nào đã đưa bà đến đây lúc này.”

Đôi mắt xanh sắc sảo nhìn cô đánh giá. “Hmm. Cháu không vòng vo lắm nhỉ, cô gái trẻ? Nhưng ta cũng thích nói thẳng, vì vậy ta nói luôn nhé. Cháu cần ta giúp đỡ, cô gái của ta.”

Đôi mắt xanh xám lóe lên, nhưng giọng Kate khá bình tĩnh, “Điều gì làm bà nghĩ như vậy ạ, Lady Cahill?”

“Đừng có ngu ngốc, cô bé, ta không thể chịu được! Rõ ràng như mũi trên mặt cô là cô đã chẳng có lấy một đồng nào. Cô đang mặc một bộ đồ mà ta còn chẳng cho người hầu của ta dùng làm giẻ nữa là. Còn căn nhà này thì trống huơ trống hoác, cô không có lấy một thứ để mời ta – Thôi, ngồi xuống đi, cô gái!”

Kate nhảy dựng, đôi mắt cô rực lên. “Cám ơn vì đã tới thăm ạ, thưa Lady Cahill. Cháu không cần phải nghe gì thêm nữa. Bà không có quyền xỉ vả cháu, không có quyền bắt cháu phải làm gì trong nhà mình, cũng như không có quyền nói với cháu theo cái kiểu đầy xúc phạm như thế.

Cháu sẽ rất vui nếu bà rời đi cho!”

“Ngồi xuống, ta đã bảo là ngồi xuống mà!” Người phụ nữ lớn tuổi nhỏ người nói bằng cái giọng lạnh tanh uy quyền, đôi mắt bà lóe lên sự giận dữ. Trong vài giây họ chăm chăm nhìn nhau. Rồi Kate từ từ ngồi xuống, cơ thể gầy gò của cô cứng đờ với cơn giận.

“Cháu sẽ nghe xem bà sẽ nói gì, Lady Cahill, nhưng chỉ bởi vì lịch sự để mà bỏ đi. Vì bà từ chối rời đi, nên cháu bắt buộc phải chịu đựng mà ngồi đây với bà, thật không phải phép chút nào để một cô gái tuổi cháu mà dùng tay chân với một phụ nữ lớn tuổi hơn cháu quá nhiều như thế!”

Người phụ nữ lớn tuổi trừng mắt nhìn cô một phút sau đó, rồi trước sự ngạc nhiên của Kate, bà phá ra cười, cười lục khục cho đến khi nước mắt chảy xuống khuôn mặt nhăn nheo được đánh phấn cẩn thận.

“Ôi, con gái, cô thừa hưởng cái tính khí của mẹ cô cũng y như đôi mắt của nó vậy.” Lady Cahill dò dẫm trong túi xách tay của bà, lấy ra một cái khăn viền đăng ten tinh tế và chấm nhẹ lên mắt, vẫn đang cười.

Tư thế của Kate vẫn cứng đờ ra, nhưng cô vẫn tiếp tục nhìn vị khách của mình một cách lạnh lùng. Kate ghét đôi mắt mình. Cô biết nó giống y như mắt mẹ cô. Cha cô đã làm cô thấy... cha cô, người mà nhìn tới đứa con gái là lại nhớ tới người vợ yêu dấu của ông đã chết khi sinh ra nó – cũng có đôi mắt màu xanh xám.

“Giờ thì, nhóc này, đừng có cứng đầu và ngốc nghếch như thế nữa,” Lady Cahill bắt đầu. “Ta biết về tình thế mà cháu-“

“Cháu có thể hỏi sao bà biết không ạ, thưa phu nhân?”

“Ta nhận được một lá thư từ Martha Betts, thông báo cho ta biết trong cái kiểu nói lòng vòng và đầy lỗi chính tả, rằng cháu mồ côi, nghèo túng và không có tương lai.”

Các khớp đốt ngón tay Kate trắng bệch ra. Cầm cô hất lên kiêu hãnh. “Bà đã được thông báo không đúng, thừa phụ nhân. Martha có ý tốt, thừa phụ nhân, nhưng bà ấy không biết toàn bộ câu chuyện.”

Lady Cahill nhìn cô một cách sắc sảo. “Vậy là cháu, thật ra là, không mồ côi, không nghèo túng, và cũng không phải là không có tương lai à.”

“Cháu mồ côi, thừa phụ nhân, cha cháu đã qua đời ở nước ngoài vài tháng trước. Hai anh cháu cũng chết trong thời gian đó.” Kate nhìn đi chỗ khác, chớp mắt dữ dội để giấu đi những giọt nước mắt.

“Cho ta chia buồn với cháu.” Lady Cahill ngả người về phía trước và vỗ nhẹ vào đầu gối cô.

Kate gật đầu. “Nhưng cháu không phải là không có tương lai, thừa phụ nhân, vì thế cháu cảm ơn sự quan tâm của bà và bà đi về được rồi đó ạ.”

“Ta không nghĩ thế,” Lady Cahill nói nhẹ nhàng. “Ta muốn nghe nhiều hơn về hoàn cảnh của cháu.”

Kate ngẩng đầu lên khi nghe câu này. “Bà có quyền gì mà quan tâm tới đời tư của cháu?”

“Quyền của lời hứa với mẹ cháu.”

Kate dừng lại. Mẹ cô. Người mẹ đã bị Kate cướp mất cuộc sống. Người mẹ này cũng đã lấy đi luôn trái tim của chồng mình theo bà xuống mồ... Trong một lúc có vẻ như Kate đã muốn phản đối, nhưng sau đó cô cúi đầu phục tùng trong miễn cưỡng. “Cháu e là cháu không được quyền từ chối.”

“Cháu dễ thương nhất lúc này,” Lady Cahill nói một cách khô khan.

“Lady Cahill, thật sự không cần bà phải quan tâm đâu ạ. Cháu có thể tự chăm sóc cho bản thân mình-“

“Hừ! Với bà Midgely ấy hả!”

“Vâng, nhưng-“

“Này, định ăn thịt ta ấy à!” Lady Cahill nói. “Ta biết ta là một bà già ăn ngay nói thẳng, nhưng khi người ta ở vào độ tuổi của ta người ta hay như thế. Nhóc này, hãy dùng bộ não mà Chúa đã cho cô đi. Rõ ràng có kém cỏi nhất cũng thấy rằng làm cho bà Midgely dù bất kỳ vị trí nào cũng không phải là một lựa chọn phù hợp cho con gái của Maria Farleigh. Một người hầu! Xù! Không thể tưởng tượng được! Không tin được. Cháu phải đến sống với ta.”

Đến sống với một bà lão quý tộc ư? Người mà vẻ bề ngoài như là một người có cấp bậc cao của giới quý tộc? Người sẽ đưa cô đến các dạ tiệc, các vũ hội hóa trang, các nhà hát – đó là mơ ước của Kate, từ những ngày xa xưa...Nhưng giờ nó là cơn ác mộng mới của cô.

Với lời đề nghị hiện tại, khi mà đã quá muộn – thì nó trở thành một sự mỉa mai đau đớn trong cuộc đời mà cô đã có quá nhiều cho cả đau đớn và mai mỉa.

“Cám ơn bà vì lời đề nghị, Lady Cahill, nhưng cháu không muốn làm phiền bà.”

“Đứa trẻ ngốc nghếch này! Có cái quái gì trong đầu cháu thế hả? Nếu không thì sao lại quảng trả lời đề nghị đó vào mặt ta mà không thêm suy nghĩ? Hãy cân nhắc lời đề nghị sẽ đem lại được những gì. Cháu sẽ có một cuộc sống phù hợp với nguồn gốc của cháu và sẽ cho cháu một vị trí xứng đáng trong xã hội. Ta đâu có đề nghị cho cháu một cuộc sống của nô lệ và cực nhọc.”

“Cháu biết, thưa bà,” Kate nói thấp giọng. Vị trí xứng đáng của cô trong xã hội đã bị tịch thu từ lâu, ở Tây Ban Nha. “Vô nghĩa thôi ạ, dù vậy cháu cũng cảm ơn bà vì sự quan tâm của bà, cháu không thể chấp nhận lời đề nghị rất hào phóng của bà ạ.”

“Vậy chứ cô biết gì về lời đề nghị ta đưa ra với cô hả, cô bé ngốc nghếch?”

“Sự bố thí,” Kate nói không che đậy.

“Xùy!” người phụ nữ lớn tuổi nói, phẩy tay một cách tức giận. “Bố thí cái gì chứ hả?”

“Cho dù chúng ta gọi tên nó là thế nào đi nữa, thì thưa bà, ý nghĩa vẫn vậy thôi ạ,” cô gái nói với một thái độ tự trọng. “Cháu không thích phụ thuộc vào ai hết. Cháu sẽ tự mình kiếm sống lấy, dù sao cũng cảm ơn bà.”

Lady Cahill lắc đầu trong phần nộ. “Con gái nhà tử tế mà phải tự mình kiếm sống á! Hay nhỉ! Vào thời của ta, cha mẹ đặt đâu con phải ngồi đó, không được cãi!”

“Nhưng, Lady Cahill, bà không phải là cha mẹ cháu. Cháu không cần phải nghe lời bà.”

“Không ư?” Lady Cahill nheo mắt trầm ngâm. “Được thôi, giúp ta đứng lên nào, nhóc. Mấy khúc xương của ta muốn rùm hết cả ra từ mấy cú xóc nảy trên đường tới đây.”

Kate, ngạc nhiên trước sự “đầu hàng” bất ngờ của quý bà đây, nhanh nhẹn tiến về phía trước. Cô giúp Lady Cahill đứng lên và ân cần dẫn bà ra cửa.

“Cám ơn, cô bé.” Lady Cahill bước ra ngoài. “Lối đó dẫn đến đâu?” bà hỏi, chỉ vào một con đường mòn.

“Đến khu rừng, thưa bà, và nó cũng dẫn đến con suối.”

“Rất yên bình, rất nông thôn, không nghi ngờ gì, nếu cháu thích kiểu như thế,” người-thành-phố nói.

“Vâng ạ, thưa phu nhân, cháu thích thế,” Kate nói. “Cháu rất thích đi dạo qua khu rừng, đặc biệt là lúc sáng sớm khi sương vẫn còn nằm trên lá cỏ và mặt trời bắt lấy nó.”

Lady Cahill nhìn chằm chằm. “Ngạc nhiên nhỉ,” bà thì thầm. “Được rồi, nghe cũng hay. Ở ngoài này hơi lạnh, lạnh cũng gần bằng ở trong nhà cô vậy. Chúng ta sẽ tiếp tục chuyện trò trong xe ta nhé. Ít nhất thì ở đó ta có thể cho đôi chân của ta được thư giãn trên những viên gạch nóng.”

Kate buông lỏng cánh tay cô trong ngạc nhiên. “Nhưng cháu nghĩ...”

Đôi mắt xanh nhấp nháy. “Có phải cháu cũng muốn nói rõ ý mình phải không?”

Kate gật đầu.

“Vậy thì cháu sẽ được làm thế, cô bé của ta. Sẽ được thôi. Ta sẽ nghe mỗi từ cháu nói. Giờ thì, đừng tranh luận với ta, cô gái. Cuộc chuyện trò này sẽ kết thúc khi nào ta nói nó đã kết thúc. Theo ta!”

Ra hiệu một cách hống hách, bà bước đến cỗ xe và cho phép người hầu đang đứng chờ giúp bà bước lên. Giấu mình trong lớp lông thú, bà vừa quan sát Kate cũng đang có hành động tương tự trong lớp lông thú xa xỉ, vừa cho đôi chân mình nghỉ ngơi một cách thoải mái trên một viên gạch nóng. Kate thở dài. Thật là vô lý khi ngồi trên một cỗ xe như thế này, để thảo luận về một đề nghị mà cô không có ý định chấp nhận, nhưng cũng không phủ nhận nó – cái xe này còn ấm hơn cả trong nhà cô nữa.

“Thoải mái chứ?”

“Vâng ạ, cháu cảm ơn,” Kate trả lời một cách lịch sự. “Lady Cah-“

Người phụ nữ lớn tuổi gõ vào nóc xe với cây gậy của bà. Với một cái trông tránh đột ngột, cỗ xe chuyển động.

“Chuyện gì thế này-?” Kate bối rối nhìn quanh khi căn nhà nhỏ của cô từ từ trôi ra đằng sau. Cái ý nghĩ đầu tiên đến với Kate là nhảy ra khỏi xe, nhưng giây tiếp theo phản ánh sự thật cái xe đang chạy rất nhanh.

“Bà làm gì vậy? Bà đưa cháu đi đâu vậy? Bà là ai?”

Bà lão bật cười. “Ta đúng là Lady Cahill, nhóc à. Cháu không nguy hiểm gì đâu, cháu yêu.”

“Nhưng bà đang làm gì vậy?” Kate hỏi trong bối rối lẫn giận dữ.

“Không phải đã rõ ràng rồi sao?” Lady Cahill cười rạng rỡ. “Ta đã bắt cóc cháu!”

Chương Hai

“Thật là quá đáng!” Kate thở hỗn hển. “Sao bà dám?”

Bà lão nhún vai. “Nhóc à, ta có thể thấy cháu cũng cứng đầu như người mẹ thân yêu của cháu ấy, và nói một cách thẳng thắn, thì ta không có thời gian để lãng phí mà thuyết phục cháu đến ở với ta, thay vì để cháu được thuê như là một người giúp việc hay bất cứ điều vô nghĩa nào mà cháu muốn làm. Ta định tới nhà cháu nội ta ở Leicestershire tối nay, và như vậy thì chúng ta sẽ không tới được đó cho tới tối. Giờ thì, hãy là cô gái ngoan nhé, cứ ngồi đó, giữ yên lặng và để ta ngủ. Đi như thế này cũng là một trải nghiệm quá đủ không cần phải có thêm một cô nàng cầu nhàu với ta đâu.” Bà kéo các tấm lông thú lên sát người hơn, và như thể chẳng còn gì để nói, bà nhắm mắt lại.

“Nhưng mà nhà cháu... đồ đạc của cháu... Martha...” Kate bắt đầu.

Một mí mắt nhướng lên và cho cô một cái nhìn tinh quái. “Martha biết ý định của ta với cháu. Bà ấy chắc sẽ nhẹ nhõm khi biết cháu, trong tương lai, sẽ ở cùng với ta cho tới khi tìm được một người chồng phù hợp cho cháu. Một người hầu đang khóa nhà của cháu lại và sẽ chuyển chìa khóa cho Martha.”

Kate mở miệng định nói, nhưng đôi mắt xanh đã nhắm chặt lại. Cô ngồi đó, tức giận vì đã bị lừa, bị bẽ mặt một cách dễ dàng bởi người phụ nữ lớn tuổi đó đã khám phá ra được tình trạng tuyệt vọng của cô. Cô thở dài. Không ích gì để chống cự. Cô sẽ phải đi bất cứ nơi nào mà cô được đưa tới, và sau đó sẽ tính tiếp phải làm gì. Bà lão này cũng có ý tốt; cô chỉ là không biết đặt lòng tốt của bà ấy vào đâu.

... cho đến khi tìm được một người chồng phù hợp cho cháu. Không. Sẽ không có người đàn ông nào tử tế với cô bây giờ hết. Không ngay cả với người đàn ông đã từng nói yêu cô, giờ cũng đã không còn muốn cô nữa. Cô nhìn chăm chăm ra ngoài xe, không nhìn thấy gì, chỉ thấy Harry, quay đi khỏi cô, không buồn che đậy sự ghê tởm và khinh bỉ trong đôi mắt anh ta.

Harry, người mà cô đã yêu rất lâu đến chừng mực mà cô có thể nhớ. Cô chín tuổi khi lần đầu tiên gặp anh, một chàng trai cao lớn, ngạo mạn mười sáu tuổi, ngạc nhiên trước một cô bé lóc chóc như con trai lẻo đẻo theo anh và bạn thân của anh, anh trai Jeremy của cô. Và khi Kate được mười bảy tuổi, anh đã cầu hôn cô trong vườn ngay trước khi anh đi lính, và đặt đôi môi ấm rần rởi của anh lên đôi môi cô.

Nhưng chỉ cách đây vài tháng thì đó là một Harry hoàn toàn khác, nhìn chăm chăm vào cô với đôi mắt lạnh lùng khô khan của một người xa lạ. Như tất cả những người khác, anh ta đã quay lưng lại với cô.

Kate cắn môi cố ngăn lại sự cay đắng quen thuộc đang trào lên trong cổ họng cô. Không bao giờ, sẽ không bao giờ cô để mình vào vị trí đó lần nữa. Đơn giản chỉ vì quá đau đớn khi yêu một người đàn ông, rồi tình yêu của anh ta lại có thể biến mất một cách đơn giản và thay thế bằng một thái độ khinh thị lạnh lùng...

Người đánh xe va vào một vệt lún sâu trên đường làm hành khách cũng bị xóc nảy phải bám vào thành xe. Kate liếc nhìn Lady Cahill, nhưng bà lão vẫn đang im lặng trong đám lông thú của bà, mắt nhắm, khuôn mặt trắng bệch bên dưới lớp mỹ phẩm. Kate trở lại những dòng suy tưởng của mình.

Vì thế cô sẽ không bao giờ kết hôn. Có sao đâu chứ? Cũng có nhiều phụ nữ không bao giờ kết hôn và họ vẫn xoay sở để có được một cuộc sống vui vẻ và có ích. Kate sẽ là một trong số đó. Tất cả những gì cô cần là cơ hội để làm như vậy, và cô sẽ tạo ra cơ hội đó; cô quyết định. Có lẽ Lady Cahill sẽ giúp cô để bắt đầu...

Ánh trắng tỏa sáng lối vào vào một tòa nhà lớn, ảm đạm. Chẳng có ngọn đèn nào được thắp

sáng để chào đón họ.

Trong bóng đêm, ở cửa sổ tầng hai có một bóng người đứng nhìn chăm chăm đầy tâm trạng. Jack Carstairs đưa một cái ly lên môi. Anh đang trong một tâm trạng xấu. Anh biết bà ngoại anh sẽ rất kiệt sức. Nên anh không thể bảo bà ấy rời khỏi. Và bà cũng biết thế, tất nhiên, bà lão tinh quái ấy, bởi thế nên bà ấy đã gọi trợ lý của bà tới trước để chuẩn bị cho mọi thứ sẵn sàng và tính cả thời gian đến của bà sẽ là buổi tối. Jack, để trả đũa, đã hạn chế đoàn tùy tùng của bà ngoại anh đi cùng với người trợ lý, đã cho tất cả thảy vào ở trong quán trọ làng. Điều đó, nếu không có gì thay đổi, sẽ làm cho chuyến viếng thăm của bà ngắn lại. Bà ngoại anh thích sự tiện nghi.

Chiếc xe dừng lại trước bậc tam cấp. Cánh cửa trước mở ra và hai người hầu, một người đàn ông và một phụ nữ, chạy tới. Trước khi người đánh xe bước xuống, người đàn bà giật mạnh bậc thang và mở cửa xe. “Cuối cùng phu nhân cũng đã tới, phu nhân của tôi. Tôi đang rất lo lắng cho bà.”

Lady Cahill đi không vững trên đôi chân của mình, trông hoàn toàn kiệt sức. Kate cảm thấy một sự bút rứt tội lỗi. Bà lão này rõ ràng không phải là một người đi xe khỏe, nhưng đã cố gắng làm cô cảm thấy thoải mái hơn còn cô thì lại nhún vai với thái độ kém văn minh nhất, trong suốt chuyến hành trình, Kate đã lờ bà đi.

Kate cử động tính giúp đỡ nhưng người hầu nói nhanh, “Để bà ấy cho tôi. Tôi sẽ chăm sóc cho phu nhân. Tôi biết mình cần phải làm gì!” Giọng có một chút gắt gỏng, nói rồi cô ta dìu bà vào bên trong.

Chiếc xe thành linh giật mạnh rồi đi làm Kate gần như té xuống khi cô vội vàng tránh sang bên. Cô lão đảo tiến lên vài bước, nhưng trước sự kinh hãi của mình, cô thấy đầu choáng váng và rồi chìm vào giấc ngủ.

Người đàn ông đang đứng từ cửa sổ nhìn cô ngã xuống một cách dửng dưng và bình thản chờ cô đứng lên lại. Không nghi ngờ đây là một đầy tớ gái khác của bà ngoại anh. Jack hóp một

ngụm khác.

Anh rõ ràng là đã bạc đãi em gái mình, đã từ chối gặp nó. Anh đã rất bức bối lúc đó, dĩ nhiên. Anh đã uống còn nhiều hơn bây giờ. Thật tốt là bà ngoại anh đã không đòi gặp anh tối nay. Nếu có anh cũng sẽ từ chối. Jack tiếp tục cúi kính nhìn chăm chăm ra cửa sổ, sau đó nghiêng người về phía trước, nhìn cho rõ hơn. Cái bóng người nhỏ thó, nhàu nát ấy vẫn còn đang bất động trên lớp sỏi lạnh cứng.

Có gì không ổn với cô gái ấy thì phải? Cô ta đã bị thương? Ngoài đó rất lạnh. Còn nằm trên nền đất ẩm ướt đó thêm nữa cô ta sẽ bị nhận nhiều hơn một cơn cảm lạnh. Vừa lau bầu anh vừa di chuyển ra khỏi cửa sổ và khập khiễng xuống lầu. Không có dấu hiệu của người nào. Anh nghe thấy tiếng nói từ trên lầu – chỉ có tiếng của bà anh đang yêu cầu được phục vụ. Jack sai bước vào bóng đêm và vụng về khom người xuống cái bóng người im lìm, nhỏ thó.

“Cô ổn chứ?” Anh khẽ đặt bàn tay mình lên gò má lạnh toát của cô. Cô ta đã bất tỉnh. Anh phải đưa cô ta ra khỏi cái nơi lạnh lẽo này. Khó nhọc co chân lại, anh nhắc cô lên dựa vào ngực mình. Ít nhất thì cánh tay anh vẫn còn sức mạnh của nó.

Lạy Chúa! Cô gái này còn nhẹ hơn cả một con chim. Anh bế cô rất dễ dàng. Giống như ẵm một bộ xương!

Jack đưa cô vào phòng khách và đặt cô cẩn thận lên trường kỷ. Anh thắp sáng một cặp nến và cầm nó đến gần khuôn mặt cô. Cô ta nhợt nhạt và giống như không còn sự sống. Một mùi hương mờ nhạt, không rõ tỏa ra quanh người cô, thơm tho và tươi mát. Anh đặt một ngón tay lên đôi môi hé mở của cô và chờ đợi. Một sự rung động mềm mại của hơi thở ấm áp làm anh thấy nhẹ người. Tuy vậy tay anh vẫn trên cô, ngập ngừng. Mình đang làm cái chết tiệt gì với người phụ nữ đang ngất xỉu thế này? Tay anh rơi ra. Cuộc mười ăn một là cô ta sẽ tỉnh dậy và thấy anh đang ở đó và sẽ thét lên như điên!

Jack đi ra cửa. “Carlos!” Không tiếng trả lời. Chết tiệt. Anh đổ rượu brandy vào một cái ly, trượt một cánh tay quanh cô gái, đổ một chút rượu vào miệng cô ta. Ngay lập tức cô tỉnh lại

trong cánh tay anh, sắc súa, hai tay đẩy vào anh.

“Bình tĩnh, bình tĩnh,” anh nói, câu tiết.

“Cái gì-?” Kate thối phì phì khi anh đổ tiếp một ngụm chất lỏng màu vàng cay nồng khác vào cô. Cô thở hổn hển khi nó nóng bùng lên trên đường đi xuống cổ họng cô, và phần nộ nhìn trừng trừng vào anh.

“Đó chỉ là brandy.”

“Brandy!” Cô chiến đấu với hơi thở.

“Cô cần thứ gì đó làm cô tỉnh lại.”

“Làm tôi tỉnh lại?” Anh vẫn giữ cô trong một lúc nữa cho tới khi cô đã bình tĩnh hơn, sau đó buông cô ra và đứng dậy. “Hãy nhớ cho, nếu tôi mà biết cô như con mèo hoang thế này, tôi chắc chẳng nghĩ tới chuyện cứu cô ra khỏi lối vào vừa ấm vừa lạnh ấy, rồi còn cho cô uống rượu brandy ngon nhất của tôi nữa chứ.”

Kate thất thần nhìn chằm chằm vào anh. Ngất đi? Cứu cô? Brandy ngon nhất? Cô vẫn còn cảm thấy rất mệt. “Tôi...tôi xin lỗi... Tôi hơi bị khó ở mấy ngày nay... nên tôi đã hơi phản ứng thái quá.”

Đặc biệt là khi tôi tỉnh lại để nhận thấy mình đang ở một nơi xa lạ, không biết chuyện gì xảy ra trước đó. Đầu cô đang nện thành thịch. Có phải cô chỉ ngất đi có vài phút, như anh ta đã nói, hay là cô sẽ nhận ra một khoảng trống trong trí nhớ của mình đã trống không trong vài ngày hay vài tuần, như cô đã từng một lần trước đây? Tay cô đưa lên chạm vào vết sẹo mờ trên hộp

sợ, sau đó rơi xuống mái tai. Cô liếc nhìn xuống và một cảm giác nhẹ nhõm tràn qua cô. Cô đã nhớ mình mặc bộ đồ này hồi sáng nay... Lady Cahill... chuyển hành trình dài trên xe ngựa. Tất cả đều ổn. Không như trước đây...

Nhưng người đàn ông đang lù lù bên cô là ai? Cô thấy một nét mặt cau có, một cái mũi khoằm, dài, một cái cằm rắn rỏi, một đôi mắt xanh, rất xanh đang lóe sáng trong ánh nến. Cô chớp mắt, như bị thôi miên.

Anh thấy không thoải mái trước cái nhìn của cô và đột ngột nhích người ra phía sau ánh nến, khuôn mặt anh đột nhiên ẩn trong bóng tối một lần nữa.

“Tôi... tôi thật sự xin lỗi anh,” cô nói. “Tôi không có ý... Tôi chỉ hơi bối rối.” Cô cố gắng tập trung. “Chỉ là-“

“Cô ốm à?” Giọng anh rất trầm.

“Không, tôi không nghĩ thế. Chỉ là... có lẽ bởi vì tôi đã không ăn trong vài ngày – trong vài giờ qua.”

Jack cau mày. Anh đã nghe thấy trước khi cô nói trớ qua.

Kate đang cố gắng ngồi lên. Một cơn chóng mặt khác bao trùm lấy cô. Jack nắm lấy cánh tay cô và đẩy cô ngồi vững nhưng thoải mái dựa vào mấy cái gối. “Đừng cố gắng cử động,” anh ra lệnh. “Ngồi yên đó đi. Tôi sẽ quay lại ngay.” Anh rời khỏi phòng.

Kate ngồi trên chiếc trường kỷ, một tay để trên đầu. Cô cảm thấy người rã rời. Rượu brandy trong một cái dạ dày rỗng. Cô lắc đầu mệt mỏi, sau đó siết chặt nó, rên rỉ. Cô nhắm mắt

lại để không cho căn phòng quay quanh cô.

“Đây, cái này chắc sẽ làm cô cảm thấy tốt hơn.” Cái giọng trầm đục căn đó làm cô giật nảy mình. Cô mở mắt ra. Trước mặt cô là một cái đĩa với một lát bánh mì cắt vụng về và một miếng thịt nguội trên nó. Trông thật ngon. Cô liếc nhanh người đàn ông đang đứng như cái tháp trên cô và mỉm cười.

“Ôi, cảm ơn anh nhiều lắm. Anh thật tử tế,” cô nói, sau đó thêm vào, đỏ mặt. “Tôi sợ là rượu brandy làm tôi hơi chóng mặt.”

Cô tập trung vào bữa ăn của mình, buộc mình cắn từng miếng nhỏ, nhai một cách chậm rãi và tế nhị.

Jack nhìn cô, vẫn còn một chút sững sờ bởi nụ cười ngọt ngào của cô. Cô đang vờ không thích thú gì lắm với món ăn, anh nhận ra, mặc dù cô đang chết đói. Nhưng anh là ai mà nhận xét sự kiêu hãnh của người ta? Tuy vậy cô chắc chắn là một người khó hiểu, một người kiêu hãnh trong bộ quần áo tồi tàn.

“Cô là ai vậy?”

Câu hỏi đột ngột làm Kate giật mình thoát ra khỏi sự mê ly của bữa ăn đầu tiên trong ngày của cô.

“Tên tôi là Kate Farleigh.” Cô trở lại với món ăn.

“Vậy Kate Farleigh là ai?”

Kate vừa nghĩ vừa nhai. Vậy Kate Farleigh là ai bây giờ nhỉ? Cô không còn là con gái của mục sư Farleigh, cũng không còn là em gái của Jeremy và Benjamin nữa. Cô chắc chắn cũng không còn là hôn thê của Harry Landsdowne nữa. Và thậm chí cô cũng không còn một mái nhà.

“Tôi không nghĩ cô ta là ai cả,” cô trả lời trong một nỗ lực không để lộ sự buồn bã.

“Đừng có đùa.” Cái cau mày trở lại trên khuôn mặt anh. “Cô là ai và cô đang làm gì ở đây? Tôi biết cô đến cùng với bà ngoại của tôi.”

Bà ngoại của anh ta? Vậy ra đây là chủ nhà, Mr Jack Carstairs. Thức ăn của anh ta đang tạo ra sự kỳ diệu cho tinh thần của cô. Cô đã cảm thấy khỏe lại. Kate xém cười với giọng điệu buồn phiền của anh ta. Anh ta rõ ràng là không muốn cô ở đây. Ừ thì cô cũng đâu có muốn tới đây.

“Ồ, đừng đổ tội cho tôi.” Cô liếm miếng cốm cuối cùng một cách kín đáo từ miệng mình. “Dù sao thì cũng không phải là chọn lựa của tôi.”

“Sao? Ý cô là gì?” Anh quắc mắt, nhìn cái lưới màu hồng chuyển động. “Vậy chứ cô là gì của bà tôi?”

Vậy cô là ai nhỉ? Kẻ bị bắt cóc? Hay kẻ hành khất? Hay cháu gái đỡ đầu chưa xác thực? Chẳng có cái nào chính xác sẽ làm hài lòng một đứa cháu yêu quý. Hơn nữa, cũng sẽ là rất vô ơn nếu làm thất vọng người đã cho cô một bữa ăn ngon bằng cách gọi bà của anh ta là một kẻ bắt cóc. Mặc dù rất muốn nói thế.

“Tôi không chắc có thể trả lời được câu này. Anh thử hỏi Lady Cahill xem.” Kate đứng dậy. “Cám ơn anh rất nhiều vì lòng mến khách, thưa ngài. Bữa ăn rất tuyệt và tôi đã rất đói sau chuyến hành trình vừa qua.”

Cô bước hai bước tiến về phía cánh cửa, sau đó ngập ngừng dừng lại vì nhận ra mình chẳng biết phải đi đâu cả. “Anh có thể làm ơn cho tôi biết tôi sẽ ngủ ở đâu không?”

“Làm cái quái nào tôi biết được chứ?” anh nói nhanh. “Tôi còn không biết cô là ai, vậy tại sao tôi phải quan tâm cô ngủ ở đâu?”

Rõ ràng khiếm nhã có tính di truyền trong nhà này, Kate nghĩ. Chẳng quan trọng. Với cái bụng no căng, cô cảm thấy mình có lòng bao dung với toàn thể nhân loại. Cô sẽ tự mình tìm một cái giường mà không cần sự giúp đỡ của anh ta – tìm một chỗ trú chân ở Tây Ban Nha hay Bồ Đào Nha còn khó, chứ cô không tin không thể tìm thấy một cái giường trong một ngôi nhà miền quê nước Anh không lớn lắm này.

“Thôi được, thưa ngài, vậy thì tôi hy vọng anh sẽ ngủ ngon. Một lần nữa cảm ơn anh vì lòng t...” Cô dừng lại, sau đó sửa lại một cách châm biếm, “vì bữa ăn.” Nói rồi cô bắt đầu đi lên cầu thang trong một động tác quả quyết. Được nửa đường, đầu gối cô khuỵu xuống.

“Chết tiệt!” Jack vội khập khiễng băng nhanh hướng cầu thang và bắt lấy cô vào ngực mình khi cô ngã lần thứ hai. Anh đưa cô vào một phòng ngủ gần đó và đặt cô nhẹ nhàng lên giường. Anh đứng đó nhìn xuống cô một lúc lâu. Cô ta là ai?

Trong ánh sáng mờ của một ngọn nến, anh đánh giá hình thể vô thức của cô. Cô ốm, rất ốm. Làn da tái xanh kéo dài tới xương gò má để lộ hai hõm bên dưới nó. Cái nhìn của anh nấn ná nơi hõm cổ của cô, nơi mà bộ đồ tời tàn của cô cũng quá rộng ở chỗ đó, tiết lộ một đôi vai mịn màng, đang gập cong lại như trẻ con chống lại cái lạnh của đêm. Nếu không tình cờ nhìn thấy cô ngã đi, có lẽ cô vẫn còn đang nằm bất tỉnh trên lối vào. Đêm nay rất lạnh. Không nghi ngờ nếu cô ta không qua khỏi.

Anh đã chẳng nhận được câu trả lời nào tối nay cả. Tốt nhất để cô ta lại đây và đi thôi. Anh

khom người và cởi giày cô ra, sau đó dừng lại trong bối rối. Anh chắc là cũng nên nói lỏng dây thắt lưng cô nhỉ, nhưng làm thế có đúng đắn không? Miệng anh lộ vẻ giễu cợt. Đúng đắn! Vậy thì này giờ quả là không đúng đắn chút nào khi ở trong phòng ngủ cùng với cô gái này. Anh nhún vai và khom người lên cơ thể đang nằm ngửa đó, thận trọng tìm dây thắt lưng ở chỗ eo cô ta. Trời ạ, con bé này gầy nham! Với một sự nhẹ nhõm, anh chắc chắn cô ta không dùng tới dây thắt lưng, mà chắc là cũng chẳng cần tới, cũng có khả năng là chẳng có cái nào để mà dùng.

Một cách cẩn thận anh kéo chần lên người cô. Cô cựa quậy và vung một cánh tay ra ngoài giường. Anh khom người lần nữa để kéo chần che nó lại và cùng lúc đó cô mở mắt. Cô chớp mắt trong một lát, sau đó mỉm cười vẻ ngái ngủ và vuốt ve khuôn mặt anh với một bàn tay mát lạnh, dịu dàng. “Ngủ ngon, Jemmy.” Mí mắt cô đóng lại.

Jack cứng người, hơi thở của anh bị mắc vào trong lồng ngực. Một cách chậm rãi anh đứng thẳng dậy. Bàn tay anh từ từ sờ vào má phải của mình, đúng nơi cô đã chạm vào. Như hàng ngàn lần trước đó, những ngón tay anh lần theo vết sẹo xấu xí.

Anh nhắm mắt và rời khỏi phòng.

Tiếng nện guốc của những con ngựa kéo xe đã đánh thức Kate dậy vào sáng sớm hôm sau. Cô nhìn chằm chằm quanh căn phòng xa lạ, tập trung suy nghĩ. Đây là một căn phòng lớn. Các đồ gỗ sang trọng đã bị mòn vẹt và phủ đầy bụi.

Cô ngồi dậy, ngạc nhiên khi thấy mình được đắp chăn kín mít trừ đôi giày. Làm thế nào mà cô ở đây được nhỉ? Cô đã nhớ lại một số việc đêm trước, nhưng chẳng có cái nào gợi lại sự việc này. Đó là một cảm giác đáng sợ, quen thuộc.

Kate có thể thề là đã thấy anh trai Jemmy của cô đêm qua. Cô mơ hồ nhớ lại khuôn mặt bị phá hủy của người anh tội nghiệp, khuôn mặt bị tàn phá đó đã đang nhìn chăm chú vào cô. Không thể nào được vì Jemmy đã nằm lại trong lớp đất sâu lạnh cứng trong một cánh đồng ở Tây Ban Nha. Không phải là ở đây trong ngôi nhà của cháu trai Lady Cahill. Cô rời khỏi giường và bước đến cửa sổ, run rẩy trong cái lạnh buổi sớm.

Quang cảnh rất đẹp, trầm mặc và ảm đạm. Mặt đất lấp lánh ánh bạc mạ vàng với những tia nắng chạm vào lớp băng phủ. Không có gì chuyển động, ngoài mấy con chim đang hót líu lo trong ánh mặt trời buổi bình minh. Ngay bên dưới cửa sổ cô đang đứng là một khoảng cỏ thô. Một con đường có dấu in của móng ngựa phá vỡ bề mặt lớp màu bạc của sương giá.

Đôi mắt cô nhìn theo con đường và mở to mắt ra khi nhìn thấy một con ngựa không người cưỡi đang chạy tự do, cái yên ngựa và các dây cương đang thông bên cổ nó. Có vẻ như nó đang hướng tới khu rừng sồi nhỏ. Nó hẳn đã thoát ra khỏi sự giam hãm. Cô cảm thấy đồng cảm với nó. Cô cũng đang rất muốn được đi ra ngoài không khí khô lạnh đó, được phi nước đại hướng về phía cánh rừng, tự do và hoang dại trong cái lạnh của buổi bình minh. Cô nhớ tới con lừa cái nhỏ ở Tây Ban Nha mà mỗi sáng sớm cô đều cưỡi nó, cảm thấy một niềm vui tuyệt đối khi những cơn gió thổi qua cô như thể cô đang bay. Bình minh là thời điểm duy nhất cô có thể cưỡi nhanh và thoải mái như cô thích. Cha cô không phải là người hay dậy sớm.

Quay người lại, Kate bắt gặp bóng mình trong cái gương treo trên tường. Cô cười khúc khích. Trông như thể cô đã bị kéo lê qua đồng cỏ khô. Các lọn tóc nâu lò xo xòa mọi hướng. Một con nhóc bụi đời – cô được gọi như thế bao nhiêu lần rồi nhỉ? Ngay lập tức cô kéo hết các lọn tóc còn lại ra và cột nó lại trong một kiểu đơn giản thường thấy. Cô vuốt lại bộ đồ, cố xóa các nếp nhàu. Cô nhìn quanh tìm một bình nước rửa mặt, nhưng không có cái nào.

Cô bước nhẹ ra ngoài để không làm phiền những người còn đang ngủ và đi xuống cầu thang tìm nhà bếp. Không có một bóng người xung quanh. Một căn nhà với kích thước như thế này hẳn phải có nhiều người hầu tít bật chuẩn bị bữa sáng cho chủ nhân chứ nhỉ.

Từ cái nhìn thấy càng làm Kate tròn mắt ra mà ngạc nhiên. Lady Cahill đã đưa cô tới chỗ nào vậy? Sàn nhà đầy bụi bặm. Bụi bám vào đầy các ván ốp tường và các đồ nội thất. Đồ

nội thất cũng không còn mới nữa, bị phủ một lớp bụi dày. Ánh mặt trời buổi sáng sớm không xuyên nổi qua lớp kính bám đầy bụi không có được một tấm màn mỏng che lại. Cô rùng mình trước số lượng mạng nhện cô nhìn thấy giăng khắp góc phòng – cô ghê tởm mấy con nhện. Tất cả mọi thứ cho thấy nó đã bị bỏ mặc ra đó, cho dù căn nhà này, rõ ràng là có người ở.

Cái căn nhà tồi tàn, dơ bẩn, bừa bãi này hoàn toàn đối lập với dáng vẻ, quần áo, và các người hầu của Lady Cahill. Đây là nhà của cháu trai bà ấy. Tại sao anh ta không sống cùng kiểu cách thanh lịch như bà ngoại của mình nhỉ? Kate nhún vai. Bí ẩn này sẽ sớm được biết thôi; còn bây giờ cô cần nước nóng và thứ gì đó để ăn.

Cuối cùng Kate cũng tìm ra nhà bếp. Cô nhìn khắp căn phòng trong ghê tởm. Chỗ này giống một cái chuồng hơn. Sàn nhà chắc đã không được quét hàng tuần rồi, cũng không có một chút lửa nào trong lò sưởi, tro lạnh và rác rưởi đầy khắp sàn. Phần còn lại của bữa ăn hôm trước vẫn chưa được dọn sạch và đồng bát đĩa bẩn chất đầy trong chỗ rửa chén.

Đây có thể là một chỗ ở của một quý ông kỳ lạ nhất mà cô từng đến thăm, nhưng đây là nơi duy nhất cô có thể kiếm cho mình một bữa ăn sáng. Kate xắn tay áo lên và bắt đầu dọn dẹp. Thật là mỉa mai, cô nghĩ, dọn dẹp tro tàn và nhúm lửa trong lò – những việc mà một thời trẻ con cô từng phá phách lại là những việc cho cô những kỹ năng nữ tính.

Mục sư Farleigh chỉ nói chuyện với cô con gái lóc chóc của mình khi nó làm một chuyện không đúng đắn nào đó. Danh sách phạm tội của Kate thì vô số: nào là trèo cây; ngồi dạng chân khi cưỡi ngựa – hoặc ngồi không cần yên – đánh banh trúng vào cửa sổ; đến việc đi vào nhà với bùn lấm lem trên đầu gối, tóc tai rối bù và một lô lốc những trò nghịch ngợm khác. Cha cô đã sớm biết không thể nào nhốt cô con gái phá phách như con trai của mình vào phòng ngủ được – nó chỉ đơn giản là leo cửa sổ ra ngoài. Ông đã biết được cách hiệu quả hơn để giám sát nó là giao nó cho người quản gia, ông ta sẽ bắt cô làm việc, lau dọn và nấu nướng.

Cô bé Kate đã xem thường công việc đó, nhưng những năm sau này cô đã rất biết ơn đối với cái kiến thức thông thường mà cô đã nghĩ là không cần thiết và không thích hợp với một cô gái thuộc tầng lớp của cô. Điều đó đã được chứng minh là vô giá. Hầu hết các cô gái nếu ở vào vị trí của cô chắc sẽ lù lùi lại với vẻ ghê tởm quý phái với cái nhiệm vụ mà cô đối mặt, nhưng kinh nghiệm của Kate ở cuộc chiến tranh Bán đảo đã làm cô thấy quen với sự ghê tởm của rác rưởi

và bồn thỉu.

Phòng bếp này không bằng một góc các căn chòi bồn thỉu nơi cô với cha và các anh trú chân trong các chiến dịch của Wellington. Trong những căn chòi đó, đứa con gái quá quắt của ngài mục sư đã khám phá ra khả năng tạo ra một môi trường sạch sẽ và thoải mái cho gia đình cô, ở bất cứ chỗ nào mà họ đến. Và những lần như thế, Kate thấy mình thực sự là người hữu ích.

Các kỹ năng của cô cũng cần dùng cho ở đây, cô thấy vậy.

Gần một giờ rưỡi sau đó Kate nhìn khắp căn phòng với một sự hài lòng. Nhà bếp bây giờ trông rất sạch sẽ, dù sàn nhà có thể vẫn còn được cọ sạch hơn nữa. Cô đã rửa, lau khô và làm sạch tất cả các đồ sành sứ, các ly thủy tinh, cả nồi và chảo. Cô dùng cát, xà phòng và nước để cọ rửa bàn và ghế. Và cô thậm chí còn lấy hết can đảm dùng tay giải quyết mấy con nhện với một cây chổi. Lò sưởi bây giờ đã có một ngọn lửa tí tách bên trong và một ấm nước khổng lồ đang phì phà hơi nước. Cô rót nước nóng vào trong một cái bát trong chỗ rửa chén và nhanh chóng thực hiện việc tẩy rửa.

Tìm kiếm nhanh ở các kệ đồ ăn thì thấy được khoảng một chục trứng. Kate kiểm tra độ tươi của chúng bằng cách bỏ vào một cái bát nước lớn, cái nào chìm là tươi. Có một cái nổi lên; cô ném nó ra. Cô tìm thấy một miếng thịt lợn muối xông khói ở trong phòng lạnh. Và, vui quá, một túi hạt cà phê. Kate ôm chúng vào ngực. Đã hàng tháng trời kể từ lần cuối được uống.

Cô rang hạt cà phê trên lửa, sau đó dùng một cái cối và chày để giã chúng ra, hít hà mùi thơm tuyệt vời của nó. Cô hòa chúng với nước và đun nó trên bếp lửa. Cô ran mỡ trong một cái chảo, sau đó thêm vào hai lát thịt dày và một quả trứng.

Sàn nhà cần được chà kỹ hơn nữa, Kate quyết định. Cô sẽ làm sau khi ăn sáng. Cô đi đến chỗ rửa chén để lấy thêm nước châm vào bình đun nóng. Cái bình lớn nhất cô có thể tìm thấy đang kẹt cứng dưới một cái kệ. Cô ra sức kéo và giật nó ra vừa lằm bằm nguyên rửa nó trong hơi thở của mình, đột nhiên mùi thơm của trứng chiên và thịt xông khói cùng với mùi cà phê xộc vào mũi cô. Ôi, không! Bữa sáng của cô đang bị cướp! Cô co chân chạy vào bếp và dừng phắt lại.

Cháu trai của Lady Cahill đang ngồi ở bàn, lưng và đôi vai rộng của anh ta hướng về phía cô. Anh ta đang nhét vào mồm bữa sáng của cô với tất cả biểu hiện của sự hưởng thụ.

“Anh nghĩ anh đang làm gì vậy hả?” Kate vừa thở hổn hển vừa cau mày

Anh ta không dừng ăn. “Tôi muốn có thêm hai cái trứng nữa với bốn lát thịt xông khói. Và thêm một ít cà phê nữa, nếu cô không phiền.” Anh ta nâng cái cốc trống không lên mà không quay lại phía cô.

Kate nhìn chăm chăm trong sự phẫn nộ đang tăng lên vùn vụt.

“Thêm cà phê, cô gái, có nghe thấy tôi nói không?” Anh ta bật tách ngón tay về phía chiếc ghế, vẫn không thèm quay lại.

Rõ ràng kiêu ngạo là tính di truyền trong gia đình này mà! “Chỉ còn đủ một cốc nữa thôi,” cô nói.

“Đó là tất cả những gì tôi cần.” Anh ta hoàn thành vết cắn cuối cùng của miếng thịt xông khói.

“Ồ, vậy à?” Kate nói, đang dãi mặt ra ở đằng sau cái lưng trơ ra của anh ta. Hương thơm tinh tế của cà phê đã trêu cô đủ lâu rồi. Cô đã lau dọn và rửa sạch cái bếp bẩn thỉu của anh ta. Cả buổi sáng nay cô đã nuốt nước miếng chờ tới lúc được ăn thịt xông khói cùng với trứng và cà phê. Vậy mà anh ta chỉ việc bước vào và không thèm nói một câu kiểu xin-phép-cô mà đã ăn ngẫu nhiên!

“Chỉ còn đủ một cốc cho tôi thôi,” cô nói. “Anh sẽ phải chờ. Tôi sẽ đun thêm ít nước trong vài phút nữa.”

Anh quay phắt người lại đối mặt với cô. “Ý cô là sao hả - chỉ đủ cho cô thôi á?”

Jack thấy bị xúc phạm. Theo trí nhớ của mình, anh chưa bao giờ nghe thấy một cô hầu bếp nói, nói chi đến đáp trả lại anh một cách xấc láo chết tiệt như thế. Tuy nhiên có ai khác đã nấu ăn và dọn rửa vào cái giờ này buổi sáng sao?

Cô ta cũng nhìn chăm chăm ngang ngược trả lại anh, hai tay chống lên hông, hai má đỏ ửng, đôi môi hồng mềm mại mím lại vẻ bướng bỉnh. Một bàn tay cử động tới cái bình cà phê một cách sở hữu và cái cằm nhỏ của cô hếch lên vẻ gậy gố. Cô giờ trông khác xa với cô gái xanh xao, kiệt sức mà anh đã gặp dưới ánh nến đêm trước.

Mặc dù đang bực mình, nhưng miệng anh lại co giật với sự thích thú khi thấy một mảng lớn bồ hóng kéo dài từ gò má đến thái dương cô. Cô nhìn chăm chăm vào anh như một nữ công tước bé nhỏ lôi thôi lệch thếch. Đôi mắt cô không chỉ là màu xám, nó có màu xám xanh, khá hiếm thấy. Anh cảm thấy hơi thở của mình bị nghẹt lại ở khoảnh khắc anh nhìn vào chúng, và sau đó nhận ra cô đang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh một cách chăm chú. Anh cứng người lại, nửa người quay lại phía cô, giữ cho bên khuôn mặt bị sẹo quay vào tường, và một cách vô thức chuẩn bị tinh thần cho phản ứng của cô.

Cô đổ phần cà phê còn lại vào cái cốc của mình và nhâm nhi nó, với tất cả bằng chứng về sự hưởng thụ.

Jack sững sốt. Anh không quen bị lơ đi – huống hồ chi là bởi một nữ tì bé nhỏ ăn mặc xơ xác với khuôn mặt dính bẩn. Với lại đây là bếp nhà anh nữa chứ! Anh mở miệng định thốt ra lời uy quyền, thì bắt gặp ánh mắt cô đang nhìn anh và có một cái gì đó làm anh phải nín lại.

“Tôi nghĩ mình xứng đáng được khen ngợi, đúng không?” Cô ra hiệu vào cái nhà bếp sáng sủa.

Anh cau mày một lần nữa. Có người hầu nào khác để lau dọn cái bếp này không vậy? Có phải con bé này đang mong chờ một lời cảm ơn? Cô ta có biết mình đang nói chuyện với ai không vậy? Anh mở miệng ra định báo cho cô ta biết, sau đó ngập ngừng dừng lại, một cảm giác mới lạ xuất hiện với thiếu tá Carstairs, cựu sĩ quan của quân đoàn Coldstream Guards.

Vì cái quái gì anh phải tự giới thiệu mình với một người hầu bếp chứ? Các người hầu phải biết mình là ai, và cư xử cho phù hợp. Nhưng cái người này có vẻ như không biết đến các quy tắc đó. Và không hiểu sao có cái gì đó không hiệu lực với tiếng gầm ra lệnh với cái cằm nhỏ xấp xược ấy, khi mà chỉ vài giờ trước đó anh còn giữ cô trong vòng tay mình và cảm thấy cô yếu đuối như thế nào. Thấy kệ sượng vô liêm sỉ của cô ta vậy.

Anh hắng giọng. “Cô biết tôi là ai không?”

“Cháu trai của Lady Cahill, Mr Carstairs, tôi đoán vậy?”

Anh lầm bầm.

Tại sao anh ta đề cập chuyện này nhỉ? Kate nhìn một cách nghiêm túc vào người đàn ông cao đen đang dựa lưng vào ghế. Anh ta trông không thích hợp lắm với chỗ nhà bếp thế này, anh ta ngồi xoải ra ở cái bàn lớn mòn vẹt, đôi chân dài mang ủng bắt chéo phía trước. Anh ta rất đẹp trai, cô nhận thấy. Có lẽ anh ta cảm thấy không thích hợp để ngồi ăn trong nhà bếp với cô khi họ không được giới thiệu với nhau.

“Anh có muốn tôi mang đồ ăn sáng của anh tới một phòng khác không? Một phòng ăn sáng

dành riêng cho khách, ví dụ thế?”

Vẻ mặt anh ta cau có thêm. “Tôi sẽ ăn ở đây.” Các ngón tay dài ngăm đen bắt đầu gõ gõ một cách thiếu kiên nhẫn lên mặt bàn gỗ.

“Làm ơn cố gắng kiên nhẫn một tí. Chờ tôi uống cốc cà phê của mình xong, tôi sẽ làm đủ thịt xông khói và trứng cho cả hai chúng ta.”

Jack nhìn chăm chăm vào cô, đang đấu tranh để sa thải cô ta ngay lập tức hoặc chờ cho tới khi cô ta làm xong phần ăn sáng còn lại cho anh rồi mới tính tiếp. Món trứng được làm đúng cách anh thích, còn thịt xông khói thì giòn một cách hoàn hảo, và cà phê cô pha thì ngon nhất anh từng uống trong vài tháng nay. Tuy nhiên anh không phải là một cậu nhóc như cô đang đối xử thế - anh là chủ nhà!

Mỗi Jack xoắn lại trong sự miễn cưỡng chờ đợi. Ước gì tên hầu nam của anh nấu được như thế, anh thừa nhận một cách buồn bã, cảm thấy quyền hành và sự cương quyết của mình bị sụt giảm một cách nghiêm trọng. Các người lính trong lũ đoàn của anh chắc sẽ nói ra nói vào nếu thấy anh nhượng bộ con bé xấc xược này, nhưng bọn họ đâu có được uống cà phê cô ta pha cũng không nhìn thấy đôi mắt xanh xám biết nói của cô ta. Cũng không cả ẵm cô ta vào nhà và cảm thấy đó là một cơ thể yếu ớt, và cũng đâu có biết cô ta đã sắp chết vì đói. Anh không thể sa thải cô ta - anh không thể cứu một con mèo con sắp chết rồi sau đó đá nó văng ra khỏi nhà được.

Cô ta ngồi xuống đối diện với anh ở cái bàn trong nhà bếp. Anh cứng người lúng túng khi cái nhìn của cô tập trung vào khuôn mặt anh.

“Vậy ra,” cô ta nói, “đó là anh trong phòng ngủ của tôi đêm qua.”

Miệng anh thít chặt lại đột ngột, khuôn mặt anh tối sầm với sự hoài nghi cay đắng. Cô ta

đang buộc tội anh đó ư?

“Khi tôi thức dậy vào sáng nay tôi không thể nhớ ra mình đã lên giường như thế nào. Tôi nghĩ là mình đã gặp Jemmy, nhưng bây giờ gặp anh thì đã hiểu.”

Kate không nhận thấy vẻ cứng đờ của cơ thể anh và cách đôi mắt anh nhìn như tóe lửa.

“Jemmy cũng đã bị một vết thương do bị lưỡi lê đâm, cũng vào cùng một chỗ như anh, nhưng chỉ khác là anh ấy đã bị nhiễm độc. Vết sẹo của anh đã lành lại tự nhiên, phải không?”

Cô đứng lên, thẳng người một cách quý phái và mỉm cười. “Cà phê ngon lắm, đúng không? Tôi cảm thấy như thể là một người hoàn toàn mới vậy, vì vậy tôi sẽ tha thứ cho anh vì đã cướp mất bữa sáng của tôi và sẽ nấu thêm đồ ăn cho cả hai chúng ta.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô trong một sự im lặng sừng sốt. Cái con bé xác xược, tiều tụy, sở hữu một đôi mắt to tròn, đáng yêu này là ai vậy? Và làm thế nào mà cô ta nhận ra đó là một vết thương do lưỡi lê, và còn hơn thế, cô ta đã nhìn vào gò má bị phá hủy của anh một cách bình tĩnh khi mà tất cả những người phụ nữ khác khi nhìn thấy nó đều rùng mình sợ hãi, hoặc khóc, hoặc tránh nhìn vào anh? Anh biết thế khi nhìn chính mình trong gương và chắc chắn đó không phải là một hình ảnh đẹp.

Và, anh vừa nhìn cái cơ thể mỏng manh của cô di chuyển một cách thành thạo trong nhà bếp, vừa nghĩ cái tên Jemmy mà cô nhắc tới là cái tên chết tiệt nào vậy? Jemmy cũng bị sẹo, và rõ ràng đó là người có thể vào trong phòng ngủ của cô ta!

Họ vừa mới ăn miếng thịt, trứng và cà phê cuối cùng xong thì cánh cửa mở ra, và một người đàn ông thể hình chắc nịch, ngăm đen bước vào. Anh ta nhìn bao quát vào Kate và mỉm cười, một nụ cười sáng rõ trên khuôn mặt ngăm đen.

“Senorita.” (*)

(*:Senorita tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là tiểu thư – ND)

Kate khẽ mỉm cười và nghiêng đầu. Anh ta hít hít không khí và cho ra một tiếng thở dài đầy biểu cảm. “A, cà phê.”

Kate cười khúc khích. “Anh có muốn một cốc không?”

“Senorita rất tử tế.” Nụ cười trắng sáng nở ra trên khuôn mặt ngăm đen và anh ta cúi chào một lần nữa.

Kate để lộ lúm đồng tiền. “Vậy thì xin mời ngồi, tôi sẽ rót cho anh một cốc ngay đây.” Cô vói lấy bình cà phê.

Hai người đàn ông bắt đầu trò chuyện bằng tiếng Tây Ban Nha. Kate từ từ cứng người lại. Ba năm ở Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha đã làm cho cô có một số vốn từ nhất định ở cả hai ngôn ngữ đó. Cô có thể hiểu mỗi từ hai người đàn ông đó nói với nhau. Và cô thấy không cảm kích khi nghe.

“Vậy là, Thiếu tá Jack, con chuột nhỏ có đôi mắt đẹp, nhưng bộ đồ thì tồi tàn quá và cái mặt bị bẩn đó là ai vậy?”

Kate nhìn bóng mình trong một cái thìa, sau đó lau mặt với một cái khăn lau chén sạch.

“Chết tiệt nếu tôi biết, Carlos. Hình như là người hầu của bà tôi.” Giọng điệu anh ta thờ ơ, chán chường.

Tiếng một cái ghế bị kéo lê ra trên sàn và tiếng bước chân bước về phía cô. Kate khom người bên cái bình, sau đó giật mình nhảy lên khi một bàn tay ấm nóng chạm nhẹ vào vai cô. Cô quay nhanh người lại và nhìn thấy một đôi mắt xanh tối từ một cơ thể to cao đang hấp háy nhìn cô một cách thú vị. Có phải anh ta thấy thú vị vì đã làm cô sợ? Hay là anh ta nhận ra mặt cô đã sạch? Cô đỏ mặt.

“Nếu cô vui lòng...” Anh ta gạt cô sang một bên, khom người, lấy một que củi từ lò ra, châm vào đống xỉ gà và trở lại bàn, dáng đi khập khiễng nặng nề.

“Con chuột nhỏ ấy hay giật mình nhỉ?” Carlos nói bằng tiếng Tây Ban Nha.

Kate gần như có thể cảm nhận được cái nhún vai của đôi vai rộng. “Cũng quá ồm ồm nữa.”

“Có lẽ đã không có được một bữa ăn tử tế hàng tuần rồi,” giọng trầm sâu đồng ý. “Tôi không biết bà tôi muốn cái gì với một con mèo vô chủ như thế này.”

Kate đỏ người vì xấu hổ. Gì thế này?

Carlos tiếp tục. “Dù vậy, cũng đẹp đấy. Đôi mắt rất đẹp. Cần tắm bổ thêm một chút nữa. Tôi thì tôi thích một phụ nữ cho ra một phụ nữ.”

Jack Carstairs cầu nhàu. “Cậu nghĩ quá nhiều về phụ nữ rồi đấy.”

“Ah, thiếu tá Jack, đừng nói thế, còn anh, với khuôn mặt đẹp trai và một đôi mắt xanh tinh quái khiến tất cả phụ nữ đổ gục hết.”

Bàn tay Jack vô thức đưa lên cái gò má bị vỡ.

“À, thiếu tá Jack này, con bé đó sẽ không bao giờ làm cho anh an toàn từ sự quan tâm của các phụ nữ đâu. Nó sẽ chỉ...”

“Giữ lưỡi của cậu, Carlos,” Jack đáp nhanh cộc cằn.

Một sự im lặng ngắn trôi qua. Kate cho thêm một ít củi vào lò, khuôn mặt cô hồng lên.

“Ừm,” Carlos tiếp tục, “con chim nhỏ này phẳng như một tấm bảng ấy, nhưng với một ít thịt bò Anh tươi ngon của anh thì đường cong sẽ sớm xuất hiện thôi - Ồ, phải, chúng sẽ phát triển tuyệt vời nhất.”

Giọng cười nhỏ của anh ta như trút xuống cơ thể đang cứng đờ của Kate. Sao họ dám nói chuyện về cô như thế? Cô không còn ngây thơ nữa, nhưng họ không biết điều đó.

Không một ai đi với một đoàn quân mà có thể hoàn toàn giữ được sự ngây thơ của mình nhất là đối với một quý cô người Anh chưa lập gia đình. Dù vậy, hầu hết thời gian cô đều được cha và các anh bảo vệ, cũng như từ sự bảo vệ của những người lính biết họ. Kate thoải mái đi lại giữa các lều trại, chăm sóc cho các vết thương, viết dùm thư, phân bổ một ít súp ít ỏi và nói những lời chào hỏi vui vẻ, nhưng cô cũng biết là không ai trong số họ sẽ làm cô cảm thấy bị sỉ nhục như cô hiện thấy trong nhà một người được cho là một quý ông người Anh! Cho dù nó xuất phát từ miệng của một người nước ngoài đi nữa.

Dĩ nhiên, vì cô từng ở Bán đảo, cô nên thấy quen với sự xúc phạm như thế này – nhưng hai người đàn ông này đâu có biết việc đó. Và cô cũng không quen bị xúc phạm và sẽ không bao giờ thấy quen!

Giọng của Carlos một lần nữa vang vào cô. “Và khi những đường cong đó xuất hiện, Thiếu tá Jack, tôi sẽ ở đó để tôn thờ chúng. Tôi, Carlos Miguel Riviera.”

“Thôi đủ rồi!” Giọng của Jack đột nhiên nghe khó chịu. “Cậu không được làm gì hết”

“Ah, thiếu tá Jack...” giọng cười khác biểu lộ vẻ hiểu ra “...anh thích con chuột nhỏ đó rồi phải không?”

“Không hề,” Jack đáp nhanh một cách cáu tiết. “Tôi không thấy thích thú việc ve vãn những người hầu bếp gầy trơ xương như thế. Nhưng tôi cũng không cho phép cậu ve vãn quanh cô ta. Cô ta...cô ta là người hầu của bà tôi nên cậu không được đến gần cô ta, hiểu chưa?”

Những người lính của Coldstream Guards tất cả đều biết cái giọng điệu đặc biệt này và không ai mơ tới chuyện đáp trả lại hoặc không tuân theo. Hai tay của Carlos giơ lên trong một kiểu cách nhằm làm xoa dịu. “Không, không, tất nhiên là không, thưa thiếu tá Jack. Tôi sẽ chẳng làm gì với cô gái này đâu, không gì hết, tôi hứa với anh.” Giọng anh ta nhỏ nhẹ, ôn tồn, sau đó quỷ xúi giục anh ta thêm vào, “Cô ta là của anh, thiếu tá Jack, tất cả là của anh.”

Jack ngồi nhìn trừng trừng vào Carlos, nhưng một tiếng loảng xoảng từ góc bếp làm phân tâm anh. Cả hai người đàn ông quay sang nhìn Kate.

Cái cơ thể nhỏ bé ấy đang cứng đờ với giận dữ, đôi mắt màu xám xanh sáng rực lên. “Cà phê của các ngài đây, thưa các quý ông.” Cô nhấn mạnh từ cuối một cách mai mỉa, sau đó, trước sự hoàn toàn bất ngờ của hai người đàn ông, cô nhắc bình cà phê lên và ném thẳng vào họ.

Chương Ba

Những năm tháng tham gia chiến đấu đã tạo cho họ một sự phản xạ nhanh, cả hai người đàn ông lập tức xoay người tránh cú ném đó, nhưng không gì có thể cứu họ khỏi bị lấm lem cà phê từ cái nồi cà phê nóng bị vỡ tung ra khi va vào vách tường đằng sau họ. Cả hai đều thốt ra những lời nguyên rủa trong một hỗn hợp thông thạo của tiếng Tây Ban Nha, tiếng Bồ Đào Nha và tiếng Anh, và quay lại đối mặt với nguồn gốc của cơn tức giận của họ. Nhưng chẳng có ai ở đó để được nhìn thấy cả. Kate đã không chờ để thấy được kết quả của hành động của mình, mà đã ào ra khỏi bếp trong khi họ vẫn còn đang lấm lem như vệt.

“Cái cô bé này!” Jack gầm lên. “Có chuyện quái gì với cô ta vậy nhỉ? Khỉ thật, cà phê lấm hết vào người tôi rồi này.” Anh cởi áo sơ mi dính đầy cà phê ra, và dùng nó để lau mình mấy.

Carlos, tình trạng cũng tương tự, đang lau người bằng một miếng vải khô, nhìn qua anh. “Anh có nghĩ, thưa thiếu tá Jack, cô ta hiểu những gì chúng ta đang nói không?”

Jack nhìn anh chằm chằm. “Một hầu bếp người Anh, sống giữa Leicestershire này mà hiểu tiếng Tây Ban Nha ư?” Giọng điệu anh đầy hoài nghi. “Không thể nào! Mà cô ta đã lau sạch muội than trên mặt mình thì cũng là lạ.”

Anh lơ đãng cạo cái áo qua vai và ngực, sau đó lắc đầu. “Không thể nào. Vô lý. Cô ta chắc chắn là người Anh.”

Anh đứng lên và lau khô các vết cà phê từ mái tóc đen bù xù của mình.

“Trừ khi cô ta có dòng máu Tây Ban Nha trong người.” Anh nhớ tới làn da tái nhợt, đôi mắt màu xám xanh và mái tóc xoăn màu nâu hạt dẻ của cô, sau đó lắc đầu lần nữa. “Không thể nào có màu như vậy được.”

Carlos nhún vai. “Vậy thì tại sao như vậy?” Tay anh giăng ra chỉ vào cái bình cà phê vỡ vụn.

“Sao mà tôi biết tại sao được chứ?” Jack gầm lên. “Theo những gì tôi biết thì con bé đó phải bị cho vô trại điên mới phải. Quỷ tha ma bắt cô ta đi, nhưng lần này cô ta sẽ không thoát khỏi tay tôi đâu!”

“Lần này?” Carlos thắc mắc, một nụ cười toe toét xuất hiện trên khuôn mặt to bè của anh ta. “Ý anh là, thiếu tá Jack, con chuột nhắt đó đã dám giỡn mặt anh trước đó rồi à?”

Đôi mắt xanh lạnh lùng nhìn vào anh ta. “Dọn dẹp cái đồng lộn xộn này đi,” giọng quen thuộc với những người lính Coldstream vang lên.

“Si, si.(*) Làm ngay đây, thiếu tá Jack, làm ngay đây.” Carlos khom người thực thi mệnh lệnh ngay lập tức khi Jack sải bước ra khỏi phòng với một cái cau mày trên khuôn mặt giăng đầy mây đen.

(: rõ, tiếng Tây Ban Nha – ND)*

“Ô hô, con chuột nhắt kia, cô đã chọc giận con sử tử trong anh ta rồi đấy,” Carlos lẩm bẩm. “Tôi hy vọng cô đã nhanh chân đi trốn rồi, vì ngài thiếu tá Jack đây rất kinh khiếp khi có quỷ trong anh ta.”

Jack bước vào hành lang và liếc nhìn xung quanh. Không có dấu hiệu của con bé đó. Đôi tay anh đang nắm chặt lại thành nắm đấm. Anh sẽ cho con nhóc ranh ma đó biết tay trước khi tổng cổ cô ta! Con gió rét lạnh buổi sáng quét qua làn da trần, và với một lời lẩm bẩm chửi rủa, anh bước nhanh lên cầu thang tiến về phòng mình, mặc kệ cho cái chân cứng đơ. Ở góc hành lang, anh va mạnh vào Kate đang ào đi như cơn bão. Với một tốc độ của cả hai mà va vào nhau như thế làm anh phải tóm lấy cô để khỏi ngã.

Kate cũng đưa tay ra theo bản năng và nhận thấy mình đang siết chặt vào bộ ngực đàn ông to rộng, khỏe mạnh, hoàn toàn trần trụi. Ngực anh ta nở rộng và điểm nhẹ lông đen, đôi vai anh rộng và đầy cơ bắp. Da anh ấm, mịn và phảng phất mùi nam tính, xộc vào khứu giác cô.

“Ôi!” cô thở hổn hển, và cố lùi lại.

“Không được chạy nhanh như vậy chứ, cô kia!” anh nghiêng rằng. “Sao cô dám quăng cái đó vào chúng tôi chứ hả? Cô có thể làm chúng tôi bị thương rồi đấy.”

“Đáng đời,” cô chế giễu, cố thoát ra khỏi sự kìm kẹp của anh ta, “Tôi chơi cricket khá lắm đó và hiếm khi ném trật.”

“Cricket á? Thật là! Con gái không được chơi cricket. Cô cần phải học lại cách cư xử, cô bé!”

“Thả tôi ra,” cô cọ nguyệt trong vòng tay anh. “Sao anh dám?” Cô cố luôn lách thoát ra, nhưng anh vẫn giữ chặt cô dễ dàng. Không ích gì để mà chiến đấu với anh ta, cô nhận ra; cái người này khỏe như trâu ấy. Anh ta đang cười lục khục, cô cảm nhận được trong lồng ngực của anh ta.

“Nếu cô cứ cọ nguyệt vào tôi như thế này, cô nhỏ bướng bỉnh, thì tôi bắt đầu thấy thích rồi đấy,” anh thì thầm vào tai cô.

Kate cứng người. Cái người xấu xa này đang muốn thấy cô đỏ mặt đây mà – cô sẽ phải sử dụng chiến thuật khác mới được.

“Ui, ui, anh làm tôi đau quá...ui da...” Cô thở một cách kịch tính và bất ngờ đổ sập xuống trong vòng tay anh ta.

“Khỉ thật!” anh lẩm bẩm.

Kate cảm thấy gọng kìm trên cánh tay cô lỏng đi.

“Quý tha ma bắt mình đi,” anh lẩm bẩm lần nữa. Cô bé này quá bé nhỏ và yếu đuối. Còn giờ thì anh đang làm cô ta ngất lần nữa. Lòng anh tràn ngập hối hận. Anh cảm thấy mình thật dã man, thật vũ phu. Anh đã biết là cô ta mém chết đuối. Không cần thiết phải dọa cô ta sợ chết khiếp như thế này, cho dù cô ta có ném một bình cà phê nóng vào đầu anh đi chăng nữa. Anh sẽ lại phải bế cô ta vào phòng vậy, anh nghĩ. Anh nói lỏng tay và khom người xuống để xốc cô ta lên.

Ngay lập tức Kate chuỗi người ra. Trong chớp mắt cô đã thoát khỏi vòng tay anh và cho anh một cái tát vào mặt. “Lần sau nhớ động não nhé!” cô lóe lên, và co chân chạy mất.

Khi tới phòng mình, cô quay lại. “Con gái cũng có thể chơi crickê!” Cô đóng sầm cửa lại, vịn chìa và dựa người vào nó, ôm bụng cười.

Anh nhìn chằm chằm vào đằng sau cô, tức tối, nguyên rửa cô bằng cả hai thứ tiếng Anh và Tây Ban Nha. Sau đó anh quay người lại và khập khiễng nhanh nhất có thể hướng tới phòng bà ngoại, khuôn mặt tối sầm.

“Bà ngoại!” Anh xông vào phòng bà. “Cái con oắt con ấy là ai vậy?”

Đôi mắt tròn nhỏ đang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thẳng cháu trai. Nó đang bùng bùng giận dữ - đôi mắt rõ ràng có hồn. Tốt lắm! Lady Cahill nghĩ. Không có dấu hiệu gì của sự lơ đãng thiếu tinh thần như Amelia đã nói. Một điều gì đó, hay nói đúng hơn là một ai đó, bằng cách nào đó đã kích động được nó. Và vậy là bà ngoại thân yêu của nó sẽ tiếp tục tiến trình này mới được.

Bà liếc nhìn thẳng cháu. “Ý ngài là sao, thưa ngài, xộc vào khuê phòng của ta vào giờ này, rồi còn lên giọng chửi rửa gì vậy hả?” Đôi mắt màu xanh biểu hiện sự không hài lòng. “Vào thời của ta, không một quý ông nào dám mơ tới chuyện đi gặp một quý cô trong một trang phục không đứng đắn như thế này, hay là ta đã nhầm nh? Đi ra, cậu bé, và đừng trở lại cho đến khi áo xống đàng hoàng! Thật là sốc và kinh hoàng, Jack, thật là sốc và kinh hoàng!” Bà quay đầu khỏi bộ ngực trần của thẳng cháu trong sự đau đớn vì bị xúc phạm.

Jack mở miệng, sau đó khép nhanh lại. Thật là tức muốn chết vì không thể nói cho bà ấy biết mình nghĩ gì. Vì bà ấy là bà ngoại anh, khỉ thật. Anh trừng mắt nhìn bà, hoàn toàn nhận thức được là bà đang bày trò. Bà ngoại anh là bà già kỳ cục nhất anh từng biết – anh cá tới đồng ghinê cuối cùng của mình là bà ấy chẳng bị sốc gì cả khi nhìn thấy một người đàn ông không mặc áo như anh hiện giờ. Bà lão còn như rắc cả tiêu vào với mỗi từ mà bà thốt lên, sau đó còn vờ đỏ mặt nữa chứ! Quỷ tha ma bắt anh đi nếu anh ở lại và để cho bà ngoại mình tiếp tục cào xới chuyện cái áo để làm trò hề cho bà ấy và người hầu của bà! Jack cúi người mai mả và rời khỏi phòng.

Thấy thẳng cháu đã đóng sầm cửa lại, Lady Cahill thoải mái dựa người vào đồng gối, cười toe toét một cách ít quý phái nhất.

“Ôi, sốc thật nh, phu nhân,” giọng của người phụ nữ ăn bận giản dị đang đứng gần đó.

“Đừng có ngốc thế, Smithers. Người chưa từng nhìn thấy một người đàn ông không mặc áo trước đây à?” Lady Cahill ném một cái liếc mắt tới người giúp việc có bộ mặt lạnh như tiền. “Chà, có lẽ là chưa. Vậy thì được dịp mở to tầm mắt rồi ha.”

“Phu nhân!” Smithers nói một cách phẫn nộ.

“Lấy cho ta cái áo choàng nào,” bà lão nói. “Ta thức dậy đây.”

“Trước mười một giờ ư!” Smithers há hốc miệng.

Lady Cahill thú vị nhìn vẻ mặt sững sốt của người giúp việc. “Thôi vậy,” bà quyết định. “Người đưa về đây con bé mà ta đã đưa tới. Bảo nó đến đây và dùng sô cô la nóng với ta, nếu thứ đó có thể tìm thấy ở một nơi như thế này.”

Người giúp việc của bà có vẻ không hài lòng. “Cái con bé ăn bận tồi tàn đó ư, thưa phu nhân?”

Giọng bà lão đanh thép. “Cái gì mà ‘con bé ăn bận tồi tàn’ chứ, nó là con gái của con đỡ đầu của ta, Maria Farleigh, và vì vậy, Smithers, nó phải được đối xử như một người khách danh dự của ta. Hiểu không?”

Người phụ nữ khẽ nhún gối. “Vâng, thưa phu nhân,” cô ta thì thầm một cách khiêm nhường.

Kate cứng người khi nghe tiếng gõ cửa phòng. Cô rụt vai lại và cuộn tròn trên giường. Tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa. “Đi đi!” cô nói.

Một sự im lặng ngắn.

“Thưa cô?” Giọng nói đó rõ ràng là của phụ nữ. Kate trượt ra khỏi giường và chạy ra cửa. Khuôn mặt không hài lòng của Smithers chạm vào mắt cô. “Lady Cahill mời cô tới phòng cùng bà dùng sô cô la nóng.” Đôi mắt lạnh nhạt lướt nhanh lên bộ đồ tồi tàn của Kate, còn cái mũi dài nhăn lại với thái độ khinh thị.

Cầm Kate hất lên. “Cô đã chuẩn bị sô ca la rồi à?” cô hỏi thẳng thừng.

Cái nhìn đó càng tỏ vẻ khinh khỉnh hơn. “Tôi là trợ lý của lệnh bà, chứ không nấu ăn. Tôi sẽ chỉ đạo cho người của Mr Carstairs chuẩn bị bữa ăn ngay lập tức.” Cái nhìn lạnh lùng đó như thể thông báo cho Kate biết là ngay cả một đứa bé đầu đường xó chợ cũng biết rõ là đừng mong đợi một người quan trọng như trợ lý của Lady Cahill hạ thấp mình trong việc chuẩn bị đồ ăn thức uống.

Kate nhin cười và đi theo Smithers vào nơi được chỉ định. Cô muốn được nhìn thấy khuôn mặt của người phụ nữ này khi nhận ra chẳng có ai chuẩn bị bữa sáng cho cô ta cũng như cho Lady Cahill. Sau đó một sự áy náy đậm chột vào cô. Lady Cahill là một quý bà lớn tuổi đã bị kiệt sức bởi chuyến hành trình dài. Và Kate biết là bà ấy chẳng ăn gì suốt chuyến đi đó.

“Xin vui lòng thông báo cho Lady Cahill rằng tôi sẽ gặp bà ấy ngay. Tôi sẽ đi gặp người chuẩn bị bữa sáng cho phu nhân trước.”

Đôi mày nhướng lên không hài lòng. Cái miệng nghiêm nghị mở ra. “Nhưng lệnh bà đã bảo

rõ ràng rằng-“

“Cô vui lòng chuyển thông điệp của tôi tới Lady Cahill,” Kate ngắt lời trong một giọng lãnh đạm, dù hơi bị khàn, không cho phép tranh cãi.

“Được thôi, thưa cô.” Người phụ nữ nọ cảm thấy bị mất thể diện, nhưng cũng không tranh cãi, che giấu vẻ ngạc nhiên. Mặc cho bộ quần áo gấm guốc của cô ta, cô gái này rõ ràng có dòng máu quý tộc trong người.

Kate chạy xuống cầu thang, cẩn thận đề phòng hai người đàn ông nọ, nhưng chẳng thấy họ đâu cả. Trong nhà bếp, cô nhanh chóng nhóm lò và đặt ấm nước lên. Chẳng có sô cô la nào ở đây hết. Cô nhìn kho thực phẩm xơ xác mà ngao ngán. Có gì làm nấy vậy.

Cô tìm thấy một cái khay lớn và đặt vào đó một cái khăn. Vài phút sau đó nó có thêm cái bát, một bình trà, hai quả trứng luộc và vài lát bánh mì nướng phết bơ. Đây chắc chắn không phải là khẩu phần ăn Lady Cahill thường dùng, nhưng giờ thì phải thế thôi. Cô mang cái khay nặng trĩu lên lầu.

“Ah, cô bé của ta,” Lady Cahill nói. “Nhưng sao cháu phải mang cái khay nặng trĩu đó vậy, cô bé ngốc nghếch? Sao không gọi một người hầu làm cho.”

Kate khéo léo đặt cái khay lên bàn bên cạnh giường của Lady Cahill. “Chào buổi sáng, thưa bà,” cô nói vui vẻ. “Cháu hy vọng bà đã ngủ ngon.”

Bà già nhăn nhó. “Trong cái giường này á? Ôi cháu yêu của ta, làm sao ta có thể?” Bà ra hiệu vào cái rèm tối tăm và đồ nội thất cũ mòn. “Nhưng mà dù sao ta cũng vui vì đã có được một phòng, kể từ khi thằng cháu yêu quý của ta từ chối tiếp cả em gái của nó. Ớn trời là Smithers đã lo xa mà đem theo bộ đồ giường. Ta không biết thằng cháu ta điều hành cái gì ở đây nữa, nhưng ta có thể nói với cháu – ta sẽ phải nói chuyện với thằng nhỏ về chủ đề này mới được.”

Bà lão hấp háy đôi mắt nhỏ tròn của bà vào cô và Kate thấy mình mỉm cười đáp trả. Cô rút trà ra.

“Trà ư?” bà lão cau có. “Ta đã bảo Smithers là sô cô la mà.”

“Cháu e là chẳng có thứ đó trong ngôi nhà này.”

“Không sô cô la sao?” Bà già hoài nghi. “Ta biết vùng nông thôn thì thiếu thốn, nhưng không tới nỗi vậy chứ.” Bà bĩu môi. “Ta đồ rằng cũng chẳng có bánh ngọt luôn phải không?”

Kate lắc đầu. “Không ạ, quả là đúng vậy, thưa bà. Nhưng cháu có lược cho bà vài quả trứng và vài lát bánh mì nướng đó ạ. Đây ạ, bà hãy ăn khi nó vẫn còn nóng,” cô ngọt ngào.

Lờ đi vẻ không hài lòng của bà lão, Kate đặt khay thức ăn trước mặt bà. Sau vài lời phàn nàn, Lady Cahill cũng đã dùng bữa, vờ như bà làm thế chỉ là để làm vui lòng Kate. Cuối cùng bà ngồi dựa trở lại vào đồng gối và nhìn Kate suy đoán. “Giờ thì, cô gái,” bà nói. “Ta đoán cháu đã gặp cháu trai của ta rồi phải không?”

“Anh ấy đã nói gì với bà về cháu ạ?” Kate hỏi vẻ thận trọng.

Bà lão cười thầm. “Thật ra cũng chẳng gì nhiều.”

“Ồ,” Kate nói. Rõ ràng là Lady Cahill không có ý định cho cô biết. “Anh ấy... anh ấy không biết cháu là ai, phải không ạ?”

Bà lão ghi nhận một cách thích thú đốm hồng trên má của Kate. “Nó không hỏi cháu à?”

Kate trông hơi xấu hổ. “Không... ý cháu là, vâng ạ, anh ấy có hỏi cháu, và dĩ nhiên cháu đã cho anh ấy biết tên cháu. Nhưng cháu không nghĩ anh ấy hiểu vị trí của cháu.”

“Cháu đã nói gì với nó rồi?”

Kate trông có vẻ không thoải mái. “Cháu bảo anh ta hãy hỏi bà.” Rồi cô nhận ra giọng của mình mang tính phòng thủ quá nên mạnh mẽ thêm vào, “Thật vậy, thưa bà, cháu không thể trả lời cho anh ấy biết, rằng cháu đã bị bắt cóc! Cháu không biết tại sao bà lại mang cháu đến nơi này hoặc là bà có ý định bắt cháu phải làm gì.”

Lady Cahill tỏ ra lưu ý tới quan điểm của cô với một cái gật đầu chậm rãi. “Nói thật nhé, cô bé, ta chẳng có ý định gì lúc ấy cả, ngoài việc đưa cháu ra khỏi cái túp lều đáng sợ đó và ngăn cháu hủy hoại cuộc đời mình.”

“Hủy hoại cuộc đời cháu á? Sao thế được, thưa bà?”

“Xùy, cô bé. Đừng có sùng xĩa lên như thế! Một khi cháu làm người ở thì cũng sẽ kết thúc luôn khả năng có được bất kỳ một cuộc hôn nhân cân xứng.”

“Một hôn nhân cân xứng!” Kate nói trong một giọng điệu chán nản.

“Phải, thực sự đấy, thưa cô!” Lady Cahill nói nhanh. “Cô chưa phải là loại bỏ đi. Cô có một

nguồn gốc tốt, một sự giáo dục tốt, không việc gì cô phải từ bỏ cuộc đời của mình trong một bộ đồ khủng khiếp như thế!”

“Từ bỏ cuộc đời của mình ư? Cháu không từ bỏ cuộc đời mình. Mà là cháu đang nỗ lực theo cách của mình. Và cháu hoàn toàn có ý định để làm như vậy – sống theo cách cháu chọn!”

Kate nhảy ra khỏi chỗ ngồi cuối cái giường đó và bắt đầu đi đi lại lại quanh phòng. Cô muốn Lady Cahill phải hiểu chuyện này. Đơn giản là Kate không thể thực hiện một cuộc hôn nhân tương xứng. Cô đã bị hủy hoại, và cho dù nếu cô cố tình che giấu sự thật đó, thì sớm muộn gì nó cũng lộ ra thôi. Nhưng giờ cô không muốn giải thích toàn bộ sự thật đó cho bà già có cái lưỡi sắc sảo nhưng ẩn chứa một trái tim nhân hậu này biết. Cô biết như vậy là hèn nhát, nhưng nếu cô có thể giữ lại sự tôn trọng của bà lão này, thậm chí như thế là sai đi nữa, thì cô cũng sẽ làm. Cô phải thuyết phục bà ấy bằng cách khác vậy.

“Cháu biết bà có lòng thương người, nhưng cháu không thể chấp nhận chuyện đó. Cháu cũng đã quen với việc giúp việc nhà cho cha cháu, và cái trách nhiệm đó đã vượt xa hơn hẳn các cô gái khác cùng độ tuổi và địa vị như cháu.”

“Thương người cái gì chứ!” Lady Cahill nói nhanh.

“Bà ơi, bà nhìn cháu này. Bà hãy nhìn vào quần áo của cháu này. Bà nói bà muốn cháu sống với bà như một vị khách mời, để đưa cháu hòa nhập xã hội. Có phải bà muốn thấy cháu đến thăm an bà mỗi sáng và tham dự vũ hội trong bộ đồ này?” Cô làm cử chỉ giận dữ vào bộ đồ chất liệu xoàng xĩnh của mình.

Lady Cahill nhìn chăm chăm vào cô vẻ hoài nghi. “Chà, tất nhiên là không rồi, cháu buồn cười thật đấy! Ta thậm chí còn không cho một đứa đầy tớ cấp thấp nhất bận cái giẻ rách ấy nữa là!” Bà dựa lưng vào giường, lắc đầu với cô gái nực cười này. “Đương nhiên ta sẽ cho cháu tất cả những gì cháu cần – váy, áo choàng, găng tay, nón, ô, các loại trang sức thông thường – tất cả những gì cháu muốn.”

“Vâng, thưa bà. Cháu sẽ phải yêu cầu bà từ những điều nhỏ nhất nhất, và đó cũng chính là điều cháu không thể chịu được.”

“Ái chà!” Lady Cahill khịt mũi.

“Ngoài ra, thưa bà, cháu chẳng có kỹ năng gì về xã hội thượng lưu cả. Có vẻ như bà đã bỏ qua sự thật về sự giáo dục của cháu. Cháu không biết đánh đàn, cũng chưa bao giờ học vẽ tranh màu nước, nhưng cháu có thể đan vá bất cứ thứ gì, thậm chí cả khâu vết thương, nhưng lại không biết khâu thùa. Cháu có thể khiêu vũ, nhưng không biết cách để nói chuyện băng quơ hết ngày này qua ngày khác. Cháu phải làm việc hầu như suốt cuộc đời của cháu, thưa bà, và đó là những gì cháu có thể làm tốt nhất. Đơn giản là cháu thiếu kỹ năng để mà có thể giao thiệp rộng rãi, mà đó lại chính là cái mà bà muốn cháu làm.”

Chúa ơi, Kate cầu nguyện, đừng để con phải nói với bà ấy sự thật. Lý lẽ của cô cũng đủ vững chắc; nhưng Kate thấy không thoải mái để mà chấp nhận lời đề nghị đó – đó mới là sự thật. Cô biết mình cố chấp đối với những chuyện như vậy. Nhưng để tham gia những vũ hội lớn, để thấy mình được ở trong xã hội thượng lưu, để quên mình đi trong sự phù phiếm trong một lúc – là những điều mà một phần gốc gác nghiệt ngã trong Kate hằng mong mỏi.

Lady Cahill nhìn đăm đăm, hoàn toàn sững sốt. “Nhóc à, cháu không biết mình đang nói gì đâu. Hầu hết những điều đó là không cần thiết, và cháu có thể học sau. Bước vào xã hội thượng lưu không có nghĩa là phải trở thành một người quảng giao và phải nói những chuyện không đâu – dù vậy, ta đồng ý với cháu, có rất nhiều người chẳng làm gì khác ngoài việc đó. Nhưng tầng lớp xã hội nào cũng đều có những kẻ đó.”

Bà im lặng trong một lúc, sau đó phẩy tay với cô đang ngồi ở cuối giường. “Cháu làm ta mệt mỏi đấy, nhóc à, với cái tính cứng đầu của mình. Ta sẽ xem xét lại việc này. Còn giờ thì để ta một mình. Chúng ta sẽ nói tiếp chuyện này vào lúc khác.”

Kate nhồm dậy, cảm thấy một chút tội lỗi vì đã làm cho bà lão này buồn. Đó không phải là lỗi của cô, cô tự biện hộ cho mình. Cô đâu có yêu cầu được đưa tới đây đâu. Cô có quyền quyết định cuộc đời mình mà, bởi nên cô chẳng nợ gì Lady Cahill cả trừ sự lịch sự. Vậy có sao cô lại cảm thấy áy náy nhỉ? Bộ không muốn mang nợ một ai hết là sai sao? Muốn tự mình kiếm sống, không muốn phụ thuộc vào ai hết cũng là sai sao? Không đúng, chẳng có gì sai trái cả... chỉ là cảm thấy một chút áy náy khi từ chối lòng tốt của một bà lão, cô miễn cưỡng thừa nhận.

Cô cầm lên khay ăn sáng và rời khỏi phòng, đóng nhẹ cánh cửa lại. Một cánh cửa phía trước cô mở ra và Jack Carstaris xuất hiện ở hành lang. Kate đột ngột dừng lại. Anh ta đang ở giữa cô và cầu thang. Hoặc là cô chạy trốn vào phòng mình, hoặc trở lại phòng của Lady Cahill, hoặc đối mặt với anh ta.

Hai tay khoanh trước ngực, Jack dựa lưng vào tường và chờ cô bước tới, khuôn mặt biểu thị vẻ khinh thường.

Cầm Kate hất lên ương bướng. Cô sẽ không bị dọa sợ bởi bạo lực! Cho dù anh ta cao hơn 1m8 và đôi vai rộng như...ừm, rộng như bất kỳ đôi vai rộng nào khác. Cô sẽ không sợ anh ta. Chắc chắn không sợ! Cô nắm chặt cái khay hơn, cố bình tĩnh giữa một mớ cảm xúc hỗn độn, rồi bước về phía trước, đầu ngẩng cao.

Một tia nhìn ngạc nhiên thoáng qua trong mắt Jack. Cô ta lại đang bịp anh nữa phải không vậy? Sau khi ném một bình cà phê nóng vào anh, cô ta có quyền hy vọng rằng anh đang rất muốn bóp cổ cô ta! Vậy mà sau đó cô ta còn tát anh – tát vào ông chủ nhà nữa chứ. Thật là điên tiết mà. Anh có thể tóm được cô ta trong hai giây; cô ta chắc chắn biết điều đó. Cô ta cũng đâu có biết anh chưa từng làm đau một phụ nữ trong đời mình. Nhưng điều đó có làm cô ta sợ? Không, cô ta đang bước tới, cầm hất cao lên. Một con người bé nhỏ, nhưng mà rất can đảm.

Giả sử cô ta không sợ bị anh đánh, thì sau cái hành động thái quá của mình trong bếp, cô ta hẳn phải nghĩ mình sẽ bị đuổi việc không cần phải nói rồi chứ nhỉ. Đó là điều mà người giúp việc nào cũng sợ nhất, anh biết, vì như thế có nghĩa là họ sẽ không bao giờ được thuê lần nữa. Cô ta hẳn phải biết việc đó. Cái bộ đồ đen xuềnh xoàng của cô ta rõ ràng là được may cho người khác, cô ta mặc vào càng làm lộ rõ việc không được ăn uống đầy đủ. Và cái sự thiếu ăn ấy cũng đã bị lộ ra gần đây nhất.

Nhưng mặc cho cái vị trí bấp bênh của mình, cô ta đã không ngại mà ném thẳng cái bình cà

phê nóng vào đầu anh. Hay như cô ta nói là ‘qua đầu anh’. Crickê, chính xác! Anh xém cười. Nhưng điều quan trọng là tại sao cô ta lại ném nó? Không hiểu được, có lẽ con bé giúp việc nhà bếp người Anh này biết nói tiếng Tây Ban Nha cũng nên. Jack quyết định kiểm tra giả thuyết này. Anh vẫn dựa người vào tường vẽ hờ hững, nhìn cô.

Kate lướt qua anh, dáng vẻ thờ ơ, nhưng tim cô thì đang đập nhanh hơn thường lệ. Cô đã gần tới cầu thang, thì anh ta nói bằng tiếng Tây Ban Nha, “Senorita, có một con nhện đen khổng lồ trên tóc cô kìa. Cho phép tôi bắt nó ra dùm cô nhé.”

Anh chờ thấy cô ta nhìn quanh, hét lên, bắt đầu cào vào tóc mình, hoặc là vẫn tiếp tục đi mà không hiểu anh nói gì.

Nhưng cô ta chỉ đơn giản là đóng băng lại. Jack chờ trong một lúc, bối rối, sau đó bước lại phía cô. “Senorita?”

Cô không động đậy. Jack chạm vào vai cô. Lạy Chúa tôi! Cô gái này đang run rẩy như một chiếc lá. Anh có thể nghe thấy tiếng bát đĩa trên khay va vào nhau.

Ngay lập tức anh xoay người cô lại đối mặt với anh và thất kinh khi nhìn thấy sự hoảng loạn trong mắt cô. Khuôn mặt cô trắng bệch và cái trán mịn lấm tấm mồ hôi. Cô đang thở một cách dữ dội. Thông qua đôi môi khô, nhợt nhạt, cô thì thầm vẻ thảm thương, “Làm ơn lấy nó ra khỏi tôi.”

Jack nhìn chăm chăm vào cô trong vài giây, bất ngờ bởi cường độ không ngờ bởi phản ứng của cô.

“Làm ơn,” cô thì thầm lần nữa, run rẩy dưới bàn tay anh.

“Cô gái tội nghiệp. Tôi xin lỗi,” anh nói về hối hận. “Không có con nhện nào cả. Không có gì hết.”

Anh cầm lấy cái khay từ đôi tay đang không tuân theo điều khiển của cô và đặt nó lên một cái bàn gần đó, không rời mắt khỏi cô.

Cô nhìn đắm đắm vào anh, không hiểu. Anh đặt hai tay lên vai cô lần nữa và lắc nhẹ để làm cô bớt sốc.

“Không có con nhện nào hết. Tôi chỉ đùa thôi,” anh giải thích về hối lỗi. “Chỉ đùa thôi.”

Miệng cô mở ra và cô bắt đầu hít một hơi thở sâu, những hơi thở khó nhọc.

“Tôi xin lỗi,” anh lặp lại. “Tôi chỉ muốn thử xem cô có hiểu tiếng Tây Ban Nha hay không thôi.”

Cô ngược lên nhìn anh trong hỗn loạn, tâm trí cô vẫn còn đang bị tê liệt bởi tàn tích của cơn chấn động.

“Tôi đã nói bằng tiếng Tây Ban Nha, cô nghe rồi đấy.” Đôi tay anh vẫn còn đang đặt ấm áp trên vai cô. Cô ta vẫn còn run, bỏ qua cơn giận của mình, anh bước lại gần hơn. Không biết làm cách nào để chuộc lỗi, anh kéo cô sát vào người anh, bao bọc cô trong vòng tay mình và ôm chặt cô, thì thầm những lời dịu dàng vào tai cô. Anh hít vào. Mùi gì thơm thế nhỉ? Một cảm giác quen thuộc. Cánh tay anh siết chặt hơn.

Anh biết thật không thích hợp để hành động như thế này với một người giúp việc nhà bếp.

Khi còn nhỏ, Jack thường xuyên mang về nhà các thú vật có vấn đề - những con mèo con bị trấn nước, những con chim bị thương – và nếu anh phải nghĩ về nó bây giờ, thì anh sẽ giải thích cho bất kỳ ai muốn biết là anh chỉ đơn thuần là muốn an ủi và làm yên lòng cô ta.

Má Kate bị ép vào lồng ngực anh, còn đầu cô thì nằm ở khoảng giữa cằm và cổ họng anh. Cô có thể cảm thấy hơi thở ấm áp của anh, sự thô ráp của cái má chưa được cạo râu của anh cọ vào lớp tóc mềm mại của cô khi anh cử động khuôn mặt mình dịu dàng lên nó. Cô nghe thấy nhịp đập đều đều của trái tim anh. Cơ thể mạnh mẽ của anh úp vào cơ thể cô, bảo vệ, trấn an.

Đã một lúc lâu kể từ khi Kate được ôm để làm cho bình tĩnh lại, sự thôi thúc để mình được ôm là không thể cưỡng lại. Cô cảm thấy bàn tay to lớn, mạnh mẽ của anh đang lên xuống nhẹ nhàng ở sống lưng của cô và một cái rung mình ý thức thông qua cô.

Từ từ Kate đã nhận ra ai đang ôm mình và tại sao. Cô cố gắng thoát ra khỏi hai cánh tay mạnh mẽ. Anh không ngay lập tức buông cô ra, vì thế lấy hết sức bình sinh cô đẩy mạnh vào ngực anh, thở hổn hển, tóc bị xổ bung ra, mặt đỏ lên vì bối rối.

“Tôi nghĩ đây lại là một thủ đoạn khác của anh!” Cô cố vuốt thẳng lại tóc và quần áo.

Jack càng cảm thấy tội lỗi với mỗi lời nói của cô, và cơn giận tự dưng bùng lên.

“Không phải, chết tiệt, cái cô bé đánh đá này! Tôi không có thói quen tiêu khiển với những cô hầu bếp lười thôi lếch thếch. Tôi chỉ đơn giản là muốn giúp cô bình tĩnh lại thôi.”

Cô trừng mắt nhìn anh, không biết nên tức giận điều gì hơn, cho hành động vài phút trước của anh ta hay là lời miêu tả của anh ta về cô nữa.

“Vậy sao, tôi không cần cái kiểu an ủi này của anh và tôi cũng không cần được an ủi khi mà anh đã giở cái trò đùa thô bỉ đó với tôi!”

“Làm sao tôi biết cô sợ đến chết khiếp một con nhện chứ?”

Cơn giận của Kate đột ngột tắt lịm và cô quay đi. Cô đã luôn cảm thấy xấu hổ vì nỗi sợ hãi mấy con nhện, đã luôn cố gắng lấy hết sức can đảm để chế ngự nó, nhưng không thành công. Lý trí bảo với cô rằng đó chỉ là mấy con vật nhỏ xíu và hầu hết đều vô hại, nhưng lần nào cô cũng sợ hết hồn khi phải đối mặt với nó. Cô khinh thường cái sự yếu đuối này của mình.

“Anh nói đúng,” cô lẩm bẩm một cách khiên cưỡng. “Xin lỗi anh vì cái sự nhặng xị này. Sẽ không có chuyện này lần nữa đâu.” Cô quay sang bên để cầm lấy cái khay.

“Không nhanh như vậy đâu, cô bé,” anh nói, và bàn tay anh nắm lấy cổ tay cô. Anh xoay cô vào đối mặt với mình lần nữa. “Cô là ai?” anh nói chậm rãi, lạnh nhạt nhìn cô.

“Tôi đã nói tên tôi với anh tối qua rồi mà. Tôi là Kate Farleigh, trong trường hợp anh đã quên,” cô vặn lại, xoắn cánh tay để thoát khỏi cái gọng kẹp của anh. “Anh làm ơn thả tay tôi ra được không?”

“Tôi chưa xong chuyện với cô.”

Kate mím môi bực tức. “Tôi cho là anh nghĩ anh có quyền đùa giỡn với người khác!”

“Cái gì?” Anh cau mày nhìn xuống cô trong bối rối.

“Rõ ràng là anh nghĩ anh hoàn toàn có quyền đối xử với những người kém may mắn hơn anh đối với bất kỳ ai anh “quan tâm” đến! Thôi, không tranh cãi về vấn đề này nữa. Tôi là ai chẳng quan trọng, nhưng tôi có quyền làm bất cứ gì mà tôi thấy đáng làm, mà không cần anh hay bất kỳ ai khác từ gia đình anh can thiệp vào!” Kate buông một cái nhìn mỉa mai xuống cổ tay mình, đang nằm trong bàn tay to lớn mạnh mẽ của anh ta.

Anh để ý thấy các móng tay của cô đều cắt ngắn, không được gọt giữa trao chuốt, rất khác với các móng tay hình bầu dục, được sơn bóng mịn của các phụ nữ anh quen biết. Anh lật bàn tay cô lên và cọ ngón cái tới lui nhẹ nhàng trên làn da tay sần sùi vì làm việc. Không nghi ngờ cô gái này đã quen với các công việc tầm thường, nhưng dù thế nào đi nữa thì cô ta cũng vẫn là một bí ẩn.

“Cô là một con bé hầu bếp chết tiệt nhất!” anh thì thầm ở từ cuối, lắc đầu. “Vì cái quái quỷ gì mà bà tôi lại đưa cô tới đây vậy?”

Kate ngược lên nhìn anh ta ngạc nhiên. Cái đầu đen này vẫn đang cau mày nhìn tay cô. Cô kiềm chế một nụ cười thảm nảo. Cô nghĩ mình không thể trách anh ta vì điều đó. Cô rõ ràng là đã ăn bận như người làm việc ở vị trí đó, và anh ta đã nhìn thấy cô đang làm việc trong nhà bếp, tự nhiên như ở nhà. Được thôi, nếu chủ nhà này cứ khăng khăng gọi Kate là một hầu bếp, thì Kate sẽ vâng lời anh ta vậy – và sẽ cư xử với anh ta xứng đáng như được gọi! Cô đã có một con nhện tưởng tượng để đáp trả lại anh ta, sau tất cả!

“Thưa ngài.” Cô giật mạnh tay.

Ngón cái của anh ta vẫn đang lơ đãng vuốt ve cô.

“Tôi phải trở lại nhiệm vụ của tôi, thưa ngài. Sàn nhà bếp cần được chà rửa.” Cô cố gắng kéo bàn tay mình ra, nó đang càng lúc trở nên kỳ lạ bởi những chuyển động nhẹ nhàng của ngón cái tay anh ta trên da cô.

“Nhưng cô học cái kiểu cách nói chuyện như một quý cô ở chỗ quái nào thế hả?”

Cái người phải gió này! Anh ta sẽ không bao giờ dừng lại sao? Kate cố tỏ ra vui vẻ nhất có thể. “Một quý cô là sao, thưa ngài?” Cô ra vẻ ngạc nhiên, và cố làm cho mình cười một cách ngớ ngẩn. “Tôi chưa bao giờ nghĩ tôi nói chuyện giống một quý cô thật sự.” Cô cố tình phát âm không rõ chữ “quý cô”.

“Tôi đã ở nhà một quý ông lớn tuổi trong một thời gian dài và ông ta cứ bắt tôi phải học cách ăn nói kiểu cách. Ông ấy là một người trí thức thực sự, thưa ngài, và ông ấy cũng là một Mục sư, ông ấy ghét cái mà ông gọi là thứ ngôn ngữ Anh kỳ dị.”

Anh ta không lộ vẻ nhận thấy cái giọng của cô đang càng to lên, thực tế là Kate đang thấy rất phấn khích. Cô vụng về xoắn hai bàn tay mình lại, như cô tưởng tượng ra hình ảnh một thiếu nữ mộc mạc khi phải đối mặt với một người đàn ông đẹp trai.

“Ông ấy đã dạy tôi đọc, viết, làm tính, tất cả mọi thứ,” cô còn nhìn anh bằng cặp mắt mở to, ngây thơ – trong một khoảnh khắc cô muốn nhìn bằng vẻ bực mình hơn, nhưng đã không làm thế.

“Nhưng cô hiểu tiếng Tây Ban Nha,” Jack vẫn dai dẳng. “Tại sao một cô hầu bếp mà lại biết một thứ tiếng nước ngoài như thế?”

“Tôi cứ tưởng phải có hàng trăm cô hầu bếp ở Tây Ban Nha chứ nhỉ,” cô đáp lại một cách xác xược, đôi mắt cô nhìn xuống để giấu đi vẻ châm chọc.

“Đừng có xác láo với tôi, cô kia; cô hoàn toàn hiểu tôi đang hỏi tại sao một hầu bếp người Anh như cô lại biết tiếng Tây Ban Nha. Rõ ràng cô không có liên quan gì tới dòng máu người Tây Ban Nha.”

Cô cười toe toét với anh một cách ngớ ngẩn. “Anh hoàn toàn đúng, thưa ngài – chẳng có tí máu Tây Ban Nha nào cả. Anh thật là một quý ông thông minh. Woa, anh giỏi thật.”

Cái con bé này lại đang giở trò với mình nữa đây! Anh cố nén tiếng cười lại – kể cả cái thôi thúc mạnh mẽ là lật cô ta lên đầu gối anh mà đét vào mông. Làm thế quái nào mà con bé hỗn xược này có thể sống sót tới giờ mà không bị bóp cổ, lại còn được cho một vị trí trong một gia đình nữa chứ? Anh không thể tưởng tượng được bà ngoại mình lại cho cái loại xấc xược này làm một hầu gái. Miệng anh cong lại vì một vài ý tưởng thú vị. Bà anh chắc sẽ không thấy mỉa mai để cạnh tranh trong nghệ thuật của sự ngạo mạn vì cái con bé này giống hệt bà.

“Vô phép đủ rồi đấy, nhóc. Tôi hỏi cô làm thế nào mà một cô hầu người Anh lại có thể hiểu tiếng Tây Ban Nha.”

“À, quý ông đó đi du lịch rất nhiều nước và sẽ dễ dàng cho ông ấy hơn nếu có tôi bên cạnh, vì vậy tôi dĩ nhiên sẽ phải biết một số thứ tiếng nước ngoài, đúng không ạ? Vậy là đã rõ rồi đúng không ạ, thưa ngài?” cô hỏi một cách khiêm nhường, đầu lại cúi xuống để giấu tiếng cười.

Cô hoàn toàn biết mình đã làm anh ta không hài lòng với câu trả lời, và anh ta cũng không thích được trả lời kiểu vậy. Anh ta đã quen với việc kiểm soát tình thế. Nhưng anh ta sẽ không kiểm soát được cô. Anh ta sẽ rất tức giận khi khám phá ra cô thật sự là ai, nhưng thật đáng đời anh ta vì đã kết luận hồ đồ như thế. Và cũng vì con nhện.

“Hmm. Phải, được rồi,” anh lầm bầm một cách miễn cưỡng.

Kate khẽ nhún gối chào anh ta trong một kiểu cách quê mùa mà bà vú già của cô từng làm với cha cô, rồi cúi nhặt cái khay lên. Cô bước nhẹ nhàng xuống cầu thang, miệng run run cố nén tiếng cười khi tưởng tượng ra gương mặt mà bà anh ta cuối cùng cũng cho anh ta biết cô là ai.

Jack đứng nhìn cái vóc dáng nhỏ bé của cô biến mất, sau đó quay lại và gõ cửa phòng bà ngoại.

Chương Bốn

“Bà tìm thấy cô ta ở chỗ quái quỷ nào vậy, Ngoại?” anh hỏi khi bước vào.

Bà ngoại nhìn anh rồi nói mát mẻ. “Ta rất khỏe, Jack, cảm ơn câu hỏi của cháu.”

“Khỉ thật, bà...” anh bắt đầu, sau đó, nhận thấy ánh sáng khiêu khích trong đôi mắt nhỏ tròn màu xanh, nên quyết định sẽ khôn ngoan hơn nếu đầu hàng bà ngoại mình. Bà ngoại anh, Jack có rất nhiều kinh nghiệm từ rất lâu rồi, là người hoàn toàn có khả năng đánh trống lảng các câu hỏi của anh cả ngày. Bực bội, anh thở dài, anh đã làm gì nên tội mà cứ gặp phải những kiểu phụ nữ như thế này nhỉ? Chỉ mới cách đây vài ngày, cuộc đời đã an bình biết bao.

Anh tự ngồi xuống trên cạnh giường bà, đưa cái chân cứng đờ ra phía trước, lờ đi hơi thở khò khè cố nén lại đến kinh dị của người giúp việc cho bà ngoại.

“Ồ, đi ra ngoài đi, Smithers, đi ra ngoài đi nếu cô không thể chịu đựng được cái người đang ngồi trên giường của ta!” Lady Cahill nói nhanh. Bà chờ cho đến khi người hầu rời khỏi, sau khi đã cho cô ta một cái nhìn quở trách.

“Tội nghiệp cô ta!” Bà lão thở dài. “Nhưng cô ta xứng đáng chùi toa lét, vì đã làm một bà lão như ta trông kém giống một mụ phù thủy hơn.”

Jack cười, tâm trạng vui vẻ đã trở lại. “Cũng giống phù thủy thật! Nhưng mà cũng không phải là sự thật, bà ngoại. Bà làm như bà không biết rằng bà vẫn còn rất đẹp ấy. Bà rõ ràng là đã khỏe lại sau chuyến hành trình, vì cháu thấy bà đang rất tươi tắn, hết sức tươi tắn.”

“Ôi dào!” Bà anh nói trong vui vẻ. “Cháu là một cậu bé ranh ma, ta biết rất rõ cháu đang cố dỗ ngọt ta đấy nhé.”

Miệng Jack co giật khi anh nhớ lại lúc bà ngoại thuyết giảng cho em gái anh cách dùng chiêu này. “Dụ dỗ bà ấy ạ?” anh trêu bà. “Chúa lòng lành, ngoại à. Thật là một từ kinh khiếp. Bà làm cháu bị sốc rồi đấy.”

“Đừng có mà giở giọng như thế với người già cả và hiểu biết hơn anh, cậu bé,” bà vặn lại, đôi mắt lấp lánh hoàn toàn trái ngược với lời nói. “Giờ thì, ta nghe nói cháu đang rơi vào trạng thái chán nản, làm sao nông nổi như vậy? Không giống cháu chút nào, Jack à, và ta không thích thế!”

Jack hít một hơi thật sâu, đấu tranh để vượt qua cơn khó chịu đang trào lên với câu nói thẳng thừng của bà. “Như bà thấy đó, ngoại,” anh trả lời nhẹ nhàng, “nguồn tin của bà không chính xác rồi. Cháu đang rất khỏe mặc dù bị què.”

Lady Cahill cau mày nhìn anh. “Cháu không què quặt gì hơn ta,” bà đáp nhanh. “Chân không co gập được thì sao chứ? Ông ngoại cháu đã có một năm bị như thế sau một tai nạn săn bắn, và chẳng có gì ngăn được ông ấy làm bất cứ điều gì ông ấy muốn.”

“Như cháu vẫn còn nhớ thì, bà ạ, ông ngoại cháu vẫn có thể cưỡi ngựa đi săn cho đến một thời gian ngắn trước lúc mất.”

Một sự im lặng ngắn bao trùm. Lady Cahill nghĩ về sự mỉa mai tàn nhẫn của vết thương thẳng cháu. Jack đã từng là một người cưỡi ngựa đi săn nổi tiếng cho đến khi bị thương, chỉ nhận được phần thừa kế duy nhất là một căn nhà trong một trong số những thái ấp săn cáo nổi tiếng nhất nước Anh. Còn giờ thì nó thậm chí còn không thể ngồi trên một con ngựa.

Jack lúng túng đứng lên. Anh vẫn còn thấy khó khăn khi phải đối mặt tới chuyện nói về

những vết thương của anh. “Cháu có thể hỏi điều gì đã đưa bà đến với căn nhà tồi tàn của cháu không?” anh hỏi, thay đổi chủ đề.

“Hỏi hay nhỉ,” bà nói về câu hỏi.

“Vâng, cháu chỉ muốn hỏi vậy thôi,” anh thì thầm không thể kìm lại được.

“Đừng có hỗn xược, nhóc! Ta đến để tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra với cháu. Giờ thì, cho ta biết đi, quý ngài, anh có ý gì khi từ chối đón tiếp em gái của mình hả?”

“Bà à, bà cũng có thể thấy rồi đó, chỗ này không thích hợp để đón tiếp khách... Ngoài ra, cháu bị ruồng bỏ. Cháu không hối tiếc việc đó, nhưng cháu thấy mình đã nhận đủ nước mắt và tiếng thở dài của phụ nữ khi nhìn vào cái hình dạng... cái hình dạng xấu xí của cháu lắm rồi,” anh khó nhọc hoàn thành.

“Xấu xí á, nực cười!” Bà khịt khịt mũi một cách không quý phái chút nào. Đôi mắt bà lang thang tới vết sẹo trên má phải của anh. “Nếu cháu đang nói tới cái đốm trên mặt, thì cho cháu biết cháu vẫn còn đẹp trai chán. Giờ trông cháu rất nam tính, chứ không chỉ là một cậu nhóc đẹp trai.”

Anh cúi người một cách chằm biếm. “Xin cảm ơn, thưa quý bà.”

“Xùy!” bà nói. “Ta nghĩ ta sẽ thức dậy bây giờ đây, vì thế cháu lui ra đi và cho mấy đứa hầu lười biếng của cháu đem cho ta một ít nước nóng.”

“Cháu rất tiếc, thưa bà, nhưng cháu không thể.”

“Ý anh là sao?”

Anh nhún vai vẻ bàng quan. “Cháu chẳng thuê một người giúp việc nào cả.”

Lady Cahill ngồi dậy trên giường, sốc nặng. “Cái gì? Không có người hầu nào á?” bà thở gấp. “Vô lý! Chắc chắn anh phải có người hầu!”

“Cháu chẳng thấy thích thú gì trong ngôi nhà này hết. Cháu đã quen đóng quân ở những nơi rất tồi tệ trong những năm qua, nên giờ với cháu có một mái nhà để che đầu và một cái giường để ngủ là tốt lắm rồi. Cháu không có ý định chia nhỏ cái gia tài bé nhỏ cho đồng người ăn kẻ ở trong nhà, chỉ để tìm thấy sự thoải mái cho mình, mà nếu cháu có của cải để chia nhỏ ra thì bà cũng biết là cháu cũng chẳng làm vậy.”

Lady Cahill thất kinh. “Không có người hầu nào hết sao?”

Anh nhún vai lần nữa. “Chẳng có ai trừ người của cháu, Carlos, và cậu ta chỉ trông chừng mấy con ngựa cho cháu.” Anh giơ tay lên, ngăn câu bình luận tiếp theo từ bà ngoại. “Chỉ có những người hầu mà bà mang theo thôi. Cháu e là bà sẽ phải chờ họ tới phục vụ bà thôi. Vì cháu đã biểu họ vào quán trọ trong làng ở rồi – trừ người trợ lý và người giúp việc cho bà. Tất cả họ sẽ phục vụ cho nhu cầu của bà.”

Lady Cahill khịt mũi. “Anh sẽ không thấy Smithers hạ thấp phẩm giá của mình bằng cách đun nước nóng đâu.”

Anh nhún vai. “Vậy thì kêu người hầu khác của bà làm. Cô ta có vẻ cũng đủ năng lực để làm đó.”

“Người hầu khác nào? Anh đang nói gì thế, cậu bé?”

Jack thở dài. “Ngoại à, bà không nghĩ đã đến lúc thôi gọi cháu là ‘cậu bé’ rồi sao? Bà cũng biết cháu hơn ba mươi rồi mà.”

“Đừng có mà buồn cười, nhóc! Và đừng có mà đánh trống lảng. Anh đang nói người hầu khác nào vậy?”

“Thì cái sinh vật bé nhỏ ốm yếu trong bộ đồ màu đen đáng sợ đó. Ngoại à, cháu phải nói là rất kinh ngạc vì bà đã không chú ý tới nó. Bà thường rất khó tính đối với tướng mạo của người hầu của bà mà. Sao giờ-” giọng anh trầm xuống với sự phẫn nộ “-sao giờ bà lại để cho cô gái ấy gần như chết đói vậy? Cô ta đã bị ngất đi đêm hôm trước trong lối vào nhà và chẳng có ai để giúp cô ta cả.”

“Ngất đi á?” Lady Cahill nói, nhìn chăm chăm vào anh.

“Ngã xuống bất tỉnh nhân sự. Do đói, nếu cháu đoán không sai. Cô ta gần như là da bọc xương, với đôi mắt to ấn tượng. Da xanh xao, tóc nâu xoăn, nhìn cứ sợ bị gió thổi bay mất, còn cái lưỡi thì bén như ong bắp cày ấy, nhưng mà lại sợ nhện đến chết khiếp.”

Jack ngừng lại, đột ngột nhận ra mình nói quá nhiều. Anh biết từ kinh nghiệm trong quá khứ rằng bà ngoại anh có thể đoán non đoán già từ chuyện này lắm. (*)

(: nguyên văn ‘two and two and come up with five’ – hai cộng hai bằng năm – ND)*

“Con bé sợ nhện á? Thật là ngạc nhiên đấy. Ta cứ tưởng con bé ấy chẳng sợ gì cả. Ta cứ tưởng nó gan lì lắm chứ. Nhưng nó không phải là người hầu của ta,” Lady Cahill thêm vào cuối

cùng. “Nó nói với anh thế à?”

Jack cau mày. “Không ạ,” anh nói chậm rãi, nhớ lại. “Cháu nghĩ cháu đã tự đưa ra kết luận như vậy.” Đôi mắt anh nheo lại, nhớ lại động thái của cô vài phút trước. “Nếu cô ta không phải người hầu của bà thì cô ta là ai chứ?”

“Cô ta là Kate Farleigh.”

“Cháu biết rồi, thưa bà. Cô ta đã thông báo cho cháu biết rồi. Nhưng cô ta đang làm gì ở đây vậy?” Jack mất kiên nhẫn.

Bà ngoại anh nhún vai lơ đãng. “Làm sao mà ta biết nó đang làm gì ở đây chứ, Jack? Anh biết rõ ta đã không rời khỏi phòng này từ khi ta tới đây tối qua mà. Nó có thể đang hái hoa hay uống trà cũng nên. Nhưng tại sao ta phải biết nó đang làm gì chứ, thằng bé ngớ ngẩn kia?”

Jack nghiêng răng. “Ngoại, tại sao cô gái đó lại đến nhà cháu?”

Bà lão cười vẻ chân chất với anh. “Chà, chuyện đó ấy à, cậu bé thân mến, con bé không có lựa chọn nào khác. Chẳng có lựa chọn nào hết.”

“Bà!” Jack mím môi lại.

“Đừng có mà cáu kỉnh với ta, nhóc; chẳng ích gì đâu. Ông ngoại cháu dùng chiêu này với ta suốt.”

“Cháu hoàn toàn hiểu tại sao, và thật lòng cảm thông với ông!” thằng cháu chẳng biết kính trọng người lớn là gì của bà cháu kính. “Giờ thì đủ rồi ạ, Bà ngoại. Cô ta là ai?”

“Con bé là Kate Farleigh và là con gái duy nhất của con gái đỡ đầu của ta, Maria Farleigh, họ thời con gái là Delacombe.” Chỉ trong vài câu ngắn gọn, Lady Cahill đã làm Jack lạnh sống lưng với câu chuyện của Kate.

Anh cau mày. “Vậy ra cô ta là một tiểu thư.”

“Tất nhiên.”

“Nhưng cô ta không cư xử như một quý cô.”

“Ta chẳng thấy như thế,” bà ngoại anh nói. “Nhất là cái tính khí. Cái đôi mắt xanh to tròn của nó tròng trành nhìn ta-“

“Không phải xanh. Mà là xám xanh.”

Bà lão cố nén cười. Vậy là thằng nhỏ đã chú ý tới màu mắt của con bé. “Chắc vậy,” bà đồng ý. “Con bé đó nhìn tròng trành vào ta, nhưng không phải là dấu hiệu của hoảng loạn – vẫn cứ tỉnh như không khi ta gạt nó ra khỏi cái nơi có trời mới biết đó là ở đâu.”

Mày anh nhú lại. “Ý bà là sao, bà gạt cô ta ư?”

“Ồ, đừng nhìn ta như thế, Jack.. Chỉ có cách đó thôi. Thì anh cũng đã nói là con bé đã gần

như chết đói rồi còn gì. Nó đang gặp vấn đề nghiêm trọng. Nó là một đứa trẻ mồ côi không còn người thân thích để chuyển tới ở cùng, cũng không còn một xu dính túi, nếu ta không đoán sai.”

Jack cau mày, duỗi cái chân đau trầm ngâm. “Cháu vẫn chưa hiểu.”

“Con bé bướng bỉnh cố giữ cái sự tự trọng ngốc nghếch của nó. Y như thằng cha đáng kính của nó. Gia đình của Maria muốn cho con bé một khoản hồi môn đáng kể khi con bé cưới ông ta, vì Maria là đứa con duy nhất của họ, nhưng ông ta từ chối tất cả. Ông ta không muốn bị nghĩ là cưới con bé vì tiền của nó. Bởi vậy nhìn cái đã xảy ra xem! Con gái ông ta phải mặc giẻ rách và gần như bị chết đói! Thật kinh khủng! Ta không thể chịu nổi ông ta!”

“Kate... à...Tiểu thư Farleigh, bà ngoại,” anh gợi ý bà nói tiếp.

“Con bé nói nó không quan tâm tới lòng từ thiện của ta hay bất cứ ai khác. Ừm, ta không có thời gian để đứng đó mà tranh luận với con bé trong cái chòi của nó. Vì vậy ta đã bắt cóc nó.”

“Bà cái gì cơ?” Jack ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào bà ngoại. Quả thật, bà là một bà lão kỳ quặc. Miệng anh xoắn lại và đột nhiên anh không thể kìm chế mình; cơn buồn cười trào tới đầu đó trong anh. Anh đổ sập xuống giường và phá ra cười cho tới khi hai bên hông đau lên.

Bà nhìn anh, cực kỳ hài lòng. Đây là lần đầu tiên bà có một cái nhìn lướt qua về đứa cháu ngoại yêu quý của mình, người vừa mới trở về từ chiến tranh. Đó là một người xa lạ bị sẹo, im lặng, rút mình trong vỏ ốc cô độc, nhưng giờ thì bà nhìn thấy nó đang cười, hoàn toàn thoải mái, thì bà thấy mình đã quá lo sợ, sợ rằng cuộc chiến tranh đó đã lấy đi mãi mãi Jack của ngày xưa.

Có quá nhiều thứ không mong đợi đã dồn dập rơi xuống đầu nó kể từ sau khi trở về nhà từ cuộc chiến tranh Bán đảo, bị què quặt, bị tước quyền thừa kế, sau đó còn bị phụ tình. Nó vẫn còn đó vẻ bình tĩnh gượng ép, tỏ vẻ như không quan tâm, không bị tác động. Nhưng lại rút vào chính mình và trở thành một người ẩn dật.

Bây giờ, chỉ mới có hơn một tiếng mà Lady Cahill đã nhìn thấy đứa cháu trai của bà mới vừa sôi lên giận dữ, lại đã cười khùng khục như thế này. Và cái con bé mảnh khảnh ấy có vẻ như là nguyên nhân của tất cả những chuyện này. Lady Cahill cảm ơn trời vì đã thôi thúc bà ghé vào thăm Kate trên đường đến Leicestershire. Cô gái này không thể được phép biến mất bây giờ.

Bà lão đẩy vào vai Jack, vẫn còn đang rung lên vì cười. “Giờ thì đi ra ngoài đi, cậu bé. Gặp anh thế là đủ rồi.” Bà vờ thô lỗ để che giấu cảm xúc của mình.

“Đã đến giờ ta thay đồ rồi nếu không Smithers sẽ lại lên cơn kích động nữa đấy. Ta thấy rõ ràng là chỗ này cần một người phụ nữ để dọn dẹp mọi thứ cho ngăn nắp lại, mà ta e là đích thân mình phải tự làm thôi. Anh xem thử có thể lấy cho ta một ít nước nóng không nhé. Đi đi, Jack, nếu không ta cởi áo ngủ ta ra bây giờ đấy, và chắc chắn việc này sẽ làm cho Smithers ngã nhào xuống và sùi bọt mép cho mà xem!”

Jack cười toe toét với bà. “Không nghi ngờ bà là một bà lão kỳ lạ nhất mà cháu từng quen biết. Cháu rất ngạc nhiên vì cô bé tội nghiệp kia đã không chết vì quá sốc.” Anh đứng lên, khép khiễng bước ra khỏi phòng, vẫn còn cười khùng khục.

Jack đi xuống cầu thang, tiếng cười đã tắt khỏi gương mặt. Giờ anh sẽ đi tìm cái cô Kate Farleigh kia để làm rõ mọi chuyện. Một cô hầu bếp? Hay lắm! Chỉ thích chà sàn nhà? Cũng hay lắm! Làm anh phải lo lắng cho cô ta! Giờ cái người khốn khổ nhỏ bé ấy chắc đang ngồi gác chân ở đâu đó, đang cười toe toét lên cái ống tay áo tồi tàn của mình vì đã lừa được anh.

Bước vào nhà bếp, anh chết lặng. Kate đang quỳ trên hai tay và đầu gối, đang mạnh mẽ chà kỹ những phiến đá lớn của sàn nhà bếp, chính xác như những gì cô đã nói.

“Cô nghĩ cô đang làm cái quái gì vậy hả?” anh gầm lên.

Kate giật mình, sau đó quay lại, đặt cái bàn chải lông cứng xuống và ngồi thẳng lại trên gót chân của mình. Cô thấy cái người đen đen ấy cau mày lại, nắm tay siết chặt và đang tỏ vẻ phần nộ. Đôi mắt cô nhấp nháy. Vậy là, anh ta cuối cùng cũng khám phá ra cô là ai. Và đang gắt gỏng về chuyện đó. Cô mím chặt môi lại để ngăn chúng phát ra tiếng cười.

Jack thấy mình tự dung nổi cẩu lên trước hình ảnh cô đang cọ sàn nhà cho anh. Anh đang chiến đấu với sự giận dữ và một mong muốn cũng mạnh mẽ không kém là nâng cô dậy và lôi cô lên lầu. Cô ta trông quá bé nhỏ và mỏng manh. Cô ta không có nghĩa vụ để làm một công việc bẩn thỉu và hạ thấp phẩm giá mình như thế này. “Tôi nói, cô nghĩ cô đang làm gì vậy hả?”

Cô liếc nhìn sàn nhà, vẫn đang đầy nước bẩn, sau đó nhìn vào cái bàn chải đang vút ở đó. “Nó được gọi là chà sàn nhà,” cô giải thích, không thể cưỡng lại chuyện trêu chọc anh ta một chút. “Tôi không nghĩ một người ở tuổi như anh mà-“

“Đừng có giỡn mặt với tôi, cô gái!” anh gầm gừ. “Vì cái có gì mà khách của bà tôi lại phải lau sàn nhà cho tôi và nấu bữa sáng cho tôi chứ?” Anh trừng mắt nhìn cô. “Tôi đã bảo là không làm nữa, cô có nghe thấy tôi nói không vậy? Không làm nữa!”

Kate, vẫn đang quỳ trong đồng nước bọt bẩn, đang nỗ lực để tạo một cái nhìn biểu cảm. “Nhưng anh đã ăn nó, anh không nhớ sao? Ba cái trứng, sáu miếng thịt xông khói, và gần như cả nồi cà phê.”

“Chết tiệt, tôi không đang nói về chuyện đó-“

“Nhưng anh đã thế mà. Anh buộc tôi phải nấu bữa sáng cho anh, vậy mà sau đó còn bảo tôi không được là sao chứ,” cô ngừng lại rồi nói nhỏ giọng. “Tôi xin lỗi nếu anh không thích đồ ăn tôi nấu.”

Cô nỗ lực để làm cho cái môi dưới của mình run run buồn bã, nhưng bỏ cuộc, thấy rõ mình

đang làm anh ta tức điên lên và thấy phẫn khích kỳ lạ. “Nếu anh muốn, tôi sẽ không nấu bữa sáng cho anh nữa. Thật đấy, tôi không có ý định làm như thế, mà chỉ muốn nấu cho mình ăn nhưng anh đã trộm – trưng dụng nó.”

Với một bàn tay bần, cô đẩy một lọn tóc xoăn bị rơi xuống trên mặt mình, để lại một vết bần ngay chỗ đó. Vẫn không biết, cô tiếp tục, “Tôi đoán anh đã không thích nó. Nhưng tôi dám nói rằng anh là người duy nhất thấy không thích bữa ăn đó. Có lẽ việc tiêu thụ thức ăn vào một cái giờ sớm như vậy đã làm cho anh cảm thấy...không khỏe? Có lẽ vậy, nếu anh có uống rượu vào đêm trước đó... Tôi hình như nhớ mang máng...” Cô hạ thấp mi mắt của mình xuống một cách kín đáo.

“Tôi... không phải... Tôi không... Bữa sáng đó rất ngo-“ Jack trừng mắt nhìn cô lần nữa. Đây không phải là điều anh dự định làm. Cái con bé xấc xược này. Cô ta đang cố tình đưa anh vào trận địa những lời lịch thiệp vô nghĩa, y hệt như thể cô ta đang ngồi trong phòng khách của bà ngoại anh vậy, thay vì đang ngồi ở dưới chân anh trong một vũng nước dơ với vết bần trên khuôn mặt mình.

“Tại sao cô phải chà cái sàn này?” Anh nghiêng răng từng từ.

“Tôi nghĩ đây là cách tốt nhất để làm sạch nó. Có lẽ có phương pháp nào đó hiện đại mà anh thích làm hơn chẳng?” Cô nhìn lên như thể chờ đợi sự giác ngộ, đôi mắt cô mở to và đầy vẻ chất phác.

“Không, không phải chuyện đó!” anh nói nhanh, tức điên lên.

“Vậy thì, trong trường hợp này...” Kate giấu một nụ cười và cầm lên cái bàn chải.

“Đặt cái thứ bần thỉu đó xuống!” anh gầm lên.

Kate vâng lời đặt nó xuống, theo cách thức của một người biết vâng lời nhất. “Tôi hiểu rồi. Anh không muốn tôi dùng bàn chải. Có lẽ anh muốn tôi dùng thứ khác chẳng?” Cô nhìn quanh căn phòng, như thể tìm kiếm một vật thay thế.

“Tôi không muốn cô dùng thứ gì hết!” anh gầm gừ.

“Nhưng làm thế nào tôi có thể làm sạch sàn nhà chứ?”

Chân mày Kate nhướng lên. “À, tôi hiểu rồi. Anh thích nó bị bẩn.” Cô lắc đầu trong sự ngạc nhiên. “Chắc, nếu anh thích sống trong bẩn...”

“Tôi không thích,” anh gầm lên, sự tức tối đã vượt qua ngưỡng chịu đựng. Cúi xuống, anh túm lấy vai cô và kéo cô đứng lên.

“Cô thật là một con bé láo xược! Không được trả treo với tôi! Tôi không muốn cô cọ sàn nhà cho tôi. Chết tiệt, cô là khách của bà ngoại tôi mà! Khách khứa chẳng ai đi chà sàn cả!” Anh lắc lắc cô trong cơn bực tức. “Có hiểu không hả?”

Kate hiểu một chuyện, đó là trêu chọc làm anh ta mất bình tĩnh. Nhưng còn chuyện anh ta đối xử với cô như với một đứa bé nghịch ngợm thì không hiểu nổi.

“Thả tôi ra!” cô thở hổn hển một cách tức giận, đang vùng vẫy cố thoát gọng kìm. Cô đưa chân ra đằng sau, sẵn sàng để đá anh ta hòng thoát thân, nhưng anh ta đã thấy.

“Không, đừng làm thế, cô bé xấu tính kia!” Anh nhắc bổng cô lên; chân cô lòng thòng cách

mặt đất cả hai tấc. “Bà tôi nói cô là một quý cô, nhưng mà, Chúa tôi, cô chẳng khác nào một cô nàng danh đá!”

“Chà, không nghi ngờ bà ấy cũng đã nhìn anh thành một quý ông!” Kate phản pháo. “Tôi chắc bà ấy không biết anh...anh có thói quen cư xử thô bạo như thế này đâu nhỉ!”

Cô giải thoát được mình ở cái vịn vịn cuối cùng và phóng ra sau bàn ăn.

“Tôi cái gì cơ?” anh hỏi đầy phần nộ.

“VẬY chứ anh gọi nó bằng tên gì khác à?” cô trả lời, đẩy trở lại mấy lọn tóc bị bung ra trong “cuộc chiến” trước đó. Cô trừng mắt nhìn anh, đôi mắt sáng bừng, má đỏ ửng, thở hổn hển. “Tôi chỉ mới ở trong căn nhà này chưa tới một ngày vậy mà anh lại...bạo lực với tôi!”

“Bạo lực á?” anh lặp lại vẻ ngờ vực. “VẬY chứ ai đã ném nguyên một bình cà phê nóng vào đầu tôi cách đây một tiếng vậy?”

“Đáng đời, ai biểu ngồi đó mà nói về tôi kinh khủng như vậy, như thể tôi là... là..” Kate đỏ mặt.

Jack trông có vẻ không thoải mái. “Làm thế nào mà tôi biết cô hiểu chúng tôi đang nói gì chứ?”

“Một quý ông sẽ không bao giờ ăn nói như thế.”

“Một quý cô sẽ không bao giờ ở trong nhà bếp ở một nơi xa lạ như thế!”

“Ồ, vậy ra bây giờ tôi là một quý cô rồi đó ư? Đáng tiếc cho anh vì đã không nghĩ ra sớm hơn.”

“Bà tôi vừa mới nói cho tôi biết thôi.”

“Và anh đã chuẩn bị sẵn sàng để dùng từ ngữ của bà anh rồi, phải vậy không?” cô nói lạnh nhạt.

“Có phải cô đang gọi bà tôi là một kẻ nói dối?” anh nói trong một tông giọng nhẹ mà ai biết rõ anh cũng đều hiểu đó là một lời cảnh báo.

“Bà ấy không nghi ngờ gì là một kẻ bắt cóc, vậy tại sao không thể là một kẻ nói dối được chứ?”

Đó hoàn toàn là một cú đâm vào mặt, Jack thừa nhận. Bà anh đã thú nhận việc bắt cóc Kate mà không để lộ chút nào cảm giác tội lỗi. Anh đang âm thầm nguyên rửa tất cả phụ nữ trên thế giới này, đặc biệt là những người hiện đang hiện diện dưới mái nhà anh.

“Chúng ta sẽ không thảo luận về bà tôi,” anh nói với một thái độ nghiêm túc. “Sự thật là hành vi của cô đã làm tôi nghĩ cô là một nữ giúp việc nhà bếp và đã đối xử với cô như thế.”

“Ồ, vậy ra hoàn toàn chính đáng để sỉ nhục những người hầu bếp nhỉ? Xin tha thứ cho tôi vì đã không hiểu những nét tinh túy trong quy tắc ứng xử của một quý ông!”

Jack siết chặt nắm tay lại trong thất vọng. “Tất nhiên là không phải vậy, cô nàng đánh đá kia! Làm thế quái nào tôi biết cô hiểu tiếng Tây Ban Nha chứ?”

“Ô, vậy ra đó cũng là lỗi của tôi nhỉ?” Kate không thành công trong việc cố gắng búi tóc ra sau trong một kiểu đơn giản hay dùng; cô giật mạnh cái gút trong thất vọng, đưa phần tóc còn lại bị xoắn qua vai.

“Vậy thì có lẽ tốt hơn tôi nên cảnh báo cho anh biết tôi cũng biết tiếng Bồ Đào Nha, tiếng Pháp, tiếng Latin và tiếng Đức, trong trường hợp một lúc nào đó anh có nhu cầu sỉ nhục tôi bằng những ngôn ngữ ấy!”

“Tôi không có ý như vậy và thật tốt vì cô biết những thứ tiếng đó!” Jack nói nhanh, ánh mắt của anh dõi theo những lọn tóc quăn óng ánh đang rơi lòa xòa. Tóc cô có mùi gì đó thơm thơm làm anh sao nhãng, nhưng câu nói của cô làm anh thấy có thêm một thắc mắc khác. “Mà làm sao cô biết nói những thứ tiếng đó vậy?”

“Tôi cho anh biết rồi mà!” Kate nói.

“Cô chỉ nói những điều tầm phào gì đó về việc đã giúp việc cho vài quý ông lập dị nào đó-“

“Là cha tôi!” Kate cướp lời. “Và chuyện đó không phải là điều tầm phào! Mọi thứ tôi nói với anh đều là sự thật.”

“Bao gồm cả chuyện vô nghĩa về việc là cô hầu bếp bé nhỏ tội nghiệp luôn phải không?” Anh nghiêng người qua bàn.

“Không phải,” cô thừa nhận, “Tôi là quản gia của cha tôi. Tôi chưa bao giờ bảo anh tôi là hầu bếp – anh chỉ kết luận hồ đồ thế thôi. Tôi chỉ đơn giản là không dính chính lại cái giả định của anh mà thôi.” Một tia nhìn tinh nghịch ánh lên trong đôi mắt xanh xám. “Bên cạnh đó, chuyện này khá vui. Tôi chỉ đơn giản là không thể ngăn mình đùa theo.”

Anh đột nhiên chồm người qua bàn và nắm lấy bàn tay cô trước khi cô biết anh đang làm gì. Cô giật lại nhưng anh nắm rất chặt. Anh lật bàn tay cô lại và xem xét nó, nhẹ nhàng cọ vào một đốm đỏ gây ra bởi cái bàn chải chà sàn nhà.

Kate, bối rối, cố gắng rút tay lại lần nữa. “Tôi biết tôi không có một bàn tay của một tiểu thư. Tôi chưa bao giờ có. Sự thật là, như tôi đã nói với bà của anh, tôi nghi ngờ chuyện mình có thể được xem là một tiểu thư. Nhưng những điều tôi nói với anh không quá xa so với sự thật đâu. Có lẽ sớm thôi tôi sẽ là một người hầu mà anh có thể sẽ phải nhận vào làm việc đấy.”

Anh siết chặt bàn tay cô. “Vô lý!”

“Không có gì là vô lý cả,” cô nói nhẹ nhàng. “Giờ thì, anh vui lòng thả tay tôi ra được không?”

Anh bỏ nó ra như thể đó là một hòn than nóng. “VẬY, cô định làm gì tiếp theo đây?”

“Hoàn thành việc cọ cái sàn nhà này,” Kate nói, vờ hiểu sai nghĩa câu hỏi.

“Nhắc lại lần cuối, cô gái, cô sẽ không phải cọ rửa cái sàn nhà này!” Anh vung một nắm tay lên mặt bàn.

Kate nhún vai. “Tôi từ chối nấu ăn trong một cái chuồng heo.”

“Cô cũng không phải nấu nướng gì cả! Chúa tôi, phụ nữ, đừng làm những gì cô được ra lệnh có được không vậy?” cừu thiếu tá Coldstream khét tiếng một thời vừa nói vừa đưa một bàn tay lên vò cái đầu tóc đen bồm xồm của mình.

“Không khi mà tôi được ra lệnh những điều vô lý,” cô trả lời một cách điềm tĩnh.

Cặp mắt xanh xám bình tĩnh đáp trả lại cặp mắt xanh tóe lửa.

“Hãy cho tôi biết, Mr Carstairs, ai sẽ làm bữa trưa cho bà anh đây nếu tôi không làm?”

Miệng Jack mở ra, sau đó đóng lại. Đôi mắt Kate lấp lánh.

“Chính xác thế đấy. Bánh mì cũ và thịt nguội sẽ không phải là thứ dành cho một lệnh bà. Mặt khác, cả cha tôi lẫn các anh tôi không ai có phản nản gì về kỹ năng nấu nướng của tôi cả, do đó tôi sẽ chuẩn bị bữa trưa cho bà ngoại anh và, tất nhiên, là cho những người còn lại của ngôi nhà này. Nhưng tôi sẽ không nấu ăn trong một chỗ dơ bẩn như thế này, vì vậy...” Cô khom người duyên dáng cầm lên cái chậu nước và cái bàn chải.

“Cô sẽ không chà cái sàn đó! Carlos sẽ làm. Cũng đã đủ tệ để tôi chấp nhận đề nghị chuẩn bị bữa trưa cho bà tôi rồi, nhưng tôi sẽ không cho phép cô làm bẩn tay cô thêm nữa với mấy cái nhiệm vụ tầm thường và hạ thấp phẩm giá như thế! Đừng có cãi tôi, cô gái!” anh gầm gừ khi thấy cô mở miệng định nói.

“Tôi muốn thấy ngay lập tức!” anh ào ra cánh cửa dẫn ra sân. “Carlos!” anh gầm lên. Không có tiếng trả lời, với tiếng lẩm bẩm chửi thề Jack bước ra ngoài, định đi tìm người hầu của mình. Sau đó dừng lại, nhớ ra chuyện gì đó. Anh đứng đó trong một lúc, dường như có chút bối rối.

“À...bà.. à..bà tôi...à... cần một ít nước nóng...Cô có thể vui lòng... à.. vui lòng nấu một ít nước nóng được không?”

“Tất nhiên là được,” Kate nói. Anh ta đóng cửa lại. Kate xoay người định đi lấy nước. Cô giật mình khi cánh cửa đánh cái rầm mở ra lần nữa.

“Và đừng có nghĩ tới cái chuyện đem nó lên cho bà ấy, có nghe thấy tôi nói không?” anh gầm lên với cô.

Kate nhìn chăm chăm vào anh ta ngạc nhiên.

“Tôi sẽ đem nó lên. Nó quá nặng với cô,” anh lầm bầm, và đi ra lần nữa.

“Ta không thể ở đây trong điều kiện sống nguyên thủy như thế này,” Lady Cahill tuyên bố.

Jack cố kìm chế một nụ cười hân hoan. Anh đã mong được thoát khỏi bà và có vẻ như những lời cầu nguyện của anh đã được đáp trả. “Thì cháu đã báo bà trước rồi mà, ngôi nhà này không phù hợp cho khách khứa.”

“Không cần phải tỏ ra tự hào quá như vậy, cậu bé,” bà nói nhanh. “Ta đã cho Smithers thu

xếp hành lý rồi. Ta sẽ tới ở Alderby trong một tuần lễ hoặc hơn, trước khi trở về nhà.”

“Nếu bà muốn tới Alderby lúc trời vẫn còn sớm thì bà nên rời khỏi đây lúc hai giờ.” Anh đứng lên.

“Ngồi xuống, cậu bé. Ta chưa xong với anh đâu. Ta cần nói chuyện về con bé ấy.”

Jack cau mày, sau đó một cái nhìn hoàn toàn toàn thờ ơ hiện ra trên khuôn mặt anh. Anh nhún vai. “Cháu tưởng cô ta sẽ đi và sống cùng với bà chứ. Bà đổi ý rồi à?”

“Không, làm gì có! Ước muốn cháy bỏng nhất của ta là con bé đó đến sống với ta, để ta cho nó hòa nhập vào xã hội thượng lưu, như nguồn gốc của nó.”

“Vậy thì cứ làm thế đi ạ.” Anh duỗi thẳng người, dựa vào khung cửa.

“Được thì nói gì!” giọng bà lão chua chát. Cháu ngoại bà quay người lại và nhướn mày khó hiểu.

“Cái con bé gốc ghêch ấy nó không chịu nghe theo lời ta.”

Hai cái lông mày đen dày chụm vào nhau. “Sao? Ý bà là cái cô gái kia-“ anh hất mạnh đầu hướng ra cửa “- cái người khốn khổ bé nhỏ mém chết đói ấy đã từ chối bà ư?” Giọng anh đầy hoài nghi. “Từ chối một lời đề nghị được cho ăn ngon mặc đẹp, được đưa đến những nơi sang trọng nhất?” Anh cào bàn tay mình qua mái tóc đen bù xù. “Cháu không tin.”

“Nhưng mà đó là sự thật!” giọng bà anh gay gắt. “Nó bác bỏ lời ta không ít hơn hai lần đấy.”

“Cô ta có biết cô ta đang từ chối cái gì không ạ?” anh nói. “Bà có giải thích cho cô ta hiểu không? Mô tả cho cô ta biết cuộc sống của cô ta sẽ trở thành như thế nào ấy?”

Anh nhận được một cái nhìn khinh miệt.

“Có, chắc chắn là có, cháu chắc bà có nói,” anh lẩm bẩm, lắc đầu kinh ngạc. Anh có thể tưởng tượng không có người phụ nữ nào mà anh từng quen biết có thể từ chối một lời đề nghị tuyệt vời như thế, huống hồ chỉ là một cô gái đang trong tình trạng khó khăn như thế này. Phụ nữ, theo kinh nghiệm của anh, muốn tất cả những gì có thể.

“Cô bé này hẳn không bình thường.”

“Không phải,” bà ngoại anh nói khô khan. “Mà là nó có cùng căn bệnh như anh ấy.”

Anh cứng người và nhìn bà qua mũi mình. “Là gì vậy bà?”

“Quá kiêu hãnh, cứng đầu, cứng cổ.”

“Gì mà kiêu hãnh...cứng đầu chứ?” anh kêu lên. “Cháu không hiểu bà đang nói gì.”

Anh có thể cảm thấy đôi mắt màu xanh nhìn anh chán nản, và nghiêng răng lại. Bà anh đã muốn hỗ trợ tài chính cho anh, khi anh vừa mới trở lại nước Anh. Nhưng anh đã từ chối một cách cương quyết và anh cũng không thích nói về đề tài đó bây giờ.

“Hai tình huống chẳng có gì chung.” Anh lờ đi cái nhướn mày được kẻ bằng bút chì rất thanh lịch của bà. “Vậy trong trường hợp này, tình trạng của cô ấy thì có liên quan gì tới cháu?”

“Con bé có ý định bán mình như là một người hầu.”

“Cái gì?” Giọng anh ầm ầm. Kate cũng đã có ý đề cập tới chuyện này trước đó, nhưng anh tất nhiên là không tin cô ta. Một cô gái có xuất thân không tầm thường mà lại nghiêm túc nghĩ tới một chuyện không tưởng như thế, đặc biệt là khi cô ta có thể có lựa chọn khác.

“Không thể tưởng tượng được!” Nhận ra phản ứng thái quá của mình, anh hạ giọng xuống. “Thật là vô lý. Cô ta đang chơi trò gì đây chứ?”

“Tất nhiên chuyện đó thật là lố bịch,” bà anh nói, “nhưng ta tin nó sẽ làm thế. Nó muốn tự mình nuôi sống mình. Khi ta gặp nó lần đầu tiên nó tưởng ta là bà chủ mới của nó đấy.”

“Vậy thì, nếu cô ta đã quyết định hủy hoại cuộc đời mình như thế, thì bà còn có thể làm gì nữa chứ?” anh hỏi trong một giọng ra vẻ thờ ơ chẳng lừa được ai.

Lady Cahill mím một nụ cười theo cái kiểu mà gia đình bà ai cũng biết là sẽ có chuyện. Jack nhìn bà đầy hoài nghi.

“Ta có ý định cung cấp cho cô ta một vị trí mà cô ta mong muốn.”

“Như một người hầu của bà ư?” Jack ngờ vực. “Cháu phải nói là, thưa bà, có vẻ như-“

“Không phải là người hầu của ta,” bà lão cắt ngang. Đôi mắt Jack nheo lại, vẻ hoài nghi dần

hiện ra theo từng câu bà nói. “Mà là của anh.”

“Của cháu!” anh bùng nổ. “Chết tiệt-“

“Như là quản gia của anh, ta định nói thế,” bà anh tiếp tục không nao núng. “Rõ ràng như ban ngày với ta là anh cần ai đó ngăn cho căn nhà này khỏi rơi vô cảnh đổ nát hoang tàn, và anh cũng đã bảo với ta anh không muốn phung phí tiền của mình để thuê người giúp việc. Tuy vậy, ta không cho phép một thành viên của gia đình ta sống trong một nơi đáng hổ thẹn như chỗ này. Và anh chắc cũng phải thừa nhận rằng chuyện này sẽ giải quyết được cùng lúc hai vấn đề!”

“Cháu không thừa nhận gì hết!” anh nói giận dữ. “Cháu không muốn bị can thiệp vào các vấn đề của mình, Bà ngoại!”

“Vậy là anh không muốn giúp đỡ cô gái đó phải không?”

“Giúp cô ta? Phá vỡ nguyên tắc của xã hội bằng cách thuê cô ta như người hầu... người quản gia của cháu ư? Cháu không nghĩ-“

“Không đâu, Jack, anh không cần phải nghĩ gì. Thật ra ta sẽ cho một phụ nữ đáng kính nào đó ở đây như là người đi kèm cô ta. Và ta cũng chưa xem xét bất kỳ điều khoản thông thường nào của việc thuê người này cả. Ta đang tính thế này: nếu cô ta đồng ý giúp việc nhà cho cháu trong vòng sáu tháng, biến nó thành nơi ở của một quý ông thay vì là một nơi xiêu vẹo mà đến cả một cốc sô cô la cho bữa sáng của một quý bà cũng không có, thì ta sẽ suy xét tới chuyện – một điều quan trọng tất nhiên là cô ta cũng đồng ý – cô ta sẽ nhận được sự đỡ đầu của ta cho một mùa vũ hội ở London. Cô ta có thể vẫn giữ được niềm kiêu hãnh của cô ta, anh có thể sống như một con người của xã hội văn minh, còn ta cũng có thể đưa con gái của Maria vào xã hội thượng lưu.”

Lady Cahill ngồi thụt vào và nhìn cháu trai của mình với sự hài lòng. “Và, trong khi chờ đợi, ta sẽ có thêm thời gian để nhờ ai đó xem xét vấn đề tài chính của Kate. Ta không thể tin con bé phải sống trong cảnh túng thiếu như thế này. Vì thế, con bé sẽ ở đây trong khi ta sắp xếp những chuyện đó. Và ngôi nhà này sẽ là nơi ở tạm thời của con bé, vậy là tất cả đều ổn thỏa.”

“Không ổn.”

“Jack, nếu anh không đồng ý chuyện này, điều đó có nghĩa là mọi việc đã kết thúc với con bé đó, như ta đã nói với anh, con bé bướng bỉnh và ngốc nghếch y như anh vậy, nó đã bảo với ta nó không chấp nhận lòng từ thiện của ta hay cũng như của bất kỳ ai khác.”

Jack gặp cái nhìn cấp độ khác của bà.

“Khỉ thật!” anh đập tay xuống bàn trong thất vọng.

Bà ngoại anh mỉm cười. Bà vươn tới và vỗ nhẹ vào cằm thẳng cháu. “Ta biết thế nào cháu cũng đồng ý với ta mà.”

“Cháu đâu có nói,” anh cáu kỉnh.

“Nhưng cháu sẽ cho con bé ở đây.”

“”Đây là cái kế hoạch lỗ bịch, vô lý, phiền phức và kỳ quặc nhất mà cháu từng nghe nói tới!”

“Tốt, vậy là anh đã đồng ý!” bà ngoại anh gật đầu mãn nguyện.

Anh trừng mắt nhìn bà rồi đưa tay cào cào vào tóc mình.

“Vâng, được rồi, bà chẳng cho cháu lựa chọn nào hết, dù không nghi ngờ cháu nên vỗ tay ở trong nhà thương điên vì đã đồng ý!”

“Đừng có ngớ ngẩn, cậu bé,” bà nói, đột ngột quay lại thực tế. “Giờ thì cho người vào làng bảo người đánh xe của ta trở lại đây đưa hành lý của ta đi. À, trước khi anh muốn *làm gì đó* với con bé Kate đó, ta sẽ giải thích cho nó hiểu anh muốn nó *làm gì* trước đã nhé.”

“Cháu muốn gì là muốn gì cơ?” anh bắt đầu. Rồi đột nhiên anh thấy được ánh mắt trêu chọc của bà ngoại. “Vâng,” anh nói, phát cáu, “bà cứ làm thế đi,” rồi sải bước ra khỏi phòng, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng.

“Và vậy đấy, Kate yêu quý của ta, cháu có thể thấy tình trạng của cháu nội ta trong một nơi bị bỏ mặc như thế này rồi đấy, với lại Jack nó cũng chưa có ai chăm sóc ngôi nhà này cho nó cả.” Lady Cahill đưa cái khăn ren được thêu tinh tế lên chấm chấm vào mắt để nhấn mạnh sự lo lắng của bà.

Kate trầm ngâm suy nghĩ. Lady Cahill đã không nhắc lại thiện ý đưa Kate đến London với bà để giới thiệu cô với xã hội thượng lưu. Kate vừa cảm thấy một chút thất vọng vừa cảm thấy một sự khuây khỏa. Một phần rất nhỏ trong cô, cái phần hoang dã, nổi loạn, phù phiếm mà cha cô đã cố gắng đè bẹp nó đi cũng đã có lúc mơ về một ý trung nhân phù hợp ở một vũ hội ở London. Kate cố gắng dằn nó xuống. Đã quá muộn cho tất cả những điều đó.

Một ý tưởng nảy ra với Kate. Đây có thể là cơ hội của cô. Các kỹ năng làm việc nhà một lần nữa có thể là cứu cánh của cô. Với sự hậu thuẫn của Lady Cahill, Kate có thể nấu nướng trong gia đình này và kiếm cho mình một chỗ ở, một kế sinh nhai, và cả sự an toàn.

“Thưa bà,” cô ngập ngừng, “nếu bà muốn...Ý cháu là, nếu bà nghĩ cháu phù hợp...Cháu có thể trở thành một người quản gia ở đây ạ.”

“Cháu ư, bé con? Đừng có buồn cười thế! Cháu không thể là quản gia của cháu trai ta được!” *nhện bà bà đang vờn nàng ruồi non dạ.*

“Thật sự cháu có thể làm được mà, thưa bà. Cháu tuy còn trẻ, nhưng có nhiều kinh nghiệm lắm ạ. Cháu đã là quản gia của cha cháu trong nhiều năm. Và đây sẽ là một vị trí tốt hơn cho cháu ở bất kỳ chỗ nào khác.” Kate cố tạo cho giọng mình hào hứng. “Cháu sẽ chăm sóc tốt cho cháu của bà, và bà cũng có thể an tâm rằng cháu được an toàn ở trong một nơi an toàn.”

Lady Cahill gõ nhẹ ngón tay lên cái bàn nhỏ trước mặt bà, sau đó nhăn mặt vì bị bụi bẩn bám đầy ngón tay.

“Khiếp quá!” bà kêu lên ghê tởm. “Chỗ này thật là một sự hổ thẹn! Và cháu nghĩ là mình có thể cải thiện nó à?” Bà nhìn Kate. “Cháu chẳng làm được đâu, cháu sẽ biết thôi.”

“Thưa bà?” Kate nói, một vết gấp lo lắng giữa hai chân mày cô.

“À, không phải ta nghi ngờ cháu có thể làm được việc này,” bà thêm vào, đọc thấy Kate định tranh luận. “Nhưng ta không thể trả lương cho con gái của Maria Delacombe được!” Bà làm như từ “lương” là một sự xúc phạm không kể xiết.

Tim Kate chìm xuống. Cô không thể tồn tại mà không có tiền.

“Tuy nhiên, ta phải thú nhận chuyện này, đó là ta sẽ lo lắng cho cháu ngoại ta rất nhiều nếu không tìm được người thích hợp ở đây để chăm sóc cho nó. Chuyện nó không thể cưới ngựa được nữa là cũng đủ quá tệ rồi – ta chấp nhận, nhưng nó...”

Kate cau mày. Tình trạng đi khắp khiếm của Jack thì đúng là tệ thật, nhưng cô đã quan sát kỹ nó. Có vẻ như nó không tệ hơn tình trạng của Jemmy... Có lẽ- Giọng Lady Cahill cắt ngang suy nghĩ của cô.

“Nhưng nó tự cho phép mình chìm vào quên lãng và đau khổ thì ta không chấp nhận.” Bà lão nhìn Kate suy đoán. Kate giữ nhịp thở của mình.

“Được rồi, Kate Farleigh, ta sẽ thỏa thuận chuyện này với cháu vậy. Cháu sẽ làm việc ở đây như là một quản gia cho cháu trai của ta trong vòng sáu tháng tới mà không được nhận lương. Sau sáu tháng, cháu sẽ đến sống với ta ở London và ta sẽ giới thiệu cháu với xã hội ở đó.”

Kate chớp mắt nhìn bà lão trong sự ngạc nhiên. Đó là một lời đề nghị quá tuyệt vời. Quá tuyệt vời, cô nhận thấy, nhưng không thể nhận được. Cô mở miệng để từ chối.

“Chắc, bé con, người định nói gì sao? Ta có được nghỉ ngơi thoải mái tối nay, vì biết rằng cháu của ta sẽ được chăm nom tốt, hay là không đây?” Lady Cahill chạm vào bàn tay Kate về điệu dàng, cả tin. “Cháu yêu của ta, ta biết sống với một bà già như ta ở London thì chẳng cô gái trẻ nào muốn cả, nhưng xin hãy vì ta. Hãy cho một lão bà góa bụa như ta được vui lòng.”

Một cục nghẹn xuất hiện trong cổ Kate đe dọa bóp nghẹt hơi thở của cô. Cô sẽ không bao giờ có thể tìm thấy một lòng tốt như vậy lần nữa. Quá nhiều để nhận. Tuy nhiên cô không thể

lợi dụng sự thiếu hiểu biết của người phụ nữ già cả này.

Lady Cahill đã đưa ra lời đề nghị mà không biết lý do thật sự tại sao Kate sẽ không bao giờ có thể hòa nhập vào xã hội thượng lưu được, cũng như sẽ không bao giờ có thể kết hôn, không biết tại sao không một người đàn ông đứng đắn nào muốn có cô. Kate phải nói cho bà biết, sẽ giải thích một lần rồi thôi. Và sau đó không nghi ngờ là cô sẽ phải rời đi, và trở lại cuộc sống mà cô đã lên kế hoạch cho bản thân mình trước khi Lady Cahill tốt bụng can thiệp vào.

Chương Năm

“Lady Cahill,” Kate nói, “Cháu cảm ơn bà, nhưng bà đã đưa ra nhĩ ý đó khi chưa hiểu hết về hoàn cảnh của cháu. Nếu cháu chấp nhận nhĩ ý đó, bà chắc chắn sẽ coi thường cháu một khi bà biết được sự thật. Và khi ấy xã hội sẽ lên án bà hoặc nghĩ là bà đã bị cháu lừa.”

Khi Lady Cahill nhìn thấy cái nhìn trên gương mặt Kate, bà tránh đưa ra nhận xét về chuyện thờ ơ của xã hội đối với cô

“Ta có thể hỏi tại sao không, bé con?”

Kate thấy rất căng thẳng. Cô không muốn nói cho Lady Cahill biết, không muốn làm mất đi tình cảm và sự tôn trọng của bà ấy. Nhưng không còn lựa chọn nào khác. Chuyện đó có ngày rồi cũng sẽ lộ ra. Tốt hơn là nên đối mặt với nó, thay vì để các mối đe dọa đó treo lơ lửng trên người cô.

“Cháu được xem là không phù hợp với hôn nhân,” Kate cuối cùng cũng nói ra.

“Cháu sẽ nói cho ta biết tại sao chứ, bé con?”

“Đó là một câu chuyện dài ạ,” Kate nói. “Khi các anh cháu, Jemmy và Ben, gia nhập vào cuộc chiến tranh ở Bán đảo, cha cháu và cháu cũng đã đi cùng với họ. Cháu đã trải qua ba năm sống chung với họ cùng với quân đội.”

“Ôi bé con. Thật khủng khiếp cho cháu!” Lady Cahill nhìn có vẻ hoảng sợ.

Kate lắc đầu. “Không dễ sợ lắm đâu ạ, thưa bà. Thực tế, ba năm qua, được sống cùng với gia đình và các người lính là quãng thời gian đẹp nhất đời cháu.”

Lady Cahill tạo ra một âm thanh bị sốc, còn Kate thì mỉm cười buồn bã. “Cháu nghĩ đó là sự thật đấy ạ. Cháu... cháu khá lạnh chanh lúc ấy, và cháu thấy mình phù hợp với cuộc sống ấy – tốt hơn nhiều lúc còn ở giáo xứ. Cháu không còn cô đơn nữa và... và cha cháu cũng đã đối xử với cháu không giống như hồi xưa.” Cô nhìn xuống đôi tay mình. “Bà cũng biết rồi đó ạ, khi mẹ cháu mất, Papa đã đổ lỗi cho cháu – vì sinh cháu ra mà mẹ cháu mới qua đời.”

“Nhưng mà, bé con, đó đâu phải là lỗi của cháu-“

“Cháu biết, nhưng Papa không nghĩ vậy... Bà từng nói cháu có đôi mắt giống mẹ... Papa là một người tốt, nhưng khi ông nhìn cháu ông lại thấy cái chết của mẹ cháu... vì vậy ông ấy không bao giờ nhìn cháu. Không bao giờ.” Kate ghen ngào.

“Ôi, cháu yêu quý...”

“Nhưng bằng cách nào đó, ở trên Bán đảo, mọi thứ đã thay đổi. Có lẽ, với cái chết và nguy hiểm cận kề, những thứ khác đều bị biến thành vô nghĩa. Cháu cũng không biết nữa... Có lẽ bởi vì vậy, trong một tình huống khó khăn như thế, thoải mái với nhau sẽ dễ dàng hơn...” Kate nhìn Lady Cahill. “Cháu đã trở thành một người quản gia khá giỏi. Giờ nào cũng luôn có thức ăn nóng, luôn luôn có chỗ khô ráo, ấm áp để ngủ và quần áo sạch sẽ là những điều ý nghĩa nhất đối với đàn ông trong chiến tranh...”

Cô thở dài. “Họ thật sự cần cháu và cháu thấy mình hạnh phúc hơn bất kỳ thời khắc nào trong đời mình... cho đến khi Ben tội nghiệp thiệt mạng ở Ciudad Rodrigo...” Cô im lặng trong một lúc, sau đó tiếp tục, “Và sau đó mọi thứ sụp đổ ở Salamanca.”

Lady Cahill cau mày. Jack đã bị thương tại Salamanca.

Khi cô nói, đôi tay Kate một cách vô thức bắt đầu xếp các nếp nhỏ trên váy cô. “Tháng Bảy năm ngoái, quân đội chúng ta rút lui khỏi sông Douro, quay trở lại Salamanca – bà chắc là cũng có đọc được việc này; báo chí đã chỉ trích việc rút lui đó. Quân đội Pháp đã ở rất gần chúng ta. Lúc đó họ gần như đã ở song song với chúng ta, quá gần đến nỗi có thể thấy họ qua những đám mây bụi mù mịt.” Cô nuốt khan.

“Jemmy đã bị thương ở ngực... Chúng cháu đẩy anh trên chiếc xe bò của mình... nhưng với bụi và bụi chúng cháu đã bị rút lại phía sau.”

Cô bắt đầu tháo các nếp gấp mình vừa gấp lại trên váy. Giọng cô đều đều, ảm đạm. “Sau đó Papa cũng bị thương. Ngay bụng. Cháu... cháu đã cố gắng để đưa ông và Jemmy lánh vào một tòa nhà bỏ hoang. Nó chỉ còn một nửa, nhưng ít nhất cũng có nơi để trú ẩn... Jemmy chết trong đêm đầu tiên ở đó... Còn Papa kéo dài thêm hai ngày nữa... Cháu có một ít cồn thuốc phiện và ít nhất thì cháu... cháu cũng đã có thể làm làm dịu bớt cơn đau của ông...”

Lady Cahill ngả người về phía trước. “Tội nghiệp cháu-“

“Cháu đã không nhớ bất kỳ điều gì sau đó... cho đến khi hơn một tháng sau đó.” Cô vuốt thẳng váy với đôi tay run rẩy, làm thẳng lại các nếp li lúc nãy. “Cháu tỉnh dậy vào một buổi sáng và thấy mình đang trong lều một người Pháp. Một sĩ quan, Henri Du Croix, đang thăm vấn vài tù binh người Anh mới bị bắt gần đây. Cháu không có ý tưởng gì tại sao mình lại ở đó.”

Cô rùng mình và tiếp tục, “Đó là cảm giác đáng sợ nhất... Sau đó, cháu biết được viên sĩ quan đó, Henri, đã tìm thấy cháu đang lang thang ở Salamanca. Cháu bị thương – trên đầu.” Tay cô len lỏi một cách vô thức vào vết sẹo ẩn nơi chân tóc. “Rõ ràng là cháu không thể nhớ được tên mình hay bất cứ điều gì, mặc dù anh ta biết, tất nhiên, cháu là một người Anh. Cháu

trở thành tù nhân của anh ta... và cũng là tình nhân của anh ta.”

Kate đỏ mặt với âm thanh nhỏ phát ra từ Lady Cahill. Cô không thể nhìn vào người phụ nữ lớn tuổi đó. Đôi tay cô bắt đầu xếp lại các nếp gấp lần nữa.

“Cháu khám phá ra điều đó vào tháng cuối cùng cháu sống với anh ta, ngủ với anh ta như thể...” Kate nuốt khan trong bối rối, cố gắng thốt ra các từ ngữ “...vợ chồng với nhau.” Mặt cô càng đỏ hơn và thêm vào, “Cháu biết đó là sự thật – cháu nhớ chuyện đó. Bà có thể nghĩ anh ta không phải là một người đàn ông hoàn toàn độc ác – theo cách riêng của anh ta, cháu nghĩ anh ta thích cháu... nhưng cháu thề với bà cháu đã không biết chuyện gì xảy ra cho đến một tháng sau đó ở Salamanca... khi đó thì đã quá muộn.”

Cô hít một hơi thật sâu và tiếp tục, quyết tâm nói hết chuyện này ra. “Ở Lisbon sau này người ta đã gọi cháu là con điểm của người Pháp... và là một đứa phản bội.”

Lady Cahill phát ra một âm thanh bị sốc.

“Bị gọi là phản bội vì cháu hay chăm sóc vết thương cho các binh lính Pháp. Cháu có một ít kỹ năng chăm sóc vết thương. Và cho dù họ là kẻ thù của chúng ta nhưng cháu chẳng thấy mình làm gì sai cả. Họ cũng là người, như người của chúng ta – mệt mỏi, đói khát, đau đớn, và cũng khao khát được yêu thương chăm sóc, không muốn tiếp tục cuộc chiến khủng khiếp này nữa. Với việc đó, cháu không thấy hối tiếc...”

Cô nhún vai, đôi mắt lộ vẻ mệt mỏi. “Giờ thì bà đã biết tất cả rồi đấy ạ.”

Vải chiếc váy của cô đã bị vò nhàu nát. Giọng cô cất lên lần nữa trong đau khổ. “Nhưng cháu không hề biết mình là tình nhân của Henri – anh ta bảo với cháu anh ta là chồng cháu và cháu đã tin anh ta. Cháu thấy một chiếc nhẫn trên ngón tay mình, dù không biết làm thế nào mà nó đã có ở đó. Cháu thậm chí đã không nhớ nổi tên mình lúc đó, và vì vậy cháu đã tin anh ta! Anh

ta nói rất thuyết phục. Anh ta nói cháu là người vợ người Anh của anh ta. Cháu không bao giờ có chủ tâm-“

“Thôi được rồi, cô bé! Đừng trách cứ mình nữa. Ta không nghi ngờ lời nói của cháu,” Lady Cahill cắt lời.

Đôi mắt xanh xám đắm lệ, mở to nhìn bà nghi ngại.

“Thôi nào, bé con,” bà lão nói vẻ cộc cằn, vỗ nhẹ vào đầu gối Kate. “Làm như ta không biết cháu là một người trọng danh dự vậy.”

Kate hít vào một hơi dài, run run. Những giọt nước mắt đọng lại trên mi. “Vậy thì bà là một người rất khác thường, thừa phụ nhân, vì chỉ có vài người là tin cháu. Họ nghĩ cháu là một kẻ bừa bãi, nói dối, phản nghịch.”

“Buồn cười. Bất cứ ai có não cũng có thể thấy cháu không phải là loại người như vậy. Theo như ta thấy, cháu đã chẳng làm gì sai cả. Và ta rất khâm phục cháu vì đã chăm sóc vết thương cho họ. Cho ta biết, làm thế nào cháu quay trở lại Anh được vậy?”

“À, như cháu đã nói, trí nhớ của cháu phục hồi khi Henri đang thẩm vấn những tù nhân người Anh – có lẽ âm thanh của tiếng Anh đã tạo ra tác dụng. Cháu mất hết một hoặc hai ngày gì đó để tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra và lập kế hoạch bỏ trốn. Sau đó cháu đã đánh cắp một con ngựa và đã cưỡi vào lãnh thổ của quân Đồng Minh. Không khó khăn để vượt qua biên giới Pháp – với tư cách như là một người đàn ông.” Cô đỏ mặt. “Vậy là bà đã thấy cháu không thể hòa nhập vào xã hội thượng lưu được, cũng như không thể kết hôn.”

“Ta chẳng thấy gì cả,” Lady Cahill nói. “Không có lý do gì để ai đó biết chuyện này-“

“Nó đã trở thành một hồ sơ công khai rồi ạ,” Kate buồn rầu. “Cháu trở lại được quân đội Anh khoảng sáu tuần sau khi cha cháu chết. Tất nhiên là cháu đã bị thẩm vấn, để đề phòng cháu là một gián điệp. Một số sĩ quan thẩm vấn đã không tin cháu đã bị mất trí nhớ. Những người còn lại thì chỉ quan tâm tới những điều cháu kể cho họ nghe về người Pháp. Chuyện này phải được giữ bí mật, nhưng khi cháu trở về Lisbon thì ai cũng biết điều tồi tệ nhất,” cô kết luận trong cay đắng.

Một sự im lặng kéo dài sau đó. “Đó không phải là một sự ương ngạnh hay vờ kiêu hãnh để khỏi phải lấy chồng,” Kate thêm vào. “Khi cháu còn là một cô gái nhỏ cháu đã mơ về ngày cưới của mình, chờ đợi người đàn ông mà cháu có thể yêu mãi mãi... và trong khi chơi đùa với những đứa trẻ con của người khác, cháu cũng đã chuẩn bị cho mình một ngày nào đó cháu có con của riêng mình.” Cô xoắn miếng vải áo với đôi bàn tay vô thức.

“Nhưng cháu phải quên đi giấc mơ này...bắt buộc phải thế.”

Lady Cahill mở miệng định tranh luận, nhưng Kate tiếp tục, “Ở Lisbon cháu đã phải nếm nhận nhiều điều tiếng nếu cháu có bao giờ muốn hòa nhập vào lại xã hội. Thừa bà, cháu đã bị xa lánh, chửi rủa... thậm chí cả bị tát vào mặt bởi những phụ nữ Anh, trong đó có một số người cháu đã từng xem là bạn...” Cổ họng cô sưng lên và thít chặt lại, nhớ lại những lời thì thầm và những cái nhìn xiên xỏ, kể cả những cái nhìn tò mò thèm khát nhục dục, những cái nhìn thù địch.

“Còn những người đàn ông mà cháu từng nghĩ là mình hiểu họ, những người mà cháu đã nghĩ là những quý ông đạo đức, đã cố đụng chạm vào cháu, đưa ra những lời lẽ khiếm nhã. ‘Con điểm của người Pháp – cô ta thật đáng khinh.’

“Ngay cả Harry... hôn phu của cháu...” Kate rùng mình. Đôi mắt Harry lướt qua cơ thể cô trong cái cách mà chúng chưa bao giờ trước đó. Nhận thức rõ ràng đó như một mũi tên băng xiên qua trái tim Kate. Anh ta không khác gì những người kia.

“Đó là một sự nhục nhã không kể xiết... và cháu sẽ không thể chịu nổi khi phải đối mặt với nó lần nữa.” Cô mệt mỏi nhìn Lady Cahill. “Đó là lý do tại sao cháu không thể chấp nhận nhã ý của bà, là lý do tại sao cháu không thể kiếm một người chồng hay đi đây đó trong xã hội. Cháu không thể chịu nổi nếu gặp ai đó biết những gì đã xảy ra.”

Cô cố mỉm cười. “Cũng không hẳn là quá tồi tệ đâu bà ạ. Cháu đâu có mất những gì mà cháu không có. Cháu không phải là loại có giáo dục như những cô gái khác. Với lại cháu còn trẻ, khỏe và-” cô lau nước mắt “-nói chung cũng không phải là thùng nước tưới đáng sợ. Cháu chỉ muốn tìm một vị trí như là người giữ trẻ hay người bầu bạn...Bà có thể giúp cháu việc đó không ạ?”

Lady Cahill xúc động sâu sắc. Kate đã bị tổn thương nặng nề, bà có thể thấy được điều đó. Chẳng có ích gì để buộc nó đồng ý bất kỳ kế hoạch gì bây giờ. Nó vẫn còn bị tổn thương quá nhiều để mạo hiểm và hy vọng vào tương lai lần nữa – nó cần thời gian để phục hồi. Lady Cahill sẽ giúp Kate, nhưng không phải ở vị trí như là một người giữ trẻ. Không, nếu một bà lão có tiếng nói trong vấn đề này, thì bà ấy sẽ nói con của Maria Delacombe sẽ có được mơ ước của mình. Bà đưa tay ra cầm lấy tay Kate và siết mạnh.

“Dĩ nhiên ta sẽ giúp cháu, bé con. Hãy cố quên toàn bộ những chuyện đó đi nhé. Cháu đã tìm thấy mình trong một tình huống khó khăn, nhưng cháu đã kiểm soát được nó như là một phụ nữ Kitô giáo thực sự. Ta chắc chắn cả cha và mẹ cháu sẽ rất tự hào về cháu. Ta biết ta cũng thế.”

Nước mắt trào ra từ đôi mắt Kate. Cô đột nhiên nhận ra, chấp nhận lòng tốt khó khăn hơn nhiều so với chấp nhận sự tàn ác. Bà lão ôm cô gái vào trong vòng tay bà và ôm chặt cô trong một lúc.

“Lady Cahill, bà sẽ thấy-”

“Ta không thấy gì lúc này cả,” Lady Cahill ngắt lời, lau mắt. “Phấn son bị trôi tuột ra hết cả rồi đây này, và ta từ chối làm gì hay nói gì cho đến khi sửa chữa nó lại. Gọi người hầu cho ta, và trong lúc ấy cháu cũng hãy đi rửa mặt và chải đầu lại đi nhé. Trở lại đây gặp ta trong hai mươi phút nữa.”

Kate nhìn chăm chăm vào bà, chết lặng. Đột nhiên cơn buồn cười từ đâu đó bên trong cô trào ra, và cô ngồi sụp xuống phá ra cười cho đến khi nước mắt lại trào ra lần nữa.

Ánh mắt bà lão ấm áp, đầy cảm thông và cả một chút tinh quái từ khuôn mặt đã nhòe nhoẹt của bà chiếu vào cô. “Ổn rồi, cô bé của ta. Hãy khóc thật nhiều vào và cười cũng thật to vào. Đó là lời các bác sĩ hay khuyên đấy. Giờ thì,” bà tiếp tục hoát bát trở lại, “gọi Smithers cho ta và đi rửa mặt đi. Trông cháu khiếp quá!”

Buổi chiều hôm đó Kate giúp bà lão lên xe, và đứng ở vệ đường vẫy tay chào bà. Lady Cahill đã hứa “sẽ làm hết sức có thể để giúp con gái Maria,” cho nên Kate có thể cảm thấy chắc chắn như bà ấy sẽ tìm cho cô một vị trí như một người giữ trẻ ở một gia đình dễ chịu nào đó.

Đối lại, công việc của Kate tương đối đơn giản – cô phải sắp đặt cho ngôi nhà của Mr Jack Carstairs được trật tự trở lại. Chuyện đó nằm trong khả năng của cô. Cô có thể không thích công việc nhà nhiều lắm, nhưng không nghi ngờ là Sevenoakes rất cần được sự chú ý, và đó sẽ là một thử thách để phục hồi lại một ngôi nhà xiêu vẹo thành một nơi cư trú duyên dáng. Và bà vú già của cô, Martha, cũng sẽ đến và ở đây. Thật là tuyệt vời, Kate nghĩ. Có Martha thân yêu ở đây sẽ làm Kate không cảm thấy quá cô đơn. Martha cũng có biết và yêu mến Jemmy và Ben.

Hơn nữa, Kate nghĩ, về mặt “thăng lợi” tinh thần, cô thấy mình đang ở giữa một vùng quê có phong cảnh rất đẹp và cô có thể đi dạo bất cứ khi nào cô muốn. Trong thực tế, cô có thể làm bất cứ điều gì cô muốn, bất cứ khi nào cô muốn. Cô làm chủ mình và điều đó có nghĩa là cô phải tranh thủ thưởng thức sự tự do hiếm hoi này trong khi cô có nó. Và khi cô được cần đến.

Kate không nghi ngờ liệu có bao giờ cháu trai của Lady Cahill cần tới các kỹ năng của cô hay không, và một khi anh ta thấy được cuộc sống của anh ta sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu có Kate làm quản gia, anh ta mới thấy biết ơn cô. Có lẽ cô cũng có thể sử dụng các kỹ năng chăm sóc vết thương của cô – để giúp làm cho cái chân bị thương của anh ta có thêm sức mạnh và làm giảm bớt sự khập khiễng đáng sợ đó. Họ thậm chí còn có thể trở thành bạn bè với nhau, cô nghĩ lạc

quan. Thật ra mà nói, anh ta đã chứng minh mình khá độc đoán và khó khăn để mà thuận hòa với nhau ngay từ buổi đầu gặp mặt, nhưng cũng có phần lớn lỗi ở cô vì đã lừa và chọc tức anh ta.

Kate cảm thấy Jack Carstairs chắc cũng sẽ giống chính xác như Papa và các ông anh của cô, cũng như tất cả những đàn ông khác mà cô từng biết – đó là miễn môi trường quanh anh ta sạch sẽ và thoải mái, và bụng anh ta được no căng thức ăn ngon, anh ta sẽ không quan tâm cô làm gì.

Carlos mỉm cười khi nghe giọng ông chủ vang lớn lên một lần nữa, lần này hướng từ phòng ăn sáng. Anh bò lại gần hơn tới cái cửa sổ đang mở.

“Tôi đã nói với cô rồi mà, tôi không cho phép cô lau sàn nhà!” Giọng trầm, tức giận vang lên trong thất vọng.

“À, vâng, tôi quên mất sở thích của anh là bụi bẩn,” giọng Kate khô khốc.

“Đừng có mà lố lăng!” Jack nói nhanh.

“Vậy chứ anh muốn tôi làm gì đây?” cô vặn lại câu kính. “Anh cũng thấy là những cái sàn nhà cần được lau chùi mà. Ai đó phải làm nó, và anh cũng biết rõ là bà Martha đã quá già để làm việc này. Tôi còn trẻ khỏe, nên anh muốn nói sao cũng được, nếu tôi thấy thứ gì đó cần được lau thì tôi sẽ lau.”

“Nó không phù hợp với cô!”

“Giờ anh mới là lỗi bịch đấy!” Kate nói, bực tức. “Nói cho tôi biết xem, cái gì được xem là phù hợp cho một quán gia chứ hả? Khi tôi tháo rèm cửa xuống để giặt, anh la ầm lên và cấm tôi làm! Nếu tôi lau cửa sổ, để tôi có thể nhìn rõ ra ngoài thay vì phải nhìn vào lớp bụi bẩn, thì anh như nhảy ra từ hư không và hét toáng lên là tôi không được làm! Sự can thiệp của anh là không thể chịu được! Làm ơn đi, ông Carstairs, làm ơn tránh ra và để tôi làm việc của tôi!”

“Tôi nói rồi mà, tôi không cho cô chà nhà! Nhìn tôi này, cái người nhếch nhác kia! Cô có vết dơ trên cằm kia, mũi cũng có một vết nữa kia, còn tóc thì đang xổ bung ra rồi kia kia!”

“Ồ, phải rồi, cứ nhạo tôi đi!” Kate giận dữ chùi mặt mình với một bàn tay, vén mấy lọn tóc ra khỏi mắt với tay còn lại.

“Cô còn sót một chỗ kia.” Anh đưa tay ra và búng nhẹ vào cái mũi nhỏ hếch của cô, miệng anh co giật với sự thích thú miễn cưỡng.

Kate làm tiếng khịt mũi giận dữ và trở lại với việc lau nhà, lờ đi người đàn ông đang đứng trước mặt cô.

“Tôi nói cô không được lau.”

Carlos cười toe toét. Anh biết cái tông giọng đó. *Pháo hoa* sẽ bị bắn ra nếu Senorita Kate không làm theo lệnh. Anh nhích tới gần hơn để nhìn cho rõ, sau đó cúi vội xuống khi một cái xô bị ném qua cửa sổ.

“Ôi, lạy Chúa tôi!” Kate kêu lên. “Thật là trẻ con!”

Đôi mắt Carlos mở to ra. Dám trả treo với thiếu tá Jack! Trong cái tâm trạng đó! Còn dám gọi anh là trẻ con nữa chứ! Carlos thận trọng ngẩng đầu lên để nhìn lại, sau đó cúi xuống khi anh nhận thấy ông chủ của mình đang sải bước về phía cửa sổ. Không thể bị bắt gặp đang nghe trộm được, anh ta vội lủi vào bụi cây gần đó.

“Carlos!” Jack hét lên, thò mạnh đầu ra cửa sổ. “Carlos!”

“Ờ.. vâng, thiếu tá Jack,” Carlos lầm bầm, bẽn lẽn lộ mặt ra từ bụi cây.

“Bạn đang làm cái quỷ gì ở đó thế hả?”

Carlos mở miệng ra. “À...”

“Thôi quên đi. Có một cái xô ở đâu đó ngoài đó đấy. Cầm lấy nó rồi đổ đầy nước nóng vào. Sau đó vào đây và lau cái sàn. Lau hai lần!”

Mồm Carlos rớt xuống. “Si, si, thiếu tá Jack, ngay lập tức,” anh lẩm bẩm. Lau nhà! Lại lần nữa! Với vẻ ưỡn ẹo anh cầm lấy cái xô và hướng tới chỗ rửa chén. Lau nhà không phải là việc dành cho đàn ông! Senorita Kate muốn làm mà, sao thiếu tá Jack không cho cô ấy làm nhỉ?

“Hai lần đấy!” tiếng gầm từ cửa sổ.

“Si, si, ngay lập tức, thiếu tá Jack.” Carlos hối hả chạy đi làm việc ông chủ giao.

Kate đứng lên. Cô không thể chà nhà mà không có nước, và sự thật là cô thấy mừng vì Carlos làm nó – cô ghét chà sàn nhà. Bất luận thế nào thì cô cũng không thể làm gì khi Jack Carstairs đứng đạp lên cái bàn chải chà nhà đó.

Cô trừng mắt nhìn vẻ mặt nghiêng đẹp trai của anh, thấy khó hiểu về việc làm kỳ quặc của anh ta. Anh ta không có việc gì để phải can thiệp vào công việc của cô. Nói cách khác, anh ta giúp ngăn cô không làm những việc lặt vặt mà cô ghét. Thật khó hiểu. Papa và các anh chẳng bao giờ quan tâm tới những gì cô làm. Còn Jack Carstairs gần như là một người xa lạ, nhưng anh ta rất kỳ quặc...cô có thể gọi đó là sự bảo vệ.

Điều đó nhắc nhở cô. “À... Mr Carstairs,” cô rụt rè nói.

“Cô muốn cái gì nữa đây?”

“Tôi... tôi muốn cảm ơn anh.”

Jack ngó quanh quất trong ngạc nhiên.

“Hôm qua tôi thấy Carlos vào phòng tôi.”

Đôi mày Jack chụm lại với nhau.

“Anh ấy nói đó là lệnh của anh.”

Đột nhiên Jack biết cô định nói gì. “VẬY à,” anh lầm bầm thô lỗ rồi quay đi.

Tay cô đung vào cánh tay anh chặn lại. “Anh ấy ở đó để làm sạch các mạng nhện và diệt bất kỳ con nhện nào ở đó. Và tôi tin anh cũng đã bảo anh ta làm thế với các phòng khác. Đó là một cử chỉ rất tử tế và chu đáo, và sẽ tôi sẽ rất tắc trách nếu không cảm ơn anh, cảm ơn anh nhiều nhé.”

“Cô đang dùng nước hoa gì vậy?” anh hỏi đột ngột.

Kate bỏ tay ra khỏi cánh tay anh và bước lùi lại một chút. Jack thấy khó chịu khi nhận ra một sự thận trọng mờ nhạt trong mắt cô.

“Tôi không xúc nước hoa. Tôi không có khả năng đó.”

“Nhưng tôi có thể ngửi thấy mùi đó mỗi khi tôi đứng gần cô, một mùi hương nhàn nhạt.”

Kate hơi đỏ mặt. “Đó chỉ là hương thảo.”

“Ai cơ?”

“Mùi hương mà anh để ý thấy đó. Đó là hương thảo, một loại thảo mộc. Tôi đã dùng nó để gội đầu, và đặt các nhánh cây của nó vào quần áo để làm cho nó thơm. Nó có rất nhiều và không phải mất tiền, với lại tôi cũng rất thích mùi thơm của nó. Hình như tôi dùng nó hơi nhiều thì phải,” cô nói dè chừng. Chắc chắn là quá nhiều rồi, cô nghĩ, nếu anh ta có thể nói với cô về mùi đó.

Anh nhìn chăm chăm vào cô vẻ quan tâm. “Không, không nhiều quá đâu. Rất thơm.”

“Carlos. Cái trang trại mà cậu hay tới đó,” Jack nói vào cuối chiều hôm đó.

“Nông trại nào?” Carlos thận trọng hỏi.

“Thì cái mà cậu thường lui tới đó. Cái nơi mà toàn là con gái không đó,” Jack sốt ruột nói. “Tôi muốn cậu đến đó ngay lập tức.”

“Si, thiếu tá Jack.” Carlos sáng rõ. “Đem về đây vài cô gái.” Carlos giương mắt nhìn ông chủ.

“Bỏ ngay cái nhìn lơ bịch khỏi mặt cậu đi, đồ ngốc! Tôi muốn những cô gái đó đến đây làm việc.”

Carlos do dự. “Để lau nhà, ý anh là thế, phải không ông chủ?”

“Phải, và làm những chuyện cần thiết khác. Tiểu thư Farleigh không thể làm hết mọi việc mà cô ấy nghĩ là cần phải làm.”

Một nụ cười toe toét chia đôi gương mặt sẫm đen. “Si, thiếu tá Jack! Tôi sẽ đưa họ về đây ngay lập tức!” Carlos đi với vẻ sốt sắng.

“Còn nữa, Carlos-“ giọng ông chủ làm anh ta dừng lại. “Sẽ không có màn ‘làm thân’ nào hết với mấy cô gái đó khi họ làm việc ở đây, hiểu không?”

“Si, thiếu tá Jack,” Carlos thở dài buồn thảm.

Anh hướng về phía ngôi nhà gần đó nơi ông bố nông dân kém may mắn có tới bảy đứa con gái để nuôi ăn, mặc và lo làm sao để gả chúng đi hết. Sẽ không có gì rắc rối trong việc thuyết phục hai trong số đó đến ở và làm việc cho một quý ông như thiếu tá Jack.

Từ từ lê bước qua những cánh đồng bùn lầy, ẩm ướt, nhưng Carlos đang thấy phấn khởi. Anh có thể không được phép lãng vãng với các cô gái, nhưng ít nhất thì anh cũng sẽ không còn phải hạ thấp mình chà sàn nhà nữa. Và, nếu Tiểu thư Kate đã có các cô gái giúp đỡ công việc, cô ấy sẽ không còn làm cho thiếu tá Jack nổi giận suốt như thế.

“Ý cô là sao hả, cô không mặc chúng sao?”

“Mr Carstairs, anh phải hiểu là tôi không thể chấp nhận quần áo từ anh được.” Giọng Kate tuy mềm mỏng nhưng cảm thì đang hất lên.

“Sao không?”

“Không đúng quy tắc,” Kate điềm tĩnh trả lời. “Và bên cạnh đó, tôi đã có đủ đồ để mặc trong khi ở đây rồi. Martha đã mang đến cả một rương đồ đạc của tôi rồi mà.”

“Thật là bực mình!” anh phát khùng. “Cô là con bé cứng đầu nhất mà tôi gặp đấy! Cô hoàn toàn biết rõ là mấy cái giẻ rách mà cô đang mặc ấy xứng đáng bị quăng vô lửa!”

Kate cắn môi để ngăn lại câu nói đã dâng lên tới lưỡi cô. Anh ta nói khá đúng. Cái rương đồ ấy gồm tất cả những bộ đồ mà cô đã mặc ở Tây Ban Nha, cũng như tất cả giấy tờ của cha cô và những thứ khác, đã bị thất lạc khi cô bị người Pháp bắt giữ. Còn quần áo cô để lại ở Anh là những bộ có từ thời cô còn là một cô gái trẻ, vô tư. Đối mặt với túng thiếu, Kate đã bán hết những bộ kiểu cách. Những bộ còn lại là những bộ đã cũ sòn và được nhuộm đen thành quần áo tang.

“Quần áo của tôi không cần được anh phê chuẩn, thưa ông chủ, dù vậy, chúng cũng hoàn toàn phù hợp với vị trí của tôi đấy ạ.”

“Vị trí gì chứ! Cô là người được bà tôi bảo trợ!”

“Không, thưa ông Carstairs, tôi là quản gia!”

Jack cào tóc mình trong tức tối. Cái con bé này lúc nào cũng trả treo với anh! “Có phải cô nghĩ vì tôi đã trả công cho cô ít, nên cô không đủ khả năng để ăn mặc cho giống một con người văn minh phải không?”

“Vì anh chẳng có khách nào tới thăm cũng như chẳng tiếp xúc gì với ai, cho nên tôi không

nghĩ sẽ có ai đó nhận xét gì về chuyện này đâu, anh không cần phải quá quan tâm như vậy,” Kate vận lại. “Ngoài ra, anh cũng đâu có trả cho tôi cái gì đâu.”

“Cô không muốn thôi!”

“Mr Carstairs, tôi nhận công việc này bởi vì bà của anh, chứ không phải anh. Cho nên anh đừng bận tâm, và anh phải hiểu là tôi không thể chấp nhận tiền của anh dưới bất kỳ hình thức nào. Bà anh và tôi đã có một thỏa thuận, và đó là lời cuối cùng của tôi về chủ đề này.” Kate quay người bước ra khỏi phòng, nhưng Jack nắm cánh tay cô và kéo cô lại. Anh nhìn trừng trừng vào cô và nói trong một giọng thấp, tức giận.

“Được thôi, Miss Katherine Farleigh, vậy thì đây cũng là từ cuối của tôi – nếu cô không nhận lương và còn từ chối nhã ý của tôi về quần áo mới, vậy thì tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc cho cô nghỉ việc!”

Một cảm xúc mơ hồ với cái kẹp chặt tay của anh ta và sự gần gũi giữa cơ thể ấm áp anh ta với cô, cô buộc mình ngược lên nhìn anh ta. Trong một vài giây cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu xanh sáng rực của anh ta, chỉ cách mắt cô vài inch. Cô cảm thấy bàn tay anh ta siết chặt hơn và tim cô đập nhanh trước cái nhìn trừng trừng của anh ta. Tác động này thật đáng lo ngại – cô phải chống lại nó. Cô lùi lại, vuốt lại váy áo, mất hết vài giây để sửa soạn lại bản thân, thấy rằng cái nhìn đáng sợ của anh ta vẫn không thay đổi.

“Anh không thể đuổi việc tôi. Anh không có quyền.”

“Cái quyền chết tiệt nào hả!”

Anh bước vài bước về phía cô. Kate lùi nhanh ra cửa. “Tôi thỏa thuận với Lady Cahill, chứ không phải với anh, nên chỉ có bà ấy mới có thể đuổi tôi!” Cô lè lưỡi ra với anh, sau đó lẩn ra cửa và phóng nhanh hết sức có thể xuống cầu thang.

Đó là một lời đề nghị rất tử tế, Kate nghĩ, nhưng anh ta biết rõ là sẽ không phù hợp chút nào nếu anh mua quần áo cho cô. Một người đàn ông chỉ làm việc đó cho vợ của mình... hoặc là cho tình nhân của anh ta. Kate cắn môi. Tình nhân cũ của một sĩ quan Pháp mà lý sự thế này thì hơi bị đạo đức giả. Nhưng sẽ vẫn như vậy bởi vì cô đã quá bị tổn thương trước những lời buộc tội nên cô sẽ duy trì mức độ đứng đắn cao nhất có thể.

Đứng đắn là một từ mơ hồ dễ bị phá vỡ nhất, nhưng nếu không có nó cô sẽ bị nghiền nát. Đứng đắn làm cho cô có cảm giác mình vẫn là con gái của Mục sư Farleigh chứ không phải là một phụ nữ đã bị mất trinh tiết. Nếu không có nó, cô sẽ không bao giờ có thể đi chỗ nọ chỗ kia cho công việc hàng ngày của mình với một sự thư thái, vô tư để trêu chọc và khiêu khích Jack Carstairs nếu thích, sẽ mạnh mẽ thách thức anh ta khi sự hống hách của anh trở nên quá khích, sẽ dễ tranh luận với anh ta hơn nếu cô bất đồng với những tuyên bố của anh ta.

Cô thấy dạo này mình nghĩ hơi nhiều về Jack Carstairs. Anh ta là người đầu tiên cô nghĩ tới khi thức dậy... và là người cuối cùng, trước khi cô đi ngủ. Ngay cả những trận cãi cọ thường xuyên giữa họ cũng làm cô thấy vui. Và thậm chí khi anh ta làm cô tức điên lên, thì tận trong sâu thẳm mình, cô cảm thấy xúc động trước sự quan tâm đó của anh ta đối với cô... thấy ấm áp bởi điều đó. Và cái cảm xúc ấm áp ấy đang dội về... những cảm xúc nguy hiểm.

Không thể để nó xảy ra. Cô sẽ chỉ tự làm tổn thương mình nếu cô cho phép mình yếu đuối. Nếu – không thể nào, một khi anh ta biết được gia cảnh của cô, Jack Carstairs cũng sẽ không khác gì những người đàn ông khác.

Jack nhìn trừng trừng vào cánh cửa đã đóng lại đó và siết chặt nắm tay, khế chửi thề. Con bé đó vừa lại thách thức anh, khỉ thật! Nhưng cô ta sẽ không dễ dàng thắng anh lần này. Cô ta có thể nghĩ mình đã thắng, nhưng thiếu tá Jack Carstairs biết đây chỉ là một cuộc giao tranh sơ bộ. Anh đã từng dưới trướng Beau, hầu tước xứ Wellington, một bậc thầy xuất chúng về chiêu *lội ngược dòng* để giành chiến thắng sau cùng.

Một nụ cười chậm rãi nở trên khuôn mặt xương xương của anh và anh khập khiễng đi về phía bàn viết, ngồi xuống và bắt đầu viết một lá thư cho bà ngoại.

Chương Sáu

“Senorita Kate,” Carlos gọi từ tiền sảnh. “Có gì đó cho cô này.”

Kate tạm ngưng công việc, và liếc nhìn xung quanh với sự hài lòng. Với sự trợ giúp của Millie và Florence, các cô gái đến từ nông trại, cô đã làm cho căn phòng này có một sự khác biệt đáng kể. Các đồ nội thất cũ, không phù hợp đã trông sáng bóng hơn từ tác dụng của sáp ong. Các rèm cửa bụi bặm cũng đã được tháo xuống và đem đi giặt, và cuối cùng thì mặt trời cuối thu cũng đã có thể chiếu ánh nắng rực rỡ vào những khung cửa sổ mới được rửa sạch. Sàn gỗ sồi cũng được đánh bóng mới sáng, và tấm thảm Ba Tư cũ cũng đã được đem ra ngoài sân và đập cho bụi văng ra hết trả lại màu sắc phong phú cho nó.

Việc nhà có thể không phải là hoạt động yêu thích của Kate, nhưng ít ra thì thấy được kết quả của nó cũng làm cô cảm thấy tự hào. Căn phòng đã trông ấm áp và thú vị, đã xa rồi cái thời Lady Cahill khịt mũi chê bai nó. Bây giờ chỉ cần cần một bình hoa nữa là đủ đẹp. Có lẽ cô có thể tìm thấy nó trong cái khu vườn lộn xộn ngoài kia. Kate lau tay vào giẻ và bước vào tiền sảnh.

“Gì thế, Carlos?”

“Những cái này mới gửi đến cho cô, seniorita.” Anh chỉ vào những gói hàng lớn đang nằm trên chiếc bàn dài.

“Cho tôi?”

“Cô có muốn tôi đem nó lên lầu cho cô không, seniorita?” Carlos lịch sự đề nghị. Gần đây anh ta cư xử với cô với một sự tôn trọng tối đa. Anh ta có thể nghĩ cô là một con bé gầy gò với đôi mắt to màu xanh lục, ăn bận tồi tàn, nhưng vẫn phải tỏ thái độ tôn trọng vì được lệnh phải làm thế. Nhưng anh ta cũng phải công nhận là chưa nhìn thấy ai như cái người bé nhỏ này dám

chống đối ông chủ của mình, nên cũng không cần phải giả vờ tôn trọng. Carlos cũng không quên cái bình cà phê.

“Anh thật tử tế, Carlos,” Kate thì thầm lơ đãng, tò mò với những món hàng bí ẩn không mong đợi này. Cô theo anh ta lên phòng mình trên lầu, các tay cô cũng ôm đầy các gói hàng, nhưng anh ta còn mang nhiều hơn.

Khi anh ta rời đi, Kate mở các gói hàng, lúc đầu còn từ từ, nhưng sau đó thì càng lúc càng nhanh, đầu cô quay cuồng. Chúng là tất cả mọi thứ mà cô nghĩ là mình có thể cần đến. Một cái áo choàng lông ấm áp tuyệt đẹp. Giờ thì không còn cơn gió mùa đông nào dám làm cô run rẩy vì lạnh nữa nhé. Những bộ váy áo bằng vải tốt, ấm áp, có màu tối – màu hoa oải hương, xám, đen và một cái màu nâu bồ câu tuyệt đẹp – tất cả đều phù hợp với tình trạng tang chế của cô.

Còn quần áo trong thì có một số bằng vải lanh mịn, mềm, được tô điểm với ren, một số bằng lụa và satin mà Kate chưa bao giờ nhìn thấy hoặc mơ thấy trong cuộc đời mình. Chắc là sẽ không có gì tội lỗi để những bộ đồ quá tinh tế như thế này áp vào làn da của mình chứ? Vì những bộ váy ngủ và váy lót này không giống với những bộ đồ trần thế, vá chằng vá đụp, vải thô cứng mà Kate mặc gần như suốt cuộc đời mình.

Cô nhìn chằm chằm chết lặng ở những thứ đáng yêu đang nằm lộn xộn trên giường cô. Jack đã mua chúng, chắc chắn là vậy. Anh ta đã không thèm nghe cô nói... Nhưng mà, ôi, chúng đẹp quá. Đã rất lâu rồi kể từ khi cô có được một thứ gì đó mới mới, mà những thứ này không những mới mà còn là hàng chất lượng tốt nhất. Cô sẽ không mặc chúng, nhưng chắc là sẽ không sao nếu cô thử ướm chúng lên người và nhìn vào gương rồi tưởng tượng, chỉ một chút thôi, chúng là của cô.

Cô nhắc chiếc váy màu nâu bồ câu lên và đứng trước gương, ướm nó lên người mình. Đó là một chiếc váy thanh lịch – chít eo cao, với viền xung quanh được thêu những chiếc lá – đường cắt may đơn giản mà đẹp. Và chất liệu vải tuy cảm thấy rất mỏng nhưng lại rất ấm. Cô cọ má mình vào các nếp gấp mềm mại của nó và hít vào, thưởng thức mùi thơm tươi mới của nó.

Cô thử hết cái này đến cái khác, ướm chúng lên khung xương mảnh mai của cô theo cách này, cách khác, tưởng tượng cô sẽ trông như thế nào nếu mặc chúng – những thứ mà, tất nhiên là cô không thể nhận.

Cô nhặt lên một cái áo ngủ. Miếng lụa mỹ miều này trượt qua kẽ tay cô như nước đổ. Cô cầm nó lên, tưởng tượng mình đang mặc nó, và đỏ mặt. Trông nó khá...không đứng đắn. Con gái mục sư Farleigh chưa bao giờ có được, thậm chí dù chỉ là tưởng tượng được một cái áo như thế này. Cô trượt các ngón tay vào bên trong và thấy khá rõ các ngón tay mình như trong suốt bên trong nó. Cô đỏ mặt hơn và vội vã đặt nó xuống, sau đó nhặt lên lại cái áo màu nâu bồ câu.

“Cái màu đó rất hợp với cô,” giọng sâu trầm từ cửa phòng.

Kate thở hổn hển và quay phắt lại, áp chặt cái áo đó vào người, như thể cô đang khóa thân. Jack Carstairs đứng ở bậu cửa ra vào, đang dựa người một cách hờ hững trên khung cửa.

“Anh ở đó bao-bao lâu rồi?” cô lắp bắp.

Anh ta không trả lời, nhưng một nụ cười chậm rãi nở trên môi thay cho câu trả lời, càng làm cô đỏ mặt thêm. Anh ta đã nhìn thấy cô trong bộ váy ngủ đó.

“Tôi đem đến cho cô một lá thư.” Anh liếc nhìn xuống đồng quần áo lộn xộn đang trải trên mặt giường và mở rộng nụ cười. Kate nhìn theo cái nhìn của anh. Anh ta đang nhìn vào mấy bộ đồ lót và áo ngủ. Vội vàng cô chộp lấy chúng và nhét chúng vào bên dưới mấy cái váy, má cô như đang bốc cháy.

“Anh đã nói anh muốn-muốn gì vậy?” cô thì thầm, không thể nhìn vào mắt anh ta.

“Một lá thư được gửi cho cô,” anh nói nhẹ nhàng. “Và tôi thấy đó không phải là tất cả.”

Jack không thể cưỡng lại để trêu chọc cô. Hình ảnh chiếc áo ngủ đó trượt lên làn da cô làm cơ thể anh căng thẳng, tưởng tượng cô không đang mặc gì trừ cái áo lụa trong mờ đó. Và cái màu đỏ trên gò má cô chắc không nghi ngờ gì cũng sẽ lặp lại ở những nơi khác trên cơ thể cô. Anh biết. Và cô cũng biết là anh biết; anh có thể nói đã thấy được sự mất bình tĩnh của cô. Kate Farleigh không dễ dàng bối rối, và có Chúa biết anh sẽ thưởng thức nó trong khi anh có thể. Cái con bé lẩm bẩm điều bé nhỏ này thật đáng yêu lúc này, đỏ mặt xấu hổ và ấp úng.

“Làm ơn đưa tôi bức thư đó,” Kate nói, vẫn còn bối rối bởi giọng trầm vui thú trong giọng nói của anh. Anh đưa nó ra. Cô với lấy, nhưng anh nhanh chóng nâng nó ra khỏi tầm tay cô.

“Hãy nói ‘cám ơn anh’ trước đã,” anh dài giọng, vẫn còn đang cười toe toét.

“Đưa nó cho tôi đi, làm ơn,” cô lặp lại, bực mình. Đồ to xác vụng về kia! Bộ anh ta tưởng cô không dám vật lộn với anh ta để lấy nó chắc? Cô đã bị trêu chọc suốt bởi các chuyên gia – mấy ông anh của cô – và cô sẽ không quá ngốc để nghĩ cô có thể cố gắng giật được bức thư đó. Anh ta quá cao.

Bất luận thế nào, cô đã thề là sẽ không bao giờ để anh ta chạm được tay vào cô lần nữa. Những cuộc “đối đầu” giữa cô với Jack Carstairs chẳng giống với những cuộc “đánh nhau” mà cô đã từng có với mấy ông anh. Cái chạm của anh ta không giống như anh em; nó làm cô có một cảm giác thật kỳ lạ và xáo động ở bên trong, làm cô phải huy động tất cả các sức mạnh ý chí của mình để thoát khỏi anh ta.

“Tôi đã phải leo lên tới tận đây để đưa nó cho cô. Thế mà tôi chẳng xứng đáng được thứ gì hay sao?” anh trêu, thích thú với sự lúng túng của cô.

“Anh hoàn toàn xứng đáng được cái gì đó,” cô lẩm bẩm bên dưới hơi thở của mình.

Anh nghe thấy và cười. “Con mèo rùng bé nhỏ. Thư của cô đây này.” Anh ném nó lên giường.

“Cám ơn anh. Bây giờ làm ơn đi cho.” Kate chỉ ra cửa. “Và anh cũng có thể cầm đi hết mấy thứ này của anh theo.”

Anh nhìn cô trong sự ngạc nhiên giả tạo. “Của tôi? Cô có ý gì vậy, tiểu thư Farleigh?”

Kate hất đầu vào đồng quần áo trên giường. “Tất cả những thứ đó. Tôi đã nói với anh rồi mà, tôi không thể chấp nhận những món quà như thế này từ anh.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô trong sự ngạc nhiên phóng đại. “Của tôi á? Cô nghĩ mấy thứ này là của tôi sao? Tiểu thư Farleigh yêu quý của tôi ời...” Anh khom người, trước khi Kate có thể nhìn thấy anh định làm gì, thì anh ta đã lôi cái áo ngủ lụa ra khỏi nơi bị “giấu”. Anh ướm nó lên khung người rắn chắc nam tính của mình.

“Cô nghĩ cái này là của tôi à?” Đôi mắt xanh nhìn cô tinh quái. Kate chiến đấu chống lại cơn xấu hổ đang trào lên lần nữa.

“Ôi trời, đừng có lộ bịch như thế!” cô nói nhanh, cố không cười. Miếng lụa mỏng manh đó chỉ làm nổi bật thêm vẻ nam tính của người đàn ông này. “Anh biết chính xác tôi muốn nói gì mà.”

Anh để cái áo lụa tinh tế đó chảy qua các ngón tay dài rám nắng của mình, sau đó ném nó sang một bên. “Nhưng tôi đâu có cho cô những thứ này.”

“Nhưng-“

“Cô sẽ thấy bức thư này giải thích mọi thứ,” anh dừng lại. “Nó đến cùng với những thứ này. Tôi không thấy hứng thú để chọn mấy thứ này... dù lần này tôi thấy mình cũng khá hợp với bà tôi đấy.” Anh mỉm cười, một nụ cười chậm rãi, trêu chọc làm Kate phải cố gắng giữ những cảm xúc ở bên trong đang làm cô đỏ mặt lần nữa.

“Là của bà của anh ư?”

“Đúng vậy. Bà ấy đã nói cho tôi biết trong lá thư của tôi rằng bà ấy sẽ gửi cho cô ít quần áo phù hợp với vị trí của cô.”

“Ý anh là anh đã không gửi cho tôi tất cả những thứ này sao?”

“Không, không hề. Tôi hy vọng, như là một người đàn ông, tôi sẽ không mơ thấy mình đang xúc phạm cô.” Anh thêm vào vẻ đạo đức giả, “Một quý cô chắc chắn sẽ không chấp nhận những món quà như thế này từ một quý ông, Miss Farleigh.” Anh mím môi lại, đôi mắt lấp lánh vẻ tinh quái.

Kate cố tránh cái nhìn của anh ta. Cô đã hành động thật là ngốc nghếch hết sức nói. Anh ta biết rõ sau cuộc nói chuyện trước đó về tủ quần áo của cô, thế nào cô cũng nhảy đến kết luận là anh ta đã gửi những thứ này. Anh ta có thể không thật sự tự mình gửi, cô công nhận, nhưng chắc chắn anh ta đứng sau những hành động từ thiện này của bà ngoại mình.

“Nhưng tôi không thể-“

“Tôi hy vọng cô không nói việc một quý bà lớn tuổi mua vài món đồ cho cô con gái nuôi của mình là không đúng đắn nhé?” anh ngắt lời với một giọng mát mẻ. “Người may đồ của riêng bà ấy đã may những thứ này từ các số đo mà Smithers đã lấy từ các bộ đồ cũ của cô.”

Kate không thấy Lady Cahill đã làm gì phiền phức. Cô cảm thấy một chút bối rối, nhưng cô không muốn trở lại trạng thái trước đó trong khi anh ta vẫn còn đứng ở đây. “Không... nhưng mà...nhiều quá... quá hào phóng...”

Khuôn mặt anh đanh lại, đôi mắt đã không còn nhấp nháy tinh quái.

“Có hiểu không vậy, Miss Farleigh. Những thứ này là từ bà ngoại tôi và cô có thể chấp nhận chúng!”

Kate thấy bức bối trước giọng điệu của anh ta. “Anh không có quyền bảo tôi có thể hay không có thể chấp nhận việc gì.”

“Tôi không quan tâm. Cô sẽ phải nghe lời tôi bằng cách xuất hiện trong một trong số những bộ váy đó trong nửa tiếng nữa.” Chúa tôi! Con bé này thật cứng đầu.

“Tôi sẽ không làm chuyện như thế,” Kate đáp trả bướng bỉnh. “Tôi rất không bằng lòng vì cái thái độ cậy quyền của anh đấy, thưa ông chủ, và cũng báo cho anh biết luôn là tôi sẽ không mặc những bộ đồ này đâu.”

Anh tiến hai bước đầy đe dọa về phía cô và cô lùi ra xa khỏi tầm với của anh. “Có hiểu không hả, cô kia! Cô sẽ mặc mấy bộ đồ mới đó và đốt hết mấy bộ cũ kia đi!”

“Tôi phải thật sao?” Cô nhăn mặt.

Jack lấy cái đồng hồ ra khỏi túi và liếc nhìn nó. “Cô sẽ tự mình mặc một trong mấy cái váy mới đó trong nửa tiếng nữa, hoặc là...”

“Hoặc là sao?”

“Hoặc là, Miss Katherine Farleigh, tôi sẽ vào đây và mặc cho cô.” Có một vẻ lấp lánh trong đôi mắt anh cho thấy anh không đang đùa cợt.

Cô nhăn mũi với anh. “Anh sẽ không dám!”

“Cứ thử xem, tiểu thư!” anh đáp lại. “Cô có nửa tiếng.”

Anh rời khỏi phòng.

Kate khóa chắc cửa lại đằng sau anh ta và ngồi xuống giường. Anh ta thách đấu thì cô sẽ nhận lời. Đã đến lúc Jack Carstairs phải nhận thức được mình không phải là ông chủ của cô. Anh ta không có quyền gì với cô hết. Nếu cô không muốn mặc mấy bộ đồ này, thì cô sẽ không mặc, cho dù cái người cực kỳ hống hách ấy có bảo cô làm hay không.

Hơn nửa tiếng sau một tiếng gõ cửa phòng cô vang lên. “Ai... ai đó?” Kate hỏi, giọng run run.

“Tôi đây, tiểu thư, là Millie.”

Kate mở cửa. “Vào đi, Mil-“

Millie đang đứng tay xoắn vào cái tạp dề một cách căng thẳng. Jack Carstairs đứng lù lù đằng sau cô. Kate ép mình thẳng người và nhìn chăm chăm xuống bệ vào anh ta. Anh ta bật ngón tay với người hầu.

Millie nuốt xuống. “Tôi tới đây là để lấy mấy bộ đồ cũ của cô, thưa tiểu thư.”

“Không cần,” Kate cúi kính.

Millie liếc nhìn về hoài nghi ra sau với Jack. “Nhưng ông Carstairs-“

“Mr Carstairs thì chẳng liên quan gì ở đây hết, Millie. Quần áo của tôi thì thuộc về tôi, không phải thuộc về ông Carstairs.”

“Xin thứ lỗi, Millie,” Jack nói nhẹ nhàng. Anh băng qua cô và áp sát Kate một cách kiên quyết. Nghi ngờ với cái nhìn trong mắt anh, cô đi vòng qua bên kia cái giường. Anh mở cửa tủ quần áo và bắt đầu ném mấy bộ đồ cũ của cô vào Millie.

“Dừng lại ngay!” Kate kêu lên, thấy bị xúc phạm. Anh ta lờ cô đi và đi tới cái rương đồ, cũng làm tương tự với hai cánh tay Millie chờ đằng sau.

“Sao anh dám?” Kate hét lên, và chạy tới ngăn anh ta lại. Anh ta xoay nhanh người lại và nắm chặt vai cô. Mắt họ khóa vào nhau trong một lúc. Rồi hai tay anh chậm chạp trượt xuống

cánh tay cô và nắm lấy cổ tay cô tuy nhẹ nhưng không dễ vùng ra.

“Thả tôi ra, đồ bắt nạt người khác!”

“Tôi nghĩ là mình đã đưa ra những chỉ dẫn rõ ràng cho cô rồi mà.” Anh nhìn ngụ ý xuống bộ đồ tồi tàn cô vẫn đang mặc trong sự công khai chống lại lệnh anh.

Miệng Kate khô lại. Anh ta chắc sẽ không thực hiện lời đe dọa là tự mình mặc áo mới cho cô đó chứ? Cô cố đánh vật để thoát ra, nhưng không có kết quả. Anh ta là một người đàn ông rất mạnh mẽ và cô không hy vọng có thể dùng sức mình để chống lại anh ta.

“Được rồi, Millie,” anh ta nói.

“Đừng đi, Millie,” Kate kêu lên.

“Tôi nói, được rồi, Millie. Cầm mấy miếng giẻ rách này ra ngoài rồi đốt đi. Carlos chắc đã nhuộm lửa rồi đó.”

“Đốt chúng ư?” Con gái mục sư Farleigh kinh hoàng. “Thật là một sự lãng phí vô cùng với mấy bộ đồ còn tốt đó-“

Anh ta khịt mũi.

“Phải,” cô tiếp tục. “Tôi khá chắc chắn vợ của mục sư sẽ rất vui để cho nó cho một vài giáo dân nghèo của họ. Anh không biết khó khăn thế nào để đảm bảo mọi người có đầy đủ quần áo

đâu.”

Anh nhướn một bên mày châm biếm. “Tin tôi đi, tiểu thư Farleigh, sự đánh giá của tôi về vấn đề đó đang tăng theo giờ.”

Kate giậm chân thất vọng.

Jack cười toe toét. “Đưa chúng cho vợ của mục sư, Millie, theo ý kiến của-“ anh nhìn vào khuôn mặt Kate và đổi ý “- theo ý kiến của tiểu thư Farleigh.”

“Ít nhất thì cũng phải chừa lại cho tôi một bộ cũ chứ,” Kate kêu lên. “Tôi không thể thực thi nhiệm vụ của mình trong mấy bộ đồ quá đẹp như thế này.”

“Ý cô là loại nhiệm vụ nào vậy?” Jack hỏi ngọt ngào.

“À, chẳng hạn như lau-“ Kate lúng túng dừng lại giữa chừng và trừng mắt nhìn anh ta, nhận thấy anh ta đang “giở trò”.

“Vậy nhé,” anh kết luận, thưởng thức chiến thắng của mình. “Đem hết chúng đi đi, Millie.

Millie không dám không vâng lời. “Tôi xin lỗi, thưa cô,” cô ta lẩm bẩm, với một cái nhìn cảm thông vào Kate. Rồi bỏ đi, cầm theo đồng quần áo của Kate.

Kate vùng vẫy trong gọng kìm của Jack trong một lúc lâu, sau đó thay đổi chiến thuật. Cô thẳng người lại và buộc mình nhìn vào đôi mắt xanh giận dữ đó.

“Thả tay tôi ra, thưa ngài,” cô yêu cầu, đôi mắt ánh lên vẻ phẫn nộ.

“Tôi đã nói rồi mà,” anh ta nghiêng răng. “Cô có nửa giờ. Thời gian đã hết.”

“Sao anh dám lấy hết đồ của tôi như thế chứ?”

“Chưa hết đâu.” Anh nhìn xuống bộ đồ cô đang mặc. “Tôi đã cảnh báo cô trước rồi.”

Cô bắt đầu vùng vẫy để thoát ra lần nữa, nhưng anh dễ dàng giữ hai cánh tay cô lại ở đằng sau lưng cô và sau đó giữ chặt chúng lại bằng một bàn tay to lớn mạnh mẽ. Cô đang ép sát vào anh ta, ngực đối ngực. Cô có thể cảm thấy nhịp tim anh đang đập. Anh ta có vẻ như cũng đang thở khó khăn hơn bình thường.

“Còn bây giờ, Miss Katherine Farleigh,” anh nói nhẹ nhàng, hơi thở ấm áp của anh ta phả vào tai cô, “cô có đồng ý nhận mấy bộ đồ này từ bà của tôi hay là không?”

“Không, anh không thể ép buộc tôi!”

“Không à?” Cái bàn tay còn rảnh của anh ta vòng ra sau lưng cô, và trước sự kinh hoàng của cô, bàn tay anh ta đang mở một cái nút ở cổ áo cô. Anh ta nhìn cô, và một ngón tay dài, mạnh khỏe nhẹ nhàng vuốt ve làn da mềm mại nơi gáy cô. Kate nhìn chằm chằm bướng bỉnh đáp trả, đang cố hết sức giữ bình tĩnh, ra lệnh cho cơ thể cô không được hưởng ứng lại với cảm giác thú vị đó.

Anh ta mở nút thứ hai và chờ đợi, vuốt ve, xoáy nhẹ vào làn da cô. Đôi mắt anh tối lại. Cơ thể anh ta có vẻ như đang bao bọc cô và cô phải lấy hết sức tự chủ để không nép mình vào anh ta. Anh ta biết thế, đồ quái vật, cô tự nhủ, tuyệt vọng chống lại những cái vuốt ve đầy cảm dỗ ấy. Thủ đoạn của anh ta hoàn toàn không công bằng, hoàn toàn đê hèn, Kate nghĩ, do đó cô cố gắng để đá anh ta. Nhưng đôi chân của cô đã bị hạn chế bởi áp lực của hai bắp đùi mạnh mẽ của anh ta. Anh ta với tới cái nút thứ ba, nhưng Kate thấy vậy là đủ.

“Thôi, được rồi, được rồi, tôi chấp nhận mấy bộ quần áo này,” cô nói nhanh, thấp giọng thêm vào, “Ý to xác rồi bắt nạt người khác!”

Anh nghe thấy và cười khùng khục. “Lần này thì, thưa tiểu thư Farleigh, tôi tin rằng cơ bắp đã chiến thắng.” Anh thả cô ra và lùi lại vẻ thắng lợi. “Nhớ đấy nhé,” anh thêm vào, “nếu cô mà còn coi thường lời tôi lần nữa thì-“

“Anh thử làm chuyện này lần nữa xem – tôi sẽ cho anh biết tay,” cô lẩm bẩm cáu kỉnh.

“Vậy à.” Đôi mắt anh chế giễu sự tức giận của cô.

Kate trừng mắt nhìn anh ta, ước gì cô có thể nghĩ ra thứ gì đó – thứ gì đó xóa được nụ cười toe toét chọc tức ra khỏi cái mặt của người đàn ông xấu xa này. “Ra khỏi phòng tôi ngay,” cô ra lệnh.

Nụ cười toe toét của anh ta càng rộng hơn. “Thua rồi,” anh nói nhẹ nhàng, rồi rời khỏi.

Trong tâm trạng giận điên người, Kate ném bộ đồ cũ ra rồi mặc vào bộ đồ mới – đồ lót mới, và bộ váy màu nâu bồ cô, mềm mại, ấm áp mà cô rất thích, cùng với một áo khoác len ngắn có khuy khuyết thừa tiện dụng và dải viền màu vàng đen. Niềm vui đến từ những bộ đồ mới không làm bớt đi cơn giận dữ với Jack Carstairs. Anh ta không có quyền buộc cô phải chấp nhận chúng...dù sao thì cô mới là người có quyền lựa chọn cô mặc gì, phải không? Cô không

phải là nô lệ của anh ta hay bất cứ gì tương tự thế. Nếu chúng thật sự do Lady Cahill mua tặng, cô nghĩ cô sẽ không cần phải lo lắng về sự đứng đắn nếu chấp nhận chúng. Nhưng dù cô có làm vậy hay không thì đó cũng vẫn là lựa chọn của cô – chứ không phải của anh ta!

Mà diên tiết với cái người đàn ông này thật - lúc nào cũng nhúng mũi vào những nơi không cần thiết hoặc không được mong đợi! Cô đá bộ đồ cũ của cô thành một đồng ở góc phòng, ước gì chúng là Jack Carstairs.

Một lát sau lại có tiếng gõ cửa phòng.

“Anh muốn gì nữa hả?” cô bùng nổ. Một sự im lặng ngắn.

“Nếu cô vui lòng, thưa tiểu thư,” giọng ngập ngừng của Millie, “Mr Carstairs bảo tôi lên lấy bộ còn lại để đem đến cho mục sư.”

Kate đưa nhúm đồ đó cho Mille và nhìn cô ta cầm lấy tàn tích cuối cùng của cuộc sống cũ của cô.

Đó cũng chẳng phải là một điều gì tồi tệ lắm, cô đột ngột nhận ra. Những bộ đồ cũ của cô cũng sẽ được trao tặng lại cho những người cần – và không bộ đồ nào còn tốt cả. Một vài bộ trong số đó cô nhận được sau khi trốn thoát khỏi Pháp – món đồ từ thiện bất đắc dĩ cho một phụ nữ đáng hổ thẹn. Một vài bộ có từ thời cô còn ở quê nhà trước khi tất cả bọn họ tham gia chiến tranh. Tất cả đều được nhuộm đen cho sự tang tóc. Bây giờ cô sẽ đặt quãng thời gian đó ra sau, và sẽ bắt đầu xây dựng cuộc sống mới. Những bộ quần áo mới này là biểu tượng của quyết tâm này.

Cô vuốt nhẹ theo chiều dài của chiếc áo len màu xám. Chưa bao giờ cô mặc một bộ đồ rất đẹp, hợp thời trang, và đắt tiền như thứ này. Cô nhận thấy cái nhìn bóng gió của Millie khi cô làm vậy và mỉm cười có một chút buồn bã.

Mille mỉm cười đáp trả lại cô. “Ai da, có phải cô buồn vì mất những bộ đồ cũ này – như mất đi những người bạn cũ, phải không tiểu thư? Nhưng những bộ kia đẹp lắm, tiểu thư ạ. Toàn bộ đều đẹp. Quý phu nhân kia đã gởi chúng, tôi nghe nói thế.” Giọng cô ta nghe như có vẻ thắc mắc, nên Kate vội trấn an cô ta.

“Phải, là Lady Cahill. Bà ấy thật tử tế.”

Millie gật đầu. “À, vâng, vậy thì ổn rồi.” Cô dừng lại. “Cô có muốn một tách trà không, tiểu thư?”

Kate lưỡng lự.

“Không sao đâu,” Millie nói, như đọc thấy suy nghĩ của cô. “Mr Carstairs đã tới chỗ Bò Đực rồi.”

“Gì cơ?”

“Quán Bò Đực, tiểu thư – Bò Đực và Lợn Đực Quán. Ông ấy sẽ không về đây cho tới tối khuya, tôi đoán thế.”

“Ồ, vậy à, vậy thì, vâng, cho tôi một tách nhé.”

Tối hôm đó Kate đã mặc áo ngủ mới và trượt vào giường, run rẩy. Lúc này đêm rất lạnh – lạnh đến mức cô nghĩ chắc là phải đem một cục gạch nóng vào giường. Hoặc là phải đi tìm thêm chăn. Cô rúc mình bên dưới tấm chăn, thưởng thức cảm giác của chiếc áo ngủ vải lạnh mềm mại trên làn da mình. Cô lấy ra chiếc áo ngủ lụa, nhìn nó một lúc, sau đó đặt nó xuống buồn bã. Cô không thể tưởng tượng được bao giờ cô mới có thể mặc nó. Loại vải thế này không phải là quần áo ấm trong đêm cho một cô gái – mà nó chỉ có mục đích làm ấm cho một người đàn ông...

Lần đầu tiên trong nhiều tháng, Kate nghĩ về Henri và những điều anh ta đã làm với cô trong chiếc lều riêng của anh ta. Không phải là cô không thích những điều đó...nhưng bất kỳ những ký ức vui vẻ nào về chuyện đó cũng đều nhắc cô nhớ rằng sau tất cả cô cũng đã không kết hôn với anh ta, rằng anh ta là một người xa lạ đã nói dối cô, đã lừa cô, đã thực hiện quyền làm chồng bất hợp pháp. Và cô cảm thấy mình đã bị lợi dụng, vừa giận dữ vừa thấy tội lỗi...

Cô tự hỏi nếu chia sẻ những cảm xúc đó với Jack thì sẽ như thế nào. Cô lại nghĩ tới sự mềm mại của chiếc áo ngủ bằng lụa đó – khi nó trông thật kỳ dị bên cơ thể to lớn, nam tính của anh. Nhìn thấy dải lụa như kem đó trượt trên các ngón tay của anh, dễ hình dung đến cảnh tượng miếng lụa đó trượt trên cơ thể cô, và cũng những ngón tay rám nắng đó nhẹ nhàng vuốt ve, âu yếm, khám phá...

Mặt cô đỏ rần lên trong bóng tối. Nghĩ với chả tưởng! Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao con gái không nên “biết gì” trước khi kết hôn. Cô vùi mặt vào gối, làm cho hai gò má mình dịu lại trên lớp vải lạnh.

Cô đã đổ tội lỗi cho Jack Carstairs vì đã gây ra trận cãi vã về những bộ đồ đó, nhưng thật ra, cô mới chính là người đã kích động ra chuyện đó. Kate mới chính là người gây hấn trước, chứ không phải anh – cô biết rõ anh sẽ phản ứng thế nào nếu cô từ chối nhận những bộ đồ đó, và anh đã làm thế. Chính cô đã tạo ra cái cớ để thách thức anh...

Cô thấy xấu hổ khi nhận ra cô mới chính là người đầu tiên đặt tay lên người anh, cô chính là người đã khiêu khích ra chuyện đụng chạm thân thể đó. Tệ hơn nữa, cô lại thấy thích thú

chuyện đó, thấy thích cái cảm giác được ở trong vòng tay anh, muốn được anh chạm vào, vuốt ve, âu yếm... tưởng tượng Jack đang làm những gì mà Henri đã làm với cô...

Kate vừa nhận ra một sự thật: những phụ nữ ở Lisbon đã chẳng nói quá sai sự thật về cô – cô là một con đàn bà hư hỏng – cô vừa mới chứng tỏ đó thôi. Xấu hổ, cô kéo chăn lên che đầu và cố làm cho đầu óc “trong sáng” trở lại. Nhưng không thể. Tất cả những gì cô có thể nghĩ là cái cách cô cảm thấy khi Jack “ôm” cô. Kate cuộn người lại trong chiếc giường lớn. Điều duy nhất cô có thể làm là đọc thuộc lòng các bài thánh vịnh và cầu nguyện và thông qua Kinh Thánh cô biết và hy vọng rằng chúng sẽ đẩy được những suy nghĩ đó ra khỏi đầu cô. Hồi đó cô rất hay phải đọc thuộc lòng Kinh Thánh như là một hình phạt. Và đó là khi cô còn là một đứa trẻ rất nghịch ngợm...

Ở quán Bò Đực và Lợn Đực, Jack ngồi uống brandy, nhìn chăm chăm vào lò sưởi, không biết gì về tiếng ồn ào của những người đang uống rượu chung với mình.

Anh nhếch môi cười khi nhớ lại cách cô táo bạo chống lại anh, một con bé bướng bỉnh nhếch nhác trong những bộ quần áo tồi tàn, quyết liệt từ chối những bộ đồ mà cô rõ ràng rất muốn có. Cô rõ ràng là khao khát nó; anh không nghi ngờ chuyện đó.

Anh biết thế bởi thấy cách cô chạm má vào bộ đồ đó, như một đứa trẻ đang âu yếm một con cún con hay một con mèo con, bởi cái cách cô trượt tay mình qua lớp áo ngủ bằng lụa đó, như thể cô chưa bao giờ thấy một bộ quần áo như thế bao giờ.

Chỉ có điều Kate không phải là một đứa trẻ. Nhưng anh không thể cưỡng lại việc trêu chọc cô, đùa cợt cô, làm cô lúng túng...

Anh ném chai brandy đã hết xuống và ra hiệu cho chủ quán đem cho anh một chai khác. Ông ta không ra mà thay vào đó là một cô hầu nẩy nở đem nó ra cho anh, ép mình vào anh về mời gọi như cô ta vẫn hay làm thế. Đôi mắt Jack tự động đi đến chỗ trũng ở cổ áo đang phơi bày tạo sự thích thú cho anh, và anh biết cô ta vừa hấp dẫn vừa sẵn sàng cho anh. Anh ngược nhìn lên và lắc đầu, mỉm cười để làm dịu đi sự từ chối của mình. Không, một cô hầu rượu sẽ không giải quyết được các vấn đề của anh.

Anh lại nhớ cách Kate mở màng uớng chiếc áo ngủ lụa mềm mại lên làn da mịn màng của cô và cảm thấy cơ thể anh căng ra, khi tưởng tượng cô trong chiếc áo ngủ đó.

Không thể... không thể tưởng tượng...

Có lẽ anh nên chấp nhận lời mời gọi của cô hầu rượu... Anh liếc nhìn cô ta lần nữa, nhưng tự dừng anh lại thấy cô ta có vẻ đầy đà quá, buông thả quá...Bỗng dưng anh thấy suy nghĩ của mình đang hướng tới đâu và cố gắng để đẩy chúng đi chỗ khác.

Chết tiệt! Làm cái quái gì mà cứ nghĩ tới cái cảnh cô ở trong phòng ngủ hoài vậy? Anh không thể phủ nhận anh đã bị khuấy động khi nhìn thấy cô với cái áo lụa chết tiệt đó. Cái gì xúi giục anh đi quá xa để mở mấy cái nút áo sau lưng cô thế? Anh nhớ lại cái cảm giác của làn da ấm áp mịn màng như lụa ở gáy cô và cái mùi hương cơ thể cô, rồi lằm bằm.

Anh sẽ làm gì đây? Nếu anh không cẩn thận, chuyện với Kate Farleigh sẽ không thể kiểm soát được nữa. Thực tế là đã chút nữa là không kiểm soát được. Cảm giác trêu chọc cô rất vui, cả cái cách cô lao vào cuộc tranh cãi, sự thách thức của cô mỗi lúc càng làm anh muốn tiến xa hơn nữa với cô. Anh hoàn toàn cảm thấy bị khuấy động bởi sự hiện diện của cô. Nếu cô là một loại đàn bà khác, anh sẽ không ngần ngại làm cô trở thành tình nhân của mình – và không biết đó sẽ là loại tình nhân nào nữa, anh nghĩ. Là ngọn lửa đam mê hay làn da mềm mại hay làn tóc óng mượt nữa. Anh cảm thấy kích động khi chỉ mới nghĩ tới đó.

Nhưng Kate không phải là một cô hầu bếp, cũng không phải là một cô hầu rượu – cô là một

tiểu thư đứng đắn, và sau chuyện với Julia Davenport anh mãi mãi không muốn dính líu gì tới mấy tiểu thư đáng kính nào hết.

Chết tiệt, chết tiệt!

Anh không biết bà ngoại anh đã thỏa thuận gì với Kate cho việc làm của cô. Anh hy vọng mọi chuyện sẽ ổn. Tốt hơn cô đừng nên quấy rầy anh – tốt hơn cho cả hai người họ.

Anh gọi thêm rượu.

Chương Bảy

Kate thức dậy rất sớm mỗi sáng. Cô trượt người ra khỏi giường, bước nhẹ trên sàn lạnh giá và nhìn ra bên ngoài. Trời vừa mới hừng đông, vẫn còn rải rác những ngôi sao mai nhấp nháy trên bầu trời vẫn còn những mảng tối. Mùa đông đã bắt đầu – bên ngoài có vẻ lạnh, nhưng vẫn thấy muốn ra ngoài. Nguyên tuần vừa rồi cô liên tục làm việc bên trong nhà, và giờ cô đã cảm thấy chán và muốn ra khỏi nhà. Một cuộc đi dạo giữa khí trời trong lành là những gì cô cần.

Ngôi nhà có vẻ vắng vẻ khi cô bước ra ngoài cửa sau. Đôi ủng của cô kêu lạo xạo trên lớp cỏ bị đóng băng. Khi lớp khí lạnh, tinh khiết thổi vào phổi mình, Kate cảm thấy một niềm vui khó tả. Hương của lớp lá mục và của gỗ thông tỏa ra trong không khí tương phản rõ rệt với nhau, tạo cảm giác thấy yêu đời làm sao. Đột nhiên cô cảm thấy như đã được giải thoát khỏi tất cả những khó khăn trong cuộc sống của mình – sự nghèo túng, quá khứ, lo lắng cho tương lai, các vấn đề của cô với Jack Carstairs.

Các vấn đề đó khó khăn hơn cô tưởng vì ở quá gần nhau, về cảm xúc của cô với anh. Thật là xấu hổ, toàn những cảm xúc không đứng đắn. Mỗi đêm. Thỉnh thoảng cả trong ban ngày cũng nghĩ. Một mối. Kate đã cố hết sức để đánh vật với nó bằng việc đọc Kinh Thánh, nhưng tất cả đều thất bại. Cô ngày càng chìm ngập vào trong các ý nghĩ “đồi bại” ấy.

Cô tự nhủ với mình hàng ngàn lần một ngày rằng những ý nghĩ đó thật là ngu ngốc, xấu xa. Cô là một phụ nữ đã bị thất tiết. Cô sẽ không bao giờ có thể hòa nhập vào thế giới của anh. Anh ta sẽ ghê tởm nếu phát hiện ra sự việc về Henri.

Những giấc mơ đó cũng không thực tế - cho dù nếu cô vẫn còn trong sáng như ngày mới được sinh ra, thì cô vẫn là một đứa con nhà nghèo, và Jack cần thiết phải kết hôn với một người có tài sản để bù đắp lại phần tài sản anh đã bị mất khi cha anh tước quyền thừa kế của anh.

Thực tế, cô đã rất nghiêm khắc tự bảo mình rằng, Kate Farleigh không có lý do gì để nghĩ về Jack Carstairs suốt như thế trừ việc cô phải nấu cái gì cho bữa tối của anh ta. Cô biết cách cư xử cho phải phép đối với một phụ nữ ở vị trí như cô, ngay cả khi cô không thể điều khiển cảm xúc của mình thì cô cũng vẫn sẽ cố gắng.

Vì thế cô đã cố tránh mặt anh, cố giữ một rào cản chính thức giữa họ, cố gắng làm theo những hướng dẫn của Lady Cahill để đảm bảo cháu trai của bà ấy được sống một cách văn minh, cố hết sức để là một quản gia hoàn hảo, vô hình.

Nhưng tất cả những quyết tâm của cô đều bị phá hoại không thương tiếc bởi chính Jack Carstairs. Anh có vẻ như lúc nào cũng đang nhìn cô – như xuất hiện từ hư không, mở cửa cho cô, sắp xếp chỗ ngồi cho cô như thể cô là một quý cô thật sự. Trùng đôi mắt sắc như dao ra nếu anh phát hiện ra cô đang làm gì đó mà anh xem là “không thích hợp”, rồi phùng phùng bỏ đi trong giận dữ khi cô chỉ ra trong một giọng có lý nhất rằng cô biết mình đang làm gì.

Và cô đã cố gắng, dù rất khó khăn, để bắt mình bực mình vì điều đó.

Anh ta thật là vô lý, cô tự nhủ. Một người đàn ông thì biết gì về công việc của một quản gia chứ? Anh không có việc gì phải can thiệp vào những thứ không thuộc lãnh địa của anh. Anh là một người hống hách, thích xen vào việc của người khác, một kẻ ngạo mạn!

Nhưng nhiều khó khăn hơn cô tưởng tượng. Quyết tâm của cô bị yếu đi bởi nhận ra rằng anh quan tâm tới cô vì lợi ích của cô, rằng anh chỉ muốn cô được thoải mái, rằng anh muốn bảo vệ cô khỏi những khó khăn trong cuộc sống hàng ngày của cô. Cho dù anh làm vậy là vì lịch sự, cho dù nếu anh có đối xử với tất cả các quản gia của anh cũng giống như thế này, thì quyết tâm của cô cũng vẫn cứ...yếu đi.

Và rằng, cùng với những suy nghĩ bất chính của mình, thì sống cùng với Jack Carstairs là rất nguy hiểm.

Kate thở dài, sau đó cố gắng tập trung – liệt kê ra những tính xấu của anh như là một chiến lược hữu ích. Cô làm vậy khi đi dọc theo lối đi trong vườn, thưởng thức không khí lạnh, những giọt sương vẫn còn run rẩy trên các lá cây khi cô đi qua. Anh cực kỳ hống hách, cho dù có từng là một thiếu tá trong đội quân Coldstream của Hoàng đế đi nữa. Kiêu ngạo. Cứng đầu. Phải, thực sự cứng đầu – tệ hơn bất kỳ kẻ cứng đầu cứng cổ nào mà cô đã từng cãi nhau ở Bán đảo.

Và đặc biệt là làm cô điên tiết lên khi anh cố tình “đặt bẫy” cô vào một việc gì đó, sau đó cười vào mặt cô với đôi mắt xanh xấu xa.

Và bất thường. Có những ngày anh rất ấm áp và thân thiện, nhưng sau đó, khi không lại dùng dùng nổi giận. Đôi mắt màu xanh như muốn đốt cháy cô, rồi tự dưng quay ngoắt đi và ào ra khỏi phòng trong lạnh lùng.

Thường thì buổi sáng là tệ nhất; anh thường đắm sầm vào nhà bếp, gieo mình xuống bàn, cúi kính, không thém nói lời nào, uống hết cốc này đến cốc khác cà phê cô pha. Đôi lúc còn từ chối ăn bữa sáng cô đã nấu, rồi khắp khiễng bước ra khỏi nhà bếp, gương mặt xám xịt và dữ tợn. Vào những ngày đó anh sẽ rúc mình vào trong căn phòng riêng của anh trên lầu, Kate biết, anh chìm vào trong men rượu, thích chết chìm với mấy con quỷ của anh hơn là đối mặt với chúng.

Vào những ngày không vui đó của anh cô cũng bứt rứt không yên, nó như axit ăn dần ăn mòn vào những quyết tâm của cô. Vào những ngày đó thật khó để nhớ rằng cô chỉ là quản gia của anh, mà chỉ muốn...muốn được nhiều hơn thế nữa... Cô muốn mình có quyền choàng cánh tay mình quanh anh, an ủi anh, dỗ dành và trêu chọc anh ra khỏi những muộn phiền. Nhưng cô không có cái quyền đó.

Vào những ngày đó cô ném mình vào những công việc mà cô ghét nhất, khó nhất, bẩn nhất – như thắng mỡ cừu, làm sạch và đánh bóng lại các vỉ lò, sàn lọc tro gỗ và đun sôi nó lên để làm xà phòng giặt quần áo (*). Đun sôi nước trong một cái nồi đồng lớn, bỏ đầy quần áo vào để giặt nóng. Ném những bộ quần áo khác vào trong bột mì, sau đó đập vào chúng cho đến khi tạo thành một đám mây bột mì, để lại vải vừa sạch vừa thơm nhưng lúc đó cũng là lúc tóc và lỗ mũi của cô bị bịt kín bởi bột mì.

(: phương pháp cổ xưa tạo xà phòng từ tro gỗ và mỡ thừa –ND)*

Mặc cho tất cả, Kate vẫn thấy mình nghĩ tới anh cả ngày lẫn đêm – ngay cả khi mùi hôi thối của mỡ cừu bốc ra khắp nơi cũng nghĩ, hay khi nước mắt nước mũi tèm nhem khi đang làm xà phòng cũng nghĩ! Anh thật quyến rũ, đặc biệt là khi anh nhìn cô với nụ cười ẩn ý xấu xa trong đôi mắt của mình, như mời gọi cô chia sẻ niềm vui với anh. Và khi cái giọng trầm của anh vang lên thì xương của cô cũng phải run rẩy, biến thành mật ong...

Kate đang hướng về phía khu rừng. Như có phép thần thông. Bình minh đang lấy dần những mảng tối còn đang bùng bít các cảnh quan, làm nổi bật những lớp sương giá tinh khiết trên các nhành cây trụi lá. Hơi thở của cô thoát ra như ngưng đọng trong không khí và treo lơ lửng trong cái lạnh bất động. Xa xa cô có thể nghe một chú gà trống đang tập gáy, và xa hơn nữa có một con chó đang sủa. Như thể cô là người duy nhất thức dậy trên thế giới. Kate ôm lấy những cảm giác thú vị này và tiếp tục sỏi bước.

Đột nhiên cô nghe thấy âm thanh của tiếng vó ngựa ngay sát sau cô – rất gần. Cô nhảy ra khỏi con đường hẹp chỉ vừa lúc một con ngựa không người cưỡi đâm vào cô, dây cương đang bị thả tự do, còn bàn đạp đã bị xút ra.

Rừng mình, cô bước ra khỏi bụi cây, vượt lại váy áo và phúi bùn đất ra khỏi tay. Ai đó chắc là đã bị tai nạn – một người cưỡi ngựa chắc là đã bị văng ra. Cô có nên quay lại và xem thử họ có sao không, hay là cô nên bắt lấy con ngựa trước? Nhưng nếu các dây cương đó bị rối hoặc bị vướng lại, con ngựa có thể làm bị thương chính mình. Cô chạy dọc theo con đường và đến một gò cao, một con ngựa lang lớn đang đứng, khịt khịt mũi và lúc lắc đầu vì không thể chạy tiếp. Bình tĩnh, Kate tiếp cận nó, nói chuyện nhẹ nhàng với nó và dỗ ngọt nó, trong khi nó vẫn đang nhìn cô vẻ nghi ngờ, sẵn sàng bỏ chạy.

Đó là một con ngựa của Jack, cô chắc chắn, thắc mắc tại sao anh giữ nhiều ngựa như vậy khi anh không thể cưỡi. Đó cũng là một con ngựa cô đã nhìn thấy vào buổi sáng đầu tiên ở Sevenoakes. Rõ ràng nó vẫn còn nhút nhát, và cần được tập luyện nhiều hơn như bây giờ. Cô đã nhìn thấy nó chạy tự do vài lần trước đó, trong khi Carlos nóng máu đuổi theo.

Nó đã bị một tên trộm cưỡi đi à? Nếu vậy thì gã kia đã phạm phải một sai lầm lớn – con ngựa đặc biệt này chỉ được cưỡi bởi Jack, theo như Carlos nói. Jack đã tự mình nuôi con ngựa này, đã huấn luyện nó, bắt nó tuân theo mệnh lệnh mình. Anh thậm chí đã đưa con ngựa này đi chiến đấu với anh. Và bây giờ không có ai cưỡi nó cả. Jack lẽ ra nên bán nó, cô nghĩ, đừng giữ nó ở đây, trong tầm mắt mình, bởi mỗi lần nhìn thấy nó là thêm một lần cay đắng, đau khổ vì anh không thể cưỡi ngựa được nữa.

“Lại đây nào, cậu bé ngoan... lại đây, lại đây...” cô thì thầm, ước gì cô có đem theo một quả táo. Cô đưa tay ra như thể đưa cho nó cái gì đó và tiếp tục từ từ tiếp cận nó. Thật kỳ lạ, nó đã ưỡn ngực ra, khịt khịt mũi đánh hơi cái tay cô đang đưa ra. Kate khéo léo và bình tĩnh nắm lấy dây cương đang treo lủng lẳng.

Con ngựa to lớn đó đã cố giật ra, nhưng cô nắm chặt nó, nhẹ nhàng thì thầm với nó những lời âu yếm và giữ vững tay. Cô đã luôn rất yêu quý những con ngựa, và có vẻ như chúng cũng biết điều đó. Con ngựa lang của Jack cũng không ngoại lệ - dưới những lời êm dịu của Kate nó đã thôi kích động, và ngay sau đó còn thối phì phì vào phía trước chiếc váy cô. Cô nhanh chóng kiểm tra nó, rà tay xuống chân nó, và nhẹ nhõm thấy nó không có dấu hiệu bị thương. Còn giờ thì để xem nó có chịu cho cô ngồi trên lưng nó không.

Hơi khó khăn một chút vì nó vẫn còn đang bị kích động cho bất kỳ người cưỡi nào khác, và cũng bởi cô bị cản trở bởi chiếc váy dài của mình nữa, nhưng Kate đã xoay sở để trèo lên được chú ngựa to lớn này, bằng cách trèo lên mô đất, lợi dụng nó như là một cái thang. Nó chồm lên và khịt khịt mũi vẻ sợ hãi, nhưng Kate bám chặt nó và đặt bàn tay lên người nó trấn an, và lấy giọng thấp, nhẹ nhàng để kiểm soát nó lần nữa. Sau đó nó rụt rè bước đi dưới trọng lượng nhẹ tênh của cô, con ngựa lang quay trở lại con đường mòn hẹp với những bước nhanh, hơi lồng lên ở mỗi chiếc lá rơi hay một cái bóng lướt qua.

Trong những phút đầu tiên, tâm trí Kate tập trung hết vào việc kiểm soát con ngựa, sau đó, khi mà rõ ràng con ngựa đã chấp nhận chủ của nó, thì niềm vui tràn ngập trong cô – đã rất lâu rồi cô mới lại được cưỡi ngựa. Mà lại là một con ngựa rất đẹp. Cô có thể hiểu lý do tại sao Jack đã không thể đem bán con vật này. Một suy nghĩ lướt qua với cô rằng cô có thể hỏi xem thử có thể được tập luyện với con ngựa này không. Nó chắc chắn cần được tập luyện.

Khi con đường hiện ra trước mắt, cô nhìn thấy những vết vó ngựa trên cánh đồng gần nhà, làm cô nhớ tới nhiệm vụ của mình. Một người nào đó có thể đã bị thương, cho dù có thể là một tên trộm xứng đáng bị trừng phạt đi nữa! Tự khiển trách mình vì đã để niềm vui cưỡi ngựa làm quên mất, cô thúc ngựa chạy nước kiệu. Hướng trở lại phía chuồng ngựa, cô nhìn thấy một dáng người đang nằm trên mặt đất đóng băng.

Tim Kate bị lỡ mất một nhịp đập. Không, không thể nào. Cô hồi con ngựa chạy tới gần hơn,

sau đó quăng mình xuống, cố gắng giữ bình tĩnh để buộc con ngựa vào một bụi cây gần đó. Cái dáng người trên mặt đất đó vẫn bất động.

Thở một cách khó nhọc, cô thả đầu gối xuống bên cạnh anh, không để ý tới lớp bùn ướt lạnh và nhẹ nhàng xoay anh lại. Chúa ơi, cô cầu nguyện, đừng để người này bị thương nặng!

“Jack. Anh không sao chứ?” Không trả lời. Cô áp má vào ngực anh. Tim anh vẫn đang đập đều đặn. Cám ơn Chúa! Nhanh chóng, cô lướt tay mình lên chân anh. Không bị gãy. Cô nhẹ nhàng kiểm tra đầu anh, cũng không tìm thấy vết sưng bất thường hay vết cắt nào. Nhưng anh đang trắng bệch như xác chết, và đang bị lạnh.

Kate mở áo choàng lông của mình ra và choàng nó cho anh, sau đó đặt nhẹ đầu và vai anh dựa vào lòng cô, không quan tâm tới điều tiếng gì nữa, áp cơ thể anh vào chân cô. Ít nhất thì cô cũng phải bảo đảm cho sự ấm áp của anh. Sau đó, nếu anh vẫn không tỉnh lại, cô sẽ để anh lại và đi tìm người giúp đỡ. Nhưng trong khi anh vẫn còn tái nhợt và lạnh cóng thế này, cô không thể bỏ anh lại.

Cô ôm chặt anh, thầm cầu nguyện cho anh không bị gì và ai đó sẽ mau tới giúp họ. Một tay khụm vào cái cằm lởm chởm râu của anh, nhẹ nhàng đặt đầu anh dựa vào ngực cô, còn tay kia thì vuốt tóc anh đang tỏa tỏa trên trán. Cô thì thầm những lời nhẹ nhàng vào tai anh, hơi thở của cô hòa cùng với của anh trong khí trời khô lạnh.

Khi cô vừa mới quyết định mình phải để anh ta lại đây để chạy đi tìm người giúp thì mắt Jack mở ra. Anh ngậy người nhìn chằm chằm lên cô trong một lúc rồi lẩm bẩm, “Là cô à?” trong một giọng sừng sốt, sau đó nhắm mắt lại lần nữa.

“Anh cảm thấy thế nào?” Kate hỏi nhẹ nhàng, đầu anh vẫn còn đang trên ngực cô.

“Chết tiệt (*),” anh lẩm bẩm, đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

“Không, không có máu đâu,” cô trấn an anh.

(: nguyên văn ‘bloody’ – vừa có nghĩa là đẫm máu, vừa là tiếng chửi thề - ND)*

Một con mắt xanh mở ra và nhìn cô vẻ chăm biếm. “Tốt.” Anh vẫn còn nằm bên cô trong một lúc nữa, sau đó có vẻ như đã nhận ra mình đang nằm một cách mật thiết với cô như thế nào, liền ngồi dậy, rên rỉ. Anh lăm bầm khi một cơn đau đột ngột xuyên qua chân, và anh không cử động được nó, sau đó co nó lại gần hơn để kiểm tra.

“Anh không bị gãy cái gì đâu,” Kate nói để làm anh ta yên lòng.

“Cô biết rõ nhỉ,” anh nói.

Kate không cho phép mình bị cắn câu của anh. “Vâng, vâng, tôi biết, nhưng tôi không mong đợi anh tin tôi. Giờ thì, chỗ này cực kỳ lạnh, tốt hơn là anh nên đi nếu có thể.”

Anh liếc nhìn cô một lần nữa, và cau mày tối sầm lại khi nhận ra cô đang run lấy bầy. Sau đó đôi mắt anh rớt xuống chiếc áo choàng lông của cô, đang khoác vào người anh. Anh lăm bầm, giật nó ra khỏi người và gần như giận dữ ném nó vào cô. “Mặc vào ngay, đồ ngốc. Bộ cô muốn chết lắm hả?”

Cô lơ anh đi. “Anh nghĩ mình có thể đứng dậy được không?”

Jack cử động cái chân đau một chút rồi rên rỉ. “Tôi nghĩ mình có thể xoay sở để bước đi, nhưng câu hỏi là, liệu đôi tai của cô có thể chịu được thứ ngôn ngữ xấu xa mà không nghi ngờ là kết quả của nỗ lực này?”

Kate bật cười lớn tiếng với cái câu hỏi đó. Làm như anh ta chưa dùng tới nó vậy! “Đây, đặt cánh tay anh vào vai tôi và xem thử anh có thể đứng không nhé.”

Anh đứng lên và cô chen vai mình vào dưới nách anh. Bằng cách sử dụng cái chân không đau của anh và chân của cô như một đòn bẩy, anh đã từ từ đứng được trên đôi chân của mình. Môi anh mím chặt lại, không thốt ra từ nào. Vào lúc anh đã đứng thẳng, trông anh rất kiệt sức. Những vết hằn quanh miệng anh nói cho Kate biết anh đang rất đau.

“Anh có thật sự nghĩ mình sẽ đi được trên cái chân đang đau không vậy?” Kate do dự. “Tôi có thể chạy đi nhờ giúp đỡ và kêu vài người làm kiệu đưa anh về.”

“Chết tiệt tôi đi nếu tôi để mình bị đối xử như một thằng què,” anh lẩm bẩm cắn cẩu.

“Chà, chỉ là một sự giúp đỡ thôi mà,” Kate thì thầm khiêu khích.

Anh bắn cho cô một cái nhìn khó chịu.

Đôi môi cô xoắn lại vui vẻ. “Tôi sợ anh đang quá sức mà thôi.”

“Tôi không hiểu cô thấy chuyện này có gì thích thú nữa,” anh nghiêng răng.

“Ồ, không có gì, chắc chắn, thưa ngài,” cô nói. “Chỉ là tôi sợ anh đang cố gắng kiềm chế chủi thề quá nhiều thôi mà. Tuy nhiên, tôi nhận thấy lưỡi anh đã ở trong hình dạng bình thường của nó rồi, vì vậy tôi không cảm thấy lo lắng thay cho anh nữa.”

Anh nhìn chăm chăm trong vài giây, sau đó nhớ lại anh đã dùng từ “chết tiệt”. Mặc kệ bản thân mình, môi anh xoắn lại. Dựa người nặng nề vào cô, anh bắt đầu chậm chậm bước về phía ngôi nhà. Sau vài phút, anh liếc nhìn xuống cô. “Cô thực sự là một cô gái kỳ lạ nhất.”

“Sao anh nói vậy?”

“Một trăm phụ nữ thì hết chín mươi chín cô sẽ vừa khóc vừa bị kích động thần kinh còn hơn cả tôi, còn cô thì vẫn còn dám trêu chọc lại tôi về ngôn từ xấu của tôi.”

“Vậy anh có thích bị tôi kích động thần kinh không vậy, thưa ngài?” Kate vờ xem xét vấn đề một cách nghiêm túc. “Tôi phải thú nhận rằng mình không có nhiều kinh nghiệm ở tình huống thế này, nhưng nếu để làm cho anh thấy dễ chịu hơn thì tôi cam kết chắc chắn sẽ có một cơn kích động rất thuyết phục đấy. Nếu anh thích thì tôi làm đó nhé.” Đôi mắt cô ánh lên vẻ tinh quái, nhưng cũng cùng lúc cô giục anh tiếp tục đi, hy vọng cô đang đánh lạc hướng anh khỏi cơn đau.

Anh giật đầu ra sau và phá ra cười. “Lạy Chúa, thôi đừng! Xin hãy giữ tôi tránh xa khỏi những phụ nữ cuồng loạn!”

Họ tiếp quá trình đầy nỗ lực của mình trong vài phút nữa, sau đó dừng lại nghỉ một chút.

“Cô không biết dễ chịu thế nào để có một phụ nữ hiểu biết đi cùng đâu,” anh nói một cách nghiêm túc.

Nghe thấy Kate buộc mình cúi đầu thấp xuống và mím môi lại để không làm mình bật cười thành tiếng.

Tuy vậy, anh đã thấy. “Gì vậy?” anh hỏi, và khi cô không trả lời, anh đưa một tay xuống dưới cầm cô và xoay mặt cô về phía anh. Nhận thấy cô đang cố nín cười, anh cau mày trong nghi ngờ.

“Chà, điều tôi nói đã gây ra thế này sao?” Với một ngón tay nhẹ nhàng anh búng vào cái lúm đồng tiền thoát ẩn hiện.

Đôi mắt cô nhấp nháy không thể kìm lại. “Trong nhiều tuần qua, anh đã gọi tôi là ‘người phụ nữ cứng đầu nhất, gây bực mình nhất mà tôi thật là bất hạnh từng gặp thấy!’ cô làu bàu trong một giọng trầm cộc cằn. Sau đó cô cho phép miệng mình ử rữ thô lương. “Còn bây giờ, khi mà anh gọi tôi là một phụ nữ biết điều, than ôi, không có ai làm chứng hết!”

Môi anh xoắn lại. “Phải, hầu hết thời gian...” anh bắt đầu.

Kate bật cười thành tiếng và một cách miễn cưỡng anh cũng tham gia. Khi họ cười, cô gặp ánh mắt anh và cảm thấy sự ấm áp vui vẻ lan truyền sang cô. Từ từ tiếng cười đó tắt đi trong đôi mắt anh và cô cảm thấy cái nhìn dữ dội trong đó. Đột nhiên Kate thấy nóng người bởi nhận thức sự thân mật giữa vị trí giữa họ, người cô đang ép sát vào bên dưới cánh tay anh, như cái nệm vững chắc bên cơ thể rắn chắc, ấm áp của anh, miệng anh chỉ cách miệng cô vài inch. Trong một chốc họ đứng đó, đôi mắt khóa vào nhau, sau đó cô cảm nhận được hơn là nhìn thấy, miệng anh đang di chuyển xuống phía miệng cô. Đột ngột cô quay đầu đi, tim cô đang chạy đua, miệng khô khốc.

“Đi tiếp nhé,” cô thì thầm. “Chúng ta tốt nhất nên tiếp tục đi để anh thoát được cái rét buổi sáng hôm nay. Chân anh cần được bác sĩ khám.” Cô cảm thấy anh nhích ra ngoài khi họ tiếp tục đi.

“Tôi không cần mấy ông bác sĩ chết tiệt dùng búa nện vào khắp người tôi thêm nữa. Tôi đã

được họ phục vụ trên Bán đảo đủ rồi.”

“Ồ, nhưng chắc chắn anh không thể so sánh các bác sĩ chúng ta có ở Anh với mấy ông mỗ lộn ngoài chiến trường được.” Kate nói vẻ bộc trực.

Jack dừng lại và nhìn cô ngạc nhiên. “Cô có biết, cô là người đầu tiên ở Anh mà tôi được nghe nói chính xác về những tên quỷ hút máu đó không? Ngoài những người đã từng ở đó, ý tôi là thế. Cô nói cứ như thể cô đã thực sự biết được nó như thế nào vậy.”

Kate khẽ mỉm cười. “Thực à?” Khuôn mặt cô nghiêm túc. “Thật ra, cha tôi và hai anh trai tôi đã chết ở đó. Bây giờ, chắc anh đã nghỉ đủ để đi tiếp rồi nhỉ, hay anh muốn ta nghỉ thêm chút nữa?”

Câu đó làm anh tiếp tục bước đi. Kate thấy nhẹ nhõm, nhưng còn hơn thế nữa, anh đã khơi ra vấn đề mà cô muốn. “Không phải tất cả bác sĩ đều là những tên mỗ lộn cả đâu, anh biết mà,” cô nói sau một lúc. Anh khịt mũi.

“Đúng vậy mà,” cô khẳng định. “Tôi đã từng gặp một bác sĩ rất tuyệt vời, đã có rất nhiều kinh nghiệm, vừa mới trở lại từ Ma-rốc, đã từng dùng nhiều phương pháp có thể chữa trị được những vết thương khủng khiếp nhất.”

“Hừm!”

“Ví dụ nhé, với một cái chân bị thương như của anh,” cô tiếp tục nói, “nơi mà các vết thương dù đã lành, nhưng các cơ đã mất đi sức mạnh của nó, thì ông ấy sẽ cho mát xa cái chân ba lần một ngày với các loại dầu nóng, chà xát dầu theo chiều dài của chân, vừa chà vừa xoa bóp.”

“Một...” anh nói vẻ châm biếm. “Một kiểu tra tấn đây mà. Tôi nghe nói có vài liệu pháp phương đông rất kỳ bí và phức tạp.”

“Tôi biết nó nghe có vẻ như thế, nhưng thật sự có hiệu quả đấy, dù lúc đầu sẽ thấy không được thoải mái lắm.” Kate nhớ lại tiếng rên rỉ đau đớn mà anh trai Jemmy của cô đã thốt ra khi liệu pháp này mới được áp dụng, và cô đã quyết tâm thế nào để tiếp tục điều trị theo phương pháp đó.

“Chỉ sau vài tuần, cái chân đã bắt đầu có lại được sức mạnh, và cùng với sự tập luyện thêm, tôi tin nó sẽ phục hồi lại được hoàn toàn sức mạnh trong đa số các trường hợp.”

“Nhảm nhí!” anh nói nhanh cộc lốc. “Mấy tên lang băm đó chỉ gạt được mấy người ngu ngốc cả tin mà thôi.”

Kate hiểu sự phản đối đó của anh. Hy vọng có thể làm cho người ta đau đớn.

“Có thể,” cô lặng lẽ nói. “Tôi cũng nghĩ nó phụ thuộc vào vết thương, nhưng phương pháp này đã làm anh tôi đi lại được sau khi các bác sĩ người Anh của chúng ta bảo rằng anh ấy chẳng bao giờ có thể đi lại mà không có nạng.”

Cô dừng lại để làm cho điều trình bày có “trọng lượng”. “Và vết thương của anh ấy lúc đó rất tệ, đủ để họ định cưa bỏ nó.”

Kate sẽ không bao giờ quên mình đã điên cuồng bám vào cánh tay của vị bác sĩ phẫu thuật, cầu xin anh ta hãy chờ ý kiến khác thế nào, nhưng cuối cùng cứu viện đến từ cha cô khi ông xông vào lều và giật lấy cái cưa từ bàn tay người đàn ông đang say rượu.

“Có lẽ phương pháp này có thể giúp ích được cho chân của anh.”

“Tôi nghi ngờ điều đó!”

“Cũng đâu có đau đớn gì nếu thử xem sao, phải không?” cô “dụ dỗ”.

“Khỉ thật! Cô chẳng biết gì hết, cô gái! Tôi bị hành hạ đã đủ bởi mấy tên bác sĩ kém tài rồi, và tôi sẽ không để mấy tên lang băm đó làm gì thêm nữa, đặc biệt là bởi mấy cái pháp thuật đông phương kỳ bí kia!”

Kate cảm thấy một làn sóng thất vọng tràn qua người. Đã rất rõ ràng với cô rằng anh đã cố gắng cưỡi ngựa trong sự thách thức những chẩn đoán của bác sĩ, mặc cho cái chân rất đau. Đó là một việc làm điên rồ để cố gắng sử dụng một cái chân chưa hoàn toàn bình phục.

“Đừng có quá ngốc nghếch như thế. Anh không thể cứ đơn giản là lờ đi chuyện cơ chân anh đã bị thương tổn, và cưỡi ngựa chỉ bằng ý chí của mình là được. Anh dù sao cũng chỉ là một con người, với cơ thể của một con người. Anh đã bị thương rất nặng, và tôi thấy tiếc vì điều đó, nhưng anh phải đối mặt với sự thật của vết thương mình, thay vì vờ như nó chưa hề tồn tại.”

“Cô thì biết quái gì chứ? Chết tiệt tôi đi nếu tôi chịu thua nó,” anh gầm lên, cố gắng đẩy cô ra.

Kate trừng mắt nhìn lại anh ta. “Ai nói anh chịu thua nó chứ?” cô hỏi. “Tôi đâu có nói thế - tôi nói hãy đối diện với sự thật, chứ không phải bỏ cuộc.”

“Chết tiệt, cô kia, cô đi quá xa rồi đó. Ai cần cô quan tâm chứ!”

“Chà chà, nếu anh muốn cưỡi con ngựa đó thay vì bị ngã suốt như thế này, thì tốt hơn hết anh phải làm gì đó khác đi,” Kate nói một cách giận dữ. “Anh có thể đi bộ với cái chân đó, nhưng nó không dễ co gập được và quá yếu để anh có thể kìm chặt con ngựa. Và nếu anh cứ tiếp tục làm những điều này anh sẽ tự mình làm mình bị thương còn nghiêm trọng hơn nhiều. Anh cần phải tập luyện phục hồi lại cơ bắp của mình. Cái phương pháp mà tôi nói nhằm làm khôi phục lại sự linh hoạt và sức mạnh của cơ bắp...”

Các từ bị chết trên lưỡi của cô. Jack đang nhìn chăm chăm vào cô trong một hỗn hợp của việc bị bẽ mặt, của lòng kiêu hãnh bị tổn thương và của cơn thịnh nộ làm cô giật mình lùi lại, nghĩ bụng chắc anh ta sẽ đánh cô.

“Chết tiệt cô đi, cô kia! Đừng có mà xen vào việc của người khác!” anh phát khùng. “Tôi không cần lời khuyên chết tiệt của cô, tôi cũng không cần tới cái phép lạ chết tiệt có thể chữa lành của cô, và tôi cũng không cần sự giúp đỡ chết tiệt của cô. Tôi sẽ tự mình đi về nhà!”

Kate biết mình nên dừng lại, nhưng cô thấy mình phải cố gắng thêm lần cuối cùng này, dùng sự liên tưởng mà anh ta có thể chấp nhận. “Anh nghĩ sao về một người huấn luyện ngựa, người mà sau khi một con ngựa bị ngã và bị thương, anh ta liền thiết lập một mức nhảy cao hơn, và mong nó sẽ thành công? Anh nghĩ anh ta có ngốc không?”

Anh im lặng. Không biết liệu đó có phải là một sự đồng tình hay không, Kate vẫn cứ tiếp tục, “Muốn con ngựa đó nhảy lại chắc chắn sẽ phải thiết lập một mức thấp hơn, rồi từ từ tăng dần lên cho đến khi con ngựa đủ khỏe và đủ tự tin để nhảy qua bất cứ gì. Đúng không? Nghĩ thử xem, Mr Carstairs.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô, và Kate nghĩ có thể lý luận của cô đã làm anh ta hiểu ra. Nhưng, bằng cách nghiêng răng chống lại cơn đau, Jack thô lỗ đẩy cô ra và bắt đầu cà nhắc đi về nhà.

“Anh đúng là đồ cứng đầu!” Kate tức điên, đuổi theo anh và chèn vai cô vào anh lần nữa. “Nếu anh không muốn nghe tôi nói, thì thôi vậy, đó là quyền của anh, cái quyền thiển cận của anh...Không, tôi sẽ không bị đẩy ra! Đàn ông thật là...” cô tìm một tính từ phù hợp “...kỳ lạ...vì từ chối sự giúp đỡ của tôi khi mà anh biết là anh cần nó.”

Jack dừng lại và nhìn trừng trừng giận dữ xuống cô, mấy ngón tay anh bấu vào vai cô.

“Thôi được rồi,” cô nói vội vàng, đáp lại ánh mắt màu xanh đang tóe lửa. “Tôi đã nói xong suy nghĩ của mình và tôi hứa với anh tôi sẽ không nói thêm gì về chủ đề này nữa.” Cô bắt đầu tiến về phía ngôi nhà, buộc anh phải đi theo.

Họ bước chậm, đau đớn về phía ngôi nhà, Kate âm thầm nguyện rửa cái lưỡi bị nhanh nhẩu đoán của mình. Đây là lần đầu tiên, họ đã có một chuyện trò vui vẻ với nhau, thậm chí còn nói đùa và cười giỡn, mặc dù anh đã xấu hổ vì bị phát hiện ngã ngựa. Vậy mà sau đó cô đã phá hủy nó. Những ý nghĩ về những điều cô thấy hiện ra. Khi cô ngồi trên mặt đất lạnh giá đó, ôm đầu anh vào người cô, toàn bộ bức tranh đó ập đến với nhau – âm thanh của con ngựa phi nước đại khi cô lần đầu tiên đến, dấu in của vó ngựa trên lớp cỏ bị đóng băng, những ngày sau đó, sáng nào anh ta cũng trong tâm trạng xấu, những vết hằn đau đớn quanh khung miệng anh.

Anh đã làm chuyện này hàng tuần rồi, lén ra khỏi nhà trước bình minh để cố tập cưỡi ngựa trở lại. Nỗi thống khổ của tinh thần khiến anh cố gắng cưỡi ngựa, trong bí mật, ngày lại ngày, biết rằng anh đã ngã – tìm Kate nhói lên ở cái ý nghĩ ấy. Đó là một sự can đảm – điên rồ, kiêu hãnh, cứng đầu. Nhưng nếu không được điều trị anh sẽ không bao giờ làm được điều đó. Và sớm hay muộn anh cũng sẽ tự mình gây ra một chấn thương nghiêm trọng.

Lẽ ra sự việc không cần phải diễn tiến theo cách đó, cô biết, cô đã nói quá nhiều. Đã xúc phạm cái người rất ngạo mạn mà cô đã thấy ngưỡng mộ. Cô chỉ là quản gia của anh, lẽ ra cô không nên nói huých tẹt như thế, trên thiện chí của gia đình anh. Khi nào thì cô mới học được cách chấp nhận nó đây?

Cuối cùng họ cũng về được đến nhà và cô giúp anh ngồi vào một cái ghế trong nhà bếp. “Tôi sẽ đi tìm Carlos,” cô nói khẽ và đi ra cửa.

Anh tỏ ra không chú ý tới cô; anh chỉ ngồi đó, khuôn mặt anh trắng bệch và khoác một mặt nạ cay đắng.

Chương Tám

“Cái gì vậy? Nhìn ngon quá.”

Trước khi Kate có thể nói lời nào, Jack đã xúc một muỗng nhỏ hỗn hợp kem và đưa vào miệng mình. Cô đưa tay lên miệng, cố gắng nhưng không thành công trong việc che tiếng cười. Tiếng cười rúc rích thoát ra từ cô khiến đôi mắt anh thoát tiên là hồ nghi, còn sau đó là ghê tởm. Anh vội chạy ra ngoài và cô nghe thấy những âm thanh khạc nhổ ghê rợn, khi anh đang nỗ lực để nhổ ra khỏi miệng cái hỗn hợp hợp kinh dị đó.

Kate đổ sụp vào một chiếc ghế, và phá ra cười cho đến khi nước mắt lăn xuống hai bên má. Đáng đời anh. Anh cứ ra vô nhà bếp suốt cả ngày, vụt hiện ra rồi biến đi mà không rõ lý do! Đôi lần cô hỏi anh muốn gì, nhưng anh trả lời rất sỗ sàng! Đây có phải là nhà bếp của anh không? Phải, tất nhiên, hỏi ngớ ngẩn! Cô biết chứ!

Thường thì điều đó cũng chẳng làm phiền Kate nhiều lắm, nhưng hôm nay đã chứng minh là một trong những ngày xui xẻo; đầu tiên là một tổ chim rớt xuống ống khói vào ngay nồi nước dùng vừa nấu xong. Sau đó tới bột bánh nướng, cái đồng bột nhào cứng đầu từ chối phồng lên. Còn bây giờ thì nhà bếp sẽ bị ngập lụt trong đồng nước rửa!

Và cô cũng đã ngủ không ngon, kể từ khi xảy ra tai nạn đó! Đó cũng là lỗi của anh!

Kate chỉ gặp anh vào bữa sáng. Cô sẽ không thừa nhận với ai, nhưng cô biết mình chỉ thật sự bắt đầu thở vào mỗi buổi sáng khi anh khập khiễng bước qua cánh cửa nhà bếp, những vết hằn trắng bệch trên khoe miệng cho biết anh đang rất đau. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi anh tự mình làm mình bị thương nghiêm trọng, và cả hai người họ đều biết như vậy, nhưng cái người đàn ông này thật cứng đầu!

Tối qua giấc ngủ của cô còn tồi tệ hơn bình thường, cứ hết nghĩ rồi lại lo lắng cho anh. Cô đã thức dậy với cảm giác khó chịu và dễ cáu kỉnh. Và sau đó còn bị cái gã đáng ghét đó rình mò! Thật đáng ghét! Thật bức bối!

Vì vậy bây giờ công lý đã được thực thi, và âm thanh khắc nhố kinh dị của anh như là tiếng nhạc rót vào tai cô vậy. Vẫn còn đang cười khúc khích, Kate lau nước mắt với một góc của tạp dề. Anh bước vào lại nhà bếp, lau miệng – vẫn còn dím dỏ sau cơn “dư chấn”.

“Cô đang cố đầu độc tôi đấy phải không?” Anh nhăn nhó và chà xát miệng mình với cái khăn tay. “Cái quái gì mà hôi quá vậy?”

“Dầu cá nhà táng, sáp trắng, dầu hạnh nhân,” cô nói, giữa những tiếng khúc khích. “Tôi vẫn còn chưa thêm dầu chanh và nước chanh vào đấy.”

Giọng anh như bị bóp nghẹn. “Dầu cá nhà táng? Bộ cô đang tính cho tôi ăn dầu cá voi hay sao vậy? Nó là chất đốt đèn mà!”

Kate vẫn còn khúc khích. Đó là một công thức mới mà cô đang cố gắng để loại bỏ tàn nhang. “Tôi không thường để kem thoa mặt của tôi cho các quý ông ăn, cho dù họ có đói – hoặc có muốn ăn đi chẳng nữa.”

“Kem thoa mặt?”

“Kem thoa mặt.”

“Hừm!” Anh quay người. Đôi tai anh biến thành màu hồng nhạt. Một tiếng cười khúc khích khác thoát ra khỏi cô.

Anh tiếp tục phun khắc trong vài phút, sau đó cuối cùng anh cũng nói. “Rót cho cô một tách cà phê và ngồi xuống, Miss Farleigh. Tôi muốn nói chuyện với cô.” Giọng anh vẻ nghiêm trọng.

Cô lấy hai tách và đặt chúng lên bàn, vẫn đang cố giữ cho mặt nghiêm lại. Cuối cùng cô đã bắt gặp cái nhìn của anh. Anh nhìn đi chỗ khác, và tiếng cười chết trong mắt cô. Đây thực sự là việc nghiêm túc.

“Anh trai của cô – có phải cô nói anh ta có thể phục hồi lại được chân của mình?”

“Phải, hoàn toàn,” cô thì thầm, tim cô bắt đầu chạy đua.

“Bởi phương pháp mà cô đã mô tả với tôi?”

“Vâng,” cô khẳng định, cố gắng để ngăn chặn niềm vui đang dâng lên.

“Và cô nghĩ chân tôi có thể cũng thu được kết quả tương tự?”

“Tôi không chuyên về y học, nhưng mà, phải, tôi nghĩ nó sẽ có ích.” Cô nuốt khan. “Tôi không thể nói chắc chắn chân anh có được phục hồi hoàn toàn hay không, nhưng tôi tin chắc rằng nó sẽ được cải thiện đáng kể.”

“Như anh trai cô phải không.”

Giọng anh lộ vẻ hồ nghi đáng kể, nhưng Kate đã nhận ra có một tia hy vọng trong đó. Đã đến lúc cho anh biết sự thật. Nó có thể dẫn đến sự mất niềm tin của anh với cô, nhưng nếu có thể thuyết phục được anh thử áp dụng liệu pháp điều trị đó, chân anh có thể sẽ được phục hồi hoàn toàn. Không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đối mặt với nó.

“Không chỉ có anh tôi thôi – mà còn nhiều người khác nữa.”

“Những người khác?”

“Phải, tôi đã nhìn thấy liệu pháp này được dùng cho nhiều người lính của chúng ta, trong hầu hết các trường hợp, nó đã mang lại những cải thiện đáng kể.”

“Tất nhiên là có hàng trăm người lính bị thương ở... mà bà tôi tìm thấy cô ở đâu - ở Bedfordshire phải không?”

“Không, tất nhiên là không phải. nhưng tôi thật sự nhìn thấy hàng trăm người lính bị thương ở Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha.”

Anh hoài nghi. “Cô đã ở Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha sao?”

Cô gật đầu.

“Trong thời gian chiến tranh?”

“Phải.”

“Khi nào?”

“Ba năm vừa qua.”

“Một mình cô?”

Cô đỏ mặt. “Vớ cha tôi. Và các anh tôi, nếu có thể.”

“Cha cô làm gì ở đó vậy? Chắc chắn là ông ấy quá già để mà đi lính.”

“Cha tôi đã cảm thấy mình cần thiết ở Bán đảo hơn là ở trong giáo xứ ở Bedfordshire.”

“Vì vậy ông ấy chỉ việc gói cuốn Kinh Thánh lại và đi?” anh nói vẻ ngờ vực.

“Vâng, quả thực là vậy. Nếu anh đã gặp cha tôi rồi anh sẽ hiểu. Một khi ông ấy đã quyết định cái gì thì khó mà làm ông ấy đổi ý được.”

“Nhưng còn cô thì sao?”

Cô nhìn anh hơi ngạc nhiên. “Tôi đi cùng với ông ấy, dĩ nhiên. Ông ấy là một học giả tài ba, nhưng không tìm thấy tiếng nói chung trong cùng lĩnh vực ở trong nước. Ông ấy không có khái

niệm làm thế nào để có được chỗ ở hoặc thức ăn, hoặc là bất cứ thứ gì khác cần thiết cho cuộc sống ở một đất nước bị chia cắt bởi chiến tranh.”

“Còn cô thì có sao?”

Cô nhìn anh ngạc nhiên. “Vâng, tất nhiên.” Cô đỏ mặt, nhận ra mình có vẻ khoe khoang. “Ừm, không phải là ngay lập tức, nhưng tôi đã sớm thích nghi. Và một khi tôi có thể hiểu được một vài ngôn ngữ thì nó dễ dàng hơn nhiều.”

“Không thể tin được. Cô – cô bao nhiêu tuổi lúc đó – mười bảy hay mười tám?”

“Cái đầu tiên.”

“Và cô không thấy lo lắng sao?”

Cô mở to mắt. “Không, tôi không thấy lo gì cả.” Cô nhăn mặt hài hước một cách châm biếm. “Còn nhớ đôi tay không giống của một tiểu thư của tôi không? Đó là dấu hiệu của một đứa con gái có bộ dạng như con trai, tôi e là thế. Tôi đã có những thời khắc có ý nghĩa nhất của cuộc đời mình khi hành quân cùng với quân đội...Tôi biết tôi đã làm anh sốc.”

“Không, cũng không nhiều lắm. Nhưng...cô không gặp khó khăn gì sao?” Jack biết vợ của vài sĩ quan cũng theo chồng ra chiến trường, nhưng tất cả họ đều có vài người hầu đi theo để lo mọi thứ. Và một người chồng để bảo vệ họ. Một cô gái ăn mặc như Kate lúc mới đến đây thì chắc chắn không phải là người có nhiều người hầu.

“Ồ, thật ra thì cũng có những lúc tôi ước gì chúng tôi không phải ngủ trong những lều bị dịch sâu bọ, hoặc cưỡi ngựa hết giờ này sang giờ khác trong mưa tầm tã hoặc trong cái nóng

như thiêu đốt – tôi cũng là người bình thường mà! Nhưng ít ra thì khi đó chẳng bao giờ buồn cả. Lúc nào cũng luôn có gì đó để làm và ai đó để nói chuyện.”

Cô không giải thích cho anh biết cô đã vui như thế nào trước những khó khăn như vậy, bởi chính trong những hoàn cảnh như thế cô mới chứng tỏ được mình hữu ích với cha cô, lần đầu tiên trong đời cô làm cho ông thấy cô cũng có giá trị.

“Nhưng mà rất nguy hiểm. Cha cô không nghĩ tới chuyện đó sao?”

“Ồ, có chứ, tất nhiên!” Cô thấy tức giận ở lời nhận xét đó. “Lúc ở Badajoz ông ấy đã bắt tôi ở trong lều của tôi trong hơn một tuần.”

Jack há hốc miệng vì kinh ngạc. “Cô đã ở Badajoz.” Anh không thể tin được. Đó là một cuộc bao vây đẫm máu! Và cha cô đã bảo vệ cô khỏi cuộc vây hãm điên cuồng đó với chỉ một mảnh vải!

“Vâng, và ở Ciudad Rodrigo và tất cả những trận đánh khác, tôi đã luôn bị bỏ lại phía sau chiến tuyến,” cô nói về cái kính, “vì vài sĩ quan đã nói chuyện với ông và sau đó Papa đã bắt tôi làm vậy.”

“Tôi cũng sẽ làm thế!” anh lẩm bẩm, anh dựng tóc gáy khi nhớ lại những ký ức máu me mà anh đã chứng kiến trong cuộc chiến tranh đó.

“Vâng, nhưng điều đó rất không thực tế, vì làm thế nào tôi có thể chăm sóc cho những người bị thương khi tôi lại bị bỏ lại như thế?”

“Chăm sóc những người bị thương?” Giọng anh đầy vẻ hồ nghi.

Kate đỏ mặt, biết lý do cho sự ngạc nhiên của anh. Anh đã nghĩ cô không đoan trang. Harry cũng đã phản ứng như thế khi anh phát hiện ra cô đã chăm sóc cho những thương binh, không chỉ cho các anh trai của mình. Anh ta đã rất tức giận, cấm cô làm bất kỳ điều gì thiếu tế nhị như thế lần nữa. Sự từ chối của cô làm anh mím chặt môi lại và bỏ đi một cách giận dữ. Rõ ràng là Jack Carstairs cũng đã có cảm xúc tương tự - chắc, cũng đáng để cô bộc lộ cho anh hiểu, nếu điều này làm anh có thể cười ngượng lại.

“Ừm, tôi phải làm gì đó để giúp đỡ mọi người – có rất nhiều việc để làm. Và cũng từ đó mà tôi biết được bác sĩ Moorish.” Cô nhìn anh với vẻ nghiêm túc. “Và đó là lý do tại sao tôi có niềm tin mạnh mẽ vào các phương pháp trị liệu của ông ấy.”

Anh với tay qua bàn và nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô trong bàn tay to lớn của mình, ngón cái anh chà nhẹ nhàng lên ‘bàn tay con gái mà như con trai’ của cô. Anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô, ghi nhận những đường nét thanh tú, cái mũi hếch nhỏ, đôi mắt to, ngày thơ này đã chứng kiến rất nhiều khó khăn và đau khổ. “Cô là một cô gái thật sự đáng kinh ngạc.”

Đột nhiên cô nhận thức sâu sắc sự ấm áp của bàn tay anh, ngón cái ngăm đen to lớn đang ve vuốt nhẹ nhàng tới lui trên da cô, cô đỏ mặt và lúng túng giật tay lại.

“Không có gì,” cô lẩm bẩm khô khan. Cô bắt đầu nhìn tránh vào mấy cái cốc cà phê, căng thẳng nhận thức ánh mắt anh dõi theo cô theo mỗi cử động. “Anh có muốn tôi chuẩn bị các loại dầu nóng để bắt đầu điều trị không? Không khó khăn lắm đâu – chỉ cần kiên trì là được.”

Bây giờ tới phiên cái nhìn của anh trông rất lúng túng. “Sao cô không bảo Carlos chuẩn bị những gì cần thiết?”

“Sẽ tốt hơn nếu tôi tự làm,” Kate nói. “Tôi có thể bày lại cho Carlos khi tôi đã biết chắc việc trị liệu này cần những gì – không khó lắm, nhưng có một vài thủ thuật khó giải thích.”

Kate nhìn thấy cái nhìn trên gương mặt anh và đỏ mặt. Anh đã bị sốc bởi hành vi “không đúng đắn” của cô. Cô cũng không cần anh quan tâm – cô đâu phải là đóa hoa trinh vẹn nữa – nhưng cũng thật khó khăn để buộc mình làm vỡ mộng anh.

“Đó là vì tôi...tôi...” cô bắt đầu, rồi ấp úng. Với khuôn mặt quay nhìn chỗ khác cô tiếp tục những lời vụng về, “Mr Carstairs, tôi không phải là một cô gái ngây thơ mà có vẻ như anh đã tin tôi là thế. Tôi đã nhìn thấy thân thể của nam giới trước đây rồi, đã chăm sóc cho một số thương binh, không chỉ mình anh trai tôi, vì vậy, anh không cần phải ngại điều đó.” Cô tránh mắt anh, hai gò má đỏ ửng. “Vậy tôi sẽ chuẩn bị các loại dầu bây giờ nhé?”

“Không, không, tôi chỉ hỏi vậy thôi,” anh nói vội vàng, không thoải mái bởi lời đề nghị của cô.

“Nhưng anh sẽ suy nghĩ về chuyện này chứ?”

Anh cười nhạt với sự nhiệt tình của cô. “Để xem,” anh nói, “nhưng tôi có nhiều việc để làm hôm nay.”

Anh đứng dậy và rời khỏi phòng. Kate nhìn anh đi, nhẩn mặt. Anh chẳng có gì để làm hết, cô biết. Rồi anh sẽ chìm trong ủ ê cả ngày dài còn lại. Rồi uống rượu. Người đàn ông này nổi đau tinh thần còn nhiều hơn nổi đau thể xác. Như thể anh sợ phải tin vào hy vọng. Mà cô thì lại có hy vọng đủ cho cả hai người dùng.

Tuy vậy, tối đó Jack đã không ở một mình trong cô độc, mà đã mời Kate và Martha vào phòng khách của anh nơi Carlos đã nhóm lò sưởi. Có một chai rượu đặt cạnh anh khi họ đến, nhưng anh đã không uống. Anh rót cho Kate và Martha một ly sherry, rồi họ ngồi xuống phía trước ngọn lửa ấm và cùng trò chuyện. Kate, lúc đầu còn cảnh giác với động cơ của anh, sau đó thì không còn nữa, nhận thấy anh đã rất cố gắng để làm một chủ nhà lịch sự.

Dần dần Jack chuyển cuộc chuyện trò sang những sự kiện xảy ra gần đây hơn. Chuyện cô đã ở cùng với một đội quân đã làm choáng váng anh. Anh phải biết nhiều hơn về việc này.

“Hãy cho tôi biết tại sao cha cô lại lôi cô theo đuôi một đoàn quân như vậy?” Jack cố giữ giọng không để lộ sự tức giận. Thật không hay chút nào để nghĩ xấu cho một người mà anh chưa bao giờ gặp mặt, một người đã chết, nhưng gì thì gì, anh thấy mình cũng không thể tha thứ cho cha của Kate vì hành động đưa một cô gái trẻ ngây thơ ra một nơi kinh khủng như chiến trường, một sinh vật bé nhỏ dửng dưng.

“Theo đuôi?” Kate cười toe toét. “Anh đừng nghĩ tôi trông quá tội nghiệp như thế khi đi ở đằng sau với tất cả đồ đạc linh kính và những bà vợ cần nhân! Chẳng có gì buồn thảm cả, tôi đã rất vui. Jemmy đã tìm được cho tôi một con ngựa nhỏ Tây Ban Nha rất dễ thương và tôi có thể đi đâu mà tôi muốn.”

“Lạy Chúa tôi!” anh lẩm bẩm, thất kinh. Bộ không ai trong gia đình cô nhớ là cô chỉ là một cô bé mới mười tám cần được bảo vệ hay sao vậy?

“Có nó rất tiện lợi, vì tôi có thể tự do cưỡi ngựa đi đây đi đó, mà vẫn có thể để ý tới Papa vì ông ấy có những lúc rất đáng trí khứng khiếp, cũng như tới hành lý của mình đi cùng với Luis, người hầu người Bồ Đào Nha của chúng tôi. Và sau đó, anh cũng biết đấy, tôi luôn cần có mặt khi chúng tôi dừng lại vào ban đêm để chắc chắn mọi thứ đều thoải mái cũng như sẵn sàng một bữa ăn nóng cho họ.”

Cô mỉm cười khi nhấp nháp ly sherry. “Chúng tôi đã rất may mắn – Jemmy là một tay săn bắn có hạng. Thậm chí khi chúng tôi trở lại Bồ Đào Nha sau khi rời khỏi Talavera, thực phẩm rất khan hiếm làm mọi người gần như rơi vào tình trạng chết đói, thì anh ấy đã xoay sở bắt được một con thỏ hay gì đó để cho vào nồi, vào lúc mà tôi nghĩ dạ dày mình sẽ dính vào xương sống mất thôi.” Cô xoa xoa vào bụng nhớ lại. “Jemmy thậm chí còn có thể biến một cuộc rút lui thành một chuyến đi săn.”

Jack cựa ngựa không ngừng trong chiếc ghế của mình, tràn ngập giận dữ, chiến đấu với thôi thúc ôm cô vào vòng tay của mình. Anh cũng đã từng chiến đấu ở Talvera. Anh vẫn còn nhớ rất rõ trận rút lui kinh hoàng đó, người người chết đói vì không đủ thức ăn để cung cấp. Vậy mà cô đã từng ở trong một thời khắc đáng sợ như vậy! Đã bao nhiêu lần cái người bé nhỏ này phải đối mặt với sự chết đói? Anh chưa bao giờ quên vẻ mỏng manh ốm yếu khi ôm cô trong cánh tay mình vào lần đầu tiên anh gặp cô! Anh ước gì mình đã biết cô sớm hơn. Anh sẽ đảm bảo cô không bao giờ ở trong tình trạng nguy hiểm, hoặc bị làm cho sợ hãi, hay đói khát.

Kate đột nhiên đỏ mặt. “Tôi xin lỗi, tôi biết không ra dáng quý phái lắm khi đề cập tới những chuyện như thế này.”

Jack thấy kinh ngạc. Cô có thể bình thản đề cập tới chuyện sống sót qua một trận chiến đáng sợ và một cuộc tháo quân với một đội quân kiệt sức và chết đói, vậy mà cũng có thể đỏ mặt bởi việc đề cập tới một chuyện không “quý phái” như cái dạ dày. Anh nhìn cô trù mến. Cô là độc nhất, Kate bé nhỏ.

“Tôi cũng đã ở Talavera,” anh lặng lẽ nói.

“Vậy thì chắc anh cũng nhớ tới cuộc tháo quân khủng khiếp trở lại Bồ Đào Nha.” Cô gật đầu. “Vậy là đội quân hoàng gia Coldstreams đã ở Busaco? Jemmy đã bị thương ở đó. Đó cũng là nơi anh bị thương ở mặt à?”

“Không.” Anh chạm tay vào cái xương gò má bị tàn phá của mình. “Cái này là món quà lưu niệm ở Badajoz.”

Cả hai người họ đều im lặng, nhớ lại Badajoz. Lò sưởi phát ra tiếng tanh tách khi một mắc cây bị đốt cháy. Một khúc củi rơi xuống và những tia lửa điên cuồng bắn lên ống khói. Trong chiếc ghế bành thoải mái của mình, Martha đang cựa mình, sau đó lại chìm tiếp vào giấc ngủ say. Kate nhìn bà thấy áy náy lương tâm. Bà ấy đã lớn tuổi, bà không nên ngồi ở một cái ghế

không thoải mái như thế vào giờ này, mà nên nằm đắp chăn trên giường mới phải. Nhưng không một lý lẽ nào của Kate có thể thay đổi bà – bà là người bảo vệ của Kate, và danh tiếng của cô sẽ được bảo vệ an toàn bởi người vú già của mình. Mặc dù Martha cũng biết là chẳng có danh tiếng nào để bảo vệ cả.

“Cô có vẻ rất bình tĩnh khi nhắc tới những trải nghiệm đó.” Giọng trầm thấp của Jack kéo Kate ra khỏi những suy nghĩ của mình. “Cô có bao giờ sợ hãi trước một trận chiến không?”

“Chúa tôi, có chứ, hoàn toàn sợ hãi,” cô nói một cách đơn giản. “Trước mỗi trận chiến, tôi là một mớ hỗn độn – không thể ăn, giật mình với mỗi âm thanh...thậm chí còn có một chút cục cằn.”

Tiếng cười lặng lẽ ấm áp của anh bao trùm lấy cô. “Cục cằn ư? Sao giờ tôi không thấy khó tin nữa nhỉ?”

Kate nhăn mũi. “Vâng, sợ hãi biến tôi thành một đứa hay gây gổ. Tôi cũng đã cắn nhằn Ben vì to xác mà chậm chạp!”

Cô dừng lại và nhìn chằm chằm vào ngọn lửa trong một lúc. “Ben là anh lớn nhất. Anh ấy thuộc kiểu người cái gì cũng phải từ từ. Tuy vậy anh ấy lại là người nhanh nhất tới giải quyết cho những việc mà tôi và Jemmy gây ra.”

Cô nói trong một giọng chậm rãi, thô ráp, “ ‘Vội vã đổ mồ hôi làm đầu óc quay cuồng’ (*)” – Ben luôn nói thế với Jemmy và tôi, và Cha sẽ luôn quở trách anh ấy vì đã làm hỏng Shakespeare và nói từ “mồ hôi” trước mặt tôi.” Giọng cô hơi rung một chút

(: một câu trong vở Hamlet của Shakespeare. Trong cảnh 1 của Hamlet, Marcellus hỏi Horacio, đại khái: tại sao phải bắt thợ đầu tắt mặt tối ngày đêm để đóng tàu. Có chuyện gì xảy ra mà phải vật vã đổ mồ hôi, làm việc quần quật ngày và đêm... - ND)*

Jack nhìn cô từ trong bóng tối, đôi mắt anh không đọc được. Một người cha không muốn tai con gái mình phải nghe thấy từ “mồ hôi”, mà lại đưa cô ấy vào những hoàn cảnh mà mồ hôi, máu và nhiều thứ tồi tệ khác bao quanh lấy cô.

“Jemmy cũng từng chế giễu Ben vì sự “bình chân như vại” của anh ấy, nhưng anh ấy là một người em rất tuyệt vời. Họ rất khác nhau – như thủy ngân với đá...Không, tôi nói đá là không chính xác bởi nói thế có nghĩa là nói Ben lạnh lùng mà anh ấy thì không phải thế - anh ấy rất tình cảm.” Đôi mắt cô chớp nhanh và đôi môi run run với cảm xúc.

Jack muốn ôm cô vào vòng tay mình và hôn lên những đau buồn của cô. Khổ thân em, cô bé mồ côi bé nhỏ dũng cảm.

“Ben không bao giờ nhìn thấy Badajoz. Anh ấy đã bị thiệt mạng ở Ciudad Rodrigo...Anh có ở Ciudad Rodrigo không?”

Anh lắc đầu.

Cô tiếp tục, “Tôi vẫn còn nhớ rất rõ cái ngày đầu tiên ấy. Lạnh khủng khiếp, tuyết rơi đặc dày và cứng giòn dưới chân từ sương giá đêm qua. Nhưng buổi sáng thì rất yên bình và hoàn hảo – đơn giản là đẹp, là kiểu ngày mà sau một buổi rong chơi trên yên ngựa, rồi trở về nhà với một bữa điểm tâm nóng sốt...”

“Nhưng sau đó những tiếng súng đại phá tan màn sương buổi sáng, tiếng súng ầm ầm ầm ầm đến nỗi tôi nghĩ chắc mình sẽ vỡ màng nhĩ mất thôi, mặc dù tôi ở cách khá xa họ, anh cũng biết đó. Và tôi lấy giẻ nhét vào tai để chặn tiếng ồn lại...Ben chết vào ngày hôm sau. Tôi nghĩ anh có thể nói anh ấy đã may mắn, vì anh ấy bị trúng một quả đạn trong đền thờ và có lẽ đã không biết gì trước khi anh chết.”

Cô cắn môi. “Có lẽ anh nghĩ tôi lạnh lùng khi nói anh ấy may mắn, nhưng có rất nhiều cách khủng khiếp hơn cho một người để-“

Anh không thể kiềm chế mình hơn nữa. Anh phải chạm vào cô. Anh vớ tay qua bàn và nắm lấy bàn tay nhỏ, lạnh trong bàn tay ấm nóng của mình.

“Anh ấy đã may mắn, Kate. Trong tình hình chiến sự căng thẳng, khốc liệt như thế, thì “ra đi” ngay lập tức là một điều may mắn.” Đôi tay ấm áp của anh bao bọc đôi tay cô.

Họ chìm trong im lặng. Âm thanh duy nhất vang lên là tiếng lắc rắc ở lò sưởi và nhịp thở đều đặn của Martha đang ngủ. Hai ngón cái của anh đang ve vuốt tới lui trên da cô. Nhẹ nhàng, thay lời an ủi.

“Jemmy và cha cô mất như thế nào?”

Cô chớp mắt giấu đi những giọt nước mắt trong một lúc, sau đó nhẹ nhàng nói, “Hai người họ bị phục kích trên đường tới Salamanca. Anh có nhớ quân chúng ta và quân Pháp đã ở gần nhau như thế nào, và cả hai bên đã nã súng vào nhau, sau đó tất cả chìm trong thinh lặng?”

Anh gật đầu. Họ đã ở nhiều nơi cùng nhau nhưng chưa bao giờ gặp nhau.

“Jemmy bị thương ở ngực, và một thời gian ngắn sau đó, Papa cũng đã bị trúng đạn ở bụng. Cả hai vết thương đó đều là những vết chí mạng. Họ đã không thể chịu đựng được những cái xóc nảy của xe bò, vì thế tôi đã tìm thấy một ngôi nhà trong trang trại bị bỏ hoang và đã ở đó với họ cho tới khi họ qua đời.”

Câu nói đơn giản đó che giấu cả một thế giới đau buồn và Jack cảm thấy tim mình nhói lên. “Tôi nghĩ đã đến lúc cô nên đi ngủ.” Anh đứng dậy, đưa tay giúp cô đứng lên, sau đó, một cách vô thức, đã kéo cô vào trong cánh tay anh, ôm chặt cô vào cơ thể to lớn ấm áp của mình.

Đó là một cái ôm ấm áp, bảo vệ, an ủi, cô nép mình vào anh, nghe thấy nhịp đập của tim anh, ước gì khoảnh khắc này kéo dài mãi mãi. Kate không mong đợi sẽ được ôm như thế này lần nữa trong đời mình, và cô ghì chặt anh, tuyệt vọng, say sưa trong sự ấm áp, sức mạnh và sự dịu dàng của anh.

Anh cúi xuống và nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô lên và họ nhìn vào mắt nhau, sau đó môi họ gặp nhau trong một nụ hôn dài, dịu dàng.

Martha khịt khịt mũi trong giấc ngủ và cựa quậy người, tỉnh dậy, và chỉ trong giây lát cả hai người họ đều đứng rời nhau ra, Kate khom người giúp bà vú già của mình đứng lên, Jack dựa người hững hờ vào vách tường, khuôn mặt anh ẩn trong bóng tối.

Không thể nào, Kate tự nói với mình không biết bao nhiêu lần khi cô tách sữa đông trong nhà bếp để làm phô mai. Họ hầu như không nói chuyện với nhau kể từ đêm đó. Sự thật là anh rõ ràng đã cố tránh mặt cô. Kate nhận ra anh đã hối hận về hành động hôn cô một cách bộc phát của mình. Và, mặc dù cô không bao giờ có thể hối tiếc bất cứ gì về điều kỳ diệu đó, nhưng cô biết là mình nên thế.

Vì thế cô quyết định là sẽ quên đi cuộc nói chuyện bên lò sưởi hôm đó, quên đi cái ôm hôn tuyệt vời đã làm cô như trôi trong không khí. Sẽ không phải là điều dễ dàng, nhưng cô sẽ cố gắng, ký ức về nụ hôn của anh cứ quanh quẩn trong đầu cô hàng tá lần một ngày trước khi nó bị trục xuất một cách cương quyết. Thật là mệt mỏi.

“Senorita Kate, thiếu tá Jack bảo anh ấy đã sẵn sàng cho liệu pháp tra tấn của cô rồi. Sáng

nay.” Carlos nhả răng cười. “Anh ấy đã không cố cười ngượng hôm nay, không tự mình làm đau mình nữa.”

Kate sửng sò. Jack đã chịu nghe cô! Anh ấy đã sẵn sàng để tin vào cô. Cô cười toe toét đáp trả lại Carlos, thấy rất vui, sau đó vội vã chuẩn bị mọi thứ trước khi Jack đổi ý.

Cẩn thận cầm nồi dầu thơm nhỏ nóng hổi, cô leo cầu thang và bước từ từ theo Carlos vào phòng ngủ của Jack. Cô thấy mình căng thẳng một cách vô lý. Đừng có vô lý như thế, cô tự bảo mình. Mình đã làm việc này hàng tá lần rồi mà. Không có lý do gì để cư xử như một tiểu thư như thế này, chỉ bởi vì mình ở trong một ngôi nhà ở Anh chứ không phải trong một ngôi nhà ở Bồ Đào Nha hay một túp lều ở Tây Ban Nha.

Đúng rồi, một giọng nói nhỏ âm thầm trả lời cô. Nhưng mà đây là Jack...

Cô đẩy cánh cửa ra. Jack đang nằm trên giường, đang mặc áo ngủ, phần dưới cơ thể anh đang phủ một tấm chăn. Anh nhìn cô, rồi nhìn xuống tấm chăn, nắm chặt nó hơn, trông anh có vẻ u ám.

“Đây là một ý tưởng ngu ngốc. Tôi đổi ý rồi,” anh thông báo. “Để cái thứ đó lại với Carlos. Tôi chắc chúng tôi có thể tự làm được.”

Kate nhận ra anh đang bối rối vì sự hiện diện của cô. Tất cả các căng thẳng của cô biến đi mất và cô cố không cười. “Đừng có ngốc thế. Tôi đã nói với anh rồi mà, không chỉ đơn giản là lấy dầu mà chà xát vào chân. Mà đó là một kỹ thuật đặc biệt phải học mới biết làm.”

Cô thấy sắc thái của anh đã đỡ hơn nên nói nhẹ nhàng. “Anh không cần phải lo lắng vì tôi ở đây. Tôi đã có nhiều thực hành về công việc này rồi. Hãy cứ nghĩ tôi chỉ đơn giản là một người nào đó chăm sóc cho vết thương anh ở Tây Ban Nha.”

Anh khịt mũi. Trí tưởng tượng của anh không thể làm việc đó. Kate là một cô gái mỏng manh, mảnh mai với một làn da trắng mịn và đôi môi hồng mềm mại. Người cuối cùng chạm vào vết thương của anh ở Tây Ban Nha là một người lính to con, hói, sừng rặng, có hình xăm và có một vốn lớn những từ ngữ tục tĩu mà Jack từng gặp phải.

Anh chuẩn bị tinh thần khi cô với tới tấm chăn, và nắm chặt nó hơn.

“Đừng có ngó ngẩn thế,” cô nói một cách cương quyết. “Tôi phải thấy cái chân, nếu muốn tôi xoa dầu đúng chỗ cần xoa.” Cô hơi đỏ mặt và nói thấp giọng hơn, “Tôi cũng đã nói với anh trước đó rồi mà, tôi không xa lạ gì với hình thể nam giới. Sẽ chẳng làm tôi bối rối nếu nhìn thấy chân anh đâu.”

Jack thấy mình không thể bỏ tấm chăn ra. Anh không lo nhiều về sự thẹn thùng của cô, mà là không muốn cô nhìn thấy tình trạng của cái chân anh.

Một cách nhanh chóng cô kéo tấm chăn ra. Jack nghiêng chặt quai hàm, chờ đợi phản ứng ghê tởm của cô. Nhưng cô chỉ cúi xuống trong im lặng. Cái chân trắng với những vết sẹo đỏ, tím dọc ngang khắp chân. Các cơ đã teo tóp lại và hơi xoắn lại ở vài chỗ, như thể không liên kết với các vết sẹo nhăn nhúm.

Cô xem xét nó cẩn thận, không để lộ cảm xúc của mình ra. Anh thật sự đã bị đối xử thô bạo với nó, nhưng ngoài cái vết sẹo đáng sợ đó ra, thì trông nó cũng không quá tệ. Cô chạy bàn tay mình nhẹ nhàng xuống cái chân, cảm thấy các đường cơ bắp. Cô cảm thấy anh dao động dưới cái chạm vào của cô và nhìn nhanh vào anh.

“Có đau không?”

Anh đang nhìn cô, một cái gì đó là lạ trong đôi mắt anh. Cô đã không có dấu hiệu gì cho thấy sự ghê tởm, cũng không tỏ vẻ cảm thông hay thương hại anh.

“Tôi có làm đau anh không, thưa ngài?” cô lặp lại.

“À...tay cô lạnh quá. Tôi không nghĩ là nó thế, chỉ vậy thôi.”

“Vậy à.” Kate tiếp tục kiểm tra cái chân.

“Giờ thì, Carlos này,” cô nói, “Trước tiên tôi sẽ làm việc với mấy bắp cơ này.” Carlos cúi đầu xuống cái chân một cách tò mò. “Hãy xem chúng đã bị kéo căng ra vì có vết sẹo ở đây. Bởi vậy nên mới thấy khó gập chân lại. Giờ thì, cho một ít dầu này vào đây, và sau đó...” Cô thoa nó lên chân và bắt đầu xoa bóp. Jack Carstairs khẽ rên và cựa nguậy.

“Dầu nóng quá à, thưa ngài?”

“Không, không phải...,” anh lẩm bẩm, không nhìn cô.

Kate tiếp tục công việc, nhẹ nhàng giải thích cho Carlos nghe. Những ngón tay nhỏ khỏe mạnh của cô xoa bóp, đấm và đẩy vào các bắp cơ teo tóp. Jack nằm trên giường, đang khoác một mặt nạ của sự kiểm soát. Kate cứ luân phiên các động tác dọc theo chiều dài của chân, lên xuống nhẹ nhàng, kéo và đẩy trong một động tác nhịp nhàng. Trong một động tác của cô, Jack đột nhiên bật lên một tiếng rên bị bóp nghẹt. Đầu Kate ngẩng lên đột ngột. Động tác này rất nhẹ nhàng, không gây đau.

“Tôi làm anh đau à, thưa ngài?”

Jack đỏ mặt. “Không, không phải...Sao cô không để Carlos làm đi?”

“Không, thưa ngài, chưa được. Tôi nghĩ tốt nhất là tôi hướng dẫn anh ấy cho đến khi xong đợt điều trị đầu tiên này đã. Không lâu hơn mười lăm hai mươi phút đâu.”

“Ôi, Chúa ơi!” Jack rên rỉ, và cựa mình bên dưới tấm chăn lần nữa.

“Tôi hẳn đã làm đau anh thì phải,” Kate nói, buồn buồn. “Tôi xin lỗi. Lẽ ra phần điều trị này không làm đau gì hết. Có lẽ tôi đã quên gì đó rồi. Anh có thể cho tôi biết chính xác anh đã đau chỗ nào không?”

Anh trừng mắt nhìn cô trong một lúc, xem xét khuôn mặt cô xem có dấu hiệu nói đùa nào không. Cô nhìn lại, đôi mắt màu xám xanh ngây thơ bắt gặp cái nhìn của anh. Cô thật sự không có ý tưởng gì về cái sự đụng chạm của cô vào anh.

“Chết tiệt! Không!” Jack cau kỉnh gắt gỏng. “Cô không làm đau tôi ở đâu cả. Chỉ cần làm nhanh nhanh lên!” Đôi mắt anh lướt qua cô, nhìn qua vai cô, nơi Carlos đang đứng; Kate cảm thấy ngạc nhiên với cái nhìn ngụ ý mà anh ta nhìn Carlos.

Kate cắn môi. Chắc chắn là cô đã làm đau anh ta, nếu không thì tại sao anh ta lại rên rỉ chứ? Đàn ông đôi lúc thật khó hiểu. Cô không quan tâm chuyện anh ta chửi rửa hay rên rỉ, mà cô thật sự muốn biết liệu phương pháp trị liệu này có làm đau anh ta hay không, nếu có thì ở đâu. Cô tiếp tục trong im lặng. Anh đang càng lúc càng gồng lên dưới đôi tay cô. Thật khó hiểu. Anh ấy lẽ ra phải thấy dễ chịu mới đúng. Cô tăng gấp đôi nỗ lực của mình, chà sát nhịp nhàng theo chiều dài của chân anh với dầu thơm, ấm ấm. Đột nhiên anh ta lại rên rỉ lần nữa rồi đột ngột giật tấm chăn và lật sấp người xuống, làm Kate ngã sòng xoài ra giường.

Kate ngồi dậy, vừa bối rối vừa ngạc nhiên. “Anh nghĩ anh đang làm cái gì vậy?” cô cúi đầu hỏi. “Lật người lại, làm ơn; tôi phải làm cho xong đây.”

“Được rồi, cô xong rồi, tiểu thư Farleigh,” một giọng trả lời kiên quyết vang lên, bị bóp nghẹt bởi cái gối. “Cô làm vậy cũng đủ rồi.”

Kate nhún vai. “Được thôi, vậy tôi nghĩ tôi có thể xoa bóp từ mặt sau của cái chân cũng được.” Cô đưa tay ra và bắt đầu chà xát nó lần nữa.”

“Chết tiệt thôi đi, cái cô này!” Cái gối phát ra tiếng nói. Anh giật chân ra khỏi cô và cố nhét nó vào dưới tấm chăn. “Ra ngoài, cô Farleigh, ra ngoài ngay!”

“Nhưng mà-“ Kate bắt đầu.

“Carlos!”

Kate cảm thấy bàn tay của Carlos trên vai cô. “Xin vui lòng, Senorita Kate,” người đàn ông nói. “Cô đi ra đi.”

“Nhưng tôi phải bày cho anh xong cái đây.”

Carlos nhăn răng cười. “Ôi, senorita, tôi nghĩ cô chỉ tôi đủ nhiều rồi.”

“Carlos!” giọng trầm sâu giận dữ phát ra từ cái gối.

“Ngay đây, thiếu tá Jack!” Carlos vội nói. Đôi mắt anh ta lóe lên một sự thích thú, rồi quay người lại Kate lần nữa. “Có lẽ thiếu tá Jack không thể tiếp tục trị liệu với cô hôm nay rồi. Lúc khác vậy...”

“Carlos!” Không còn nghi ngờ gì với cái giọng đó.

“Si, si, thiếu tá Jack. Nào, senorita, làm ơn.” Anh ta đẩy Kate ra nhanh khỏi căn phòng và đóng cánh cửa lại sau họ.

Kate dừng lại ở đầu cầu thang. “Tôi không hiểu gì hết,” cô nói một cách lo lắng. Chắc tôi đã làm anh ấy đau lắm. Anh ấy không phải loại người phàn nàn nếu chỉ hơi đau một chút. Chân anh ấy hẳn tệ hơn tôi nghĩ.”

Carlos nhăn răng cười với cô một cách tinh quái. “Không phải cái chân làm anh ấy đau, senorita” anh nói một cách hàm ý

“Ý anh là sao?”

Carlos nhún vai. Người Anh thật là hay vờ vịt về những chuyện như thế này. Cô nàng này đã xồng xộc vào phòng ngủ của thiếu tá Jack với cái chân trần của anh ta mà không đỏ mặt nhiều lắm, vì thế cô ta không phải là một cô gái quá ngây thơ.

“Senorita Kate, đã lâu rồi kể từ khi ngài thiếu tá gần gũi với đàn bà, nên khi cô chạm vào anh ấy...” Anh ta nhún vai. “Ừm, dù sao thì anh ấy cũng là một người đàn ông...”

Kate nhìn chăm chăm vào anh ta một lúc, cố tiêu hóa điều anh ta đang nói với cô. Sau đó má cô đỏ rực lên, ngập trong xấu hổ. “Ôi trời,” cô thở hỗn hển và bỏ chạy.

Chương Chín

Có lẽ tối đó Carlos liếc nhìn về phía Kate tới hai mươi lần với những cái nhìn đầy ngụ ý. Con chuột nhỏ này tối nay trông giống con mèo hơn, cứ hết đi vô lại đi ra, rõ ràng là đã bị xáo trộn vì điều gì đó, và từ những cái nhìn mà cô hướng lên trần nhà, thì chắc chắn có liên quan tới thiếu tá Jack.

Tất nhiên là vậy rồi. Carlos thở ra nhẹ nhàng. Nếu cô ta quá nhạy cảm, thì chắc là ông chủ của anh chẳng thể làm gì được nữa. Vì thiếu tá Jack đã liên tục không thể che giấu phản ứng của cơ thể mình với cô ta.

Carlos lắc đầu. Đây là vấn đề đơn giản nhất trên thế giới. Những người Anh này chỉ quan trọng hóa vấn đề. Vậy là Thiếu tá đã bị con chuột nhỏ này hấp dẫn. Sẽ là một vấn đề nếu anh ta không thể, theo suy nghĩ của Carlos, vì cô nàng này sẽ sớm đầy đặn ngay thôi và sẽ rất hấp dẫn. Nhưng thay vào đó Thiếu tá lại cố tránh mặt cô ấy, còn bắt Carlos xoa bóp chân anh với dầu trong bí mật, để đề phòng cô phát hiện ra anh đang tiếp tục điều trị mà không có cô. Thật là ngốc nghếch.

Kate đá một khúc củi vào trong lò sưởi một cách giận dữ, làm bắn ra các tia lửa phóng vào ống khói. Sao anh ta lại bỏ cuộc chỉ sau có một lần chứ? Cô tự hỏi bản thân mình hàng trăm lần. Cô hoàn toàn tin tưởng mát xa sẽ làm chân anh được cải thiện, thậm chí còn có thể cười ngửa trở lại.

Rõ ràng anh ta đã không có niềm tin vào cô. Chỉ thử có một lần rồi bỏ cuộc! Chỉ vì anh ta bị ham muốn chi phối.

Một cảm giác thật khó chịu. Đó phần nào là lỗi của cô – đàn ông không thể kiểm soát bản năng của mình, cô được bảo thế. Họ bị khuấy động bởi phụ nữ, cô đã được bảo thế. Và cô đã cư xử thật thiếu tế nhị.

Hãy trấn an anh ta cô không thấy xấu hổ khi nhìn thấy chân anh ta! Hãy cho anh ta biết cô không còn ngây thơ nữa! Rằng cô đã biết rất rõ cơ thể nam giới! Không ngạc nhiên anh ta sẽ phản ứng thế nào khi nghe nói thế!

Rõ ràng là anh ta đã hình thành thói quen cho mỗi buổi tối ở trong căn phòng tầng trên, và chìm vào men rượu để quên lãng. Anh ta có vẻ như cũng đã bỏ luôn nỗ lực cưỡi ngựa vào mỗi buổi sáng.

Cô sẽ không để chuyện này kéo dài thêm nữa. Cảm giác tội lỗi cũng có hai mặt của nó, cô biết – nó có thể dai dẳng bên trong một người, hoặc có thể bị loại bỏ, bằng cách chuyển nó tới sự tức giận. Và một sự giận dữ cực mạnh, Kate nghĩ, là chính xác cái mà Mr Jack Carstairs sẽ nhận được.

Carlos đưa mắt nhìn cái hình dáng mảnh mai đi tới lui với một sự nghi ngờ. Nếu cô ta có đuôi, chắc cô ta đã đập nó rầm rầm rồi. Người khôn ngoan sẽ ẩn mình chờ bão táp đi qua. Anh len lén đứng lên. Nhưng cử động của anh đã bị Kate phát hiện. Cô dừng lại và quay về phía anh, quyết tâm hiện rõ trong từng inch trên người cô. Tim Carlos chìm xuống. Quá muộn rồi, anh buồn rầu nghĩ.

“Carlos, đi với tôi nếu anh không phiền. Và đem theo một cái xô lớn chỗ rửa chén ấy.” Một cách âu sầu anh làm theo lời cô và đi theo cô ra khỏi phòng. Cô đi lên lầu đến phòng riêng của Jack. Carlos cảm thấy lòng bàn tay mình đang ướt rượt. Cô ta nên biết tốt hơn đừng làm phiền thiếu tá Jack vào lúc này, khi mà anh ta đang trong tâm trạng u ám nhất, cay đắng nhất – khi mà anh ta đã uống xong hai chai, có lẽ thế. Ay de mi! (*) Thật là điên rồ.

(: Chúa tôi! – tiếng Tây Ban Nha – ND)*

Jack đang nằm dài trên ghế trước lò sưởi, một ly brandy cầm hờ hững trong mấy ngón tay dài, mạnh mẽ. Anh nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang nhảy múa, đôi mắt khép hờ. Khỉ thật! Quỷ tha ma bắt cô ta đi! Trước khi cô ta bước vào cuộc sống của anh, mọi thứ đã dễ dàng hơn rất nhiều. Dễ dàng hơn...và cũng xám xịt hơn. Anh lẽ ra nên buộc cô ta đi cùng với bà ngoại anh.

Cô ta sẽ không được ở đây đủ lâu để quấy rầy anh, để kích động anh, để âm thầm...bước vào cuộc đời anh.

Cô ta không có việc gì ở đây, để cọ sần nhà cho anh, nấu ăn cho anh, một mình không có ai để nói chuyện vào các buổi tối trừ một bà lão ngờ nghệch, một tên giữ ngựa đểu giả, hai cô thôn nữ mù chữ và một thằng què bất hạnh. Cô ta nên ở trong một vũ hội, mặc những bộ váy lụa và satin, xoay tròn quanh sàn vũ hội nhẹ như núi bông kế, tỏa sáng duyên dáng với hàng tá đàn ông nuốt từng lời cô.

Sáu tháng! Làm thế nào anh chịu đựng được đây? Đã quá đủ khó khăn để giữ cho tay anh không đụng vào cô. Cô ta không giống các phụ nữ mà anh từng gặp. Cô ta đã phải đau khổ nhiều rồi. Tuy nhiên, nhìn vào cô ta, chỉ thấy một khuôn mặt ngọt ngào, tươi trẻ, không ai có thể tin cô đã trải qua ba năm ở chiến trường, nhìn thấy cái chết, sự hủy diệt, thấy điều tồi tệ nhất của con người, rồi mất luôn cả gia đình mình.

Cha cô thật đáng nguyên rủa! Ông ta nghĩ cái quái quỷ gì mà lại đưa một cô gái trẻ vào cái chốn địa ngục như thế? Rồi lại chết đi để cô không còn ai chăm sóc, không còn ai thân thuộc. Jack đốt một điếu xì gà và ử rữ rít một hơi, nghĩ về những điều bất công mà Mục sư Farleigh đã tạo ra. Bà ngoại anh đã nói cái ông già ngốc nghếch ấy thậm chí còn từ chối cả số tiền hồi môn của ông bà ngoại Kate cho mẹ cô. Vừa ngốc vừa cứng cổ! Kiêu hãnh là một chuyện – nhưng để con gái trong tình cảnh khó khăn như thế lại là một chuyện khác! Cũng may là ông ta đã chết, Jack nghĩ, nếu không có khả năng anh sẽ bóp cổ cái ông già này...

Khỉ thật, bà ngoại anh không việc gì phải để cô ta ở lại đây. Cô ta nên phải ở trong London, tìm cho mình một người chồng giàu có, tìm ai đó có tước vị để nuông chiều cô, bảo vệ cô suốt đời, người nào đó có thể cho cô tất cả những gì cô đã bị từ chối. Bất cứ gã nào có được cô phải nên biết ơn vì điều đó...Miệng anh xoắn lại với cái ý nghĩ khó chịu đó.

Cô ta quá ngây thơ. Cô ta chẳng có ý tưởng gì về việc chạm vào anh khi mát xa cho anh. Cô ta chẳng nhận thức được nhục dục và khuấy động. Có khả năng sẽ yêu ngay một khuôn mặt đẹp trai mà cô nhìn thấy. Gã đó phải là người không được ăn nói bỗ bã. Anh sẽ phải nói chuyện với bà ngoại về điều này. Phải chắc chắn rằng bà không được chọn sai người, phải chắc chắn chọn được người tốt cho Kate bé nhỏ.

Anh uống cạn ly rượu, sau đó rót thêm vào, bắt cần làm đổ tràn ra mặt bàn có lớp xi bóng láng và dính vào khuỷu tay. Làm gì thì làm, anh cũng sẽ phải bắt cô ta ra khỏi nhà anh và đến London sớm, vì có Chúa mới biết anh sẽ tránh xa cô ấy được bao lâu nữa. Và điều đó không được xảy ra. Cô quá tốt để bị xích cuộc đời mình vào một gã què cẩu kính nghèo xơ xác. Rồi phải chà sàn nhà cho gã đó suốt quãng đời còn lại. Anh nghĩ tới đôi tay nhỏ bé chai sần vì làm việc nặng nhọc. Không. Cho dù điều đó có giết chết anh đi nữa, thì anh cũng vẫn sẽ phải bắt cô ấy ra khỏi đây và bước vào một phòng khiêu vũ đẹp để ở London.

Anh nốc cạn ly rượu lần nữa, và càng thấy bức dọc nhiều hơn, nhớ lại những lần anh đã chạm vào cô. Cơ thể anh phản hồi ngay cả khi chỉ là nhớ lại và anh bấu môi cay đắng. Anh phải dừng chuyện này lại, phải để cô ta ra khỏi tâm trí mình và ra khỏi cuộc đời anh. Anh đã chán phụ nữ lắm rồi, chán tất cả phụ nữ - cho dù đó có là phụ nữ lau sàn nhà với đôi mắt dịu dàng, quyến rũ, thoang thoảng hương thơm tươi mát, ngọt ngào. Chúng là một cái bẫy. Suy nghĩ của phụ nữ khác với đàn ông. Họ muốn người đàn ông mà họ có thể có.

Anh nghĩ tới Julia và thấy cơn cay đắng tràn lên trong anh. Liệu Kate có khác biệt? Liệu một cô bé mồ côi, không nhà, không một xu dính túi có muốn anh – một gã què quặt – vừa què vừa xấu xí...? Một gã chỉ có một ngôi nhà? Dù anh có ở trong tình trạng tồi tệ như thế này thì dù sao cũng vẫn còn tốt hơn một cô bé bơ vơ không nơi nương tựa. Và, mặc dù anh nghĩ mình là một kẻ nghèo thật đấy, nhưng mà anh còn có họ hàng, anh sẽ không bao giờ có nguy cơ bị chết đói – còn cô ấy thì đã có kinh nghiệm với việc đó, được vài lần rồi. Phải, anh sẽ không bao giờ bị lâm vào hoàn cảnh không có nơi nào để đi, không ai nương tựa.

Anh có một ngôi nhà, có một gia đình và anh là người thừa kế của bà ngoại. Không cần phải là thiên tài mới thấy anh vẫn còn hơn rất nhiều một cô gái không có gì. Nhưng không thể lấy điều đó làm cái giá cho sự sống cùng với một gã đàn ông bị tàn phế, vì Kate là một cô gái tràn đầy đức hạnh của một người Kitô giáo, một người vị tha, nhân hậu, tốt bụng... Nhưng cũng không khó để thấy được Kate có thể nhìn thấy gì ở anh. Một cô gái có thể chịu đựng vì lợi ích của việc có nhà để ở, sự an toàn và gia đình...

“Senorita,” Carlos rụt rè thì thầm. “Tôi không nghĩ đây là một ý hay.”

Kate liếc nhìn anh ta khinh bỉ. “Đúng, tất nhiên là anh không nghĩ thế rồi,” cô đáp nhanh. “Anh chính là người đã mua những chai thuốc độc đó đổ xuống cổ họng anh ta mỗi đêm.”

Carlos nhún vai. “Dù sao thì anh ấy cũng là ông chủ của tôi mà.”

“Được, nếu anh còn quan tâm tới ông chủ của anh, thì anh phải từ chối mệnh lệnh của anh ta. Anh không thấy là anh ta đang tự hủy hoại mình hay sao?” Cô giậm chân. “Không được, tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra! Tôi được bà ngoại anh ta thuê để chăm sóc sức khỏe cho anh ta và tôi sẽ phải chấm dứt chuyện này ngay lập tức.” Cô bước về phía cánh cửa.

“Senorita, tôi xin cô, giờ không phải là lúc đâu.” Carlos nắm lấy tay áo của cô trong tuyệt vọng. “Làm ơn, xin hãy chờ tới sáng mai.”

“Chờ tới sáng thì anh ấy đã uống rất nhiều cái thứ bẩn thỉu đó rồi,” cô đáp nhanh. “Giờ thì, thả tôi ra, Carlos.” Cô mở tung cánh cửa ra.

“Senorita, quá nguy hiểm để làm bực mình anh ta vào lúc này,” Carlos rút lên nài nỉ.

“Đồ nhát gan!” Kate vung tay anh ta ra và mạnh dạn sải bước vào phòng. Cô thắp sáng một đôi nến từ lò sưởi đang bập bùng, và đặt chúng trên bệ lò sưởi bằng gỗ chạm khắc, rồi quay sang nhìn Jack. Anh ta vẫn đang im lặng và bất động, đôi mắt lấp lánh nhìn cô vẻ ủ ê dưới đôi lông mày đen dày. Cô thấy cái ly đang được cầm hờ hững giữa những ngón tay dài, thanh lịch, một cái bình thon cổ còn một nửa nằm trên bàn gỗ gụ thấp bên cạnh cái ghế của anh, chỗ rượu chảy tràn trong khi rút với đôi tay rung đang nhỏ giọt chảy xuống, bê bết với mấy điếu xì gà hút dở bị dập tắt bỏ trong một cái bát Trung Quốc rất đẹp.

“Carlos,” cô nói. “Đem cái xô lại đây ngay nếu anh không phiền.”

Miễn cưỡng, Carlos lê chân lại, làm Kate phát cáu, rồi ném một cái nhìn bên lên thay lời xin lỗi về phía Jack.

“Đưa nó lên,” cô ra lệnh, và trước khi Carlos hay Jack có bất kỳ ý tưởng về những gì cô tính làm thì cô đã ném mạnh cái bình rượu và các chai lọ vào cái xô. Âm thanh của miếng chai bị vỡ dội lại dữ dội trong không gian tĩnh lặng. Với một sự càn quét cô ném mấy điếu xì gà hút dở cùng với tro và cái ly Jack đang cầm vào cái đồng hồ độn trong xô.

“Đó, thế có tốt hơn không,” cô nói, phủi phủi hai tay với nhau. “Vây là xong, Carlos.”

“Madre de Dios! (*) Đúng là xong,” anh ta lồm bồm và biến ra khỏi chiến trường.

(: Đức Maria, tiếng Tây Ban Nha – ND)*

Kate lùi lại hai bước. Jack đã bắt đầu lấy lại ý thức, đang trưng bày tất cả những dấu hiệu của một người đàn ông trong cơn thịnh nộ. Kate giấu đi vẻ hài lòng của mình.

“Cô nghĩ cô đang làm cái quái quỷ gì vậy hả, cô kia?” anh ta gầm lên, nhóm dậy khỏi ghế và bước về phía cô.

“Làm cái mà tôi lẽ ra đã làm từ lâu rồi,” cô bình tĩnh trả lời, và lùi ra sau một cái ghế dài. Tim cô đang đập nhanh, nhưng dù cô có sợ điều anh ta có thể làm với cô trong lúc say rượu, cô không nghĩ anh ta có thể sẽ giết cô, bất chấp sự giận dữ trong đôi mắt anh. Và bên cạnh đó, có cái gì đó rất phấn khích khi đối mặt với anh ta như thế này, chỉ hai người họ trong căn phòng tối.

“Anh phải biết như thế này là không tốt cho anh chút nào, đêm nào cũng như đêm nào, đều ủ ê khổ sở và uống say túy lúy.” Cô rời khỏi cái ghế dài để đến một cái bàn ăn nhỏ. “Vì vậy tôi quyết định đã đến lúc anh không được uống rượu nữa.”

“Cô á, cô dám?” anh gầm gừ, và nhào tới chụp lấy cô. Cô lao ra khỏi cái bàn ăn để đến một cái ghế bành. “Tôi làm gì thì có liên quan quái gì tới cô chứ, thưa tiểu thư?”

Cô nhìn anh thận trọng. “Bà anh đã thuê tôi chăm sóc cho anh-“

“Bà già thích xen vào chuyện của người khác ấy đã lợi dụng cô để làm tôi tức điên lên!” anh gầm lên, và làm một cái vồ khác vào cô. Cô né được đúng lúc. “Và, Chúa tôi, bà ấy đã thành công ngoài mong đợi!”

“Vô lý!” Kate lý sự. “Nếu anh chỉ chán đời một chút, tôi còn có thể hiểu, nhưng anh rõ ràng là đang càng ngày càng tồi tệ hơn bởi vì tất cả những thứ như rượu brandy hay poóctô hay những thứ kinh khủng khác anh đang uống!”

Anh dừng lại và nhìn chăm chăm vào cô trong một cơn giận dữ. “Chán đời? Chán đời? Tôi sẽ chỉ cho cô thấy một chút đây! Tôi sẽ dạy cho cô một bài học, cô kia, một bài học mà lẽ ra ông cha của cô đã phải dạy cô từ lâu, lâu lắm rồi mới phải, về việc không được can thiệp vào những thú vui của một quý ông!” Anh bất thành linh lao về phía trước một lần nữa.

“Không được vô lễ với cha tôi,” Kate cau kỉnh.

“Trong nhà tôi thì tôi thích làm gì thì làm, cô kia, bao gồm luôn cả việc đập cho cô một trận, mà lẽ ra cha cô đã phải làm thế cho lần đầu tiên cô đã có hành động láo xược chết tiệt như thế này!”

“Tôi chưa bao giờ làm gì láo xược với cha tôi hết!” Kate phẫn nộ nói dối, cương quyết bỏ qua hàng tá lần bị quất bằng roi do có những cử chỉ bất nhã hoặc tồi tệ hơn. “Mà sao anh dám đe dọa tôi chứ, cái đồ ỉ to xác đi bắt nạt kẻ khác kia? Nếu anh dám động một ngón tay vào tôi, tôi sẽ...tôi sẽ hét lên cho xem.”

“Để xem ai sẽ tới cứu cô?” Anh nhăn nhăn cười gian manh. “Theo chỗ tôi hiểu Carlos, thì anh ta đã cao chạy xa bay tới cái nhà ẩm ỉ bé xiu của Millie và Florence rồi, còn Martha hả-” anh nhăn nhở cười “-chắc cô cũng biết rõ như tôi là tôi chẳng làm gì sai cả trong mắt bà Martha. Bà ấy có khả năng còn bênh vực tôi cũng nên.”

Kate nghiêng rằng. Chỉ trong vòng vài phút sau khi bước qua ngưỡng cửa nhà của Jack Carstairs, Martha đã nhất nhất nghe lời anh ta. Vậy mà anh ta còn dám đề cập đến điều đó nữa chứ! Thậm chí còn khoe khoang! Kate trừng mắt nhìn anh ta qua một bát cỏ mà cô đã đặt ở đó sáng nay.

“Tôi không cần phải hét lên,” cô thở hỗn hển, “Tôi có thể tự bảo vệ mình.” Cô cầm cái bát lên và ném nó. Nó trượt qua anh ta, va vào bức tường phía sau, nhưng lá và nước đã trúng mục tiêu một cách hài lòng nhất. Kate cười toe toét đắc thắng.

Jack giật lá từ tóc ra và vuốt nước trên mặt. “Ha! Trật rồi, cô nàng láu lỉnh! Crickê giỏi quá ha!”

“Cố tình làm vậy thôi,” cô nói mát mẻ, “nhưng tôi hứa với anh, tôi sẽ không bị hụt lần sau đâu.”

Anh cúi xuống bàn. “Cô chắc thích ném mọi thứ lắm phải không? Tôi cho là mình phải biết ơn vì đã không có cái nồi dầu nóng nào ở đây, nếu không chắc cô sẽ ném nó vào tôi rồi, đúng chứ?”

“Cũng có thể.”

“Chỉ điều đó thôi cũng đủ để tôi đập cho cô một trận xứng đáng.”

Có gì đó thích thú trong mắt anh ta, bất chấp vẻ tức giận của mình. Kate quyết định sẽ loại bỏ nó – cô chắc chắn sẽ không để chuyện này biến thành một trò vui.

“Chà, ít ra thì bây giờ anh cũng đã có việc làm rồi! Và điều này lẽ ra đã phải xảy ra từ lâu rồi mới phải.”

Jack khựng lại. “Cô mới vừa nói gì vậy?”

Cầm Kate hất lên bướng bỉnh. Cô không tính nói toạc ra như thế - mà nó chỉ bật ra – nhưng cô không thể thoái lui và phá hủy những thành quả mà cô đã phải rất khó khăn để đạt được.

“Tôi nói, ít nhất thì anh cũng đã có việc để làm rồi,” cô nói, hơi sợ khi nói thế. “Ý tôi là, tất nhiên, ngoài việc uống cho đến chết của anh! Không phải đe dọa đánh một phụ nữ chính xác là một tham vọng có thể tự hào sao...”

Mặt Jack trắng bệch với giận dữ vì sốc. “Sao cô dám nói thế hả? Tôi chưa bao giờ đánh một phụ nữ trong đời mình!” anh nghiêng rằng. “Giờ thì, đi ra khỏi nhà tôi ngay – trước khi tôi bẻ cổ cô và ném cô xuống cầu thang,” anh thêm vào, không nhận ra là mình đang bắt nhất. Những ngón tay dài của anh bấu vào phía sau chiếc ghế Queen Anne nằm giữa họ. Kate có thể nghe tiếng vải thêu cũ sột soạt dưới áp lực đó.

Kate thấy run, tim cô đang đập điên cuồng, không chắc liệu cô đang vui hay sợ hãi nữa. Trông như thể anh thật sự muốn giết cô bây giờ vậy. Nhưng sâu thẳm bên trong cô nói với cô rằng, không quan trọng anh cư xử với cô như thế nào, đe dọa cô như thế nào, nhưng anh sẽ không làm hại cô. Không bao giờ.

“Ồ, đúng rồi đó, vậy là sẽ rất tốt cho anh, đúng không?” cô chế giễu, rồi nhảy từ chỗ núp này sang chỗ núp khác. “Đuổi tôi đi rồi thì anh sẽ chẳng còn ai để thúc đẩy anh ra khỏi vỏ ốc của anh nữa chứ gì. Vậy thì, nếu anh muốn tôi ra khỏi đây thì anh sẽ phải ném tôi thôi, Mr Carstairs, vì tôi chưa muốn rời khỏi đây một cách tự nguyện đâu.”

Anh nhào tới cô và khi Kate né người thì trượt chân lên tấm thảm. Không một chút do dự cánh tay anh với ra, ngăn cô khỏi té.

“Giờ thì tôi bắt được cô rồi nhé, con bé xấu tính,” anh gầm gừ, kéo cô lại gần. Kate vùng vẫy chống lại cái gọng kìm như thép đó, còn anh thì nhìn chăm chăm xuống cô, đôi mắt sáng rực. Một cách dễ dàng anh ép cô dựa vào cái bàn gần đó, cầm tù đôi chân cô với một bắp đùi đầy cơ bắp và kẹp chặt cổ tay nhỏ xíu của cô trong một bàn tay lớn. Lờ đi sự vùng vẫy của cô, anh kéo cô sát vào anh, ngực đối ngực, hơi thở nặng nề, gây ra một sự va chạm đầy ma sát, trên người. Một sự im lặng đột ngột, ngoại trừ âm thanh của hơi thở họ và tiếng lắc rắc của lò sưởi.

“Tôi thật sự rất muốn đánh cô đấy,” cuối cùng anh cũng thì thầm, đôi mắt tối lại.

Kate biết cô không bị nguy hiểm. Tuy bị kìm chặt, nhưng cũng khá nhẹ nhàng. Đó hầu như là một sự chiếm hữu. Một loại nguy hiểm khác. Cô nhìn anh một lúc lâu, đôi mắt cô như bám dính vào mắt anh, sau đó rơi xuống miệng. Cô không nên cố động chuyện này, không nên cho phép nó. Cô có thể rất muốn nó, nhưng không được phép để muốn nó. “Làm ơn...” cô thở hổn hển và luồn lách, ý muốn anh thả cô ra.

Anh nhìn xuống cô một cách khó hiểu và rên rỉ. “Nếu em cứ nhìn tôi bằng đôi mắt như thế...” anh lẩm bẩm, và thấp miệng mình xuống miệng cô.

Đó không phải là một cái ôm hôn nhẹ nhàng mà Kate từng trải qua giống vậy. Cô không nhiệt tình chống lại nó, nhưng đôi môi anh, ban đầu thì đòi hỏi gắt gao, nhưng sau đó thì mềm mại, dịu dàng trêu chọc, dỗ dành đôi môi cô cho đến khi, không một chút ý thức, cô đáp ứng đòi hỏi đó và môi cô mở ra.

Lửa bùng cháy trong cô làm bật ra tiếng rên nhỏ. Sự kìm kẹp của anh lập tức nói nhẹ đi và anh ngẩng mặt lên, nhìn cô. Kate bủn rủn người – đôi tay rắn chắc của anh đã giữ cô khỏi trượt xuống sàn, đầu cô vẫn ngửa ra sau và đôi môi ẩm ướt vẫn hé mở.

“Anh có ý gì khi nói về đôi mắt tôi vậy?” cuối cùng cô nói.

“Chỉ là mỗi lần tôi nhìn vào chúng là tôi lại muốn làm chuyện này-“

Anh hạ thấp môi mình xuống miệng cô lần nữa trong một cái hôn dài, đam mê.

Các giác quan của Kate đang bị tê liệt, nhưng cô thấy khó tin điều anh nói – đôi mắt cô làm anh muốn hôn cô ư? Đôi mắt cô á?

Anh ngẩng đầu lên và mỉm cười vào vẻ mặt bàng hoàng của cô. Cô biết cô nên làm gì đó, nói gì đó, nhưng cô không thể. Đôi mắt cô bám riết vào anh và anh có vẻ như đã nhận thấy thông điệp im lặng đó nên đã thì thầm, “Đó – em lại làm thế lần nữa,” và lại áp miệng vào cô một cách khổ sở dịu dàng.

Không một sự báo trước, anh quét các ngón tay mình qua ngực cô. Kate thở hổn hển và cong lưng lại trong phản ứng. Nhũ hoa của cô không thể chịu đựng được sự cọ xát dịu dàng của tay anh qua lớp vải áo ngoài và áo lót. Cơ thể cô đang nhức nhối với những cơn rùng mình phấn khích, và cô không thể làm gì ngoài việc ép mình vào anh. Cùng lúc đó, miệng anh, môi anh, lưỡi anh cũng đang tạo ra những cảm giác tuyệt vời nhất, làm cô muốn gần anh hơn, để cảm nhận anh đang ép vào cô, xung quanh cô, bên trong cô.

Cô có thể thấy hương vị của rượu brandy mà anh đã uống, của thuốc lá mà anh đã hút, ngoài ra còn có thứ gì đó không xác định được, một hương vị nam tính chỉ có Jack có. Cô muốn chạm vào anh, nếm anh, cảm nhận anh. Một bàn tay của cô chọc vào trong mái tóc dày, đen của anh, trong khi tay kia khum quai hàm anh, cọ nhẹ nhàng tới lui, say sưa với cái khung cằm chưa cạo râu của anh. Miệng anh rời khỏi miệng cô trong một lúc và cô rên rỉ nhẹ nhàng để phản đối sự thiếu thiếu đó.

Cơ thể anh đang ép vào cô, cử động trong một nhịp điệu chậm chạp giữa nam và nữ, ôm ấp, khơi gợi, đòi hỏi. Cánh tay anh bao bọc quanh cô, còn Kate tựa mình vào trong vòng tròn của cơ thể anh, cọ ngực mình vào khung ngực rắn chắc của anh. Cô cảm thấy anh kéo cái gì đó từ cô, sau đó dần dần ý thức được một sự trống trải ở sau lưng cô.

Đột nhiên cô nhận ra Jack đang cởi áo cô, đang cố để tuột nó ra khỏi vai cô. Cô lùi lại, thốt ra một âm thanh ngạc nhiên, và nhận thấy mình đang ôm chặt lấy cái áo và nhìn chăm chăm vào anh không nói lời nào.

“Jack...” cô thì thầm, một câu hỏi không thể trả lời trong đôi mắt cô.

Anh chăm chăm nhìn vào cô trong một lúc. Thốt ra câu nguyên rửa rồi đẩy cô ra. Cào một bàn tay qua mái tóc, anh quay người và hướng về phía cái bàn nơi anh hay để mấy chai brandy. Anh dừng lại và chửi thề lần nữa, nhớ lại số phận gần đây của nó. Anh đút hai tay vào túi và nhìn chăm chăm vào lò sưởi. Anh đá vào nó với cái chân đau của mình và những tia lửa bắn ra, nhảy múa rồi xoay tít lên ống khói, trong khi cơn đau đã làm anh lấy lại các giác quan của mình.

Kate vội vàng cài lại áo nhanh nhất có thể, sau đó chờ Jack quay lại. Họ đứng đó im lặng trong một lúc lâu, Jack đang nhìn đăm đăm vào ngọn lửa, ngực nhấp nhô, một cái nhìn khó đoán trên mặt anh, còn Kate thì đang đỏ mặt trong ánh nến, mắt mở to và căng thẳng.

Jack nghiêng chặt quai hàm. Nếu anh nói một lời dịu dàng bây giờ, cô ấy sẽ ở trong vòng tay anh lần nữa. Và lần này thì sẽ không thể dừng lại được. Anh chắc chắn như thế. Anh chưa bao giờ muốn một phụ nữ nào trong đời nhiều như anh muốn cô bây giờ.

Nhưng Kate là một cô gái đáng hoàng, nếu anh chạm vào cô bây giờ, họ sẽ được nghe đọc lời rao vào chủ nhật tới ở nhà thờ (*), mà anh thì không thể làm vậy với cô: trói buộc cuộc sống của cô vào một kẻ tàn phế khốn khổ, khi mà bà anh có thể giúp cô, cô có thể gặp được bất kỳ ai cô muốn và có một cuộc sống dễ chịu, nhàn nhã. Không, anh không phải là một người cao thượng gì, nhưng anh có đủ kiêu hãnh để không nói lời ngon ngọt đó và bày cô với lòng tốt của mình.

(: theo luật của người Công giáo, trước khi cưới cặp đôi sẽ được đọc tên thông báo trong nhà thờ - ND)*

“Ra khỏi đây trước khi tôi thật sự trừng phạt em,” anh gầm gừ. “Chúa tôi, bộ cha em không dạy em không được ném mình vào một người đàn ông như vậy sao? Nếu tôi không biết em là một cô gái còn trong trắng...” Anh cào tay vào tóc. “Đó là một kiểu kích động đấy. Có hiểu không hả? Chỉ có loại phụ nữ rẻ tiền mới làm thế!”

Màu đỏ từ từ hiện ra trên mặt Kate. Cô mở miệng ra, nhưng từ ngữ không thoát ra được.

...chỉ có phụ nữ rẻ tiền mới làm thế! Anh buộc tội cô cố tình làm thế, cô thất vọng nghĩ. Đáng đời cô, anh cũng như những người khác...*Ném mình vào một người đàn ông...Nếu tôi không biết em là một cô gái còn trong trắng...*Nhưng anh không biết cô không như anh nghĩ. Và anh sẽ nghĩ gì một khi biết cô rõ hơn? Nghĩ rằng cô cũng đã khiêu khích Henri? Rằng cô đã yêu cầu được là con điểm của người Pháp?

Cô sẽ chết mất nếu Jack có lúc nào đó nhìn cô theo cách những người đàn ông ở Lisbon đã nhìn.

Cô lạng người nhìn anh. Đó là sự thật. Cô đã kích động anh.

Nhưng sự kích động này....còn phải tranh luận lại. Nếu kích động cơn giận dữ của anh, thì đúng vậy. Nhưng rồi Jack đã tóm lấy cô trước. Và anh đã hôn cô khi cô không nghĩ gì về nó - ừm, không nghĩ nhiều về điều đó. Và, phải, cô đã hôn anh trả lại, nhưng anh đã bắt đầu nó mà, hôn cô một cách ngẫu nhiên...Và anh mới là người bắt đầu cởi áo cô! Nhưng, cũng như những người ở Lisbon, anh đã bắt cô chịu trách nhiệm...

Phải, nếu cô là người đã cố tình làm thế, thì anh ta cũng đã như vậy!

Đột nhiên cơn giận dữ bùng lên trong cô, không chỉ giận dữ với những điều Jack nói, mà với cả những điều mà những người đàn ông đã nói về cô ở Bồ Đào Nha và Tây Ban Nha. Đáng đời cô!

Đồ đều giả!

Lần này cô sẽ không dễ dàng chấp nhận bị xỉ vả vì cái điều mà đàn ông đã làm với cô. Cô sẽ lấy lại vị trí của mình. Và cho anh ta cái xứng đáng được nhận!

Cô nhìn chăm chăm lên anh, gương mặt cô là một cái mặt nạ màu trắng. Một cách vô thức tay anh đưa về phía cô và nhanh như cắt cô tát vào mặt anh. Anh đứng đó ngẩn người ra, không nhúc nhích và hoàn toàn im lặng, cô quay lưng và bước ra, lặng lẽ đóng lại cánh cửa sau lưng.

Jack đứng nhìn đăm đăm vào cánh cửa đó một lúc lâu. Sau một lúc, bàn tay anh đưa lên cọ vào má đau rát. Đó không phải là một cái tát nhẹ. Kate bé nhỏ của anh đã có một cú đánh ra trò. Anh ngồi xuống và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, bàn tay vẫn đang chạm vào chỗ cô đã tát anh, mặc dù đã không còn rất nữa.

Sao sự việc lại vượt tầm kiểm soát quá xa thế này?

Khỉ thật, trong vòng một phút cô đã làm anh phát điên, chộc tức anh –giật mấy chai rượu ra khỏi tay anh như một thiên thần nhỏ báo thù. Anh có lý do chính đáng để tức giận khi cô nhảy từ ghế này qua ghế kia, bóp chát chế nhạo anh, rồi còn ném bát cây xanh vào anh – một tiểu yêu hỗn xược. Vậy mà sau đó cơn tức giận của anh lại thay đổi. Nó trở thành một cuộc đi *săn*. Khi anh tóm được cô, cảm nhận cơ thể bé nhỏ ấy thở hổn hển áp vào người anh, tất cả cơn tức giận đều tiêu tan...

Chết tiệt, cô cần nhận một bài học, nhưng anh không bao giờ có ý định làm tổn thương cô như thế. Anh không thôi bị đôi mắt đó ám ảnh. Ngay trước khi cô nhận được những gì anh đã nói thì anh thoáng thấy đôi mắt đó rục lên vẻ dịu dàng, ngọt ngào khi cô ngược lên nhìn anh, cô cũng bị tác động bởi cái ôm ghì của anh. Jack cũng sẽ không bao giờ quên cái ánh sáng dịu dàng ấy biến mất, thay thế vào đó là sự đau đớn vì bị tổn thương sâu sắc...

Cô không đáng bị như thế. Anh siết chặt nắm tay và dấm mạnh xuống thành ghế. Chết tiệt, cô lẽ ra phải biết là đừng nên đến gần anh khi anh đang say rượu chứ. Nhưng cô đã rất dịu dàng trong vòng tay anh, rất dịu dàng, ấm áp và tin cậy. Và anh đã không thể chịu đựng được, dù biết rằng điều đó là không thể. Vì vậy anh đã phải biến thành thằng điên để xua đuổi cô trước khi

quá muộn. Anh lại rên rỉ.

Anh dấm tay vào cái ghế một lần nữa, sau đó dấm vào cái chân, hài lòng một cách cay đắng trong cơn đau nhói.

Trên giường ngủ trong phòng riêng của mình, Kate nằm vắt ngang tấm trải giường, cái khăn tay ướt sũng và nhàu nát, chứng tích của những giọt nước mắt cay đắng. Cô nằm đó, mắt mờ lệ nhìn vào bức tường, hơi thở bị ngắt quãng bởi những cơn nấc – tàn tích của cơn mưa nước mắt. Tự dưng cô cảm thấy nhẹ lòng, bình tĩnh đến kỳ lạ.

Trong phần lớn thời gian của năm nay cô đã sống khá tách biệt với những người khác, hết ngày này sang ngày khác che giấu mọi cảm xúc. Sở dĩ như thế vì cô sợ, sợ bị tổn thương một lần nữa, sợ bị từ chối.

Và cô có lý do để có nỗi sợ như thế.

Anh có ý gì khi nhận xét về mắt tôi như thế?

Đó là vì mỗi khi tôi nhìn vào nó là tôi lại muốn làm điều này-

Những nụ hôn của anh là tất cả những gì cô từng mơ ước – còn hơn cả mơ ước. Cho dù là có tốt hơn lên hay tồi tệ đi thì tình yêu của cô với Jack Carstairs vẫn thế.

Dù có quyết tâm hay không, có lấy Kinh thánh để tìm quên hay không, dù có kế hoạch thế nào đi nữa thì những nỗ lực tuyệt vọng đó đều không che giấu được sự thật. Giờ thì cô đã nhận

ra điều đó. Mọi sự đã an bài trước khi cô thực sự nhận thức ra.

Trước hết, cô đã không nhận ra anh ta nguy hại thế nào, mặc cho vẻ hấp dẫn của mình. Cô chỉ cảm thấy vui vì các kỹ năng của mình hữu dụng ở Sevenoakes. Nhưng cái cách gây phiền phức của anh làm xáo trộn cô – những trận cãi vã của họ lại vừa làm cô tức điên, vừa thấy vui vẻ, và thú vị. Nó còn hơn cả sự hấp dẫn về mặt thể xác, cô thấy vậy. Cãi vã xảy ra chủ yếu là bởi anh lo cho cô. Cô đã cố phủ nhận điều đó, nhưng với một cô gái hiếm khi nhận được sự quan tâm như vậy, thì sự bảo vệ đó là một phẩm chất rất đáng yêu của một người đàn ông. Và khi cô hiểu ra nỗi đau đớn của anh thì cô không thể giúp gì ngoài đứng từ xa nhìn vào. Và cũng cùng lúc ấy cô nhận ra cảm xúc của cô với anh đã sâu nặng thế nào thì nó đã đi quá xa, đã quá muộn.

Cô đã cố... nhưng sau đó anh đã hôn cô. Và với sự tất yếu của một đóa hoa cần đến sự ấm áp của mặt trời đã làm cô mở lòng mình ra, và cho phép mình cảm nhận anh điều mà cô chưa bao giờ cảm thấy ở người khác.

Cô đã yêu anh.

...mỗi khi tôi nhìn vào chúng tôi lại muốn làm điều này – Jack đã không biết những lời đó có ý nghĩa nhiều thế nào với cô. Người khác nhìn vào mắt cô thì thấy cái chết của mẹ cô - như cha cô, các anh cô, như Martha. Thậm chí Lady Cahill nhìn Kate cũng thấy mẹ cô.

Còn Jack thì chỉ thấy cô, thấy một Kate đang sống, đang thở. Và với Jack, chỉ với Jack, đôi mắt cô mới mang lại những nụ hôn cho cô. Trong vòng tay của anh, được anh hôn, cô đã cho đi tất cả những gì cô có và tất cả những gì mà cô có thể có...

Nhưng anh đã ném nó trở lại mặt cô.

Thật đau đớn làm sao. Cô cảm thấy mình hoàn toàn bị vỡ vụn.

Chương Mười

Sáng hôm sau, Kate thức dậy sớm và đi xuống nhà bếp chuẩn bị bữa điểm tâm như thường lệ. Tối qua cô đã đi đến một số quyết định. Cô đã cho phép bản thân quá dễ dãi với Jack – cô chỉ là quản gia của anh. Cô không nên cố can thiệp vào cuộc sống của anh, cho dù đó là ý tốt của cô đi nữa. Cô lẽ ra cũng không nên cho phép mình cảm thấy bất kỳ cảm xúc nào với anh – điều đó chắc chắn chỉ làm cô bị tổn thương. Cô đang sống trong mơ và việc này phải dừng lại.

Cô sẽ không bao giờ để cho bất kỳ ai – không với cả Jack Carstairs, không ai cả - ảnh hưởng đến cảm xúc của cô như thế này một lần nữa. Cô sẽ kiểm soát nó nhiều hơn trong tương lai, sẽ xây dựng bức tường băng giá mà cô đã làm thế để bao bọc trái tim mình ở Lisbon. Cô đã cho phép Jack Carstairs làm tan chảy nó. Cô đã thông suốt chuyện này trong cả đêm dài không ngủ. Cô có thể cảm thấy cái lạnh của nó đang bao quanh cô. Một bức tường rất dày. Có thể sẽ cồng lên vì nó, nhưng sẽ không có nỗi đau nào nữa.

Kate đặt nồi cà phê lên, sau đó cứng người lại khi nghe tiếng bước chân không đều không lẫn vào đâu được đang hướng về phía cửa nhà bếp. Cánh cửa mở ra. Một sự im lặng kéo dài. Cô có thể cảm thấy đôi mắt nhật nhèo của anh nhìn vào cô. Hít một hơi thở sâu, cô quay người đối mặt với anh.

“Tôi nợ cô một lời xin lỗi, tiểu thư Farleigh,” Jack nói. “Tôi không có ý nói những điều như vậy với cô. Tôi đã không có ý định nói như vậy và tôi rất xin lỗi vì điều đó. Tôi đã đặt cô vào tình thế thật đáng hổ thẹn. Tôi biết mình không thể được tha thứ.” Kate chớp mắt. Quý tha ma bắt anh đi! Anh nói rất chân thành. Cô cảm giác tảng băng bao bọc quanh mình đang tan thành nước. Ôi, chết tiệt!

Anh tiếp tục, “Tôi không yêu cầu cô tha thứ cho tôi, nhưng tôi hy vọng cô sẽ chấp nhận lời xin lỗi này của tôi. Tôi đảm bảo với cô, sẽ không có chuyện như thế xảy ra lần nữa.”

Một cục nghẹn trong cổ họng Kate. “Mr. Carstairs, đó không hoàn toàn là lỗi của anh.

Không...không phải chuyện của tôi nếu anh có say xỉn hay không.” Giọng cô khàn hơn bao giờ hết. “Sự can thiệp của tôi là không được phép, vì vậy anh nói gì hay làm gì thì cũng chỉ làm tôi thấy thêm xấu hổ mà thôi.”

Chúa tôi, cô nghĩ, tại sao tôi phải làm vậy chứ? Cô không có ý định xin lỗi. Anh nghĩ gì, nói gì hay làm gì thì có gì quan trọng với cô nữa đâu chứ. Vậy cô đang làm gì thế này? Rõ ràng là cảm giác có lỗi. “Tôi cũng đã làm những chuyện kinh khủng với anh và tôi cũng không có ý định làm thế..., hay nói đúng hơn là tôi không nên làm thế...”

Cô lúng túng dừng lại. Cô có thể cảm thấy cái nhìn ấm áp của anh. Một khoảng lặng căng thẳng, sau đó thì thấy cái nồi cà phê đang sôi tràn ra ngoài.

“Cà phê! Ôi, trời ơi!” Kate kêu lên, vội vã cứu nó. “Ui!” Cô thở hỗn hển và rút tay lại vì đã vô ý nắm vào vành gang của nồi và bị phỏng. Cô lùi lại, mút vào tay.

“Đưa tôi xem nào.”

“Không có gì,” cô nói cộc lốc, giữ ngón tay một cách bảo vệ.

“Đưa đây,” anh nói về ông chủ. “Đưa tôi xem nào.” Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô trong tay anh và cúi xuống cẩn thận kiểm tra vết bỏng. Kate nhìn mái đầu đen đó cúi xuống bàn tay cô và cảm thấy một sự rung động. Cô rất muốn đặt tay mình lên đó và luồn các ngón tay mình qua mái tóc rối, dày đó. Lạnh lùng vào, cô nghĩ. Không được nghĩ ngợi gì hết!

“Không có gì nghiêm trọng đâu,” cô lặng lẽ nói. “Tôi đã từng bị phỏng còn tệ hơn nhiều.”

“Cô lẽ ra không nên làm việc này.”

Kate ngạc nhiên trước sự giận dữ trong giọng nói của anh. “Cô lẽ ra không nên ở chỗ có thể làm mình bị phỏng như thế này.”

Lại là cái kiểu đầy bảo vệ đó. Cô cố giật tay ra. Anh ngẩng lên và nhìn vào mắt cô.

“Chết tiệt!” anh lẩm bẩm, và kéo cô vào vòng tay mình. Miệng anh áp vào miệng cô, khô khốc, và Kate có thể cảm thấy sự đam mê đổ tràn ra từ anh. Băng đã nứt ra, và ngay lập tức bị bốc hơi.

Nụ hôn đó kết thúc trong vài giây. Jack đẩy cô ra và rời khỏi phòng, bước ra ngoài sân. Kate tựa người vào bàn, hầu như quên mất cái tay đang đau. Một lát sau anh bước vào, đem theo một bát nước chứa đầy băng tuyết.

“Đây,” anh nói cộc lốc. “Cho tay vào đó. Nước lạnh là tốt nhất cho các vết bỏng, càng lạnh càng tốt.”

Cái tay bị bỏng của cô bây giờ có vẻ chẳng là gì nữa. Kate chớp mắt nhìn anh, sửng sốt. Đã quá muộn rồi – không có bức tường băng nào có thể chịu nổi người đàn ông này. Cô đã yêu anh. Tặng băng duy nhất mà cô có thể cảm thấy bây giờ chỉ là tặng băng trong bát nước đó. Bây giờ khắp người cô là một sự ấm áp. Rất ấm áp. Nóng hừng hực.

“Vì Chúa, đừng nhìn tôi như thế,” anh rên rỉ. “Cho tay cô vào cái bát nước chết tiệt này đi và hãy quên chuyện vừa xảy ra. Tôi...tôi chắc là vẫn còn ảnh hưởng của cơn say tối qua.”

Anh cào tay vào tóc. Kate nhìn chúng. Anh nhìn thấy cái nhìn của cô và lại hét toáng lên.

“Tôi nói là thôi đi mà, có nghe không, Kate! Đó là một phút lạc lòng, một sai lầm. Tôi xin lỗi. Sẽ không có chuyện đó lần nữa. Tôi chắc chắn thế. Vì vậy thôi nhìn tôi như thế đi, có được không?”

“Sẽ không có chuyện đó lần nữa ư?” Kate thì thầm. Nếu cô đã không thể xây dựng các bức tường chống lại anh, thì tại sao lại phải cưỡng lại điều đó chứ?

“Không, chết tiệt, không bao giờ.”

“Vậy thì tôi cũng xin lỗi.”

Anh siết chặt nắm tay, không thể tin điều vừa nghe. “Chết tiệt!” anh lẩm bẩm. “Tôi không thể chịu đựng thêm nữa.” Và khập khiễng lặng lẽ ra khỏi phòng.

Cô lẽ ra không nên nói như thế, Kate biết. Một cô gái đứng đắn không được làm như vậy, nhưng có lẽ vì cô chẳng còn đứng đắn gì cho cam, cho nên đã...

Cô thích được anh hôn, hơn là phải nói như thế.

Cô chưa bao giờ có cảm giác nào giống với cảm giác mỗi khi Jack Carstairs đưa cô vào vòng tay của anh và áp môi mình vào môi cô. Những nụ hôn của anh làm cô có cảm giác vui buồn lẫn lộn, cảm thấy mình đang sống và...hết sức tuyệt vời.

Và cô muốn được nhiều hơn thế.

“Tôi sẽ viết thư yêu cầu bà tôi đưa cô về nhà bà ấy ngay lập tức,” Jack thông báo, bước vào thư viện nơi Kate đang bận rộn lau dọn bụi bặm.

Cô xoay tí người lại. “Nhưng tại sao?” cô thì thầm, đôi mắt mở to đau đớn.

Anh có thể nhìn thấy cô đã rất chăm chú làm việc thế nào; tóc cô rơi lả xỏa khỏi búi, cằm có một vết bụi mờ còn chân mày phải có một vết sấp ong. Tại sao cô bé này phải cặm cụi làm việc như một đầy tớ nhà quê thế này? Cô cần phải kết hôn với một người giàu có, cho dù là chỉ để giữ cho khuôn mặt được sạch sẽ. Anh cố giữ cho mắt mình không lộ vẻ buồn cười, không được để cho mình mềm lòng trước cô.

“Chúng ta không thể tiếp tục như thế này.”

“Như thế này là như thế nào?”

Đôi mắt anh sắc lại. “Như sáng nay và như tối qua.”

Cô đỏ mặt và ép chặt cuốn sách mà cô đang lau bụi vào ngực. “Nhưng mà, tôi không muốn đến London để ở với bà anh.”

“Không cần biết. Nếu cô ở lại, chuyện này sẽ không kiểm soát được nữa.”

Mắt Kate bắt vít trên người anh. “Vậy sao?” cô hỏi nhẹ nhàng.

Jack lằm bằm rồi bỏ đi. Khỉ thật! Đôi mắt xanh xám to tròn đó làm anh mất hết quyết tâm. Anh nhất định phải làm cho cô hiểu một lần rồi thôi.

“Có Chúa mới cứu mấy cô trinh nữ khỏi tôi!” anh gầm gừ trong thất vọng.

Kate cứng người, nhưng anh không chú ý thấy.

“Cô không biết cô đang bị nguy hiểm thế nào đâu,” anh nói.

Mình ư? Kate nghĩ.

“Đàn ông có những nhu cầu, tiểu thư Farleigh, nhu cầu xác thịt. Họ không giống như phụ nữ. Nếu một người nảy sinh ra ham muốn đó, anh ta sẽ chuyển nó sang một phụ nữ để giải quyết những nhu cầu đó. Cô có hiểu tôi nói gì không? Tôi nói phụ nữ, bất kể phụ nữ nào, miễn là người đó sẵn sàng để đáp ứng những ham muốn đó.”

Kate cắn môi.

Jack âm thầm nguyên rửa mình. Chết tiệt, anh không được lựa chọn trừ việc nói những điều chết tiệt đó với cô, để dừng lại thứ ánh sáng tỏa ra từ đôi mắt cô ấy mỗi lần cô nhìn anh. Anh không có tương lai để trao tặng cho cô. Anh cũng không thể khiêu vũ với cô, và nếu bất kỳ ai sinh ra để nhảy thì đó phải là Kate Ferleigh, người thiếu nữ nhẹ như tơ hồng. Anh không thể cho phép cô chôn vùi mình ở cái nơi túng thiếu này, đặc biệt là khi cô không hề có ý tưởng cô đang bỏ lỡ điều gì.

Cô chưa bao giờ đến London, chưa bao giờ được khiêu vũ hàng giờ ở những vũ hội sang trọng, trong vòng tay của những anh chàng đẹp trai, chưa bao giờ được đi xem nhạc kịch, đi đến Covent Garden, Drury Lane, Almack's (*). Cô đã nhìn thấy cái chết, quá nhiều, nhưng lại không hề có kinh nghiệm về cuộc sống như thế ở London, mà bà anh lại có thể cho cô điều đó. Cô ấy lẽ ra đã có một tương lai tươi sáng; nếu những lời cục súc này có thể đưa cô tới London, thì anh sẽ nói nó ra.

“Tôi cũng không là một ngoại lệ. Tôi có thể là một thằng què bị biến dạng-“ Kate thấy lúng túng trong cái giọng thô ráp của anh “-nhưng tôi vẫn là một người đàn ông, với những nhu cầu của đàn ông.” Anh dừng lại để lời của anh “thấm” vào cô. “Và đã lâu rồi tôi không có đàn bà, Kate. Rất lâu rồi. Và đó là những gì...Tất cả là thế đấy. Cô có hiểu tôi nói gì không? Tôi lẽ ra không bao giờ chạm vào cô, sẽ không bao giờ hôn cô, nhưng tôi đã say và cũng vì đã quá lâu rồi kể từ khi tôi có một người đàn bà nên tôi đã yếu lòng.” Anh quay người khỏi cô để không phải nhìn vào mặt cô.

(: các phòng khiêu vũ nổi tiếng – ND)*

Kate nhìn chăm chăm vào miếng vải trong tay và từ từ vò nát nó. Cô bắt đầu lau cái kệ gần cô nhất. Anh đã say khi chạm vào cô? Đó là điều anh đang nói với cô? Cô là bất cứ người đàn bà nào với anh? Một phụ nữ sẵn sàng dâng hiến? Những lời đó thật khó nghe, thô bỉ, nhưng, cô nhận ra mình không thấy thất vọng lắm trước những lời lẽ đó.

Bởi vì, tận trong sâu thẳm, cô không tin.

Nếu đó là bất cứ người đàn bà nào cũng được, vậy tại sao anh không quấy rầy Millie hoặc Florence? Hoặc người hầu rượu ở quán rượu mà anh thường lui tới – mà từ tất cả những gì cô biết thì cô chẳng tốt lành gì cho cam. Không phải, bất kể Jack Carstairs nghĩ gì về cô, thì đó cũng không phải là loại phụ nữ bất kỳ. Và cũng không phải tại anh đã uống say – tất cả chuyện này chỉ làm trầm trọng thêm vấn đề.

“Cô hãy chuẩn bị để đi London vào cuối tuần này.” Từ ngữ của anh dường như đang đến từ một nơi xa xôi nào đó.

Kate dừng việc lau chùi vô thức lại. “Không, tôi không đi,” cô nói qua vai. Cô không có ý

định chạm tay vào xã hội London. Không vì cô không thể. Ngoài ra thì, cô cũng đã hứa với bà anh rồi.

Anh có vẻ ngờ vực. “Có phải tôi nghe cô nói không đi phải không?”

“Anh nghe đúng rồi đấy,” cô lặng lẽ trả lời. “Tôi không có ý định rời đi.”

“Cô còn biết suy nghĩ nữa không đấy, cô gái?” anh gầm lên. “Sau tất cả những gì tôi đã nói sao? Cô muốn ở lại? Muốn có nguy cơ bị hủy hoại?”

Đôi môi cô xoắn lại đầy châm biếm và cô gấp nhỏ miếng giẻ lau lại. Ai có thể bị hủy hoại hai lần? Đó mới là vấn đề.

“Cô không nghe tôi nói gì sao, cô bé ngốc nghếch kia?” Anh chụp lấy vai cô và quay người cô lại nhìn anh. “Cô sẽ có nguy cơ đánh mất trình tiết của mình nếu ở đây! Có chuyện quái gì với cô vậy?”

Cô giật người ra khỏi cái kẹp của anh và đứng đó, vuốt lại cái váy như một con chim vừa mới thoát khỏi một con mèo.

Đôi mắt anh hẹp lại và khuôn mặt lộ vẻ nhấn tâm. “Có lẽ đó là kế hoạch của em chứ gì.”

“Ý anh là sao?”

“Quyển rũ tôi để bẫy tôi vào hôn nhân,” anh nói chậm rãi.

“Quyển rũ anh á?” cô thở hỗn hển phẫn nộ.

“Không phải đó là điều đang xảy ra ở đây sao? Không nghi ngờ bà tôi cũng có vai trò trong cái kế hoạch này.” Anh cười cay nghiệt. “Chắc là vậy rồi. Không nghi ngờ hai người đã vạch ra cái kế hoạch đó.”

“Sao anh dám?”

Anh phớt lờ cô và tiếp tục. “Ôi, Trời, sao mà tôi ngốc thế nhỉ. Rõ như cái mũi trên mặt tôi. Bà tôi chắc là đã nghĩ tôi sẽ chẳng kết hôn nữa sau khi hôn ước của tôi với Julia kết thúc, và chẳng màng chú ý tới sự đời nữa. Bà ấy xúc Kate bé nhỏ bơ vơ thả vào tôi, hy vọng tôi sẽ vốc cô ta lên và biến cô ta thành của tôi, như thế một mũi tên trúng hai con chim. Ha!” Anh trừng mắt nhìn cô. “Chỉ có điều nó sẽ không có kết quả vì tôi đã biết tổng âm mưu của cô rồi. Cô sẽ không bắt tôi dễ dàng đâu, tiểu thư Farleigh; tôi không có ý định cưới cô.”

“Tôi cũng không có ý định cưới anh, Mr Carstairs!” Kate bùng bùng giận dữ trong cái kẹp chặt đó. “Tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ hạ thấp mình đến mức đó, còn anh thật là...thật là quá đáng khi nghĩ ra một chuyện như vậy. Thật là lối bịch và tôi yêu cầu một lời xin lỗi ngay lập tức – cho tôi cũng như cho bà anh, vì tôi chắc chắn bà anh sẽ không bao giờ lập ra một kế hoạch hèn hạ như vậy!”

“Không hèn hạ, tôi đồng ý; phiền phức thì đúng hơn.”

Kate lờ đi câu châm biếm của anh. “Và sao anh dám nói tôi đang cố quyến rũ anh chứ? Trong khi anh mới là người vồ lấy tôi, đối xử thô bạo với tôi kể từ khi tôi tới đây, liên tục quấy rối tôi khi tất cả những gì tôi cố làm là làm cho ngôi nhà này được ngăn nắp,” cô hoàn thành câu một cách đoan trang, cho dù không phải vậy.

“Ô, vậy ra tôi đã quấy rối và đối xử thô bạo cô sao? Vậy chứ ai đã xông vào phòng tôi lúc giữa đêm vậy?”

Kate giậm chân. “Tôi không có! Anh còn dám nói tới chuyện đó nữa sao?”

“Chứ còn gì nữa, phòng tôi ở trên lầu mà. Và cô đã lẻn vào, biết là tôi đã say bí tỉ, và tiến hành để quyến rũ tôi.”

“Tôi không có lẻn vào! Tôi không bao giờ lẻn vào!” Kate cãi. “Anh không phải là ‘say bí tỉ’, mà là là quá xỉn, anh là con sâu rượu! Một tên bợm rượu! Và nếu anh tưởng là tôi đang cố cửa kính anh bằng cách quăng hết mấy thứ độc dược mà anh đang chìm trong đó, vậy thì anh quả là kỳ dị khi nghĩ đó là sự quyến rũ, chẳng trách cái cô Julia kia, dù cô ta là ai, lại phụ tình anh!”

“Bỏ cô ta ra ngoài chuyện này,” anh gầm gừ.

“Được thôi.” Kate hất đầu, muốn nghe thêm nhiều hơn về vị hôn thê xưa kia của anh.

“Còn những chuyện mà cô gọi là quấy rối hình như cô mới là người khơi mào ra – tôi đâu có thấy cô chống lại chúng đâu. Mà theo chỗ tôi nhớ thì chính tôi mới là người ra lệnh dừng lại, chứ không phải cô.”

Kate, đỏ mặt giận dữ, không thể nghĩ ra câu trả lời thỏa đáng. Tất nhiên cô đã không thể ra lệnh dừng lại những vòng tay ôm xiết của anh ta rồi. Anh hoàn toàn biết rõ những nụ hôn của anh làm quyết tâm của cô mềm như bánh flăng, làm cô không một chút mong muốn ngừng lại. Nhưng anh ta thật là...thật là thô bỉ khi chế nhạo cô chuyện đó. Cô đứng đó giương mắt bất lực.

Một nụ cười thoáng qua, hiểu biết xuất hiện trên khuôn mặt anh.

“Anh thật quá đáng mà!” cô cáu kỉnh. “Cho anh biết, tôi không có ý định kết hôn. Không với anh! Không với bất kỳ ai! Không bao giờ!”

“Vô lý!”

“Không vô lý gì cả, nó sẽ trở thành sự thật.”

Anh nhìn cô dưới đôi mày đen cáu kỉnh. Đây không phải là lần đầu tiên anh nghe cô đề cập tới chuyện vô lý này. Anh không thể tưởng tượng ra Kate Farleigh sẽ là một phụ nữ độc thân suốt quãng đời còn lại của mình, khó tin như tưởng tượng mình có thể bay!

“Tại sao chứ, tiểu thư Farleigh? Tôi đã từng nghe cô khẳng định như vậy rồi, nhưng cô vẫn chưa cho biết một lý do thuyết phục. Tôi biết phụ nữ muốn gì-“ Jack không thể giữ cho giọng mình không có vẻ chế nhạo “-muốn giàu có, muốn có một ngôi nhà đẹp, có vị thế, được ngưỡng mộ và một đĩa những gã ngốc tội nghiệp nằm trong tầm tay. Chẳng có một phụ nữ nào sinh ra mà không mơ tới chuyện đó.”

Kate nhăn mặt với cái nhìn giễu cợt của anh về hôn nhân. Có phải anh đang nói từ kinh nghiệm cá nhân? Ai đó đã làm tổn thương anh; cô có thể rõ điều đó. Julia? Kate không thể nói nó đúng cho tất cả phụ nữ, nhưng, với riêng cô, thì chẳng có gì trong số những điều đó là quan trọng – ngoài tình yêu. Nhưng Henri đã trộm mất quyền được tôn trọng của Kate; nếu không có sự tôn trọng đó, không thể nào có được tình yêu. Vì thế cô không thể kết hôn. Lisbon đã dạy cô bài học đó. Lisbon và Harry, hôn phu của cô.

“Không phải phụ nữ nào cũng thế, nhưng tôi có thể thấy anh sẽ không chịu hiểu. Vậy nên tất cả những gì tôi có thể làm là lặp lại rằng tôi không có ý định kết hôn. Về lý do, đó là lý do cá

nhân thôi. Bà anh biết lý do đó, bởi thế bà ấy đã không ép tôi đi theo bà tới London, mà tìm cho tôi một vị trí tạm thời như là quản gia của anh.”

Anh khịt mũi. “Nhảm nhí! Bà tôi chỉ cho cô vị trí này là bởi vì cô quá bướng bỉnh để biết đâu là điều tốt đẹp dành cho mình. Vị trí này không là gì cả, nó chỉ là một giải pháp tạm thời để xoa dịu lòng tự tôn của cô mà thôi. Bà ấy rất muốn giới thiệu cô vào xã hội thượng lưu. Chẳng có lý do quỷ quái nào khiến cô không thể kết hôn với cái gã ngốc giàu có, đáng kính nào đó.

Anh nhìn chăm chăm xuống cô, đôi mắt lóe lên gay gắt, môi mím lại giận dữ. “Cô chỉ phải giải thoát mình ra khỏi tôi và đi tới London, chớp chớp đôi mi dài với bất cứ quý ông nào lọt vào mắt xanh của cô, nhỏ nhẹ thì thầm vào tai anh ta trong một giọng nói nhẹ như khói, mỉm cười và lượn lờ cơ thể bé nhỏ thú vị trước anh ta. Trước khi cái gã khờ khạo tội nghiệp đó có thể nói ‘chào’ thì cô đã tay trong tay bước vào thánh đường với hắn và, không nghi ngờ gì, trong vòng một hai năm thôi cô sẽ tung tăng đưa con thừa kế của anh ta trên đầu gối mình.”

Những ngón tay dài của anh bấu vào vai cô và lắc cô khi nói. Miệng Kate run run đau đớn với lời nói chua cay vô thức của anh. Phải nghe những điều không thể, phải nuốt vào những từ như thế, phải thấy một bức tranh gia đình ấm cúng không thể có được...

Jack có thể cảm thấy mỗi hơi thở vào ra của cơ thể cô, ngửi thấy mùi thơm hương thảo ngọt ngào tươi mát trên tóc cô. Cô đang run rẩy dưới đôi tay anh, anh hít một hơi thở dài, thô ráp.

“Nhưng nếu anh ta tỏ vẻ không hứng thú với những câu hỏi, vậy thì chỉ cần nhìn anh ta như thế này cũng đủ khiến gã khờ tội nghiệp đó không thể chống đỡ nổi.” Với một tiếng rên rỉ anh đặt môi mình lên môi cô và cô bị cuốn vào cơn xoáy cảm xúc đã trở nên quen thuộc đến ngạc nhiên với cô.

Cuối cùng anh cũng thả môi cô ra và vẫn đứng bên cô, hơi thở khó khăn. Còn Kate, các giác quan vẫn còn bị tác động bởi cái ôm ghì của anh, bởi cái nắm chặt vai, bởi vòng tay ôm, bởi việc tựa vào lồng ngực ấm áp phập phồng đầy che chở.

Run rẩy, cô cố gắng lấy lại sự kiểm soát đã tơi tả ra của mình và đẩy bộ ngực mạnh mẽ cùng hai cánh tay của anh ra khỏi cô.

Ngay lập tức anh buông cô ra và bước lùi lại. Kate nhận thức được cảm giác mãnh liệt của sự trống trải, nó đe dọa phá vỡ quyết tâm của cô. Cô muốn được một lần nữa tựa vào cái ôm siết, tuyệt vời đó, nhưng cô không thể. Cô bước về phía bên kia căn phòng và đứng đó, cố bình tĩnh lại.

Kate, với mỗi lý do trên thế giới để yêu cầu sự đứng đắn trọn vẹn, nhưng cô đã không làm như vậy. Nếu điều đó làm anh thấy phiền phức, thì cô sẽ đảm bảo đó là nụ hôn kết thúc. Cô chắc chắn có thể kiểm soát nó, đặc biệt là nếu nguyên nhân cho sự thất bại đến từ việc cô đi London. Để tránh anh.

Một lúc sau cô run run nói, “Anh đang nhầm lẫn rất nhiều thứ, Mr Carstairs, nhưng anh hoàn toàn chính xác một điều – hành vi này cần phải dừng lại.” Cô hít một hơi thật sâu và tiếp tục trong một giọng nhỏ lạnh lùng, “Tôi xin lỗi vì đã góp phần để chuyện này xảy ra. Yên tâm đi, nó sẽ không xảy ra lần nữa. Anh sẽ có được sự hợp tác hoàn toàn của tôi trong chuyện này. Nhưng tôi sẽ không đi London.”

Jack đứng nhìn cô, đôi mắt tối lại. Anh khẽ gật đầu và bỏ đi, lặng lẽ đóng cửa lại.

Kate nhặt lên miếng giẻ lau bụi. Nước mắt bắt đầu trào ra.

Những ngày sau đó, không có thêm lời đề cập nào tới chuyện trả Kate về cho Lady Cahill. Cũng như hầu như chẳng có chuyện gì được đề cập tới, vì cô và Jack hiếm khi nói chuyện với nhau trừ khi chẳng đang dừng.

Giáng sinh đến và đi như thể nó chỉ là một ngày như mọi ngày. Nhưng không phải như vậy, không phải với Kate. Sau khi đi lễ về, cô đã chuẩn bị một bữa tối đặc biệt, nhưng Jack không tham gia cùng họ, do đó nó chỉ là một bữa ăn nhẹ nhàng chỉ có Martha và Carlos tham dự. Các cô gái nông trại được cho nghỉ lễ, và bất luận thế nào thì với thời tiết lạnh giá thế này thì chẳng có gì nhiều để làm trừ việc túm tụm gần lò sưởi.

Với Kate, đó là một ngày căng thẳng, cô đơn sầu thảm, gợi nhớ lại những Giáng sinh xa xưa với các anh, cùng chơi các trò chơi ngớ ngẩn...

Cô đã cố gắng mạnh mẽ, tự nói với mình rằng thật sự cũng không tệ lắm, vì cô được ăn, được một chỗ trú thân, và còn tốt hơn rất nhiều người khác. Nhưng đây là Giáng sinh cô độc đầu tiên trong đời cô. Hiện thực thấm vào tận xương tủy cô, để lại cô cảm giác lạnh lẽo và thấy bị bỏ rơi, mặc dù đang ngồi kế lò sưởi đang rùng rục cháy.

Cuối cùng, vào cuối của cái ngày dài, đau khổ ấy, cô bò vào giường, cho phép mình phung phí nước mắt để có thể ngủ.

Jack trở về nhà sau một ngày tự mình cô lập mình ở quán rượu, nghe tiếng thốn thức khi bước qua cửa phòng cô. Anh cứng người, lắng nghe. Mỗi thớ cơ trong cơ thể anh thúc giục anh vào phòng cô, ôm cô trong vòng tay mình, làm dịu đi tiếng nức nở đó bằng môi anh. Để ôm cô, để an ủi cô, để y- Nhưng anh không thể. Cho dù có đang say, anh cũng biết là mình không được phép phá hỏng đời cô mãi mãi. Anh dựa người vào cửa phòng cô trong nỗi thống khổ, mỗi tiếng nức nở âm thầm xuyên qua cơ thể anh, cho đến khi cuối cùng là một sự im lặng và anh biết là cô đã ngủ.

Một buổi sáng, cũng vào ngày đầu năm mới, khi Kate như thường lệ đứng nhìn ra ngoài cửa sổ chào đón bình minh khi mặt trời chiếu ánh sáng qua cảnh quan bị tuyết phủ, cô nghe thấy tiếng móng guốc nện bên dưới cửa sổ phòng cô. Tim cô nhảy đến tận miêng. Anh sẽ bị ném ngã lần nữa? Cô mở tung cửa sổ và nghiêng người ra ngoài không khí lạnh, căng thẳng quan sát. Con ngựa lang giống to lớn phóng ngang qua cô, cái bờm phất phơ trong gió. Bám chặt vào

lưng ngựa là Jack Carstairs, hoàn toàn đang cười, không phải kiểu anh đã từng phải làm. Kate đưa tay lên má, đôi mắt cô đã đong đầy nước mắt khi cô nhận ra anh đã thành công.

Vậy là đã kết thúc nỗi đau khổ của anh. Anh đã có thể cưới ngựa. Jack Carstairs sẽ lại có thể cưới ngựa tham gia Quorn (*) hay bất kỳ cuộc đi săn nào khác. Cô nhìn anh phi nước đại qua ngọn đồi nhỏ, rồi chậm chậm đi rửa mặt và thay quần áo. Hôm nay là một ngày tuyệt vời. Anh có khả năng sẽ không đề cập chuyện này với cô, nhưng cô sẽ chúc mừng nó bằng cách nấu cho anh một bữa điểm tâm đặc biệt.

(: một trong những cuộc săn cáo nổi tiếng và lâu đời nhất nước Anh, bắt đầu từ năm 1696 – ND)*

Kate đang lấy trứng thì nghe tiếng lóc cóc của vó ngựa trên sỏi đằng sau cô. Cô quay tít người và gần như đánh rơi giỏ trứng khi con ngựa lang dừng lại trước mặt cô, được kìm cương bởi một bàn tay thành thạo. Anh cười rạng rỡ với cô, trượt khỏi con ngựa to lớn đó và chụp lấy cô với đôi tay háo hức.

“Em có thấy không, Kate? Tôi đã có thể cưới ngựa được rồi. Tất cả là nhờ em.” Không một cảnh báo anh cuốn cô vào vòng tay và quay cô vòng vòng, cười to sung sướng. Kate cũng cười, ước gì cô đã đặt cái giỏ xuống vì thế cô có thể ôm lại anh. Cuối cùng anh chậm lại và, vẫn giữ cô trên anh, nhìn vào khuôn mặt cô.

“Kate này, chúng ta hòa nhé? Hôm nay tôi vui quá để tiếp tục “cuộc chiến” của chúng ta.

Cô quá xúc động để nói gì, cô chớp mắt cho nước mắt rơi ra.

“Gì thế này?” anh nói. “Nước mắt?” Nụ cười tắt trên gương mặt anh và chậm rãi anh đặt cô xuống đất, vẫn ôm cô sát vào cơ thể mình.

“Không phải,” cô lầm bầm, đặt cái giỏ xuống và mò mẫm tìm khăn tay. “Tôi...tôi thường khóc khi tôi đang hạnh phúc. Thật...thật là một điều vô lý.”

Anh mỉm cười với cô. “Phải, thật vậy,” anh nói nhẹ nhàng, “nhưng như vậy mới là Kate, đúng không?”

Cô nhìn lên, giật mình với sự ấm áp trong giọng nói của anh.

“Chẳng bao giờ làm gì theo cách thông thường,” anh thì thầm. “Đưa đây, cho phép tôi.” Cầm lấy cái khăn tay từ cô, anh tiến hành lau khô nước mắt và đôi má với một tay, tay kia nhẹ nhàng nâng đầu cô ra sau.

Kate nhận ra mình không thể cử động. Cô đã bị choáng ngợp bởi cảm giác cơ thể săn chắc áp của anh áp vào mình, bởi hơi thở ấm áp của anh trên đôi má mình, bởi giọng nói trầm, dịu dàng bên tai cô. Cô biết cô nên tránh xa anh. Giọng nói bên trong cô đã bảo cô như thế, nhưng cô không thể làm cho mình cử động được. Cuối cùng anh cũng hoàn thành việc lau khô má cô và họ vẫn đứng đó, không cử động, trong im lặng. Kate thấy mình không thể nhìn anh. Cô thấy mình khó thở một cách kỳ quặc và nhìn chằm chằm vào các nút áo anh, hoàn toàn nhận thức được sự ấm áp và sức mạnh của cái ôm ghì của anh. Cuối cùng anh đặt một ngón tay nhẹ nhàng dưới cằm cô và nâng nó lên cho đến khi đôi mắt họ gặp nhau.

“Cám ơn em, Kate,” anh nói nhẹ nhàng, và áp miệng mình vào cô, sự dịu dàng của anh đã lấy đi tất cả quyết tâm mà cô đã buộc mình phải đẩy anh ra. Ban đầu đôi môi anh còn dịu dàng, ấm áp và nhẹ nhàng, sau đó, khi cô mở miệng mình ra bên dưới áp lực của anh, anh rên rỉ sâu trong cổ họng mình và hôn sâu hơn. Kate hoàn toàn đầu hàng trước cảm giác tuyệt vời khi lưỡi anh thăm dò, vuốt ve, quấn vào lưỡi cô. Cô áp sát mình vào anh và lùa các ngón tay qua mái tóc đen dày của anh, nắm chặt nó trong niềm vui đơn giản. Với một tiếng rên rỉ, anh nhấc đầu lên và nhìn xuống khuôn mặt cô, đôi mắt cô mê mụ với hạnh phúc, còn mắt anh hầu như tối lại với đam mê. “Chúa ơi,” anh lẩm bẩm, và hôn cô lần nữa, một nụ hôn dài, nồng nàn, thô ráp gởi những cơn rung mình khoái cảm qua cơ thể cô.

Đột nhiên Kate thấy mình đột ngột bị buông ra. Choáng váng, cô từ từ nhận ra các giọng nói và tiếng bước chân ào ào trên sỏi. Khi Millie và Florence bước vào góc quanh của ngôi nhà, Jack đã thu lại dây cương của con ngựa lang. Kate vẫn còn đứng nơi anh đã để cô lại, đang cố tập hợp lại trí giác của mình sau trận cuồng phong của cảm xúc.

“Chào buổi sáng, Miss Kate, Mr Carstairs,” họ đồng thanh. “Cha nói sẽ sớm có một trận bão tuyết khủng khiếp lần nữa.”

Jack nói chuyện dễ dàng với các cô gái làm Kate thấy ngạc nhiên trước sự điềm tĩnh của anh. Có lẽ anh không có cùng cảm xúc giống cô, cô kết luận. Nếu có, anh đã không thể nói chuyện quá tự nhiên như vậy. Ham muốn có vẻ là một trong những thứ có sự khác biệt giữa đàn ông và đàn bà. Nhưng với cô thì đó không chỉ là ham muốn – mà đó còn là tình yêu. Có lẽ đó chính là khác biệt. Cô buộc mình chào hỏi hai cô gái và sau đó đi về nhà bếp trên hai chân không vững, tới nơi cô ngồi vào cái ghế gần nhất và cố tập hợp những suy nghĩ lại.

Cô đã rất khó khăn để xua đuổi Jack Carstairs ra khỏi trái tim mình, nhưng có vẻ như anh đã bị đóng dấu vào đó và không thể thay đổi được. Không gì có thể thay đổi. Cô đã trải qua hàng tuần cố gắng làm cho trái tim mình chai sạn đi trước anh. Và ngay khi cô cảm thấy như mình đã kiểm soát được nó thì anh lại nhìn cô với những tia nhìn của đôi mắt xanh lấp lánh tinh quái, và tất cả quyết tâm đều tan biến. Hoặc anh sẽ nói gì đó trong giọng trầm sâu và điều đó chưa bao giờ thất bại để đi thẳng vào tận xương tủy của cô. Hoặc anh bất cẩn chạm vào cô một cách tình cờ - một bàn tay đặt nhẹ lên vai, chạm nhẹ đùi vào váy cô – những sự tiếp xúc vô hại đó tất cả đều bắt cảm xúc qua cô.

Và sau đó là nụ hôn vừa mới xảy ra...

Trong niềm vui vì có thể cưới ngựa trở lại, anh đã hoàn toàn không thể cưỡng lại. Trong những khoảnh khắc như thế cô sẵn sàng ném hết tất cả những cảnh báo, những phép tắc, ném mọi thứ vào gió và trao mình cho anh miễn là anh muốn cô. Và những khoảnh khắc ấy có vẻ như xảy ra quá thường xuyên.

Giải pháp duy nhất cô có thể nghĩ ra là điều anh đã đề nghị và cô đã từ chối thẳng thừng – để không nhìn thấy sự hiện diện của anh nữa – và đó là điều cô có thể bắt mình làm. Dù sao thì việc này chỉ xảy ra có vài tháng, vì vậy cô sẽ ở gần anh trong khi còn có thể...

Vào lúc các cô gái bước vào bếp, mang theo sữa tươi từ trang trại, Kate đã kiểm soát lại được mình. Cô cố gắng để trải qua suốt buổi sáng mà không gặp Jack lần nữa, cố gắng giữ một khoảng cách. Vào phần còn lại của ngày hôm đó cô cũng tìm ra những lý do để tránh gặp anh.

Nhưng tối đó anh quá hồ hởi để mà ăn tối một mình, nên đã khẳng khẳng muốn bữa ăn tối của họ thành một bữa tiệc ăn mừng, đã rót rượu vang cho tất cả họ, gồm cả Millie và Florence, và nói về những điều nhảm nhí nhất khiến tất cả mọi người đều cười không kiềm chế nổi. Kate như bị thôi miên, chưa bao giờ nhìn thấy mặt này của anh trước đây. Carlos, cũng vậy, cũng đang rất vui vẻ, một nụ cười rộng mở tỏa sáng trên khuôn mặt ngăm đen khi anh cổ vũ Jack tiếp tục những lời đùa cợt với các cô gái và Martha, tạo ra những tiếng cười khúc khích tràn khắp căn phòng.

Rõ ràng Jack và Carlos đã tiếp tục sử dụng dầu xoa bóp và thuốc cao suốt quãng thời gian đó, đã tiếp tục liệu pháp điều trị của Kate trong bí mật. Những câu chuyện về sự thoát nạn trong đường tơ kẻ tóc và đào thoát suýt nữa thì bị tóm mà Kate từng biết qua đã khiến tất cả họ không ngớt ồ à khi Jack nhại giọng Carlos, sau đó tới Kate, rồi tới Martha, sau đó nữa là tới phương pháp chữa trị cổ xưa.

Anh hoàn toàn quyến rũ trong tâm trạng này, Kate nghĩ, lau nước mắt từ những trận cười. Cô đột nhiên nhận ra đây có khả năng là con người của anh trước chiến tranh.

Đây là Jack – lúc đính hôn với Julia, cô nhận ra với một cảm giác se lòng – một người hóm hỉnh, đẹp trai và đầy sức sống. Một người lúc còn ở nhà đã ở trong tầng lớp thượng lưu. Người đã khiến tất cả phụ nữ quy phục anh, từ những người ở tầng lớp thấp nhất như Millie, Florence và Martha, đến tầng lớp cao nhất như Julia, bất kể cô ta là ai, và cả bà anh.

Cũng rõ ràng với Kate bây giờ là anh hầu như đã đủ sẵn sàng cả thể xác và tinh thần để trở

về với thế giới mà anh đã từ bỏ. Một thế giới mà anh được vây quanh với những người cùng địa vị và đẳng cấp. Cô tự hỏi liệu có khi nào anh sẽ trở lại với Julia khi mà có vẻ như anh đã leo ra được hố sâu đau khổ của mình.

Cô nên thấy mừng cho anh, cô tự nói với mình. Và cô sẽ - hoàn toàn ủng hộ anh.

Chương Mười một

Một buổi chiều cuối tháng Hai, trong một giai đoạn thời tiết rõ ràng báo hiệu sự thoái vị sắp xảy ra của mùa đông, một cỗ xe ngựa sang trọng hai bánh đỗ lại phía trước cửa Sevenoakes. Tiếp theo ngay sau đó, thậm chí còn sang trọng hơn cỗ xe đầu tiên, là một cỗ xe du lịch bốn bánh thanh lịch và những người giữ ngựa dẫn đầu một chuỗi của những chú ngựa tốt mã. Từ phong cách thể thao của những cỗ xe, rõ ràng chúng được điều khiển bởi những người đàn ông trẻ giàu có và sành điệu. Ba quý ông bước xuống từ những cỗ xe và sải bước lên cầu thang phía trước, hét lên vui vẻ Jack ‘điên’ cùng những lời trêu chọc qua lại không ác ý có liên quan tới những kỹ năng điều khiển xe của mỗi người.

Kate mở cửa, và cứng người. Cô không mong đợi những vị khách này, đặc biệt là không phải những người sang trọng như những người này. Cô đứng như một bức tượng, gần như không nhận thấy sự hồ hởi nồng nhiệt của họ. Một người đàn ông khuôn mặt tròn, ngắn xông thẳng qua cô, ném vào cô chiếc áo choàng không tay nặng trĩu và cái mũ vành cao khi bước vào. Nhìn lên cầu thang, anh ta hét lên, “Jack! Jack Carstairs “điên” đâu rồi! Ra khỏi nơi cậu đang trốn, và tiếp đãi chúng tôi nào!”

Một anh chàng cao gầy khác bước qua cô và thêm vào một cái áo choàng xám, một cái nón da hải ly vành cong và cười to, theo sau anh bạn kia. Người cuối cùng trao cho cô cái áo toại có khuy khuyết thừa của lính và điềm tĩnh nói, “Sir Toby Fenwich, Mr Lennox và Đại tá Masterton đến gặp Mr Carstairs.”

Đại tá Masterton? Một người lính? Từ Bán đảo? Kate cố gắng hết sức để trông không hoảng loạn. Anh ta không thể nhìn thấy rõ cô – cô gần như vô hình dưới ba cái áo choàng nặng trĩu. “Vui lòng đợi trong phòng khách bên trái, thưa ngài; tôi sẽ cố gắng tìm Mr Carstairs cho các ngài.”

Người đàn ông nọ nâng cái kính một mắt lên. Kate đang cố gắng trấn tĩnh mình dưới những cái áo. Sau khi hoàn tất sự *săm soi* của mình, anh ta khẽ mỉm cười và lừ đừ đi vào phòng Kate chỉ. Cô rút lui khỏi tiền sảnh, ném mấy cái áo vào một cái ghế và ngồi sụp lên trên chúng, tìm cô đang chạy đua.

Cô đang phản ứng thái quá, cô bình tĩnh nói với bản thân mình. Hoàn toàn không có lý do gì để nghĩ anh ta có thể nhận ra cô. Chỉ vì anh ta là một đại tá. Không nghi ngờ có hàng trăm đại tá chưa bao giờ đặt chân tới Bán đảo. Và hàng trăm người khác chưa bao giờ nghe nói tới Kate Farleigh. Thật vô lý khi nghĩ người này có thể nhận ra cô. Cô chắc chắn đã không biết anh ta, cũng không biết những người khác.

Khi sự lo lắng của mình đã được kiểm soát, Kate gọi Millie đi tìm Jack trong khi cô chuẩn bị món ăn nhẹ gồm vang, brandy, bánh mì và bơ. Cô bảo Florence vào phòng khách để nhóm lò sưởi. Florence nhanh chóng đi, đỏ mặt và cười khúc khích. Kate mím môi. Cô là một kẻ hèn nhát, đã để các cô gái phải làm chuyện này. Rồi cũng có lúc cô phải đối mặt với những vị khách của Jack.

Đột nhiên cô nghĩ ra một việc. Cô bay lên lầu và chạy vào phòng mình. Sau khi lục lọi trong rương

gỗ sồi lớn, cô đắc thắng lôi ra một cái nón trắng mà cô đã thấy vài tuần trước. Cô đội nó lên, cẩn thận nhét các lọn tóc vào và buộc chặt nó dưới cằm. Cô nhìn mình trong gương. Tuyệt vời. Cái nón xấu khủng khiếp và quá rộng. Nó được trang trí với ren, mấy cái dây nơ ruy băng và một dải diềm nhún gần như đụng vào lông mi cô. Với cái này, cô có thể đối mặt với bất kỳ vị khách quân nhân nào, an toàn trong niềm tin rằng cô sẽ không thể nào bị nhận diện được. Cô liếc nhìn mình trong gương và cười khúc khích – đến cô còn không nhận ra mình nữa là.

Cô vội vã xuống cầu thang, lờ đi cái nhìn kinh ngạc của Millie và Florence, và cái thở hổn hển kinh dị của Martha, nhặt lấy cái khay đồ ăn nhẹ và bước vào phòng khách, đầu ngẩng cao. Bởi vì – cô không thể nhìn thấy gì từ diềm nhún sùm sụp kia.

“Brandy – nó đây rồi.” Người đàn ông cao nhất nháy ra khỏi chỗ ngồi ấm áp kế lò sưởi và nhắc cái bình pha lê lên và một cái ly thủy tinh từ cái khay của cô.

“Này, tên kia!” người đàn ông trẻ tuổi mũm mĩm hét lên. “Đừng tưởng mình cậu xoáy được

cái đó nhé. Đây, rót cho tôi!” Anh ta cũng chộp lấy một cái ly từ cái khay và đuổi theo ông bạn của mình. Nhìn hai người họ, Kate như thấy các anh trai của mình cũng đang giở trò tương tự.

Người đàn ông thứ ba thơ thẩn tiến về phía cô. Kate thấy khó thở. “Cho phép tôi,” anh ta nói, cầm lấy cái khay từ tay cô và đặt nó lên cái bàn gần đó. Anh ta nhấc nhanh vào cái nón của cô khi đứng thẳng lên, sau đó theo cái nhìn của cô đến nơi hai người đàn ông đang cẩu thả rót rượu vào ly của họ, làm tràn brandy ra ngoài rơi xuống sàn đã được Kate đánh bóng cẩn thận chỉ mới sáng nay.

“Cô hoàn toàn đúng, thưa cô.” Anh ta nói, thấy cô đang mím môi. “Tôi nghĩ là chúng tôi chắc phải tới trọ lâu dài ở nhà trọ gần đây rồi. Các anh bạn của tôi thật sự có một chút...ờ...hồ hởi.”

“Tôi cũng thấy thế,” Kate nói suông.

“À, thưa cô, tôi xin phép được giới thiệu, tôi là đại tá Francis Masterton, thuộc quân đoàn 95, hân hạnh được biết cô.” Anh ta cúi đầu chào. “Còn cô là...?” Anh dừng lại.

“À...Kate Farleigh,” Kate lầm bầm. Những từ của anh ta đang làm cô bối rối. Quân đoàn 95? Anh ta đến từ Bán đảo. Cầu trời cho anh ta không biết gì mình, đầu óc cô quay cuồng. Ôi, trời ơi! Sao mình cho anh ta biết tên mình nhỉ? Lẽ ra mình nên nói khác đi. Chúa tôi! Cô đưa tay ra một cách tự động, sau đó, nhớ lại, cô lúng túng rút nó lại. Người hầu không bắt tay. “Tôi là quản gia ở đây.”

“Thật ư?” anh ta nói vẻ ngạc nhiên. Cô liếc nhìn anh ta từ bên dưới cái diềm nhún. Đôi mắt xám nhìn cô sắc sảo. “Cô làm tôi ngạc nhiên, thưa cô,” anh ta nói, và trước sự choáng váng của Kate đã vói tới nắm lấy tay cô, và cúi xuống nó một cách lịch sự, đặt nhẹ môi lên.

Cô đỏ mặt và giật tay cô ra. “Tôi...tôi sẽ đi xem thử Mr Carstairs về chưa.” Ôi, Chúa ơi, anh ta có ý gì hôn tay cô như thế? Anh ta đang chế giễu cô? Hay là anh ta biết cô rồi? Anh ta chắc

chắc không nghĩ cô là chỉ là người làm công. Hay anh ta nghĩ cô là người tình của Jack?

“Mr Carstairs có đây rồi,” giọng trầm sâu đến từ cửa ra vào. Jack đứng đó, và trước ánh mắt màu xanh sống động của anh, Kate biết anh đã nhìn thấy ngài đại tá hôn lên tay cô. Cô quay người rời đi. Nhưng tay Jack ngăn cô lại.

“Chưa được đi đâu, Miss Farleigh,” anh nói, cau mày với cái nón của cô. “Tôi muốn giới thiệu cô với những người khách của tôi, những người này gần đây đã trở về từ đội quân của Boney ở Bán đảo.”

Chúa tôi, Kate nghĩ – tất cả họ ư? Không chỉ ngài đại tá thôi sao?

Anh quay người cô đối mặt với họ. Kate tái xanh và cứng người lại.

Jack nói với vẻ trang trọng lạnh lùng. “Đây là Sir Toby Fenwick và Mr Andrew Lennox, cả hai thuộc quân đoàn 14 York's Own Light Dragoons, và tôi nghĩ cô vừa mới gặp đại tá Francis Masterton, người mà theo như tôi được biết, gần đây đã giải ngũ khỏi quân đoàn 95.

Hai người đàn ông trẻ hơn nhìn chăm chăm vào anh, ngạc nhiên.

“Xem nào, Jack,” Sir Toby mồm mĩm nói, “nghỉ thức này là sao? Bộ bây giờ giới thiệu cho những người hầu là nghỉ thức bắt buộc hay sao vậy?” Anh ta cười và nâng ly lên miệng. “Hãy giới thiệu tôi với cô bé tóc vàng nào khác đi-“

Kate cảm thấy xấu hổ, cố giật người ra khỏi cái nắm tay của Jack.

Jack lờ đi và nói với giọng lạnh lùng. “Miss Katherine Farleigh là người được bảo trợ của bà ngoại tôi, Lady Cahill. Miss Farleigh và người đồng hành, Mrs Betts, đã ghé qua đây trên đường tới chỗ ngoại tôi ở London, nhưng họ thấy tôi nghiệp cho gã độc thân nghèo khổ nên đã có nhã ý giúp dọn dẹp lại ngôi nhà này. Các cậu không biết tôi đã biết ơn tiểu thư đây và người đồng hành của cô ấy nhiều như thế nào đâu.”

Một bên mày của đại tá Masterton hơi nhướng lên, nhưng anh ta không phản ứng gì. Hai người kia thì ngượng ngùng tiến về phía trước dưới cái nhìn rắn như đá lửa của Jack và đưa tay ra.

“Xin lỗi, thưa tiểu thư,” anh chàng Andrew Lennox cao nhòng nói.

“Ờ...vâng, xin-xin lỗi,” Sir Toby làm bầm. “Ờ...Cô hãy chấp nhận lời...ờ...lời xin lỗi này...Rất vui được biết cô, thưa cô.” Đỏ mặt bối rối, anh nắm tay Kate trong một bàn tay ấm và lắc mạnh.

Kate thấy người nóng bừng. Jack không có quyền làm cho các vị khách của mình thấy lúng túng với chuyện này, bằng cách giới thiệu quản gia của anh như là người được bảo trợ của bà ngoại mình. Đây là một hành động cố ý để buộc cô vào vai trò mà cô đã bảo anh hàng chục lần rằng cô không muốn. Và anh đã cố tình làm các vị khách của mình bối rối, để tuyên bố bãi bỏ vai trò của cô.

Tuy nhiên anh đã vô tình đùa với lửa. Nếu có bất kỳ ai trong số họ sau này nhận ra cô, họ sẽ tức giận vì nghĩ đã bị lừa để xin lỗi một người phụ nữ ô nhục. Và họ sẽ trách Jack. Họ sẽ không biết anh không biết gì – cô phải phủ nhận lại lời giới thiệu của anh và làm rõ vị trí của mình.

“Không cần phải xin lỗi đâu ạ,” cô bình tĩnh nói, “vì Mr Carstairs chỉ nói quá lên thôi. Sự thật đúng là tôi là quản gia ở đây, tôi được Lady Cahill thuê, không phải là người được bảo trợ. Bà ấy là mẹ đỡ đầu của người mẹ quá cố của tôi, và mối liên hệ chỉ có vậy thôi.”

“Chết tiệt, cô kia, đừng có cãi lời tôi. Cô là khách của tôi!” Jack gầm lên, tức giận vì thấy cô tự hạ phẩm giá mình như thế.

Mr Lennox và Sir Toby giật mình với giọng điệu của anh. Họ đã quen với tính khí của anh. Đại tá Masterton cau mày lần nữa.

“Thôi nào, ông tướng, bình tĩnh lại nào,” Mr Lennox bắt đầu, đặt một bàn tay thăm dò lên cánh tay Jack.

Jack mặc kệ anh ta. Anh lắc tay Kate và nhìn trừng trừng vào mũi của cô. “Cô không phải là một đầy tớ ở đây! Cô là khách của tôi!”

Các ông bạn anh tránh nhìn vào Kate, như thể sợ cô bật khóc bất cứ lúc nào. Nhưng Kate buộc phải làm cho mình cứng rắn lên. Cô lắc người ra khỏi anh với một tiếng rít lên giận dữ, và vuốt lại váy.

“Anh vừa gầm lên và mắng tôi đó, Mr Carstairs,” cô nói nhẹ nhàng. “Chẳng có quý ông nào gầm lên và mắng khách cả - đặc biệt là trước mặt những người khách khác. Cách đối xử như thế chỉ dành cho những người hầu, những người ở vị trí không được đối đáp lại.” Cô đắc thắng đi ra khỏi phòng, để lại một lượng khán giả choáng váng và khó thở sau lưng.

“Ở vị trí không được đối đáp lại!” Jack khịt mũi. “Cô bé này luôn luôn là người kết luận sau cùng.” Anh quay sang các bạn của mình.

Đại tá Masterton rung lên vì cười. Mr Lennox thì nhìn vào cánh cửa đã khép lại, ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ, còn Sir Toby Fenwick vẫn đứng đó, mồm vẫn há ra trong kinh ngạc. Anh ta quay sang Lennox. “Ông bạn, Lennox, có thấy điều tôi thấy không?”

Lennox nghe rằng. “Tôi đã nhìn thấy một phụ nữ, không to hơn ngón cái của cậu, đã làm cho Jack Carstairs ‘điên’ của chúng ta một sự bác bỏ đủ xài trong nhiều năm.”

Sir Toby gật đầu mạnh mẽ. “Đó cũng là điều tôi đã thấy. Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ nhìn thấy cái ngày này. Một cô gái thật đáng kinh ngạc! Vậy cô ta là quản gia thật à?”

“Không, đồ ngốc, tôi đã bảo cậu rồi mà – bực mình!” Jack cau kỉnh. “Cậu làm cái quái gì ở đây vậy hả, Tubby?” (*)

(: Tubby phát âm giống giống với Toby, nghĩa là mập, béo - ND)*

Sir Toby trông có vẻ ngượng ngập. “À, ừm...nghe đồn...cậu đang chết dần ở cái xó xỉnh này, hay gần như thế.”

“Vì vậy mấy cậu mới tới xem thử tôi chết chưa chứ gì?”

Những người kia trông có vẻ không thoải mái.

“Tôi vui vì các cậu đã đến,” Jack nói, thấy ngạc nhiên với chính mình vì lần đầu tiên trong nhiều tháng qua, hình ảnh những vị khách không làm anh thấy mệt mỏi. “Dĩ nhiên,” anh thêm vào, “Tôi phải cảnh báo mấy cậu, tiêu chuẩn của sự mến khách ở đây không phải là điều mấy cậu thấy thích thú đâu. Điều kiện ở Sevenoakes này khá hoang sơ đấy.”

Anh cười nhún nhử và nhìn tới lui bọn họ. “Sự thật là, tôi không chắc ba cậu ấm sành điệu các cậu đây sẽ có thể chịu đựng được sự thiếu tiện nghi của tệt xá này.”

Câu nói này làm bùng lên những lời qua lại sôi nổi.

“Cậu cứ nói vậy, chúng ta đã từng đóng trại ngoài trời, trong những cái lỗ bắn thủ trên khắp Bán đảo còn tệ hơn nhiều, và nếu cậu bảo tôi không thể chịu được, vậy thì cậu có thể thừa nhận sai lầm của mình rồi đấy!” Sir Toby quả quyết. Anh ta đảo mắt nhìn khắp phòng, dưới ánh lửa bập bùng là những đồ nội thất đã cũ sòn.

“Và ngoài ra, đây không phải là một nơi tồi tệ như chúng ta được làm cho phải tin như thế. Sự thật là, quỷ tha ma bắt cậu đi, trông nơi này rất ấm cúng. Làm sao mà sánh chỗ này với những chỗ đóng quân tối hù mà đến tổ tiên của tôi chắc cũng không thấy đường để mà đi khai hoang.” Anh ta ngã người vào một cái ghế với tiếng thở dài khoan khoái và nhấp một ngụm rượu trong ly của mình.

Kate ngồi trong nhà bếp, run rẩy. Cô không có ý định lôi kéo sự chú ý vào cô như thế. Phủ nhận vị thế của cô như là người được bảo trợ của bà ngoại anh – là đúng. Nhưng làm vậy lại lôi kéo Jack vào một cuộc tranh cãi! Trước mặt bạn bè của anh! Ôi, cái tính khí xấu xa, xấu xa của cô! Người hầu nói chung phải là những người vô hình với các quý ông như bạn bè của Jack. Làm vậy cộng với cái nón của cô là những biện pháp duy nhất bảo vệ cô không bị phát hiện. Nhưng bây giờ cô đã để tính khí của mình phá hỏng tất cả. Không có người hầu nào lại trả treo vô lễ với chủ của mình như thế. Vô hình chung, cô đã tự làm cho mình trở thành nguồn chú ý của bọn họ. Ôi, cô là một kẻ ngốc nghếch cầu thả!

Tất cả những ý nghĩ trước đây về việc tìm kiếm người chủ không phải là người thuộc giới quý tộc đã quay trở lại chế giễu cô, kiểu đã-bảo-rồi-mà. Cô lẽ ra không bao giờ được cư xử như cách cô đã làm với những người không thuộc cùng tầng lớp như cô.

Cô đã để cho mình trở nên tự mãn, thái mái và thấy an toàn.

Cô đã không còn sợ bị người lạ phát hiện ra mình – bởi vì cô chẳng gặp người lạ nào cả. Sự cô lập, tự dằn ải bản thân mình của Jack và sự bất thường của mùa đông đã bảo đảm cho điều đó. Trong những tháng cô ở đây, cô như đã ở trong một cái kén, một hòn đảo. Và trong cái kén đó Kate cảm thấy được an toàn.

Nhưng giờ đây Jack đã lấy lại sức mạnh của mình, mùa xuân cũng đã tới và sự cô lập bảo vệ đó đã bị xé toạc đi. Người đàn ông mà bây giờ cô có thể nghe thấy tiếng anh, đang cười với các bạn của mình, gần như chẳng còn sự ẩn dật cay đắng mà cô đã gặp khi lần đầu tiên đến Sevenoakes. Thế giới bây giờ đã trở lại với Jack Carstairs và anh ấy sẽ chào đón nó. Tuy nhiên, cô đã gây sự chú ý cho những người lạ và giờ phụ thuộc vào những ký ức của họ...

Lo lắng không ích gì – cô nên tập trung vào việc chuẩn bị bữa tối với những gì cô có sẵn. Cô đã bảo Carlos làm thịt thêm hai con gà, và làm một cái bánh từ phần còn lại của món bò nướng ngày hôm qua. Đó sẽ là một bữa ăn đơn giản nhưng bổ dưỡng. Và Carlos sẽ là người phục vụ nó.

Sau bữa tối, các quý ông tụ tập tại phòng dành cho họ.

Kate ngồi ở phòng kề đó, cái ghế của cô gần như kéo sát vào cánh cửa liền kề. Vài bộ đồ cần được khâu đang nằm trong lòng cô, nhưng mấy ngón tay của cô không động đậy. Cô đang nghe trộm. Cô không thể chịu đựng sự căng thẳng thêm nữa – cô phải biết liệu có người nào nhận ra cô không. Từ chỗ cô đang ngồi cô có thể nghe rõ từng từ ở phòng kế bên.

“Chỗ này thật sự ấm cúng đấy, Jack,” Sir Toby nói. “Thức ăn ngon, rượu ngon, lửa ấm, và những người bạn tốt – tất cả những gì một người đàn ông muốn đều ở ngay đây. Và ở ngay giữa vùng săn bắn tốt nhất thế giới nữa chứ! Cậu là người đàn ông may mắn, Jack Carstairs.”

Sau lời nói của anh ta là một sự im lặng bao trùm khắp phòng.

“Ôi, Trời, Jack, tôi thật là một đứa ăn nói vô duyên! Tôi xin lỗi. Tôi không có ý nói-“

“Chỉ cần câm mồm lại, Mập!” Andrew Lennox rít lên. “Cậu nói khá đủ rồi đấy.”

“Tôi không có ý nói...” Sir Toby dài mặt xấu hổ.

Một sự im lặng ngắn.

“Không cần phải đối xử với tôi khế khàng vậy đâu,” Jack nói. “Sự thật là các cậu không cần phải cảm thấy tội nghiệp cho tôi nữa.”

Đại tá Masterton nghiêng người về phía lò sưởi và nhìn chăm chăm vào ông bạn của mình. “Vậy là...” anh ta ướm lời.

Jack cười toe toét. “Cậu luôn là người sắc như dao cạo, Francis.” Anh thấy tay anh ta nắm lấy tay anh và siết chặt. Hai gã kia thì nhìn chăm chăm trong hoang mang.

“Các cậu đang nói về cái gì vậy?” Andrew Lennox nói. “Tôi chỉ có thể nghĩ đến một điều...” Anh ta nhìn chăm chăm vào Jack, đọc thấy sự thật trong đôi mắt anh, sau đó anh ta nhảy về phía trước và nắm chặt tay Jack, bóp nhiệt tình.

“Ai đó vui lòng cho tôi biết có chuyện gì không?” Sir Toby cảm râm. “Tại sao mọi người ai cũng lắc tay Jack và tất cả các cậu đang nói cái bí ẩn gì vậy hả? Hay cậu đã tìm thấy một nữ thừa

kế rồi, phải vậy không, Jack?”

Những người khác phá ra cười.

“Ừm, tôi tính để giành sự ngạc nhiên này đến ngày mai, Mập, nhưng tôi có thể cưới ngựa lại được rồi. Tất nhiên tôi cũng chưa đủ khỏe để đi săn, nhưng sẽ sớm thôi.”

Sir Toby nhìn chăm chăm, chết lặng, rồi đột ngột nhảy ra khỏi ghế, làm sóng sánh ly rượu của mình, và nắm lấy tay Jack, lắc nó cho đến khi Jack nghĩ là nó sắp rút ra.

“Thật kỳ diệu, ông bạn, thật là kỳ diệu!” anh ta tiếp tục lặp đi lặp lại. Anh ta trừng mắt nhìn hai ông bạn của mình vẫn còn ngồi trong ghế của họ. “Có hiểu chưa, hai gã ngốc kia? Jack có thể cưới ngựa! Sao còn không chúc mừng cho cậu ta hả?”

Họ lại rống lên cười. Khi tiếng ồn ào đã lắng xuống và một lượt rượu mới đã được rót ra, Francis nói với Jack, “Tôi không hiểu. Các bác sĩ đã thề thốt là cậu sẽ không bao giờ cưới ngựa được nữa mà?”

“Phải. Nhưng Miss Farleigh không đồng ý thế.”

“Miss Farleigh?” Mr Lennox nói.

Trong phòng kế bên, Kate đóng băng. Ôi, không, không, cô âm thầm cầu nguyện. Đừng nói với họ, làm ơn đừng nói.

“Đúng vậy, anh trai cô ấy đã được chữa khỏi hoàn toàn từ vết thương tương tự bởi các bác sĩ Phương Đông,” Jack tiếp tục. “Cô ấy nói với tôi anh trai cô ấy đã lấy lại sức mạnh gần như hoàn toàn...nhưng không may...”

“Sao?”

Jack giải thích. “Miss Farleigh đã mất cha và các anh ở cuộc chiến tranh đó. Các anh cô ấy ở quân đoàn 83, tôi tin thế. Cô ấy bây giờ hoàn toàn chỉ còn một mình trên thế giới này, trừ bà ngoại của tôi, người đã trở thành người giám hộ của cô ấy.”

Kate lún người xuống trong chỗ ngồi của mình. Quân đoàn 83. Cô không thể nhớ rõ ràng hơn. Nếu bất kỳ ai trong số họ nghe bất cứ gì về cô, thì bây giờ có thể những ký ức của họ đang bật xóc trở về cũng nên.

“Đúng rồi, đó là một trong những điều mà tôi phải thú nhận nó đã vượt quá sức hiểu biết của tôi. Đúng vậy đấy, mấy cậu. Tôi có biết sơ qua Miss Farleigh...”

Kate nhảy dựng ra khỏi cái ghế của mình. Cô đi khẽ tới cánh cửa và dựa người vào nó, nín thở với sợ hãi. Đại tá biết cô. Anh ta sẽ nói cho Jack mọi thứ. Kate cắn môi lo lắng. Cô sẽ phải rời đi. Cô không thể chịu nổi khi nhìn thấy khuôn mặt anh khi anh biết điều đó.

“Tôi biết các anh của cô ấy và đã từng vài lần gặp cha cô ấy. Ở Tây Ban Nha, các cậu cũng biết rồi đó. Và tôi đã từng gặp Miss Farleigh một lần trước đây, mặc dù trông cô ấy hơi khác một chút...Nhưng là người được bảo trợ của bà cậu ư? Tôi chưa bao giờ nghe nói cậu có liên hệ tới gia đình Farleighs, Jack.”

“Tất nhiên là chúng tôi không biết nhau. Theo như tôi biết thì chẳng có mối quan hệ máu mủ nào cả. Bà ấy – ý tôi là bà ngoại của tôi – là mẹ đỡ đầu của mẹ Miss Farleigh.”

“À,” Francis thì thầm mai mỉa. “Một mối quan hệ gia đình gần gũi nhỉ.”

Ôi, Chúa ơi, đừng làm nó xảy ra! Cô chết vì lo lắng mất.

Jack nhún vai buồn bã. “Ừm, mấy cậu cũng biết bà tôi rồi đấy – nếu bà ấy đã quyết định mối liên hệ này là gần gũi chẳng người sống nào cản nổi bà ấy.”

“Đúng vậy,” Andrew đồng ý. “Không cả với những người bất tử, tôi cược luôn.”

Sir Toby chen vào, “Tôi không hiểu bà anh muốn gì với chuyện này nữa, Jack. Một bà lão kỳ lạ! Bà ấy đối xử với tôi cứ như thể tôi là một đứa bé còn đi học mỗi lần tôi vô phước đụng trúng bà ấy. Theo tôi thì tránh bà ấy càng xa thì càng tốt.” Anh ta dừng lại một chút, sau đó nói với giọng đặc nghi ngờ, “À mà bà ấy không có ở đây, phải không? Bà ấy không có ở đâu đó trên lầu đấy chứ?”

Kate có thể hét lên với sự thất vọng.

“Thôi được rồi, Mập, ngốc vừa thôi!” Andrew cười lục khục. “Để Jack hoàn thành nốt câu chuyện của cậu ta xem nào. Tới chỗ bác sĩ Đông Y, Jack,” anh ta nhắc.

“Ừm, như tôi đã nói,” Jack tiếp tục, “Anh trai Miss Farleigh đã phục hồi được hoàn toàn, và cô ấy đã nói với tôi chuyện đó, dù vậy, tôi đã như một thằng ngốc không chịu nghe lời cô ấy... Mà còn gần như là đã chế nhạo cô ấy vì chuyện đó.”

“Tôi cũng có thể tưởng tượng ra chuyện đấy,” Sir Toby thật thà nói. “Còn hơn thế nữa, cậu

còn có thể quạu quọ suốt khi cậu không hài lòng gì đó, Jack; tin tôi đi. Tôi sẽ chẳng đến mà không được mời như thế này, nhưng vì Francis bảo nên tôi mới đi. Vì tôi không muốn thấy cậu gầm gừ như con sói xấu tính. Vài lần còn dừng bọn họ nửa đường nữa kìa. Nhưng mà hình như cậu đang tỉnh táo! Vậy cô ta đã làm gì vậy? Không phải thì thăm những điều ngọt ngào đó chứ?”

Kate siết chặt nắm tay.

Jack cười khùng khục. “Ngược lại, cô ấy bảo tôi rằng nếu tôi muốn tiêu tốn cuộc đời của mình bằng việc là một kẻ què quặc và té ngã ngựa suốt, vậy thì cứ việc tiếp tục làm cái mà tôi đang làm!”

“Thật á?” Sir Toby há hốc mồm.

“Phải. Cô ấy còn hét lên với tôi rằng tôi đang tự tội nghiệp chính mình.”

“Chúa tôi!” Francis nói.

“Cậu không đánh cô ta đấy chứ, Jack?” Sir Toby nói.

“Trời, đừng có ngốc nghếch thế, Mập,” Andrew nói.

“Không, Mập, nhưng cô ấy chắc chắn đã nhận được những lời không hay ho gì cho những nỗ lực của mình, giống như những gì cậu nghĩ về tôi ấy. Tuy nhiên những lời đó đã lớn vỗ trong đầu tôi và cuối cùng nó cũng đã khai sáng được tôi. Vì thế cuối cùng tôi cũng đã nuốt xuống kiêu hãnh của mình và nhờ sự trợ giúp của cô ấy, và tóm lại là tôi đã có thể cưỡi ngựa lại được. Tuy chưa thuần thục lắm, nhưng tôi đã ngồi vững được trên nó. Tôi vẫn chưa thể cưỡi ngựa đi

sẵn được, nhưng sẽ không lâu nữa đâu. Đúng vậy, Mập, ông bạn, cậu nói đúng; tôi là người đàn ông may mắn – điều đó phải cảm ơn Miss Farleigh.”

Kate dựa người vào tường. Đôi mắt ầng nước. Vậy là ít ra thì cô cũng đã làm được gì đó để anh nhớ tới cô. Khi nào anh biết sự thật, có lẽ vì cô đã giúp cho chân anh mà anh sẽ bớt trách cô hơn.

Những người đàn ông ở phòng kế bên chìm vào im lặng trong một chốc, thỉnh thoảng chỉ có tiếng va nhau của ly thủy tinh hoặc tiếng lắc rắc của lò sưởi. Sau đó Andrew Lennox nói, và từ ngữ của anh ta làm Kate thêm một lần nữa căng người lên.

“Cậu nói cậu đã gặp Miss Farleigh trước đây rồi hả, Francis?”

“Ừm, đúng vậy,” anh ta khẳng định. “Dù chỉ một chút ở nơi tôi lần đầu tiên gặp cô ấy.”

“Ở đâu?” Andrew hỏi.

Kate nhắm mắt và nín thở.

“Ở cuộc bao vây cuối cùng của Badajoz,” ngài đại tá lạnh lùng nói.

Đôi mắt Kate vụt chớp. Badajoz?

“Badajoz? Cậu không đùa đấy chứ! Giải thích xem nào, Francis,” Andrew yêu cầu.

“Ý cậu nói là cô bé đó đã ở Badajoz á?” Sir Toby lắp bắp trong ngạc nhiên. “Không thể nào, phải không? Ý tôi, không có phụ nữ ở Badajoz...ừm...ý tôi là phụ nữ, ừm...đó mới là vấn đề...không phải những quý bà...ừm...cậu biết tôi nói gì mà phải không.”

“Thực ra có đó, Toby, ít nhất có một quý bà, là dì Charlotte của tôi,” Francis nói.

Một sự im lặng sừng sốt ngắn.

“Dì Charlotte của cậu á? Nói sàm!” Sir Toby khịt mũi. Tôi không tin dì Charlotte của cậu đã ở Badajoz. Người phụ nữ bảo thủ nhất thế giới, dì cậu đó! Chưa bao giờ rời khỏi đất nước. Cũng như chưa bao giờ rời khỏi London. Tôi cược con ngựa săn tốt nhất của tôi vào việc này đấy.”

Francis cười nhẹ nhàng. “Thật đó, ông bạn, không nghi ngờ dì Charlotte của tôi mãi mãi là một quý bà,” Francis nói.

Một khoảng im lặng ngắn, sau đó Andrew nói, “Có phải em họ Arnold của cậu?”

“Chính xác – em họ Arnold của tôi,” Francis đồng ý.

“Cậu đang nói quái quỷ gì vậy?” Sir Toby nói. “Tôi không hiểu tại sao chúng ta lại nói về những người bà con phải gió của cậu. Chỉ bà ngoại Jack thôi cũng đủ tệ rồi, giờ cậu lại còn đông dài về dì và em họ Arnold của cậu nữa. Tôi vui vì đã thấy cậu ta trở lại sau khi trở về từ Badajoz, nhưng tôi chẳng muốn gặp hay nói-“

“Chuyện gì với Arnold ở Badajoz vậy, Toby?” Francis ngọt ngào ngắt lời.

“Bị bắn hay bị thương gì đó đại loại thế và đã chẳng còn tỉnh táo nữa vì cứ nói đi nói lại về chuyện một thiên thần đã cứu cậu ta, hoặc đại loại như thế.”

Jack kêu lên.

“Đúng vậy đó, ông bạn,” Sir Toby giải thích. “Cậu ta đã làm chúng tôi phát khùng với những câu chuyện về thiên thần của anh ta. Lúc cậu ta được đưa về nước tôi cũng tin luôn chuyện một Hoàng tử Ếch.”

“Tubby, ông bạn,” Francis nói, “chẳng có thiên thần nào hết – mà đó là Miss Farleigh của Jack.”

Hai đầu gối của Kate muốn sụp xuống.

“Cái gì?” Ba cái miệng đồng thanh hỏi xướng.

“Đúng vậy. Miss Farleigh đã ở đó với cha cô và đã khá mạo hiểm, thường ở rất gần chiến trường, và hay chăm sóc cho những người bị thương. Em họ Arnold bị một vết thương lớn chảy máu không ngừng ở cánh tay. Chỉ bằng cách buộc chặt nó để máu không thể thấm qua. Người bác sĩ sau này chữa trị cho cậu cho biết cô ấy đã cứu mạng nó. Bị chảy máu cho đến chết là điều chắc chắn sẽ xảy ra. Tình trạng ngàn cân treo sợi tóc.”

Kate dựa người vào khung cửa, mắt nhắm lại. Vậy ra chàng trai tội nghiệp đó là em họ của Francis? Ở căn phòng bên kia cũng là một sự im lặng dài, chỉ có tiếng tanh tách của củi cháy trong lò.

“Cô ấy bảo tôi rằng cha cô ấy đã ‘cắm cung’ cô ở lều trại trong một tuần sau trận Badajoz,” Jack gầm gừ giận dữ. “Chúa tôi, khi tôi nghĩ tới trận chiến đẫm máu ấy...”

“Tôi tin ông ấy đã làm vậy,” Francis nói. “Sau khi ông ấy khám phá ra cô đã cứu Arnold.”

Một sự im lặng khác kéo dài.

“Cô ấy là một nữ anh hùng bé nhỏ chết tiệt,” cuối cùng Sir Toby nói.

“Quá đúng,” Francis lặng lẽ nói. “Và, từ những gì tôi biết thì Arnold chỉ là một trong số nhiều người cô ấy đã cứu.”

Trong căn phòng kế bên Kate lặng lẽ chìm vào chiếc ghế. Cô cảm thấy chóng mặt với một sự nhẹ nhõm. Francis đã không biết phần còn lại của câu chuyện của cô – cô vẫn còn an toàn một thời gian nữa. Cô đã quá sợ hãi...nhưng mà, anh ta nghĩ cô là một nữ anh hùng! Cô không cần nghe thêm nữa. Một nữ anh hùng – anh ta sẽ không nói thế nếu anh ta biết về Henri. Sự nhẹ nhõm đang ngập tràn trong cô. Cô đã kiệt sức. Một cách âm thầm cô trượt ra khỏi phòng và đi lên lầu để ngủ.

“Cậu nói thiên thần của Arnold á? Chúa tôi!” Sir Toby lầm bầm. “Không phải kiểu mong đợi của một quý cô để...để...”

“Đúng vậy,” Andrew nhiệt liệt đồng tình. “Hầu hết các quý cô sẽ sợ chết khiếp cho dù nếu chúng ta chỉ nói cho họ biết có một phần mười những chuyện đã xảy ra trong chiến tranh...” Giọng anh mờ dần khi cả bốn người đàn ông đều nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, hồi tưởng lại những cơn bão vây ráp đẫm máu điên cuồng của Badajoz. Hãm hiếp, cướp bóc, cướp phá. Thật

là kinh hoàng để tưởng tượng Kate đã ở giữa tất cả những điều đó.

Sau vài phút, Andrew lên tiếng với một tông giọng lấy lại tinh thần.

“Vậy tại sao chúng ta ngồi đây mà nghiền ngẫm ừ ê chứ? Tất cả chúng ta đều vẫn còn ở đây, vẫn sống và khỏe mạnh, hãy uống vì sự tuyệt vời này, vì sự đoàn tụ. Cũng như Jack, cuối cùng đã trở lại từ cõi chết, với tất cả những tin tốt lành nhất.”

“Phải, đúng đấy!” Sir Toby nói. Anh nâng ly của mình lên. “Mừng cho Jack ‘điên’ và ngài Săn bắn! Cuối cùng cả hai cũng đã trở lại!”

“Phải, đúng vậy,” Francis đồng ý. “Jack và ngài Săn bắn, nâng ly nào!”

“Và cho Miss Farleigh,” Jack lặng lẽ nói, nâng ly mình lên. Với một sự đồng lòng những người khác đều đứng dậy và nâng cốc.

“Cho Miss Farleigh.”

“Thiên thần của Arnold.”

Chương Mười hai

Kate ngáp khi cô dọn bàn ăn sáng vào sáng hôm sau. Cô đã không ngủ ngon giấc, vì lo lắng về điều phải làm. Ý nghĩ rời khỏi Sevenoakes, và Jack, làm cô rất đau khổ, nhưng cô biết cô phải làm vậy. Sự xuất hiện của bạn bè anh đã cho cô thấy tảng băng mỏng cô đang trượt lên. Bạn bè của Jack đều là những người lính; sẽ còn nhiều vị khách hơn, nhiều người lính hơn. Họ đến để săn bắn cũng như để bầu bạn với Jack. Và càng nhiều vị khách thì càng dễ bị phát hiện ra sự việc. Chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu cô không ở đây thì chẳng có lý do gì các vị khách của Jack lại đi nói chuyện về một cô gái Anh thuộc gia đình thượng lưu, đã sống trong ô uế với một sĩ quan Pháp. Cô muốn ở cạnh anh trong suốt cuộc đời mình, nhưng cái giá của nó là anh sẽ nhìn cô trong ghê tởm, vậy thì cái giá đó quá cao. Tốt hơn là rời đi lúc anh còn chưa biết gì, vẫn còn nghĩ tốt về cô.

Cô lùi lại, nhìn chăm chăm vào cái bàn đang bày trí. Bàn tay đưa lên đầu, đẩy vào cái viền nhúng của vành nón. Cô chắc không cần phải đội cái nón này để nguy trang nữa, nhưng an toàn dù sao cũng tốt hơn là hối tiếc. Việc Jack giới thiệu cô như là một vị khách đã cho cô một lý do khác để đội cái nón này. Cái nón này là thứ mà một nữ quản gia độc thân hay đội, và nó cũng như là một lời khẳng định cho vị trí của cô.

Cuối cùng cô nghe thấy tiếng nói và tiếng bước chân của những người đàn ông, nên nhanh chóng bắt đầu công tác chuẩn bị lần cuối để phục vụ bữa điểm tâm nóng hổi. Cô đã chuẩn bị giảm bông dày từ thịt xông khói và những quả trứng tươi vẫn còn nóng trên chảo, cùng với những lát bánh mì nướng sơ, một bình đầy cà phê thơm phức khi Jack bước vào nhà bếp.

“Cô lại đang làm cái quái quỷ gì vậy hả?”

“Tôi không biết anh đang nói về cái gì nữa, nhưng nếu anh muốn nói chuyện với tôi thì tôi e là bữa sáng này sẽ không được tiếp tục. Tôi đang làm tới bốn việc cùng một lúc như anh thấy đó, và nếu anh mong tôi đối đáp qua lại với anh lúc này thì anh sẽ thất vọng đấy.” Kate rất hài

lòng – cô đã mô phỏng rất tốt hành vi trước đây của cô; anh sẽ không nghi ngờ có chuyện không ổn.

“Vui lòng chờ ở phòng ăn sáng của khách và tôi sẽ mang mọi thứ cho anh và các bạn của anh ngay.” Cô liếc lên nhìn anh. “Tôi sẽ phục vụ khi tất cả đã xuống lầu nhé?”

“Sao cô phải làm cái chuyện tầm thường này chứ?”

Kate giậm chân. “Tôi thấy chẳng có gì tầm thường hết; tôi còn không có thời gian để làm nữa là khác. Điều tôi muốn biết là có bao nhiêu người ăn sáng. Bạn anh dậy hết rồi phải không?”

“Ừ,” anh cúi kính. “Sao cô phải tự mình làm hết việc này vậy? Mấy cô gái đâu cả rồi, còn cái thằng vô tích sự kia nữa? Carlos!” anh gầm lên.

“Làm ơn đừng có la hét làm điếc tai tôi.” Cô lấy miếng mì nướng ra khỏi vỉ vừa kịp lúc nó gần khét. “Carlos và mấy cô gái kia đã đi vào làng để đặt mua vài vật dụng cần thiết cho chuyến thăm viếng của bạn anh rồi.”

“Có cần phải đi hết vậy không? Một người đi là cũng đủ rồi mà.”

“Mr Carstairs!” Kate quay phắt người lại và trừng mắt nhìn anh, quên mất quyết tâm của mình. “Nếu anh muốn đến đây để cãi nhau với tôi vào cái giờ này, tất nhiên anh có quyền làm việc đó, thì đừng có hy vọng được ăn sáng cùng một lúc nhé!”

Mùi cà phê rất thơm. Giăm bông và trứng thì trông ngon tuyệt. Một số bánh mì nướng đã bắt đầu bị cháy khét. Rút lui là một chiến thuật tốt bây giờ, Jack tự nhủ.

Chẳng làm được gì với cái dạ dày kêu ầm ầm lên thế này. Bên cạnh đó, anh phải có trách

nhiệm với khách khứa của mình. Anh sẽ nói chuyện với cô sau vậy.

Bữa ăn sáng đến mà chẳng còn bị nhiễu loạn gì thêm. Bạn của Jack lập tức ca ngợi Kate hết lời vì là thiên thần của Arnold. Sự nhẹ nhõm tràn ngập qua cô lần nữa. Họ đã nhìn thấy cô như là một nữ anh hùng, không phải là một kẻ phản bội, hay một con điếm. Một nữ anh hùng! Cô không thể không cười! Họ khẳng khẳng cô phải ăn sáng cùng họ và đã nói đùa nhiều hơn với cô.

Sau một lúc Kate nhận ra Jack đang trừng mắt nhìn cái nón của cô. Cô cũng nhận ra các ông bạn của anh hấp háy mắt nhìn cô mỗi lần cô đẩy cái bèo nhún ra khỏi mắt, nhưng tất cả đều rất lịch sự mà không nói gì. Còn Jack, cô cảm thấy người nặng trĩu, không có ý định tương tự. Cô hất cằm bướng bỉnh và tiếp tục lơ đi cái ánh nhìn đen tối của anh.

Mắt Francis bắt đầu hấp háy tia nhìn hài hước. Anh đã nhận ra tâm trạng cáu bẳn của Jack từ lúc bước ra khỏi nhà bếp. Giờ thì anh nhận ra có một cuộc chiến âm thầm của ý chí diễn ra trên bàn ăn. Cô gái này không hẳn là một thiên thần hoàn hảo của em họ anh, mà có chút tinh ranh cũng nhiều như mặt tốt của cô. Cô hoàn hảo cho Jack.

Vào lúc kết thúc bữa ăn, Kate đứng lên và thu dọn chén đĩa trong khi những người khác bàn tính kế hoạch trong ngày. Jack lăm bằm nói lời xin lỗi rồi đi theo cô.

Francis quan sát cái cách Jack nóng nảy bước ra. Trừ khi cậu ta đã quên các vị khách của mình, nếu không thì chắc chắn là một cuộc đối đầu khác giữa Miss Farleigh và ông bạn của mình. Anh không thấy lo ngại cho họ - mà thấy chắc chắn sẽ có chuyện vui. Nghe thấy các tiếng nói đang to dần lên, anh kín đáo mon men vào nhà bếp.

“Giờ thì, Miss Farleigh, tôi phải nhận được câu trả lời ngay. Cái quái quỷ gì trên đầu cô

vậy?”

“Quái quỷ gì chứ?”

“Cái thứ màu trắng ấy.” Jack ra hiệu về kính thị.

“Đó là một cái nón.”

“Tôi biết nó là cái gì! Cô nghĩ cái gì mà đội nó vậy?”

“Không phải rõ ràng rồi sao?”

“Không phải với tôi. Đó là thứ chỉ thường được các bà giúp việc đội , hay chỉ khi họ có điều gì đó để che đậy. Còn cô vẫn còn là một thiếu nữ và tóc thì rất đẹp để mà giấu đi.”

Lời khen tặng đó làm Kate thấy bất ngờ, nhưng cô cố trấn tĩnh lại. “Anh chỉ nói vậy thôi, chứ tôi không còn trẻ nữa. Tôi là một phụ nữ độc thân, và như vậy tôi phải đội cái nón này.”

Jack khịt mũi trong ghê tởm. “Cô không phải là một bà cô không chồng, vì vậy cởi nó ra ngay và đừng để tôi thấy cái thứ chết giẫm đó lần nữa.”

“Tôi đúng là một phụ nữ độc thân và tôi muốn đội cái nón này, dù anh có thích hay không.” Kate trừng mắt nhìn Jack, chống hai tay lên hông.

“Thật sao?”

Francis mỉm cười, nhận ra những dấu hiệu này – Jack đang trong tâm trạng tốt, vì thế tốt nhất đừng để nó quay lại. Jack tiến lại gần hơn. Kate lùi lại cảnh giác, nắm chặt cái nón để bảo vệ nó. Francis quyết định đã đến lúc bước ra.

“Xin thứ lỗi cho sự đường đột của tôi – không, không, cứ tiếp tục đi. Tôi không thích làm hỏng cuộc nói chuyện của hai người.” Anh tự mình ngồi xuống, rõ ràng là muốn được thưởng thức *chuyện vui*. “Tôi nghĩ cậu đang tính *mượn* cái nón của Miss Farleigh, ông bạn,” anh nhắc.

Kate nhìn Francis đang ra vẻ lịch sự đến cái cau mày của Jack và bắt đầu cười khúc khích. Còn Francis thì từ nụ cười tím tím đã toét thành một nụ cười rộng hết cỡ. Jack tức tối cào tay vào tóc mình.

“Chết tiệt, Francis,” anh lầm bầm, sau đó tự nhiên thấy mình đã dễ chịu hơn. Đôi môi đang co giật của anh rõ ràng tương phản với cái cau mày tức tối, càng kích động cho các *khán giả* của anh thêm nữa, và cuối cùng anh cũng đã tham gia vào trận cười.

Cuối cùng Kate đứng dậy, và ngay lập tức Francis và Jack cũng đứng dậy. “Xin thứ lỗi cho tôi,” cô nói, “nhưng tôi có việc phải làm.”

“Tôi cũng vậy,” Jack đồng ý, và trước khi cô biết anh tính làm gì thì anh đã giật phăng cái nón ra khỏi đầu cô và ném nó vào lò sưởi. “Thế là tốt rồi.” Anh nhăn răng cười chiến thắng.

“Ôi! Đồ xấu xa!” Kate kêu lên.

“Cái nón thấy gớm và chỉ có một điều để làm với cái đồ xấu hoắc đó là đốt nó đi. Cậu có đồng ý

không, Francis?”

Francis cúi đầu về phía Kate. “Xin thứ lỗi cho sự phản bội của tôi, tiểu thư Farleigh, nhưng, cũng nhiều như tôi thấy lấy làm tiếc vì cách làm thô bạo của anh bạn tôi, thì cái nón này xấu thật đấy, bởi vì người đàn ông nào cũng thích để mắt tới cái đẹp. Mà tóc cô thì khá là đẹp nên đừng che nó đi.”

Kate đỏ mặt.

Jack nhìn ông bạn mình qua đôi mắt nheo lại. “Rồi, được rồi, tôi nghĩ cậu nói khá đủ rồi đấy, Francis. Giờ đến lúc cậu đi được rồi đó. À mà...hình như Toby đang gọi cậu thì phải?”

Francis mỉm cười. “Cậu thánh nhỉ, anh bạn,” anh thì thầm. “Tôi chẳng nghe gì cả.”

Jack quắc mắt nhìn và đẩy anh ta ra cửa. Anh quay lại Kate, nhưng đừng phải ánh mắt tóe lửa từ đôi mắt xanh xám sáng rực nên quyết định phải có *bốn phần* với các vị khách của mình. Anh theo Francis ra sảnh, nơi họ gặp Mr Lennox.

“Một buổi sáng hoàn hảo cho cưới ngựa nhỉ, Jack, cậu có nghĩ thế không?”

“Ý hay đó,” Jack đồng ý, tâm trạng vui vẻ của anh đã quay trở lại, và sau đó hét gọi Sir Toby cùng tham gia với họ, rồi bộ tứ hướng về phía chuồng ngựa.

Đó là một buổi sáng hanh khô, lý tưởng cho đi cưới ngựa. Những dải sương mù và tàn dư của tuyết vẫn còn nấn ná trong những thung lũng tối tăm, đang chờ được ánh mặt trời cuối cùng cũng phát hiện ra chúng. Những con ngựa đang rất sung sức, khụt khịt mũi và nhảy dựng lên, háo hức được ra ngoài và chạy nhảy, nhưng Francis, Sir Toby và Mr Lennox cố kiềm cương ổn định chúng, không chắc chắn lắm về khả năng của Jack và không muốn làm chân anh quá sức. Sau vài phút đi với tốc độ như rùa mà họ cố tình làm thế, Jack đã nhận ra kế hoạch của các ông bạn của mình.

“Thôi nào, mấy ông tướng chậm chạp!” anh hét lên. “Đua xem ai tới đỉnh đồi trước nhé!” Một cách coi thường anh thúc con ngựa của mình phi nước đại. Vừa hét vừa cười, những người khác chạy theo. Đó là một cuộc chạy đua điên rồ và kết thúc với cả bốn người đều thở hổn hển và mặt mũi đỏ ửng.

“Tuyệt quá, Jack!” Sir Toby hào hứng nói. “Tôi không bao giờ nghĩ cậu sẽ được thế này; thua gì cũng được nếu cậu nghĩ phong độ của cậu không bằng với hồi xưa. Thật ngạc nhiên, thật tuyệt vời!”

“Đâu có bằng hồi xưa,” Jack đáp trả, toét miệng cười. Anh duỗi thẳng cái chân đau với một chút lúng túng và những người khác đều thấy cái mím môi của anh, dấu hiệu cho thấy anh đang đau.

“Jack, cậu không quá sức đó chứ?” Mr Lennox hỏi.

“Không, không.” Anh bắt gặp cái nhìn nghi ngờ của bạn mình nên cười buồn bã. “Ừm, có lẽ một chút, nhưng tôi không thể để ba người các cậu bực tôi trong một tấm chăn bông bây giờ được, đúng không? Vậy hãy cứ đi với tốc độ các cậu muốn, tôi chán rồi.” Những người khác phá ra cười. “Giờ thì mấy cậu lên ngựa hết đi, đừng lo cho tôi,” anh nói. “Tôi sẽ đi chậm hơn một chút để máu của tôi được thông trở lại.”

“Cũng được, đi tiếp đi, hai cậu,” Francis đồng ý. “Tôi sẽ đi cùng với Jack một chút nữa. Đầu tôi vẫn còn hơi vầng vất từ tối qua, và nếu còn phi như mới vừa nãy thì chắc tôi sẽ té ngựa mất.” Hai người kia bật cười khi họ cưỡi đi, còn Jack thì quay sang ông bạn của mình nghi ngờ.

“Ông bạn Francis tội nghiệp của tôi,” anh nói trong một giọng cảm thông giả tạo. “VẬY mà tôi cứ tưởng đầu cậu *cứng* hơn bất cứ ai mà tôi biết chứ.”

Francis mỉm cười ôn tồn với anh. “Ừm, cậu có lợi thế hơn tôi vài năm mà. Tôi gần ba lăm rồi còn gì.”

Họ tiến về phía trước trong nước kiệu, vừa đi vừa chuyện trò. Có những lúc, cả hai đều không nói gì chỉ thong dong đi bên nhau, thưởng thức buổi sáng, mỗi người đều chìm trong suy tưởng của mình.

Sau đó Francis tự dưng cười khùng khục.

Jack quay đầu. “Chuyện gì vậy?”

Francis lắc đầu trong thích thú. “Chưa bao giờ tưởng tượng ra cảnh sẽ thấy cậu nổi khùng lên vì một món đồ của phụ nữ.”

“Nói khi gì vậy? Giữ mồm cậu đó.”

Nhưng Francis không có ý định dừng lại. “Cái nón đó đúng là xấu thật, và trông có hơi không thích hợp, nhưng cậu hành động như thể cô ấy đã cố tình đội nó để trêu tức cậu vậy.”

Jack đằng hắng. “Phải.”

“Ô hô...thích rồi phải không?”

Jack lừ mắt. “Thích gì chứ? Cô ấy là người được bảo trợ của bà ngoại tôi.”

“Và đương nhiên cậu phải giám sát những gì trên đầu cô ấy,” Francis nói ra vẻ đồng tình cảm thông.

“Cô ta cố tình làm cho xấu xí trước mặt tôi. Tôi không có sự lựa chọn ở chuyện này.”

“Ừm.” Francis gật đầu ra vẻ am hiểu.

“Ừm cái gì mà ừm!” Jack cau kỉnh. “Cậu chỉ phóng đại lên. Cô gái này chẳng có ý nghĩa gì với tôi hết. Cô ta là một người phiền phức, nếu cậu muốn biết sự thật!”

“Mmm,” Francis gật gù ra vẻ hiểu biết.

Jack nghiêng răng. “Chết tiệt đôi mắt của cậu, Francis.”

Ông bạn anh lục khục cười thầm. Sau vài phút mới đáp lại. “Nếu vậy thì, anh bạn thân mến, vì cậu không thích thú gì với Miss Farleigh, cho nên cậu đừng phản đối nếu tôi theo đuổi cô ấy nhé.”

Jack giật mạnh con ngựa mình dừng lại, làm nó xoay một vòng rồi trừng mắt nhìn ông bạn của mình. “Nói vậy là sao? Cậu không được. Cô ấy...cô ấy là người được bà tôi bảo trợ.”

Francis nhướn mày cao giọng. “Tôi rất vinh hạnh được theo đuổi cô ấy – cậu không thể phản đối chuyện đó.”

Jack có hàng tá lý do để phản đối, nhưng anh không thể nghĩ ra một cái nào để nói ra. Đúng là anh muốn Kate nhanh chóng chấp nhận gợi ý của bà anh mà đi đến London để tìm cho mình một người chồng. Anh muốn đó phải là một người hiền lành, có phẩm chất của một người cha để bao bọc, nuông chiều Kate trong nhung lụa. Anh liếc nhìn anh bạn của mình và cau mày. Không đẹp trai, trái đời, đom đóm...một gã phóng túng!

“Tại làm cái quái gì mà cậu lại muốn tán tỉnh một người như Kate chứ hả?” anh hỏi. “Chết tiệt, ông bạn, cậu là một thằng chơi bời nổi tiếng!”

“Một thằng chơi bời nổi tiếng á?” Francis bật cười. “Vậy còn cậu thì sao, Jack? Người đàn ông đã làm tất cả các bà mẹ lẫn bà mai phải kích động mà bảo vệ đàn gà con của mình – À, không, cậu đã dừng chân rồi, đúng không? Nàng Julia xinh đẹp. Chuyện gì xảy ra với cô ta vậy?” Anh thấy Jack cau mày nên tỏ vẻ quan tâm. “Vẫn còn yêu cô ta, phải không? Chà, tôi có thể thấy nàng Kate bé nhỏ quyến rũ thế nào rồi, nhưng không thể sánh bằng Julia được.”

“Tôi chẳng còn yêu cô ta nữa, và tôi sẽ cảm ơn cậu nếu cậu không đề cập tới tên của Kate và của cô ta cùng một lúc như thế này.”

Francis mỉm cười trong sự cảm thông giả tạo. “À, vậy ra nữ thần đó vẫn còn ngự trị trong trái tim cậu à?”

“Nữ thần gì chứ, cô ta là một người đàn bà tham lam, tự cho mình là trung tâm, và nếu cậu biết suy nghĩ, Francis, cậu sẽ thấy cô ta...cô ta...” Jack thấy rất tức giận, không nói nên lời. “Nếu cậu biết Julia Davenport cậu sẽ thấy cô ta không bằng ngón út của Kate Farleigh, và...và...tôi không biết cậu muốn gì,” anh hoàn thành câu không ra đầu ra đuôi.

Francis cố nén cười. Jack phản ứng rất tuyệt. “Không cần phải thuyết phục tôi, ông bạn. Tôi chưa bao giờ ngưỡng mộ cô nàng Davenport đó cả. Tôi là người, đừng quên nhé, là người có thể sẽ tán tỉnh Miss Farleigh bé nhỏ để kết hôn.”

Jack nghiêng rằng. Thói quen của bạn anh khi bắt đầu gọi Kate thành ‘Miss Farleigh’ bé nhỏ đang làm anh thấy rất là bức mình. “Tôi không nghĩ cậu thích một cô nàng nghèo túng. Điều gì làm cậu thay đổi vậy?”

“À, rồi cũng tới lúc nào đó phải ổn định cuộc sống mà. Tôi cũng đã để mắt tới vài người nhưng không biết sao mấy cô gái trong thị trường hôn nhân không làm tôi thấy hấp dẫn. Một người đàn ông muốn ổn định với một phụ nữ làm anh ta thấy thoải mái, một người phụ nữ có ý nghĩa với anh ta.”

Jack thấy ghê tởm với cái sự mô tả này về Kate. “Tôi thấy cậu nên cưới một cái ghế cũ để chịu để làm vợ thì hơn,” giọng anh như giễu.

Francis cười lục khục. “Làm gì đến nỗi chứ. Tôi chắc chắn không nghĩ Miss Farleigh như là một cái ghế cũ thoải mái. Tại vì sao ư, vì cái khái niệm này rất là xúc phạm.” Anh dừng lại rồi đứng đĩnh thêm vào. “À, có lẽ cậu đã không nhận ra, ông bạn, nhưng Miss Farleigh bé nhỏ khá thú vị, với một cái miệng trông rất muốn hôn. Thậm chí với cái mũi có bị dính chút lọ nổi sáng nay trông cũng rất hấp dẫn.”

Anh lơ đi tiếng gầm của Jack.

“Và cậu có thấy cái lúm đồng tiền của cô ấy không? Rất khó thấy, nhưng khi nó xuất hiện thì cực kỳ quyến rũ. Thêm vào đó cái giọng đặc biệt và tiếng cười thú vị của cô ấy nữa, làm cậu thấy đó như là một cái gối nhỏ rất ấm áp, rất muốn ôm.”

Jack muốn phát khùng với cái hình tượng gợi lên từ lời nói của anh ta. Khi Kate nép mình trong vòng tay của Francis. Anh cảm thấy muốn bệnh. “Cậu cũng biết cô ấy rất nghèo.”

Francis nhún vai. “Tôi không hứng thú với một người vợ giàu.”

“Vậy cậu có yêu cô ấy không?” Miệng Jack khô lại khi chờ câu trả lời.

“Ơn trời, không.” Francis cười hững hờ. “Đàn ông đâu cần phải có tình yêu với vợ mới có một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Miễn là cô ấy yêu anh ta là ổn.”

“Vậy cậu nghĩ cô ấy yêu cậu sao?” Jack gầm gừ.

“Không, anh bạn, chưa thôi.” Francis mỉm cười tự mãn. “Nhưng chiếc giường hôn nhân có cách của nó, không phải vậy sao? Vào cuối tuần trăng mật cô ấy cũng sẽ yêu tôi thôi.” Anh nháy mắt. “Tôi đã từng bảo tôi là một người tình giỏi rồi còn gì. À, bên cạnh đó, tôi là kiểu một người chồng thích lạc thú. Phụ nữ thích điều đó, cậu biết mà. Và tôi tin rằng Kate bé nhỏ cũng được phép buông thả một chút trong cuộc sống của nàng..”

Thấy nét mặt của Jack, Francis nghĩ tốt hơn hết là hãy tham gia cùng Sir Toby và Mr Lennox. Anh rướn người và vỗ vào chân Jack. “Cậu trông như thể cái chân đang làm đau cậu vậy, anh bạn. Sao cậu không đi về và tôi sẽ gặp cậu sau?” Không thể giữ cho khuôn mặt nín cười thêm nữa, Francis phì nước đại, rồi sau khi đã đạt được khoảng cách an toàn giữa họ, anh bật cười ha hả.

Jack nhìn chăm chăm sau lưng anh ta, khuôn mặt là một sự pha trộn giữa thất vọng, giận dữ và tuyệt vọng. Đó là sự thật. Francis sẽ là một người chồng tốt của Kate. Vậy tại sao anh lại cảm thấy không yên trong lòng? Không hiểu nổi. Anh phải công nhận Francis sẽ là người chồng tuyệt vời cho bất cứ ai. Trừ...Kate.

Jack bước vào nhà từ cửa gần chuồng ngựa nhất và dừng lại, nghe thấy những giọng nói từ phòng khách: Kate và một người đàn ông anh không nhận ra giọng. Anh bước vào.

Kate đang ngồi trên một chiếc ghế sofa, đang mỉm cười vui vẻ với một người hoàn toàn xa lạ. Jack cau mày. Người lạ đang nắm cả hai bàn tay Kate, và cô chẳng có dấu hiệu gì rút nó ra. Cô quay người và cười rạng rỡ với Jack.

“Ôi, Ja- à, Mr Carstairs, thật là tuyệt vời. Đây là Mr Jeremiah Cole.”

Đôi mắt xanh lạnh lùng quét qua người Mr Cole và một bên mày nhướng lên vẻ khinh thị. Cái nhìn chăm chăm khó chịu của anh chuyển từ Cole đến đôi tay của Kate. Cole lập tức buông ra.

“Thứ lỗi cho tôi, Miss Farleigh-“ giọng Jack lạnh lùng “-nhưng tôi chẳng thấy gì là tuyệt vời cả. Người này là ai vậy?” Chân mày anh nhướng lên lần nữa khi tia nhìn của anh lướt qua người đàn ông nọ.

Mặc cho vẻ cau kỉnh của anh, Kate thậm chí còn không thêm chú ý đến vẻ lạnh băng của anh trước người khách của cô. Cô bật cười.

“Ồ, tôi xin lỗi. Tôi phải thú nhận là sự xuất hiện bất ngờ của Mr Cole đây làm tôi bối rối quá.” Cô quay sang và cười rạng rỡ với người lạ lần nữa. “Một sự xuất hiện rất đáng hoan nghênh và tôi thấy rất hạnh phúc, bởi thế nên nó đã làm tôi quên mất cách cư xử của mình.”

Cô đứng dậy và ngay lập tức người lạ cũng làm thế. Đôi mắt Jack càng tăng lên tia nhìn rần như đá lửa khi anh nhận ra cái gã Cole nọ có chiều cao ngang ngửa anh, dáng người rắn chắc và bộ quần áo rất hợp thời.

Kate tiếp tục, “Mr Carstairs, tôi rất vui mừng được giới thiệu với anh người anh họ xa mà đến giờ tôi mới biết, Mr Jeremiah Cole. Mr Cole, đây là Mr Jack Carstairs, là...” Cô ngập ngừng. Chân mày Mr Cole cau nhẹ.

Jack ngay lập tức nhận ra sự khó khăn của cô. “Miss Farleigh là người được bảo trợ của bà ngoại tôi, Lady Cahill. Bà tôi đã thuyết phục Miss Farleigh và người đồng hành với cô ấy, Bà Betts, giúp đỡ một gã độc thân khốn khổ trong việc sắp đặt lại căn nhà này cho gọn gàng.”

Một cái nhìn có tính chất suy đoán xuất hiện trên gương mặt Mr Cole, vì vậy Jack thêm vào, “Cô ấy sẽ sớm đến ở cùng Lady Cahil và sẽ hòa nhập xã hội dưới sự bảo trợ của bà ấy.” Câu nói này sẽ không làm cho anh ta nghi ngờ gì nữa, anh nghĩ, vì có người bà nào lại đi bảo trợ cho tình nhân của cháu trai hòa nhập vào xã hội thượng lưu chứ?

“Rất vui được gặp anh,” Cole lịch sự nói. “Tôi phải nói là, tôi đã rất sững sốt khi biết em họ bé nhỏ của mình đã sống sót qua được cuộc chiến khốc liệt đó. Và khi tôi đến đây và phát hiện ra đó là một cô em họ bé nhỏ rất duyên dáng và thú vị, thì tôi càng sững sốt hơn.” Anh ta hôn lên tay cô.

Jack bực bội khi thấy Kate đỏ mặt. Cô không có vẻ gì là muốn rút tay khỏi cái tay đầy mồ hôi của gã nọ.

“Cho tôi biết, Cole,” anh nói, “sao anh biết Miss Farleigh ở đây vậy? Không nhiều người biết cô ấy ở đây.”

Cole quay lại, vẫn giữ tay của Kate. “Tôi đã liên lạc với người của Lady Cahill, ông Phillips. Người cha quá cố của tôi là người thi hành di chúc của điền sản nhà Delacombe, anh biết đó, và tài sản của họ đã thuộc về ông ấy, người họ hàng nam giới còn sống gần nhất. Giờ thì nó thuộc về tôi vì ông ấy đã qua đời hai tháng trước.” Anh ta mỉm cười với Kate, một nụ cười ngớ ngẩn làm chướng mắt Jack. Anh ta vỗ nhẹ vào tay cô và sau đó ra vẻ nghiêm nghị nói tiếp.

“Anh có thể tưởng tượng ra tôi đã vui thế nào khi biết được, thật ra, tôi không một mình trên thế giới này, và tôi vẫn còn người em họ vẫn còn sống khỏe – đã không chết dưới bàn tay của người Pháp dê hèn cùng với cha và các anh trai.” Anh ta bóp nhẹ tay Kate về thông cảm. “Đương nhiên là tôi đã vội vàng đi gặp cô ấy ngay. Cũng như để gởi lời chia buồn về sự mất mát của những người thân yêu của cô ấy.”

“Anh rất tử tế, Mr Cole,” Kate nhẹ nhàng nói.

“Thôi mà,” anh ta nói, “Mr Cole nghe trang trọng quá. Tôi là người họ hàng duy nhất còn sống của em, cho dù có là họ hàng xa đi nữa. Sao em không gọi tôi là anh họ Jeremiah, và cho phép tôi gọi em là em họ Katherine nhỉ?”

“Em họ Kate rất đồng ý, anh họ Jeremiah.” Cô cười với anh ta và anh ta lại hôn tay cô lần nữa.

Jack nhìn chằm chằm vào cảnh tượng phô trương trước mắt, thấy ghê tởm. Bộ Kate không thấy gã này chỉ là một gã thị thành miệng lưỡi sao? Anh ta có thể ăn bận đẹp và có một vẻ ngoài tầm tàm, nếu người ta thích những người đàn ông to lớn với mái tóc hung đỏ và những đường nét cân đối, nhưng anh ta quá dẻo mồm và lại còn liên tục nịnh hót Kate và không ngừng mò mẫm hôn tay cô nữa chứ...

Jack ngửa ngáy muốn túm lấy cổ áo sang trọng của gã mà ném ra ngoài, nhưng anh biết Kate sẽ không bao giờ cho phép điều đó. Anh nhìn cô cau kỉnh. Cô đã hoàn toàn bị đưa vào trạng thái. Cô rõ ràng là đã uống lấy từng lời một của gã và thậm chí có vẻ còn thích cái sờ soạn của anh ta trên tay cô. Cô đã cho phép nó. Và mỉm cười.

“Vậy ra anh là người thừa kế.” Jack ngắt lời trước khi gã nọ có thể hôn lên tay Kate lần thứ ba.

“Vâng, đúng vậy,” Mr Cole đồng ý. “Mặc dù đó là một cảm giác không vui gì khi thấy mình giàu lên bằng sự qua đời của người khác.” Anh ta trông có vẻ nghiêm trang trong một lúc, sau đó sáng rỡ trở lại. “À nó nhắc tôi nhớ, có một phần thừa kế nhỏ cho em, em họ Kate, một món quà đặc biệt.”

Anh ta mỉm cười với cái nhìn dò hỏi của Kate và đưa cô một gói hình chữ nhật. Cô nhìn nó trong một lúc, bối rối, sau đó mở nó ra và thở hỗn hển trong ngạc nhiên và vui sướng. Cô nhìn Jack, đôi mắt mở to vui vẻ. “Nữ trang.” Cô quay lại người anh họ. “Của bà ngoại tôi?”

Anh ta gật đầu. “Vâng, bà ấy để lại cho cô một hai thứ như là vật lưu niệm.”

Jack cau mày, nhớ lại bà ngoại anh đã từng nói Kate có thể sẽ được để lại nhiều thứ. Có vẻ như bà ấy đã sai, vì đó chẳng nhiều nhận gì – chỉ là một chuỗi hạt ngọc trai và hạt ngọc hồng lựu, vài đôi bông tai, một chiếc nhẫn và mấy cây trâm.

Anh đột nhiên nhận ra Kate đang rất im lặng. Cô ngồi, đầu cúi xuống, nhìn chăm chăm vào chỗ đồ trang sức trên đùi, tay nhẹ nhàng chạm vào những món đồ đó, lật chúng tới lui, chạy các hạt ngọc trai từ từ qua các ngón tay của mình. Dĩ nhiên, anh nhận ra, cô hẳn phải thất vọng vì chúng chẳng có giá trị gì. Anh không thể thấy khuôn mặt cô, nhưng anh biết cô đang cảm thấy gì. Cảm giác thất vọng và giận dữ bùng lên trong anh khi anh thấy một giọt nước mắt lăn xuống má cô. Cô hẳn đã hy vọng có được những thứ mà những người phụ nữ khác muốn có, và cô

xứng đáng được nhiều hơn bất kỳ người phụ nữ nào – kim cương, ngọc lục bảo, hồng ngọc. Anh âm thầm nguyện rửa những người thân vô nghĩa của cô.

Cô nhìn lên. Đôi mắt ươn ướt, nhưng nụ cười thì rạng rỡ. “Cám ơn anh, anh họ Jeremiah, cám ơn anh. Anh không biết nó có ý nghĩa thế nào với tôi khi được bà ngoại để lại những thứ này cho tôi đâu,” cô nói trong một giọng nhỏ khàn mà Jack biết là cô đang rất xúc động. Mr Cole cử động không yên trong chỗ ngồi của mình. Cô đứng lên và mỉm cười mờ ảo với hai người đàn ông. “Nếu các anh không phiền, tôi muốn đi xem lại đồ thừa kế từ bà ngoại của mình ở trong phòng riêng. Có được không ạ?” Cô chìa tay ra cho anh họ. “Tôi sẽ gặp lại anh sau nhé, anh họ Jeremiah?”

“Dĩ nhiên rồi.” Anh ta mỉm cười, cúi xuống bàn tay cô lần nữa. “Em không nghĩ là tôi sẽ ra đi khi mà chỉ vừa khám phá ra cô em họ bé nhỏ quyến rũ của riêng mình đó chứ? Tôi sẽ tìm một chỗ trọ gần nhất và nếu được em cho phép, em họ, chúng ta sẽ gặp lại vào ngày mai nhé.”

Cô gật đầu vui vẻ rời khỏi phòng, ôm cái gói đồ vào ngực. Jack đứng nhìn sau cô, sửng sốt. Nhìn mặt cô, ai cũng sẽ nghĩ cô được cho châu báu quý giá của cung đình, chứ không phải là những món trang nhỏ sức rẻ tiền. Cô gái này không ngừng làm anh ngạc nhiên. Cô không giống những người phụ nữ khác mà anh biết. Anh quay lại và nhìn vào Mr Cole. Anh ta đang mỉm cười với anh một cách rất hài lòng. Cái thằng khỉ gió. Jack không thích anh ta chút nào.

“Cửa trước ở lối này, Cole.”

“Rất vui được gặp anh, Mr Carstairs,” Mr Cole nói lịch sự, bất chấp cái nhìn khinh khỉnh của chủ nhà. “Tôi muốn chúng ta biết nhau nhiều hơn nữa. Tôi biết anh là một trong những anh hùng hào hiệp của chúng ta từ cuộc chiến Bán đảo. Tôi sẽ rất vui nếu được thảo luận về nó với anh vào lúc nào đó trong tương lai.”

Người anh hùng hào hiệp, thấy buồn nôn với cái từ này, anh cố gắng để không ném anh họ của Kate ra cửa mà thay vào đó dần lòng xuống đóng sầm cửa lại.

Jack cần một thức uống, vì thế anh đi vào thư viện và dừng lại chết sững. Kate đang ngồi trong một chiếc ghế bành. Cô nhìn lên. “Millie đang lau phòng tôi,” cô giải thích sự hiện diện của mình ở trong thư viện.

Anh gật đầu. “Cái gã đó đi rồi.”

“Anh ấy rất tốt bụng vì đã đem đến cho tôi,” Kate khẽ nói. “Anh ấy chỉ cần gọi qua bưu điện cũng được.”

Jack nhìn cái cách hai tay cô vuốt ve cái gói đồ vẫn còn nằm trong lòng cô. Một sự im lặng kéo dài.

“Cô có vẻ vui vì gặp anh ta,” cuối cùng anh nói.

Kate thở dài. “Vâng, thật tuyệt vì biết được tôi đã không phải chỉ còn lại một mình mình trên thế giới này, sau tất cả.”

“Cô không một mình.”

“Nhưng đúng vậy mà, Jack,” cô nói nhẹ nhàng. “Hoặc ít nhất thì tôi cũng đã từng như vậy.”

“Cô có bà ngoại của tôi-“ anh bắt đầu. *Và tôi.*

“Ồ, Lady Cahill là một người đáng quý,” cô cắt ngang, “nhưng sự thật là bà ấy không phải là người thân của tôi. Tôi chỉ là một kế hoạch từ thiện mà bà ấy làm chỉ vì những ký ức tốt đẹp với mẹ tôi mà thôi. Bà ấy đã rất tử tế và hào phóng, và tôi rất biết ơn bà vì điều đó, nhưng anh phải biết là tôi không được quyền đòi hỏi gì với bà ấy. Nhưng sẽ khác đi nếu biết có ai đó là một phần của gia đình mình, rằng mình thuộc về họ.”

Jack phản đối kịch liệt. “Cô không thuộc về cái tên ăn quá nhiều, quá chải chuốt, quá nịnh hót, kênh kiệu đó!”

“Mr Carstairs,” Kate lạnh lùng trách anh, “Tôi sẽ cảm ơn anh nếu anh ăn nói lịch sự với anh họ Jeremiah khi có sự hiện diện của tôi. Anh ấy cường tráng chứ không phải ăn quá nhiều, và tôi thấy anh ấy cũng có gu thẩm mỹ đó chứ.” Cái nhìn của cô định hình trên cái quần da hoẵng dính bùn không của Jack. “Hơn nữa, anh ấy là người tử tế vì đã đi suốt từ Leeds đến đây chỉ để gặp tôi và trao cho tôi đồ trang sức của bà ngoại tôi.”

“Thứ đồ rẻ tiền,” anh khịt mũi.

Kate cố kiềm chế với cái giọng của anh. “Chúng có thể là thứ rẻ tiền với anh, nhưng chúng là tất cả nữ trang mà tôi có, và chúng thuộc về bà ngoại của tôi, người tôi chưa từng gặp mặt.”

Cô ép chặt gói đồ vào ngực.

“Mẹ tôi mất khi sinh tôi và tôi chưa bao giờ biết bà ấy. Tất cả những gì tôi có về bà là những chuỗi hạt ngọc trai của bà và đôi mắt của bà. Những hạt ngọc đó tôi đã phải bán đi để trả cho những khoản nợ của chúng tôi.” *Và đôi mắt của bà ấy đã lấy đi tình yêu của cha tôi.* “Anh không thể hiểu ý nghĩa thế nào với tôi khi biết bà tôi vẫn nhớ tới tôi, vì cha tôi đã bất hòa với ông bà ngoại trước khi tôi được sinh ra, nên họ đã không bao giờ liên lạc với chúng tôi tới chừng mực mà tôi biết.” Đôi mắt cô lung linh với những giọt nước mắt chưa rơi xuống.

Món thừa kế có giá trị hơn nhiều so với kích thước hay giá trị tiền tệ của nó. Kate chỉ biết tới mẹ cô qua đôi mắt của những người khác – và cái hình ảnh đó cũng bị hoen ố đi vì thấy tội lỗi với chính mình. Nhưng giờ Kate đã có một cái gì đó hữu hình, từ một người bà đã nghĩ tới cô vì tình yêu thay vì chỉ đổ lỗi cho cô. Người đã đủ tử tế để gửi cho cô một món quà lưu niệm – không bị ảnh hưởng bởi sự oán của cha cô vì sự tồn tại của cô.

“Anh gọi nó là thứ rẻ tiền, nhưng mẹ tôi có thể đã từng đeo nó khi còn con gái, anh có thấy vậy không?” Giọng cô phá vỡ sự im lặng và cô quay người bỏ chạy lên lầu.

Jack lăm bầm nguyên rửa mình và cào tay giận dữ lên mái tóc. Chết tiệt mình đi, sao cứ nói mà không suy nghĩ thế này? Anh không có ý chế nhạo cái món trang sức ít ỏi đến thảm hại của cô; mà phần nhiều xuất phát từ anh. Đầu tiên là Francis đã làm anh tức điên với cái kế hoạch khả ố cho tương lai của Kate, rồi sau đó trở về nhà và thấy Kate đang cười rạng rỡ với cái gã thành thị mồm mép...thật quá mức chịu đựng! Bên cạnh đó, cái chân của anh cũng đang hành hạ anh. Đó cũng là lỗi của anh, vì đã cố khoe khoang trước các bạn mình. Anh sẽ phải mất xa nó lần nữa trước khi nó xơ cứng lên thêm nữa.

“Carlos!” anh gầm lên. “Carlos!” Anh bước nặng nề lên lầu.

Chương Mười ba

“Chết tiệt, Francis,” Jack phát khùng. “Ít nhất thì Tubby và Drew cũng đã lịch sự mà không ở lâu đến mức người ta không muốn tiếp nữa. Bộ cậu không còn gì để làm hơn là cứ lảng vảng hàng tuần ở đây, bộ tính ăn cả tôi và ngôi nhà này luôn hay sao vậy?”

Francis cười lục khục. “Làm gì có, ông bạn. Tôi thích ở đây. Không khí thì trong lành, cảnh quan thì...” anh nhướn mày lên theo hướng hiên nhà, nơi Kate đang đi dạo với anh họ. “...thì vô cùng quyến rũ.”

Anh nhấp một ngụm pooctô và thêm vào vẻ châm biếm, “À, và tất nhiên là vì cậu là một ông chủ nhà tuyệt vời, Jack, ông bạn thân mến của tôi. Ông làm tôi cảm thấy được chào đón.”

Jack gầm gừ dưới hơi thở của mình. “Một gã không thể bước đi đâu mà không vướng phải cậu hay cái tên Cole chết bầm kia.” Anh nhìn trừng trừng vào chiếc bình hoa vô phước *trong tầm ngắm*. “Còn cái chỗ này thì lộn xộn cả lên với mớ cỏ dại hôi hám này! Bộ hai người các người không còn gì tốt hơn để lãng phí hay sao vậy? Tôi không biết người nào tửm hơn nữa – là cái gã thành thị bẻm mép kia cứ be be suốt ngày bên tai Kate và hôn tay cô ấy cho đến khi nó đầy nước miếng – hay là cậu, cái mồm cứ nói những lời tán dương hoa mỹ với cô ấy bằng những vần thơ chết tiệt.”

“Tôi tự hào vì tài năng thơ phú của mình lắm nhé, mà Kate bé nhỏ có vẻ cũng thích nó nữa.”

“Kate bé nhỏ? Gọi là tiểu thư Farleigh nghe chưa! Tôi sẽ cảm ơn cậu vì đã không đối xử với người được bà tôi bảo trợ quá suồng sã như vậy, Francis.”

Francis toét miệng cười. “Cô ấy bảo tôi gọi là Kate mà, anh bạn, và tôi ghét phải từ chối yêu cầu của một quý cô.”

Jack lăm bằm điều gì đó không rõ và dậm mạnh chân ra khỏi thư viện, bỏ lại Francis đang cười khùng khục. Jack đang hành động như một con gấu với cái đầu bị đau trong mấy tuần qua, cứ càu nhàu càu nhàu suốt với mấy vị khách của anh ta mà chẳng có lý do gì hết. Hoặc là lý do chẳng đâu vào đâu.

Cái nhìn của Francis tia vào cặp đôi ở hiên nhà. Cái gọi là tán tỉnh của anh không gây nguy hiểm gì cho Jack, nhưng cái gã Cole kia là một địch thủ đáng gờm. Anh ta thăm Kate mỗi sáng và chiều trong ba tuần qua, mang cho cô ấy nào hoa, nào sách, nào bánh kẹo, mặc dù vào mùa này trong năm và ở nơi thôn quê như thế này nhưng anh ta có được nhiều hoa hơn là Francis dự đoán. Gã này rõ ràng là người có túi tiền kha khá.

Francis cau mày. Anh cũng không thích gã này như Jack, mặc dù không cùng lý do. Anh ta có vẻ huênh hoang mà Francis rất ghét. Cole đã theo đuổi Kate kể từ thời điểm họ gặp nhau, với một mục tiêu và quyết tâm rõ ràng, mà theo con mắt nhìn nhận của Francis thì nó có sự tính toán hơn là tình yêu. Thái độ sở hữu của anh ta đối với ‘cô em họ bé nhỏ quyến rũ’ ngày càng tăng lên, và Francis nghi ngờ Kate đang cảm thấy khó chịu.

Tuy nhiên, thái độ công khai không ưa gã này của Jack đã gây khó khăn cho Kate để cư xử thân tình với anh họ của cô, vì tất cả mọi người đều biết Jack đang rất muốn ném Cole ra khỏi nhà và cấm không cho anh ta bén mảng đến nữa. Cole là anh họ của Kate, dù thế nào đi nữa, và là người họ hàng duy nhất của cô còn sống, và cô muốn có thể gặp anh ta, cho dù cô cũng không thích lắm thái độ sở hữu của anh ta đối với mình. Francis thở dài và tự rót cho mình ly khác.

“Em họ yêu quý của tôi,” Jeremiah Cole bắt đầu.

Kate cảm thấy dạ dày quặn lên. Cô biết trước sau gì chuyện này cũng xảy ra, và dù có trốn tránh thế nào thì cũng không tránh nổi cái ý định đã rất rõ ràng ra đó của anh họ cô. Có lẽ tốt hơn là cứ để anh ấy nói ra, sau đó rồi thôi. Anh nắm lấy hai bàn tay cô trong đôi bàn tay đầy mồ hôi.

“Có lẽ mấy tuần qua em cũng đã nhận ra khát khao của tôi, một khát khao đến cháy bỏng của tôi, để làm cho mối quan hệ của chúng ta tiến đến một bước gần hơn.”

“Anh họ Jeremiah, tôi rất vui vì có anh là anh họ của mình-“

“Nhưng tôi thì không,” anh ta ngắt lời. “Em phải biết, Kate, tôi cảm nhận về em như thế nào.” Anh ta đặt hai tay cô lên khuôn ngực rộng lớn của mình. Kate cố rút tay lại, nhưng anh ta càng nắm nó chặt hơn. “Tôi yêu em, Kate – yêu đến điên cuồng, tuyệt vọng – và tôi muốn em làm vợ tôi.”

“Anh họ Jeremiah,” cô nói nhẹ nhàng, “anh thật tốt bụng-“

“Tốt bụng! Cảm nhận của tôi về em không phải là lòng tốt, bé à. Đó là tình yêu! Tôi muốn em là của tôi. Em chỉ còn một mình trên thế giới này. Hãy cho phép tôi chăm sóc em, bảo vệ em, yêu em đến suốt cuộc đời mình. Chỉ cần đưa tôi tay của em, Kate yêu quý.”

Mặc dù đây là khoảnh khắc nghiêm túc, nhưng Kate vẫn cảm thấy hơi có chút buồn cười. “Thật ra, anh họ Jeremiah, anh vẫn đang nắm nó đấy mặc cho tôi có đồng ý hay không,” cô nói, giật tay ra khỏi sự kiềm chặt của anh ta. Anh ta không buông ra, nhưng mỉm cười, có chút tức giận, với cô.

Cô nói với một chút nghiêm trang, “Thả tôi ra, anh họ Jeremiah. Anh đang làm đau tôi.”

“Và em cũng đang làm đau tôi, Kate, bởi đã không trả lời câu hỏi của tôi. Tôi đã hỏi em một câu hỏi, một trong những câu hỏi quan trọng nhất mà em sẽ từng nhận được trong cuộc đời mình. Em sẽ làm vợ tôi chứ?”

“Không, anh họ Jeremiah,” cô trả lời nhẹ nhàng. “Tôi xin lỗi.”

Anh ta cau mày vì cái sự khó tin này. “Tôi không tin!” anh ta nói, buông tay cô ra xong lại nắm chặt vai cô. “Tôi không tin!” anh ta lặp lại, lắc mạnh cô. “Tôi yêu em và tôi chắc chắn em cũng yêu tôi.” Giọng anh ta dịu lại. “Đúng không, Kate? Chắc là em đang trêu tôi.” Anh ta kéo cô lại gần mình mặc cho Kate cố đẩy ra nhưng anh ta quá khỏe.

“Cô em hư dám trêu anh họ Jeremiah này nhé,” anh ta gầm gừ, và trước khi Kate nhận ra anh ta sẽ làm gì thì anh ta đã áp chặt môi mình lên môi cô và hôn cô với một nỗ lực ướm át làm cô muốn bệnh. Cô cố chống cự nhưng vô ích khi tay anh ta đang vuốt ve cơ thể cô và cái lưỡi dày của anh đang xâm nhập và miện cô.

Đột nhiên cô thấy mình bị tách ra. Cô loạng choạng lùi trúng một bộ ngực rắn chắc khi Jack ném mình vào giữa cô và ông anh họ của cô.

“Đồ lợn bẩn thỉu, tránh xa cô ấy ra!” anh gầm lên, và vung một cú đấm làm anh họ Jeremiah nằm thẳng cẳng trên đất. Jack đứng trên anh ta, đang xắn tay áo lên, đôi mắt rực lửa.

“Sao mày dám vồ một cô gái con nhà lành thế này hả, đồ cặn bã?”

Anh họ Jeremiah vội lùi lại.

“Xem nào, đồ đáng khinh. Dám bắt nạt một phụ nữ yếu ớt mà không dám đương đầu với với một người đàn ông à? Mà y thêm khát một cô gái ngây thơ lắm phải không? Có tao đây thì đừng có hòng nhé. Tao sẽ cho mày một bài học để học cách đối xử với một quý cô – một bài học mà mày sẽ không bao giờ quên.”

Jack bước về phía trước, đôi mắt đờ đờ sát khí, không để ý tới Kate đang điên cuồng giật ống tay áo anh.

“Jack, dừng lại! Anh không được làm vậy. Anh ấy đâu có làm đau tôi đâu. Jack!” cô la lên, nhưng anh đã quyết tâm thực hiện bài học của mình. Anh lao tới anh họ Jeremiah, nắm đấm vung lên, đôi mắt xanh rực lên với cơn thịnh nộ.

“Jack, anh ấy đã hỏi cưới tôi!” Kate hét vào tai anh.

Vào lúc đó thì Jack dừng lại điếng người. Anh quay phắt lại và nhìn chăm chăm vào cô trong cơn sốc. Màu sắc giận dữ đã biến khỏi mặt anh, để lại một màu trắng xám.

“Anh ta cái gì hả?” cuối cùng anh cũng khô khốc lên tiếng.

“Anh ấy đã hỏi cưới tôi,” Kate lặng lẽ lặp lại, muện màng nhận ra mình đang làm Jack hiểu nhầm, nhưng cô không muốn nhìn thấy cảnh bạo lực này thêm nữa. Cô đã thấy đủ bạo lực rồi.

“Vậy đó là lý do...” Jack nghẹn giọng. Anh đau đớn rời mắt khỏi khuôn mặt cô và quay người. “Tôi...hiểu rồi,” anh lầm bầm. Không nhìn vào ai trong hai người họ, anh bỏ đi.

Kate nhìn anh bước đi, cắn môi. Có một sự đau đớn trong đôi mắt anh. Bởi vì anh nghĩ cô sẽ kết hôn với anh họ Jeremiah sao? Cô muốn chạy theo anh và bảo với anh rằng cô đã từ chối,

nhưng cô sợ nếu cô làm vậy Jack sẽ lại nổi cơn thịnh nộ và gây cho Jeremiah một chấn thương nghiêm trọng. Còn bây giờ, sau khi Jack đã ngăn anh họ cô lại, cô cảm thấy mình có thể tự mình xử lý việc còn lại. Cô vừa thấy mình tức giận với Jeremiah vì đã cưỡng ép cô, nhưng cũng vừa thấy thông cảm cho một người bị từ chối tình yêu, và dù sao thì anh ta cũng là anh họ của cô.

Cô quay người. “Tôi nghĩ anh tốt hơn nên đi đi, anh họ Jeremiah. Tôi xin lỗi vì đã xảy ra chuyện này.”

Anh ta phải vật lộn để có thể đứng được trên đôi chân của mình. Cơn sợ hãi đã qua đi, và nhanh chóng chuyển qua cơn thịnh nộ vì cách anh ta đã bị đối xử. “Tôi nói cho cô biết, em họ Kate, tôi đã bị xúc phạm sâu sắc bởi cái người đàn ông đó. Tôi sẽ đi báo chuyện này cho chính quyền địa phương biết. Anh ta rõ ràng là một thằng điên nguy hiểm.”

Cuối cùng thì Kate không thể nào bình tĩnh thêm nữa. “Sao anh dám nói một chuyện như thế nhỉ? Anh hẳn phải biết, anh bị như thế là còn nhẹ đấy, nếu tôi là đàn ông. Sao anh ấy dám ư? Anh còn dám nói? Sau khi đã dùng vũ lực để hôn tôi, và nghĩ là đã xong chuyện khi tôi không muốn xảy ra trận đánh nhau ư! Cứ báo cho chính quyền biết nếu anh dám, anh họ Jeremiah, và anh sẽ thấy chính mình bị tố cáo vì đã cưỡng ép tôi!”

Anh họ Jeremiah tái mặt và *hạ nhiệt* ngay lập tức. “Thôi được, thôi được, Kate, em thân yêu, tôi không có ý đó. Chỉ là tôi...tôi giận quá thôi. Tôi nghĩ em hẳn cho phép tôi được quyền cảm thấy giận dữ vì đã bị tấn công dữ dội như vậy, nhưng tất nhiên nếu em cũng đang thấy tức giận thì tôi sẽ không ngu gì để làm to chuyện này lên.”

Kate đã được xoa dịu. Cô nói nhẹ nhàng hơn. “Tôi rất tiếc vì chuyện vừa nãy, anh họ Jeremiah. Nếu anh không phiền, thì làm ơn đừng đề cập tới chuyện này nữa.”

“Không, không, dĩ nhiên là không,” anh ta lập tức đồng ý. “Còn giờ thì, em yêu, tôi muốn hôn sự của chúng ta được thu xếp càng nhanh càng tốt,”

Kate nhìn chăm chăm vào anh ta vẻ hoài nghi. Cái người này trơ tráo vậy sao? “Anh họ Jeremiah,” cô nghiêm nghị nói, “xảy ra tất cả chuyện này là bởi vì anh không chịu nghe tôi nói. Tôi xin lỗi, nhưng tôi sẽ không kết hôn với anh.”

“Nhưng tôi yêu em,” anh ta nhấn mạnh.

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể đáp lại tình yêu của anh.”

“Tình yêu có thể lớn dần lên sau khi kết hôn,” anh ta dai dẳng.

“Không phải trong trường hợp này,” Kate thẳng thừng. Cô đã chịu đủ những lời có cánh của anh ta và không muốn bị hôn lên tay thêm nữa.

“Tôi không phiền nếu em không yêu tôi; tôi cũng vẫn sẽ muốn cưới em,” anh ta tuyên bố vẻ cao thượng.

Kate nghiêng răng và bắt đầu ước gì cô đã để Jack đập cho anh ta một trận.

“Nhưng tôi không muốn kết hôn với anh.”

Anh ta tiến vài bước về phía cô, và cô ngay lập tức lùi lại. Chúa tôi, anh ta đang cố ôm cô lần nữa.

“Anh họ Jeremiah, tôi nói thật!” cô gần như rít lên trong thất vọng. “Tôi nói tôi sẽ không kết

hôn với anh có nghĩa là tôi sẽ không kết hôn với anh. Không gì làm tôi đổi ý hết.”

“Chắc em đang mắc cỡ,” anh họ Jeremiah bắt đầu, vẫn tiến về phía cô, một nụ cười khẳng định hiện ra trên mặt.

“Tôi không mắc cỡ!”

“Tôi nghĩ anh tốt hơn nên nghe theo quý cô đây,” một giọng bình tĩnh vang lên sau hai người. “Ông bạn Carstairs của tôi đã giới thiệu cho anh thấy phương pháp chiến đấu thô thiển của Bộ đội Coldstream. Còn tôi đang rất muốn giới thiệu phương pháp ưa thích của một quý ông ở quân đoàn 95 đây.” Francis bắt đầu xắn tay áo lên, sau đó dừng lại. “Trừ khi anh xin lỗi quý cô đây và rời đi trước khi tôi xắn xong tay áo.” Anh tiếp tục xắn nó lên, một cách từ từ, cẩn thận.

Anh họ Jeremiah đưa mắt nhìn hai cánh tay nổi đầy cơ. Đầu và quai hàm anh ta vẫn còn nhúc nhủ khiếp từ cú đấm của Carstairs. Anh ta bắt đầu lăm bắm phần nộ về đòn trừng trị cho một người đàn ông, mà tội duy nhất là đã quá hăng hái theo đuổi một cô gái, rồi anh ta nhìn thấy đôi mắt rực lên của đại tá Masteron. Một sự tương đồng đáng lo ngại mà anh ta đã nhìn thấy trong đôi mắt Mr Carstairs cách đây vài phút. Cole vội vã xin lỗi Kate và bỏ đi, gần như là chạy với mong muốn rời khỏi cái chốn này càng nhanh càng tốt.

Bất chấp cảnh tượng hài hước đó, Kate không thấy buồn cười chút nào. Cô cảm thấy mình như miếng giẻ đã bị vắt khô. Cũng không muốn nói gì với Francis.

“Cám ơn anh, Francis,” cô lặng lẽ nói, rồi quay người rời đi.

“Cô ổn chứ?” anh nói.

“Tôi vững như kiềng ba chân,” cô nói, cố gắng nở một nụ cười vui vẻ nhưng thất bại thảm hại. “Tôi chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là ổn.” Cô quay người và chạy lên lầu vào phòng mình.

Tối muộn hôm đó cô xuống lầu để giám sát việc chuẩn bị bữa tối. Jack đã đi đâu đó. Chỗ quán rượu, không nghi ngờ gì. Kate không muốn ăn tối với Francis vì vậy cô đã ăn trong nhà bếp với các người làm. Thật mỉa mai làm sao. Một cô gái như cô, người biết mình không thể kết hôn, lại được ve vãn bởi hai quý ông, mà chẳng người nào cô mong muốn...

Kate thở dài. Chỉ một thời gian ngắn trước đó, cuộc sống của cô đã rất dễ chịu. Bây giờ mọi thứ đã thay đổi. Cô vẫn cảm thấy đôi mắt Jack nhìn cô hàng trăm lần một ngày, nhưng thay vì một sự che chở và ẩn chứa một sự dịu dàng như trước đây, thì giờ nó đã biến thành một sự ngờ vực và đau khổ trong đó. Bất kể cô đã làm gì, anh đều tỏ vẻ giận dữ với cô. Đúng hơn là một sự tổn thương khó hiểu, hơn là một sự giận dữ.

Cô không biết anh nghĩ gì hay cảm thấy gì với cô. Không phủ nhận những nụ hôn của anh không giống với những nụ hôn cô từng có trước đó, mà đó là một cảm giác mà cô biết mình phải chống lại. Cho dù liệu có cơ hội nào làm anh có một thứ tình cảm sâu đậm hơn là ham muốn với cô, thì sự kết hợp giữa họ là không thể nào. Ai có đầu óc cũng biết là ở vào vị trí của Jack hiện giờ cần phải có một cuộc hôn nhân vì tiền.

Kate tự hỏi cha anh đã nghĩ gì khi nhả tâm tước quyền thừa kế của con trai mình đi. Nếu không phải ông đang chơi bài trong ngày ông mất, mà lấy được cái chứng nhận cái tòa nhà này, Jack sẽ đang sống ở...có trời mới biết ở đâu. Dù sao đi nữa, nếu Jack muốn mình có cuộc sống khá hơn, thì anh sẽ phải tìm cho mình một nữ thừa kế, một người có dòng dõi trâm anh – chứ không phải con gái của một mục sư nghèo không có gì trừ một vụ bê bối làm của hồi môn...

“Miss Kate.” Florence gián đoạn dòng tư tưởng của Kate. “Chúng ta sẽ đọc tiếp cuốn truyện đó nhé?”

Kate mỉm cười. Trong khi dọn dẹp thư viện vài tuần trước, cô đã phát hiện ra vài cuốn tiểu thuyết của bà Radcliffe. Con gái của ngài mục sư đã bị cấm đọc mấy quyển tiểu thuyết “nhảm nhí”, vì vậy đương nhiên Kate đã rất hứng thú với chúng. Còn bây giờ, vào mỗi tối, trong khi Martha và các cô gái khâu vá, họ sẽ cùng thờ hồn hển với kinh hoàng và thích thú khi Kate đọc to những cuộc phiêu lưu của nữ nhân vật chính.

Và các khán giả của Kate đang tăng lên. Các em trai em gái của hai cô gái, sau khi nghe các chị về kể lại các đoạn ly kỳ của cuốn *Các bí ẩn của Udolpho* (*), đã quyết định Millie và Florence cần được hộ tống về nhà. Mỗi tối, sáu chị em nhà Cotter, Martha, Carlos, người giữ ngựa của Francis, và thậm chí cả người hầu phách lối của anh ta cũng đã “vô tình” đến khu vực nhà bếp đúng giờ “kể chuyện”.

(:The Mysteries of Udolpho, tác giả Ann Radcliffe, xuất bản năm 1794, truyện về cô gái mồ côi Emily St Aubert bị ngược đãi trong một lâu đài bí ẩn – ND)*

Liếc nhìn xung quanh, Kate thấy các khán giả của mình đã sẵn sàng đông đủ. Cô không nhận ra là đã quá trễ. Cô lấy cuốn sách ra, ngồi xuống gần lò sưởi và bắt đầu đọc. Một giờ sau, cô đóng sách lại, thở dài và trả lời các câu hỏi của khán giả.

“Chị Kate ơi,” Tom, em trai Millie nói. “Cái người Sinner Montoni ấy, anh ta không tốt, đúng không chị? Cha nói mình không thể tin người nước ngoài được.” Cậu ta ném một cái nhìn ám chỉ đến Carlos.

“Si,” Carlos nói ngay. “Tôi cũng vậy, tôi không bao giờ tin người Ý...không bao giờ! Cái gã Signor Montoni là người xấu đó. Tội nghiệp cô Emily.”

Một dàn đồng thanh lên tiếng đồng ý. Các cô gái thì vừa rùng mình vừa xôn xao bàn về câu chuyện.

“Đi ngủ đi, con gái.” Martha nói.

“Chưa buồn ngủ ạ.” Kate hoàn toàn không cảm thấy mệt sau giấc ngủ trước đó. “Cháu nghĩ cháu chỉ mới ngồi trước lò sưởi có một chút à, Martha. Bà ngủ trước đi.” Họ cùng nói những lời chúc ngủ ngon và Kate chỉ còn lại một mình với những suy nghĩ.

“Không biết cô còn bao nhiêu tài năng bị che giấu nữa nhỉ?” Giọng trầm sâu vụt ra khỏi bóng tối làm cô giật mình. Cô quay lại và thấy Jack đang dựa người hững hờ vào bức tường chỗ rửa chén, nửa người chìm trong bóng tối.

“Anh ở đó bao lâu rồi?” cô thở hổn hển.

Anh tiến ra khỏi bóng tối. “Chắc cũng hơn hai mươi phút rồi. Mọi người mê mãi nghe cô đọc sách nên chẳng ai thấy tôi đang đi tìm cô, vì vậy tôi quyết định không làm phiền mọi người. Cô đọc hay lắm, Kate bé nhỏ.” Giọng anh móm mĩnh và anh vấp vào một cái ghế.

Dạ dày Kate quặn lại. Anh đã say rượu.

“Một nữ diễn viên bé nhỏ, không phải vậy sao?” Anh hiện ra lơ mờ trên cô. Kate cố ép người vào ghế. Anh đưa ra một ngón tay dài và chà nhẹ vào mũi cô. “Vết bột mì. Khỉ thật, tôi chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào có xu hướng bê bối thế này.”

Kate né đầu khỏi bàn tay anh. Cô hay bị lấm bẩn những thứ mà cô đang làm, và mặc cho tất cả những nỗ lực để cho trông sạch sẽ gọn gàng, cô vẫn cứ bị dính bột, dính lọ hay bụi trên mặt hoặc hai tay mình trước khi cô tắm rửa sạch sẽ vào buổi tối. Nhưng cô chắc chắn cô không tệ như anh ám chỉ. Cô cọ mạnh ống tay áo vào mũi, nhìn anh lắc lư nhẹ trên chân mình.

“Anh thật xảo quyệt,” cô không kiêng dè.

“Vậy thì đã sao? Tôi là gì thì đâu có liên quan gì tới cô.”

Kate cau mày. “Francis đâu rồi?” cô hỏi.

“Giờ thì gọi Francis luôn rồi à?” anh chế nhạo. “Cô thân thiết với bạn bè tôi nhỉ.”

Kate không trả lời. Không ích gì để đi tranh luận với anh trong tình trạng này.

“Cô có nói với cậu ta cô đã hứa hôn với cái gã thành thị béo ú đó chưa?”

Kate không nghi ngờ người anh đang nói đến là ai. “Xin đừng gọi anh họ Jeremiah thô thiển như vậy. Tôi biết anh không thích anh ấy, nhưng ấy là người họ hàng duy nhất còn sống của tôi, dù chỉ là họ xa.”

“Và sớm sẽ trở nên gần hơn thôi, phải không?” anh chế nhạo. “Vậy mà cô cứ giả giọng đạo đức ra nói là không kết hôn với ai hết! Chỉ cần cái gã thành thị giàu có đó phủ kín cô với hoa và những lời có cánh, thì tất cả các quyết tâm của cô đều đi xuống cống.” Anh khịt mũi khinh bỉ. “Phụ nữ! Cô chẳng khác gì số đông bọn họ. Cứ gã nào có túi tiền lủng lẳng trước mặt các cô, thì các cô đều bằng lòng ưng thuận.”

Anh nhái giọng cô để móc mĩa. “Ồ, anh họ Jeremiah, em rất vui. Anh họ Jeremiah yêu dấu, anh có muốn hôn em không? Hôn em đi. Ồ, vâng, anh họ Jeremiah, em sẽ lấy anh, sẽ cho phép anh đặt đôi tay béo nhòn của anh lên khắp người em, cho phép anh đặt đôi môi tanh mùi cá của anh lên môi của em!” Anh đang thật sự nổi khùng. “Tôi thật không sao hiểu nổi cô có lòng

dạ để nghĩ tới chuyện đám cưới với cái tên giàu sổi phách lối ấy.”

Kate nhìn trừng trừng vào anh. Cô tính mở miệng để thông báo cho anh biết cô đã từ chối lời cầu hôn của anh họ, nhưng lúc anh dừng lại để thở, thì tất cả những ý định nói cho anh biết đã bay khỏi đầu cô. Mặc dù anh đang đứng khá sát cô, nhưng cô cũng xoay sở để lách ra khỏi ghế và đối mặt với anh qua bàn ăn.

“Sao anh dám nói về tôi theo cái kiểu như vậy?” cô vật lại. “Tôi làm gì không liên quan gì đến anh, Mr Carstairs, không liên quan gì hết. Nếu muốn gặp anh họ của tôi thì tôi sẽ đi gặp, nếu muốn ôm anh ấy thì tôi sẽ ôm, và nếu tôi có muốn cưới anh ấy thì tôi cũng sẽ làm thế! Chẳng có liên quan quái gì đến anh hết!”

Cô giậm chân lên những phiến đá lát sàn và tiếp tục. “Và sao anh dám công kích danh dự của tôi theo cái cách đó chứ? Có giàu hay không giàu thì cũng không – không dính dáng gì tới tôi, anh có nói thì nó cũng chẳng khác đi. Anh họ Jeremiah có giàu hay không thì cũng hoàn toàn không liên quan gì tới tôi. Tôi hoàn toàn không hứng thú gì tới tình trạng tài chính của một người, và chỉ có người tầm thường mới nghĩ nó quan trọng.”

“Có tật mới giật...” anh bắt đầu.

“Vậy thì anh mới là người giật mình,” cô ngắt lời, “vì những chuyện như vậy chưa bao giờ tôi nghĩ tới!”

“Cô đừng nói cô yêu cái sinh vật đáng khinh đó nhé.” Giọng anh khinh khỉnh, nhưng cơ thể thì đang căng ra chờ câu trả lời của cô.

Cô hất đầu về phía anh. “Chuyện đó, Mr Carstairs, cũng không phải là chuyện của anh!”

“Chết tiệt là có!”

“Tại sao?” cô hỏi, miệng khô ran.

Họ trừng mắt nhìn nhau, sau đó anh di chuyển với tốc độ bất ngờ, kéo cô vào anh. Anh nhìn chăm chăm vào cô trong một lúc, sau đó nghiền môi mình lên môi cô.

Đó là một nụ hôn như bão táp, chứa đầy đam mê, tuyệt vọng và giận dữ. Anh ôm chặt cô, và nếu cô nhận thức được cái kẹp chặt của anh cô có thể đã nói với anh rằng anh đang làm đau cô. Nhưng Kate cũng đang chìm trong làn sóng đam mê đó và cô đáp trả lại cái hôn của anh cũng với sự tuyệt vọng đau khổ ngang ngửa anh, cũng ôm chặt lấy anh, đáp trả lại với mỗi cái vuốt ve của anh.

Cuối cùng họ cũng tách nhau ra và đứng đó nhìn vào mắt nhau, hơi thở nặng nề. Đôi môi Kate thâm tím, nhưng cô không cảm thấy gì hết trừ anh. Cô nuốt khan, cố lấy lại tư thế đoan trang của mình. Anh nhìn cô im lặng. Ngay cả sự im lặng này cũng đang trở nên quá nhiều cho cô.

“Anh có ý gì khi làm vậy?” cô nói trong một giọng thấp.

Anh đã cho cô cơ hội để phủ nhận Cole nhưng cô đã không. Không có gì thay đổi. Cô vẫn còn là hôn thê của gã thành thị giàu có của cô. Chết tiệt anh đi nếu anh bực bội bản thân mình để làm hài lòng tính phù phiếm của phụ nữ. Anh đã làm khá đủ rồi. Anh nhìn xuống mắt cô. Anh có thể thấy cô đang chờ, đang muốn nghe anh nói để cô có thể ném trả nó lại vào mặt anh, không nghi ngờ điều đó. Cô không khác những người đàn bà khác.

“Có ý gì ư?” anh nói. “Có ý gì ư? Chẳng có gì cả, Kate của tôi. Chỉ là muốn vui vẻ chút thôi.” Anh liếm môi mình về khêu gợi. “Tôi đã nói cô là người có tài mà, tôi nói đúng không?”

Kate cảm thấy cổ họng mình khép lại cũng giống như đôi mắt khép lại, chỉ mới khoảnh khắc trước thôi nó còn cháy lên với đam mê, giờ nó như ướp băng.

“Đồ quái vật!” cô thì thầm. Những lời nói của anh ta như một lời nhắc nhở kịp lúc. Đồ ích kỷ. Nhưng hôm nay là một ngày dài mệt mỏi và Kate không còn sức để đối đáp với thái độ thù địch và giận dữ mà cô nhìn thấy trong đôi mắt anh. Cô cảm thấy khốn khổ cho bản thân mình, và tất cả những gì cô muốn làm bây giờ là ném mình vào ngực anh và khóc cho tim mềm ra. Nhưng với tâm trạng của anh hiện giờ, có khả năng anh sẽ bóc toạc nó ra khỏi ngực cô và nhai ngấu nghiến nó cũng nên. Hay là anh đã làm thế rồi?

Anh cười cay nghiệt. “Chưa từng nghe qua sao, cô bé của tôi? Tôi cứ tưởng con gái của một mục sư hắn đã phải nhiều lần được cảnh báo tất cả bọn đàn ông đều là quái vật rồi chứ. Đó là lý do tại sao cô giống chúng tôi nhiều đến vậy.”

“Ngược lại, cha tôi đã dạy tôi phải yêu thương tất cả mọi người, như ông đã làm,” Kate chán nản nói. *Cha tôi, người yêu thương tất cả nhân loại – trừ tôi.*

Jack nhận ra mình đã làm cô tổn thương thế nào bởi lời nói của anh. Anh chùng lòng và tay đưa ra về phía cô để an ủi, nhưng cô đã không nhận thấy.

Kate không nhìn vào anh lần nào nữa. Cô lặng lẽ rời khỏi phòng, và đi lên lầu vào phòng ngủ. Chỉ khi thối tắt nến cô mới nhớ ra mình đã không nói rõ ràng với Jack rằng cô sẽ không kết hôn với anh họ. Cũng như cô sẽ không bao giờ kết hôn! Đồ cứng đầu, đáng ghét! Và tại sao anh lại uống rượu trở lại vậy? Không phải bởi vì anh nghĩ cô đã chấp nhận lời cầu hôn của anh họ đó chứ? Chắc là không – bởi vì chính anh là người đã giục cô đi London và tìm cho mình một người chồng ở đó mà.

Thôi, không nghĩ nữa, trời lạnh và cô cũng đã mệt, cô không có ý định đi tìm anh khi mà anh đang trong tình trạng thế này và cô đang trong bộ đồ ngủ. Anh có khả năng sẽ lại hôn cô, mà cô thì lại đang cảm thấy quá cô đơn và khốn khổ tối nay, nên có khả năng cô sẽ chẳng làm gì để

ngăn chặn nó lại, và đó sẽ là thảm họa.

Cô đã nhận đủ những cáo buộc không đứng đắn trong cuộc đời mình rồi – cô không cần thêm nữa.

“Bạn có gặp Kate hôm nay không?” Francis hỏi Jack.

“Không,” Jack lầm bầm. Anh tiếp tục đọc một tờ báo được một người bạn gửi đến. Anh thậm chí còn không muốn nghĩ tới Kate. Cứ tưởng tượng đến hình ảnh cô sẽ lấy Cole, sẽ mãi mãi ra khỏi tầm nhìn của anh, không được chạm vào cô nữa là anh không chịu được. Cô làm gì thì đâu có liên quan gì tới anh. Anh không quan tâm đến cô nữa. Thay vào đó anh sẽ đọc báo.

Đây là báo cũ, có một mục báo tả chi tiết cuộc tháo lui của quân đội ra khỏi Tây Ban Nha để trở lại Bồ Đào Nha. Cả Jack và Francis đều thấy đây là tin buồn, cũng như tin tức về những thương vong khủng khiếp. Jack đặc biệt bị tác động bởi những tổn thất khủng khiếp của lữ đoàn Anson. Họ đã từng chiến đấu cùng nhau ở Salamanca, và Anson cùng nhiều sĩ quan khác của anh ta cũng là bạn của Jack.

Mục báo chỉ trích Wellington đã để chuyện này xảy ra. Báo chí chỉ là những kẻ gió chiều nào thì theo chiều ấy, Jack nghĩ. Anh sẽ là anh hùng khi anh thắng, và sẽ trở thành một thằng ngốc ngếch nếu anh thua. Bực mình, anh ném tờ báo sang một bên. Sau một lúc, anh nhớ lại câu hỏi của Francis về Kate. Anh mới nhớ là nguyên ngày nay anh không thấy cô đâu. Rõ ràng là cô đang tránh anh, sau trận cãi vã giữa họ ở nhà bếp đêm trước.

“Có thể cô ấy trong bếp.” Anh đứng dậy rót cho mình một ly maderia, nhưng khó chịu khi thấy cái chai trống không. “Carlos!” anh gầm lên.

Carlos đến và được sai đi lấy chai khác. Khi cậu ta chuẩn bị rời đi thì Francis hỏi. “Carlos, cậu có thấy Miss Kate đâu không?”

“Không senor (*), cô ấy đã đi xe ngựa ra ngoài với Sefior (*) Cole sáng nay rồi.”

(: danh xưng Ngài, Ông tiếng Tây Ban Nha – ND)*

Cả hai người đàn ông cau mày. “Nhưng giờ là buổi chiều rồi. Cậu có chắc cô ấy chưa về?” Francis hỏi.

Carlos gật đầu buồn rầu. “Si, senor, vì Mrs Martha và các cô gái đang chờ cô ấy trở về suốt từ buổi chiều tới giờ.”

Hai người đàn ông trao đổi những cái nhìn. Jack nhún vai sừng sải, cố gắng che giấu sự quan tâm của mình. “Nếu cô ta muốn dành cả ngày với hôn phu của mình, thì đó là chuyện của cô ta. Cô ta rõ ràng không quan tâm tới danh tiếng của mình mà.”

“Hôn phu của cô ấy?” Francis nói. “Cô ấy đâu có đính hôn đâu.”

Jack nhún vai lần nữa. “Cô ta chưa thông báo cho cậu biết à? Cái gã béo nhòn chết tiệt kia đã trêu tráo cầu hôn với cô ta ngày hôm qua, và con bé ngốc nghếch đó đã đồng ý.”

Francis cau mày. “Chính xác là khi nào?”

“Hôm qua, ở ngoài sân. Tôi bắt gặp hắn ta đưa cái bàn tay béo nhòn của hắn lên khắp người

cô ta, hôn cô ta. Nên đã cho hắn một trận.” Anh nắm chặt tay lại. “Ước gì lúc đó tôi nện cho gãy răng hắn luôn. Tôi đã tính làm thế, nhưng cô nàng kia đã níu tay tôi lại, rít lên rằng họ sẽ cưới nhau, vì vậy tôi còn biết làm gì khác hơn là bỏ đi và để cho đôi uyên ương hạnh phúc đó bàn tính kế hoạch kết hôn.”

Trán Francis giãn ra, và anh đang cố che giấu đôi môi đang co giật. Ông bạn của anh đang cố tỏ ra mình không quan tâm, nhưng âm thanh thì ngược lại. Anh thấy tội nghiệp ông bạn của mình. “Cô ấy đã không đồng ý.”

“Có, cô ta đã đồng ý.”

“Không, cô ấy đâu có đồng ý. Tôi ở đó mà, trong thư viện, khi cậu đập hắn ngã xuống.” Francis cười khùng khục. “Tôi tính ra can thiệp, nhưng sợ cậu cũng nện tôi luôn, tôi biết cô ấy không có tham gia vào màn hôn hít đó, tôi bảo đảm với cậu như vậy.”

Jack nhìn vẻ nghi ngờ. “Vậy thì chắc là cô ta đã đổi ý sau đó.”

Francis lắc đầu. “Không chút nào, ông bạn thân mến. Sau khi cậu bỏ đi, gã đó đã tiếp tục dai dẳng với cô ấy. Tôi nghe Kate từ chối hắn tới mấy lần. Hắn còn tính làm tới với cô ấy lần nữa nếu tôi không can thiệp và định mời hắn ta dùng một ít bia tự ủ của tôi.” Anh nhe răng cười ẩn ý. “Cậu nên nhìn thấy cảnh hắn ta đã hấp tấp chạy đi như thế nào. Tôi hy vọng gã đánh xe của hắn đã theo kịp hắn trước lúc hắn ra tới cổng trước.”

Cả hai người đàn ông đều cười ha hả trước cảnh đó.

Sau đó Jack đột ngột im bặt. “Vậy hà có gì cô ấy lại đi cùng với hắn sáng nay chứ?” Hai người họ nhìn nhau. “Và tại sao tới giờ cô ấy cũng chưa quay lại?” Anh cào tay vào tóc mình.

“Tôi cũng cho cậu biết, Francis, tôi đã gắng hỏi cô ấy đêm qua và cô ấy đã không phủ nhận

cô ấy và Cole đã hứa hôn với nhau.”

“Tôi cho rằng cậu đã hỏi theo cái lối không lịch thiệp lắm của cậu, đúng không?” Francis nói.

Jack nhăn nhó.

“Và trong cái tâm trạng cáu kỉnh?” Francis tiếp tục. “Cùng với cái kiểu cà khịa giỏi nhất của cậu nữa chứ gì?” Anh lắc đầu. “Đó là cách tốt nhất để làm một phụ nữ nói ngược với những gì cậu muốn. Đặc biệt là với một phụ nữ có cá tính như Kate. Cô ấy chắc là đã bảo với cậu cô ấy đã hứa hôn với anh họ để trả đũa cái cử chỉ bất nhã của cậu mà thôi.”

Anh gặp ánh mắt của anh bạn mình. “Tin tôi đi, Jack, tất cả chỉ có vậy thôi. Nếu ngày hôm qua đã có chuyện gì xảy ra, thì nàng Farleigh bé nhỏ đó đã chẳng làm gì khác ngoại trừ cảm xúc gia đình dành cho cái gã đó, và chính cái gã đó đã cố gắng ép cô ấy cưới hắn ta.”

“Cô ấy đã đi đâu hả?” Jack quay đầu về phía nhà bếp, hét lên với Carlos, Martha và hai cô hầu gái. Anh đã hỏi họ tại sao Kate lại chịu đi với anh họ sau khi đã không chia tay êm thấm ngày hôm trước.

“Cậu ta đã đến đây sáng nay,” Martha nói, “với một vẻ xấu hổ và một bó hoa. Nói rằng cậu ta xin lỗi và cô ấy đã tha thứ cho cậu ta và để cậu ta đưa đi trong một chiếc xe ngựa.” Hai tay bà vò nhàu chiếc tạp dề. “Nhưng đã hàng giờ trôi qua rồi, thưa ngài, và Kate không đi đâu quá lâu như vậy, đặc biệt là với một người đàn ông.”

“Cô ấy có đem gì theo không, Martha?”

Martha trông bối rối. “Ý ngài là sao ạ?”

“Một hòm đồ, túi đồ hay gì đó đại loại thế.”

Martha lắc đầu chắc chắn. “Không, thưa ngài, không gì giống vậy cả.” Bà nhìn thẳng vào mặt anh vẻ ngờ vực. “Ngài không nghĩ Miss Kate đã bỏ trốn đó chứ? Miss Kate không làm vậy đâu. Cô ấy sẽ không làm chúng tôi lo lắng như thế này.”

Bà thấy ánh nhìn nghi ngờ của anh và lắc đầu lần nữa. “Tôi biết con bé kể từ khi nó còn nhỏ xíu, Mr Jack, và nó không việc gì phải trốn đi như thế.”

Anh vẫn trông ngờ vực, nhưng Martha không chịu được điều đó. Vì bà tin Mr Jack đã sai, nên bà sẽ làm cho anh ta hiểu đúng lại. “Ồ, tôi thừa nhận con bé nóng tính khi nó bị kích động, thưa ngài, nhưng nó không bao giờ hành động như thế này – không bao giờ! Tôi rất lo lắng, Mr Jack, hết sức lo lắng vì tôi không thích anh họ của con bé, không chút nào hết. Con bé hẳn đã nên về nhà từ lâu rồi chứ.” Khuôn mặt bà lão hẳn lên sự lo lắng, và bà giật giật vào ống tay áo khoác của Jack.

“Hãy tìm con bé, Mr Jack. Hãy tìm và đưa nó về nhà.”

“Carlos, thắng ngựa cho tôi,” Jack hét lên.

“Có lẽ đi bằng xe ngựa sẽ tốt hơn, Jack. Chân cậu sẽ không chịu nổi việc cưỡi ngựa hàng giờ đâu, phải không?” Francis nói.

“Chết tiệt cái chân tôi đi. Một con ngựa sẽ đi nhanh hơn một cỗ xe. Thắng con ngựa lang, Carlos.”

“Và con màu hạt dẻ của tôi nữa,” Francis thêm vào.

“Có ai biết họ đi hướng nào không?”

“Thưa ngài, tôi nhìn thấy cỗ xe ấy ra cổng và hướng về phía bắc,” Florence nói.

“Hướng bắc?” Jack quay lại và nhìn Francis. “Cậu có đang nghĩ như tôi không?”

Francis chậm chậm gật đầu. “Hắn đã rất dai dẳng ngày hôm qua. Gần như là tuyệt vọng khi cô ấy cương quyết từ chối hắn. Có khi nào hắn đã bắt ép cô ấy?”

Jack văng tục. “Nếu cái thằng khốn đó đụng một ngón tay vào cô ấy, tôi sẽ giết nó!”

Chương Mười bốn

Màn đêm đang xuống nhanh khi hai người đàn ông tiến gần đến ngoại ô của một ngôi làng. Francis cố ý kiềm cương ngựa của mình, và sau một lúc Jack cũng phải làm chậm lại con ngựa của anh, với một sự miễn cưỡng rõ ràng. Anh đã đi với một tốc độ giết người. Ngựa của họ đã mệt mỏi. Khi tốc độ giảm xuống, sự căng thẳng của anh tăng lên – ngôi làng này là cơ hội cuối cùng của họ.

Vai Jack chùng xuống. Khuôn mặt anh là một màu xám vừa đau vừa lo lắng. Anh đã nghĩ sẽ sớm bắt được Cole. Thời gian tìm kiếm càng dài thì cơ hội bắt kịp họ càng ít dần đi. Hệ quả của nó chỉ nghĩ tới thôi cũng đã thấy đau đớn. Và tất nhiên là anh chẳng thể nghĩ được gì khác. Họ phải đi đúng đường, bắt buộc phải thế!

Qua tìm hiểu anh biết Cole đã thuê cỗ xe hai bánh và đi về phía Bắc. Bên cung cấp thông tin còn nói thêm rằng Cole có cô em gái bị bệnh và sẽ đưa cô ấy về nhà. Họ cũng đã mô tả cho anh biết đặc điểm chiếc xe, Jack và Francis vội vã phi đi, tìm kiếm ở mỗi ngôi làng.

Trăng đã lên; chiếu những tia sáng màu xám khắp cả vùng đồng quê. Francis lo lắng nhìn Jack. Rõ ràng là Jack đã gần như bị kiệt sức, và đang rất đau. “Chúng ta nên nghỉ một lúc, anh bạn. Cho mấy con ngựa thở nữa.”

“Và để cô ấy ở lâu hơn một chút trong đôi tay bẩn thỉu đó?” Giọng Jack không cho phép tranh luận. “Hắn đã bắt cóc cô ấy để ép buộc đám cưới. Hắn không thể nào tới được biên giới trong ít hơn hai đêm. Điều đó có nghĩa là hắn đã thúc ép cô ấy, Francis. Tối nay. Cậu nghĩ là tôi có thể nghỉ ngơi, dù chỉ là một lúc, trong khi cô ấy đang ở trong tay thằng điên đó ư?”

“Đừng tự hành xác mình, Jack. Tôi đồng ý, hướng này có vẻ như cho thấy hắn đang đi tới Gretna (*), nhưng hắn đâu có biết hắn đang bị truy kích. Hắn không có lý do để làm việc đó tối nay.”

(: Gretna Green – ngôi làng biên giới giữa Scotland và Anh. Scotland nổi tiếng vì luật kết hôn thoáng nên “chuyên” tổ chức đám cưới cho các cặp đôi “chạy trốn” từ nước Anh – ND)*

Jack mở miệng định trả lời thì có thứ gì đó đập vào mắt anh. Anh giật mạnh con ngựa đột ngột, lùi lại và nhìn xuống vết bánh xe ở con đường làng hẹp. “Cậu có thấy cái tôi thấy?”

Xuôi theo con đường làng, dưới ánh trăng bàng bạc rọi xuống một cái ao nhỏ, là hình dạng vết bánh xe du lịch. Cạnh đó là một ngôi nhà tranh nhỏ. Trao đổi những cái nhìn im lặng, hai người đàn ông lặng lẽ dắt ngựa xuống con đường đó.

Ngôi nhà cũ và đã xuống cấp. Cỏ dại mọc đầy quanh nhà, chứng tỏ đã không ai ở đó trong nhiều năm. Họ xuống ngựa và tiến lại gần hơn. Một bóng người di chuyển bên trong, được rọi sáng bởi một ngọn nến. Đó là Cole, đang khom người xuống một hình dáng bất động trên sàn nhà.

Cánh cửa mở ra đánh rầm. Cole quay ngoắt lại sợ hãi. Màu sắc nhạt đi trên mặt anh ta và đôi môi xoắn lại trong nỗ lực tạo ra một nụ cười khi nhận ra khuôn mặt của bóng người to lớn bên khung cửa. “Ơ..”

“Tránh xa cô ấy ra,” Jack nói trong một giọng thấp làm Cole lạnh sống lưng.

Cole vội tránh sang một bên xa nhất có thể.

“Nếu mày đã chạm nhiều hơn một sợi tóc trên đầu cô ấy, mày nên xưng tội đi,” Jack nói trong cùng một tông giọng lạnh lùng, hướng đến cái ổ rơm. Anh đặt một bàn tay nhẹ nhàng lên má Kate, vuốt nhẹ tóc trên trán cô. Hai mí mắt của cô khẽ rung và cô rên rỉ.

“Mày đã làm gì cô ấy, thằng kia?”

“Không, không có làm gì hết, tôi xin thề!” Cole lắp bắp. “Cô ấy không bị thương, chỉ bị say thuốc mê.”

“Thuốc mê!” Francis nói từ cửa ra vào.

Cole quay về phía cánh cửa. “Chỉ một ít cần thuốc phiện thôi, tôi xin thề...chỉ vì cô ấy chống trả dữ quá-” Anh ta thấy mình bị tóm cổ áo lên và văng vô vách tường.

“Chống trả á, đồ lợn bẩn thỉu?” Jack gầm lên. “Có cần tao phải hỏi tại sao cô ấy phải chống trả không?” Một nắm đấm như đá tảng vung vào bụng Cole, làm anh ta gập người lại, thở gấp. Một cú khác trúng quai hàm với một tiếng rắc. Sau đó anh ta bị tóm lấy tóc và run như cầy sấy. Đôi mắt xanh rực chiếu thẳng vào anh ta.

“Tao sẽ cho mày một bài học vì tội dám bắt cóc một cô gái vô tội!”

Cole nhận thêm hai cú đấm nữa, gần như cùng lúc. Anh ta cảm thấy như mũi mình đã bị vỡ. Cole sụp xuống.

“Đứng lên, thằng khốn,” Jack “điên” gầm lên. “Tao chưa xong với mày đâu! Chưa xong đâu!” Anh cúi xuống và tóm lấy cổ Cole đang khóc thét. Anh cười, một nụ cười khác thường mang mùi sát khí, rồi nói nhẹ nhàng, “Tao sắp giết mày đây, tin không?”

Cole đã luôn nghĩ mình là một người to con, nhưng giờ anh ta thấy mình đang bị tóm lấy cổ

tòn ten, đang từ từ nghẹt thở bởi một tên điên đang tức giận. Anh ta vùng vẫy, nhưng chỉ giống như một con thỏ đang trong một cái quắp của con đại bàng. Mặt anh ta đã đổi sang màu tím và đôi mắt đang lồi ra khi lực siết của hai bàn tay quanh cổ anh ta gia tăng.

“Jack...?” Giọng yếu ớt, run rẩy từ ổ rơm vang lên.

Cole bị ném sang một bên như cái giẻ rách. Anh ta nằm trên sàn, đang thở gấp như một con cá mắc cạn. Jack lo lắng cúi người xuống Kate, hai cánh tay anh nâng cô ra khỏi cái ổ rơm bẩn thỉu cho đến khi cô dựa người vào ngực anh.

“Em có sao không, bé yêu?” Một bàn tay nhẹ nhàng vuốt lại những lọn tóc lòa xòa cho cô với một sự dịu dàng vô hạn.

“Ôi, Jack, tôi có cảm giác rất kỳ lạ,” cô thì thào, cố ngồi lên.

“Đừng, đừng, đừng cố cử động, em yêu. Ổn rồi. Em được an toàn rồi.” Anh kéo cô lại gần anh hơn. Hai cánh tay anh đang ôm chặt cô, đầy bảo vệ, trong khi thì thầm những lời vô nghĩa vào tai cô, đặt những nụ hôn nhẹ nhàng lên tóc cô, tai cô, vào bất cứ đâu anh có thể.

Kate, với một cảm giác pha trộn của chóng mặt, hoang mang và mệt mỏi vì tác dụng của thuốc, đang rúc người vào ngực anh và nằm đó, ghì chặt lấy anh, không biết gì trừ việc Jack đang ở đây, đang ôm cô, và như vậy cũng đủ tuyệt.

Francis nhìn họ, đôi mắt anh dịu đi, sau đó một chuyển động làm anh chú ý, và mắt anh chuyển thành tia nhìn thương hại đến anh họ Jeremiah. Máu đang rỉ ra từ vết thương ở mắt anh ta, và đang phun vọt ra từ mũi và miệng. Còn hàm anh ta thì đang sừng lên với cả hai mắt đều bầm đen.

Francis cong môi khinh bỉ khi cái sinh vật đó thở khụt khịt và rên rỉ. Âm thầm anh ra mở cửa và cộc lốc hất đầu. Gã nọ sợ hãi liếc mắt về phía Jack, đang hoàn toàn tập trung vào Kate, Cole lão đảo đứng dậy và đi không vững ra ngoài. Francis theo sau.

“Để xe ngựa lại,” anh nói nhẹ nhàng khi Cole hướng về phía nó. “Chúng tôi cần nó để đưa Miss Farleigh về nhà.”

“Nhưng tôi làm thế nào để về được nhà mình?” Cole rên rỉ. Đó là một đêm rất lạnh.

“Tôi không cần biết,” Francis nói lạnh lùng, “nhưng khi anh bạn tôi nhận ra anh đã đi mất, thì tôi nghi ngờ anh sẽ được trở về nhà trong một chiếc quan tài đủ ấm và dễ chịu đấy.”

Cole thở hổn hển kinh hoàng và bắt đầu hướng về phía đường cái, vội vội vàng vàng, thường xuyên liếc về đằng sau trong sợ hãi. Francis nhìn theo cho đến khi anh ta ra khỏi tầm mắt mình, cũng như khỏi tầm nghe thấy, sau đó lặng lẽ trở vào ngôi nhà hoang.

Kate đang cuộn người như trái banh, rúc vào lòng Jack, nép mình vào ngực anh như một đứa trẻ. Cô có vẻ đang ngủ. Đôi mắt hai người đàn ông nhìn nhau. Chân mày Francis nhướng lên trong một câu hỏi thầm và Jack gật nhẹ. Francis thở phào nhẹ nhõm. Vậy là cô ấy không sao. Cole đã bắt cô uống thuốc mê, nhưng đã không dùng bạo lực với cô.

Anh nhìn cặp đôi trên sàn và thở dài. Hai người họ không ai đủ khỏe để đi tối nay. Kate đang rất kiệt sức bởi chuyến đi cũng như hậu quả của thuốc mê; còn Jack, cậu ta có thể đủ sức mạnh để cho Cole một trận no đòn trong khi cơ thể đang bị bơm bởi cơn giận điên người, nhưng giờ đây, khi cơn giận đã qua thì Francis không khó đoán ra Jack gần như không còn khả năng để mà đi cho vững.

“Tôi đi xem mấy con ngựa thế nào,” anh lặng lẽ nói và rời căn phòng. Jack không nghe thấy

anh nói. Tất cả sự chú ý của anh hiện giờ là Kate. Cô đang lẩm bẩm điều gì đó trong giấc ngủ và anh ôm cô chặt hơn.

Jack nhìn đăm đăm vào bức tường. Anh đúng là tên đần. Anh đã nghĩ là mình có thể từ bỏ cô, đã tự thuyết phục mình là cô sẽ tốt hơn nếu không có anh, rằng điều tốt nhất anh có thể làm cho cô là trả cô về cho bà ngoại anh...

Nhưng anh không muốn để cô đi đâu hết. Anh muốn ôm cô như thế này trong suốt cuộc đời còn lại của mình. Anh khẽ cựa mình và nhăn mặt khi cái chân đau nhức anh đang trong một tư thế không dễ chịu. Chắc, nói vậy cũng không chính xác lắm. Không chính xác khi đang ở trên một đụn rơm bần thủ trên sàn nhà cứng lạnh lẽo, trong một ngôi nhà tranh tồi tàn xiêu vẹo.

Kate cựa mình vào anh, và bất chấp sự khó chịu của mình anh cảm thấy cơ thể mình đang phản hồi lại cô. Không, anh không muốn ôm cô như thế này trong suốt cuộc đời mình. Ôm cô, phải. Trên giường anh. Ấu yếm cô, yêu cô, làm cho cô sung sướng với đam mê. Phải, cô ấy sẽ có được đam mê của mình, Kate bé bỏng của anh. Anh cảm thấy cơ thể mình căng lên khi chỉ nghĩ về điều đó, và gần đây là rất nhiều lần như thế này. Quá nhiều lần. Anh đã gần như không thể kiểm soát mình. Chỉ một cái nhìn hay cử động của cô dù là nhỏ nhất cũng đủ làm anh phải chiến đấu với phản ứng của cơ thể mình.

Cô rùng mình và cọ nguậy vào người anh lần nữa. Khỉ thật, cô ấy lạnh, anh nhận ra. Anh là một gã khốn vì chỉ biết nghĩ tới mình khi suốt từ đó đến giờ cô gái này đã bị lạnh. Cô ấy muốn sự ấm áp của cơ thể anh, chứ không phải cơ thể anh. Đồ ích kỷ, ngu ngốc, đần độn, kém thông minh! Một cách nhẹ nhàng, cố gắng để không làm phiền cô, Jack cởi áo khoác ngoài của mình ra và quấn nó quanh cô.

“Mmm, dễ chịu,” cô lẩm bẩm và anh cười toe, thấy cô đã thật sự bị lạnh. Anh khẽ nhích người, nghiêng rặng vớ cơn đau, nhẹ nhàng nhích người cô ra cho đến khi cô nằm nép người vào chỗ hõm ấm áp của anh. Anh mở cúc áo jacket và sơ mi ra và kéo chúng choàng qua người cô, để cho cô thêm cơ thể ấm áp của anh. Ngay lập tức cô choàng cánh tay mình quanh bộ ngực trần của anh và áp sát người vào anh hơn, rúc miệng vào cổ họng anh.

Cố gắng trấn áp những phản ứng hỗn loạn của cơ thể mình, anh khé cái áo sơ mi và jacket lại và cẩn thận khé chặt hơn cái áo choàng quanh người cô. Cô bây giờ hẳn đã ấm hơn, cơ thể và áo khoác của anh đang cho cô một sự chở che hết sức có thể. Anh có thể cảm thấy tim mình đang đập như sấm. Cơ thể anh căng lên đòi được giải phóng. Anh đang bị giằng xé giữa sự thưởng thức mùi hương và cảm giác ở gần cô, với việc chiến đấu chống lại nhu cầu của cơ thể mình với sự gần gũi ấy. Một dòng điện chạy qua cơ thể anh khi cô ngọ nguậy lần nữa. Anh âm thầm nguyện rửa và nghiêng rằng, bắt cơ thể mình vâng lời.

Chết tiệt thật! Anh chỉ tốt lành hơn tên khốn Cole có một chút, anh nghĩ. Cô đã bị đánh thuốc mê. Cô không biết cô đang làm gì. Anh nên bảo vệ cô, chứ không phải giở trò với cô như là một con thú không đầu óc! Cô vừa mới trải qua một thử thách đáng sợ và tất cả những gì anh có thể nghĩ bây giờ là muốn đến tuyệt vọng được *yêu* cô. Anh nhìn chăm chăm vào trần nhà đã ngả màu và vống xuống, cố nghĩ đến những thứ khác.

Anh đang cảm thấy thất bại thì Francis trở vào nhà, mang theo một số lượng gỗ đáng kinh ngạc. Nhanh chóng anh tạo thành một cái lò sưởi dã chiến và lửa cũng nhanh chóng tí tách. Từ chỗ nằm trên đụn rơm, Jack toét miệng cười hài lòng. Francis lại đi ra ngoài và ngay sau đó trở lại với vài miếng thảm.

“Tìm thấy chúng trong xe.” Anh ném một cái tới chỗ Jack và Kate. “Thêm một cái khác nữa nè.” Nhe răng cười, anh lấy từ trong túi áo ra một chai brandy dẹt còn đáng kể.

“Hay lắm!” Jack thì thầm, đưa tay ra. Anh nhấp một ngụm dài và thở dài khoan khoái, cảm thấy thứ chất lỏng đó tạo một vệt ấm áp qua cơ thể anh. “Tốt hơn rồi.”

“Chân đau nhiều không?”

“Không tệ lắm.”

Francis càu nhàu. “Lúc nào cũng là một tên nói dối cực tẻ, ông bạn. Thêm một ngụm nữa nhé. Sẽ là một đêm dài, đầy khó chịu cho cậu đấy. Cô ấy ổn chứ?”

Jack gật đầu. “Chỉ bị lạnh và tác dụng của thuốc mê của con lợn bắn thủ đó. Tôi đồ là cậu đã để cho thằng khốn đó đi mất rồi phải không.”

“Không thể để cậu bị bắt vì tội giết người được, ông bạn. Cậu đã cho hắn một trận nhór đời rồi còn gì và tôi cũng đã đuổi hắn đi trong đêm. Khi trời lạnh cóng như thế này. Dám không sống sót nổi cũng nên. Nếu không, thì cũng đáng đời. Còn nếu anh ta qua được thì, ừm, vẫn còn có thể trừng trị sau cũng được.”

“Không đủ.”

“Thôi, thử ngủ một chút đi, ông bạn. Hãy lo lắng cho Kate nếu muốn, chứ không phải thằng Cole. Tôi sẽ ngủ trong xe, để trông chừng mấy con ngựa.”

Ngôi nhà chìm vào im lặng, âm thanh duy nhất là tiếng tanh tách của ngọn lửa và gió thổi qua những ngọn cây bên ngoài.

Kate là người đầu tiên thức dậy vào sáng hôm sau. Cô lấy lại từ từ ý thức, tâm trí vẫn còn mờ nhạt từ thuốc cô bị cho dùng. Mặc dù đầu bị đau nhẹ và dạ dày đang đòi được cho ăn, cô vẫn nhận thức được một cảm xúc nhẹ nhàng đang bao trùm lấy cô. Mắt vẫn nhắm, cô hít vào từ từ, cọ má thích thú vào cái gối. Cô dừng lại. Cái gối này hơi...kỳ kỳ.

Cô mở một bên mắt ra. Cái gối của cô hóa ra là bộ ngực trần của đàn ông, điểm nhẹ lông đen. Chúa tôi! Thận trọng, cô nhấc đầu lên và nhìn vào người chủ khuôn ngực đó. Là Jack? Cô đã ngủ với Jack? Một cách nhanh chóng, với sự chuyển động tối thiểu nhất, cô nhìn khắp phòng. Cô chưa bao giờ thấy chỗ này trong đời mình.

Lần cuối cùng cô tỉnh dậy mà không nhớ gì của ngày hôm trước là khi cô nhận ra mình đang ở trong vòng tay của người Pháp. Nhưng Jack ở đây. Cô buộc mình phải nhớ lại những ký ức gần đây nhất. Cô đã cãi nhau với anh họ Jeremiah...và uống một chút cà phê. Cô đã bị đánh thuốc mê ư? Hay là vì lý do gì đó mà cô đã bất tỉnh? Không nhớ được. Cô không thể trả lời. Cô sẽ phải chờ Jack thức dậy.

Cô nhìn xuống Jack khi anh nằm đó ngủ say và miệng cô cong lại trong một nụ cười dịu dàng. Anh trông rất trẻ trung, đẹp trai và nam tính, sự cay đắng khắc nghiệt không còn trong giấc ngủ. Nhẹ nhàng cô vuốt ve vào đường viền khuôn mặt anh, chạm nhẹ vào mái tóc đen dày bù xù của anh. Không thể ngăn mình, cô chạm môi mình vào môi anh với những nụ hôn lướt qua. Cô cứng người lại khi anh khuấy động, sau đó nhẹ người khi hơi thở anh đã lại đều đặn như trước đó.

Cô nhìn khuôn ngực rộng cử động lên xuống với mỗi hơi thở và thấy ngạc nhiên khi cô đã ngủ cả đêm trên đó mà không hề nhận ra. Cô cúi xuống và hôn lên làn da ấm, mẩn mẩn. Cô hôn nhẹ lên ngực anh, lên cổ họng anh, dọc theo khuôn hàm anh và trở lại đôi môi anh. Cô đã trải qua những phút dài để nếm, vuốt ve anh, tất cả đều là những cái chạm nhẹ như tơ để không làm phiền giấc ngủ của anh, thấy thích thú với sự tương phản của kết cấu khung hàm gồ ghề của anh nên cọ đôi môi mềm mại của mình lên cấu trúc xù xì đó, sau đó đặt môi mình nhẹ nhàng lên đôi môi mềm mại, hé mở của anh. Rồi cô táo bạo chạm vào đôi môi anh với lưỡi của mình, chỉ muốn biết hương vị của anh. Anh rên rỉ và khẽ cự người làm cô cứng người lần nữa, nhìn anh, nhưng anh vẫn còn ngủ, và cô trở lại với việc khám phá bất hợp pháp của mình.

Tim Kate đập thành thịch. Cô biết cô không nên làm điều này, nằm đây với một người đàn ông, khám phá cơ thể vô thức của anh như một tên trộm trong đêm. Nó đi ngược với những nguyên tắc mà cô đã đặt ra, đi ngược với những nguyên tắc về hành vi thích hợp đối với một quý cô - nhưng cô không thể ngăn mình lại. Cô sẽ không bao giờ có được cơ hội này lần nữa. Đây không chỉ đơn giản là một người đàn ông – mà đây là Jack, người đàn ông mà cô căng lên với mỗi thớ thịt của mình, người đàn ông mà cô yêu nhưng sẽ không bao giờ có được. Chắc Chúa sẽ tha thứ cho cô lần này.

Cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang ngủ của anh, cơ thể cô râm ran. Ôi, anh thật đẹp

trai. Nhẹ nhàng, cô rà tay mình lên phần thân trần của anh, ngạc nhiên với làn da êm ái, khuôn ngực đầy những múi cơ đầy sức mạnh. Một cách tế nhị cô rà những ngón tay lên những sợi lông xoắn mềm trên ngực anh. Hai đầu vú phẳng màu nâu của anh được bao quanh với những vòng lông xoắn màu đen. Cô hôn lên chúng và anh rùng mình dưới sự đụng chạm của cô.

Cô ngẩng đầu lên, chờ đợi thấy các dấu hiệu anh đã thức. Mắt cô lướt qua khuôn mặt anh, vào đôi gò má thoải thoải của anh, vào cái mũi khoằm dài, vào cái rãnh sâu chạy từ mũi đến miệng của anh. Cái nhìn của cô dừng lại trên khuôn miệng mở ra của anh và chậm chậm cô hạ thấp môi mình xuống, tìm kiếm cái cảm giác tuyệt vời, không thể tin được mà cô đã có trước đây, khi lưỡi cô chạm vào lưỡi anh.

Jack âm thầm rên rỉ khi anh cảm thấy miệng cô áp vào miệng anh lần nữa. Anh không thể nhận nhiều hơn nữa mà không đáp trả lại. Cơ thể anh đang cháy lên với mong muốn được ôm cô, đáp trả lại cô những cái vuốt ve ngọt ngào, thăm dò của cô, để đưa cô và cả hai người họ tới đỉnh vinh quang. Nhưng anh không thể, không ở đây, không phải bây giờ, không phải trong im lặng và lén lút như thế này, vì anh cũng đã ý thức được tình trạng của họ: đang ở trong ngôi nhà bẩn thỉu, trần đã bị vỡng xuống, sàn thô cứng. Và Francis có thể bước vào bất kỳ lúc nào. Không được, ở đây quá bẩn.

Khi anh có được Kate và làm cô là của anh, anh muốn nó phải được hoàn hảo. Còn bây giờ anh sẽ chỉ nhận những gì anh có thể. Và đó là những tra tấn tinh tế nhất mà anh từng có kinh nghiệm.

Anh đã tỉnh dậy gần như ngayh lập tức, ngay khi anh cảm thấy sự khuấy động của cô, nhưng đã không nhúc nhích, để cô không cảm thấy xấu hổ vì vị trí thân mật giữa họ. Anh đã chờ để cô di chuyển ra xa khỏi anh, rồi cảm thấy một chút thoáng lạnh thối qua anh khi cô nhắc người ra khỏi anh, nên đã vờ ngủ để làm cô thoải mái hơn khi rời anh ra.

Nhưng anh đã không chuẩn bị cho cú sốc đầu tiên khi cảm nhận được sự vuốt ve nhẹ nhàng lên da anh. Rất nhẹ, anh gần như không tin nó đang xảy ra, nhưng rồi hết cái vuốt ve này tới cái vuốt ve khác, và anh phải lấy hết sức mạnh ý chí để mà nằm im thay vì ôm chặt lấy cô. Đó là điều chưa bao giờ xảy ra với Jack Carstairs trước đây. Để vờ nằm im, để cố gắng hết sức không bị khuấy động và vờ như không biết gì, trong khi cái sinh vật bé nhỏ đó cuộn người quanh trái

tim anh để trồng lên nó những nụ hôn nhẹ nhất, tinh tế nhất.

Xung mạch của anh đang đập với nỗ lực giảm thiểu đi dưới những cái thăm dò dữ dội đầy gọi cảm một cách vô hại. Anh không có sự lựa chọn nào hết. Anh phải nằm đó trong nỗi đau ngọt ngào, trân trọng mỗi cái vuốt ve thăm dò gọi cảm, làm như thể anh không khác gì một khúc gỗ không chút cảm xúc. Hoặc là như thế này hoặc là mất đi những khoảnh khắc quý giá đó để trở về cái thực tế trần trụi. Không lựa chọn nào khả dĩ.

Nhưng, Chúa tôi, cô ấy thật ngọt ngào. Trời ạ, cô lại đang hôn lên miệng anh lần nữa. Anh gồng mình chống lại cơn cám dỗ đang tàn phá anh khi cái lưỡi hồng nhỏ xinh của cô chạm vào anh. Cảm giác choáng váng đang tràn ngập anh, và với nỗi thống khổ trong im lặng anh cảm thấy lưỡi mình đang đáp trả lại, đang cuốn quanh lưỡi cô. Anh cảm nhận được sự rụt lại hoảng sợ của cô, nhưng anh không thể ngăn mình và lưỡi anh cuốn theo lưỡi cô. Cô giật lại trong hoảng loạn. Nhẹ nhàng nhưng cương quyết bàn tay anh khum vào phía sau đầu cô, và đôi mắt xanh chiếu rọi vào cô, anh kéo miệng cô trở lại miệng anh.

Một nụ hôn dài, ngọt ngào và tràn đầy đam mê.

Phía bên ngoài ngôi nhà, Jack có thể nghe thấy Francis đang chuẩn bị cho mấy con ngựa. Anh buông Kate ra và sau một lúc cô giật lùi người, khuôn mặt biểu lộ sự bàng hoàng, kinh ngạc. Jack muốn kéo cô trở lại vòng tay anh và hôn khuấy động cô với niềm đam mê. Thay vào đó, anh chỉ mỉm cười, một nụ cười lạc lõng, nhăn nhó, dịu dàng.

“Chào buổi sáng, bé yêu,” anh thì thầm. “Một kiểu đánh thức đáng yêu nhất mà tôi nghĩ là mình đã bao giờ có được.”

Kate chớp mắt, sau đó mặt đỏ bừng. Chúa tôi, cô đang nằm dài lên trên người Jack Carstairs trong tư thế không đoan trang nhất, đôi chân đang quấn vào nhau, ngực cô áp vào khuôn ngực trần của anh và...phần nam tính của anh đang chọc vào cô. Và anh đã tỉnh dậy!

Vội vàng cô bò ra khỏi Jack và đứng dậy, vượt mạnh vào quần áo, tuyệt vọng với nỗ lực để lấy lại vẻ bề ngoài đứng đắn và bình tĩnh. Chúa ơi! Jack đã thức dậy bao lâu rồi? Anh đã biết hết cô đã làm gì?

Trong một sự cực kỳ bối rối, cô cố làm mình bận rộn với việc phủi sạch quần áo và tóc, thậm chí không thể nhìn vào hướng của anh, không thể nhìn vào anh. Cô muốn phá vỡ sự im lặng này bằng cách nói gì đó, nhưng lại không thể nghĩ ra cái gì để nói. Ở đằng sau cô, cô có thể nghe thấy Jack đang chuyển động; có lẽ anh đang cài lại nút áo sơ mi, áo jacket, đang choàng trở lại vào người chiếc áo choàng mà cô thấy mình đã được bọc vào...

“Chào buổi sáng, hai người. Ngủ ngon chứ?” Francis dậm mạnh chân trong đôi ủng khi bước vào nhà. “Grừ, ngoài đó lạnh quá. Tôi nghĩ chúng ta nên đi càng sớm càng tốt. Kate, cô thế nào, cô gái của tôi?”

Kate thì thầm điều gì đó không thể hiểu được và lách người ra khỏi ngôi nhà, mặt cô đang đỏ lên. Francis cũng ở đây sao? Vậy là còn có người khác biết được sự xấu hổ của cô nữa ư? Đã đủ tồi tệ khi cô cho phép mình bị bắt cóc bởi ông anh họ, nhưng có hai người làm chứng chuyện đó – nhưng còn chuyện cô đã có với Jack thì sao. Anh sẽ nghĩ gì về cô, về cái cách cô đã chạm vào anh...với Francis cũng đã ở đâu đó quanh đấy? Thật quá sức xấu hổ!

Cô đi tìm nước để rửa mặt. Cô không thể tìm thấy cái giếng, cái bơm nước hay dòng suối nào. Kate cố đập vỡ một tảng băng với một cục đá, nhưng nó không vỡ. Cô cọ vài trụ băng lên da cho đến khi nó tan chảy ra và khô lại trên bề mặt cái lớp váy lót dài của cô. Cô xé một dải băng ten ra khỏi lớp váy lót và buộc tóc gọn lại đằng sau. Sau đó cô trở lại ngôi nhà, run rẩy trong cái lạnh buổi sáng.

Lúc cô trở lại, cả Francis và Jack đều đã chỉnh tề, nếu không muốn nói là chẳng chê vào đâu được. Cô tránh ánh mắt Jack và biết mặt cô đang đỏ bừng, nhưng hy vọng nó sớm bình thường lại, ít nhất thì do bởi Francis, do cái lạnh cóng của lớp khí lạnh bên ngoài.

“Chào buổi sáng, các quý ngài,” cô nói vui vẻ, mỉm cười khách sáo vào một khoảng không gian giữa hai người họ. “Có gì để ăn không? Tôi đói quá.”

Francis cười khúc khích. “Quý cô đây đói rồi kìa, ông bạn. Chúng tôi không có gì hết. Vậy chắc là chúng ta nên tới nhà trọ gần nhất và kiếm bữa sáng nhé? Tôi nghĩ sẽ có một quán trọ ở làng kế tiếp có thể đáp ứng được nhu cầu của chúng ta khá tốt đấy.”

“Được, được, đi thôi,” Kate nói ngay, tươi cười với anh. Cô vẫn không thể nhìn Jack.

“Vậy thì, thưa quý cô, tôi sẽ đưa cô đi ngay!” Francis nói, cúi đầu như một kẻ xu nịnh. Kate cười khúc khích khi anh rời khỏi ngôi nhà, lặp lại động tác cúi chào như trước sự hiện diện của một hoàng tộc.

Cô quay lại và thấy Jack dựa người vào tường, đang quắc mắt nhìn cô. “Em đang tán tỉnh hắn vào lúc sáng sớm như vậy sao?”

Kate đỏ mặt và quay mặt đi. Cô cảm thấy ánh mắt anh như thiêu đốt cô.

“Tôi không có tán tỉnh.” Tim cô như đang rút xuống. Jack làu bàu vẻ không tin.

Kate quay lưng lại và bước đến cánh cửa đang mở và nhìn ra ngoài. Không gì cô có thể làm bây giờ. Anh muốn làm gì thì kệ anh vậy. Cô không thể thay đổi suy nghĩ của anh. Cô rùng mình trong cái lạnh buốt và gập hai tay lại trước ngực sau đó nháy dưng lên khi một cái áo khoác nặng rơi xuống vai cô từ phía sau.

“Đây,” anh nói cộc lốc. “Choàng cái này vào.”

Cái áo vẫn còn ấm và mùi hương mờ nhạt của anh. Kate không cử động. Cô cảm thấy đôi tay anh qua vai cô, đang kéo chiếc áo khoác sát vào người cô. Cô cố giữ nó ra. “Không, không. Tôi không cần-“

“Đừng có ngốc,” anh gầm gừ. Đôi tay ấn mạnh nó xuống vai cô và quay người cô lại. Cô ngược lên nhìn anh, nhưng anh đang tập trung gài nút áo cho cô.

“Cám ơn anh,” cô nói nhẹ nhàng.

Anh nhìn cô trong một lúc, một cái nhìn khó hiểu, không thể đoán được, lăm bắm điều gì đó, sau đó đẩy cô sang bên và bước ra ngoài giúp Francis với mấy con ngựa.

Anh đang đi khắp khiễng rất nhiều, cô nhận thấy – chân anh hẳn đã rất đau. Những lần trắng quanh miệng anh sâu hơn những tháng trước đó – anh đã tự làm đau mình để cứu cô. Cô muốn chạy theo anh, làm gì đó, nhưng cô biết mình không thể. Cô đã làm còn chưa đủ sao? Anh rõ ràng là đã bối rối với nụ hôn sáng nay, và tức giận với cô bởi vì nó, hay là vì cô đã đáp trả những lời vô nghĩa với Francis? Mặc dù cơn đau đã không làm gì cho tính khí của bất kỳ ai.

Cỗ xe rời đi. Francis điều khiển, còn hai con ngựa anh và Jack cưỡi đến được buộc đằng sau. Kate bước vào và chờ trong khi Jack và Francis tranh cãi với nhau xem ai là người điều khiển cỗ xe. Cuối cùng Jack cũng chịu thua, nhưng nói một cách cáu kỉnh rằng anh sẽ ngồi kế Francis.

“Đừng có vô lý thế, anh bạn,” Francis nói gay gắt. “Vì chân của cậu, tuyệt đối không được trèo lên đây, hơn nữa, cậu không có áo khoác, cậu sẽ bị đóng băng với thời tiết thế này. Giờ thì ngậm miệng lại và vào xe trước khi Kate nghĩ cậu không thích ngồi cùng với cô ấy.”

Kate nuốt xuống. Francis đang nói đùa, nhưng anh đã vô tình đóng một nhát đinh vào đầu

cô. Jack không muốn vào trong xe cùng với cô. Đã rõ ràng rành.

Jack leo vào trong xe. Kate nhìn ra cửa sổ.

Không nói gì, anh ngồi xuống và nhìn chăm chăm tư lự vào phía đối diện.

Họ chỉ đi một lúc thì tới làng kế bên trong im lặng và dừng lại trước một quán trọ nhỏ, gọn gàng. Chủ quán nhìn họ bằng con mắt đánh giá vào bộ quần áo nhàu nát của họ, vào những cái cầm chưa được cạo râu của hai người đàn ông, vào mái tóc buộc lỏng lẻo của Kate, và một cái nhìn vẻ hiểu biết hiện ra trên những đường nét hung đỏ của ông ta.

“Hai phòng, ông chủ, nếu ông không phiền,” Francis dài giọng. “Một cho tôi và bạn tôi, còn cái kia cho...em gái tôi.”

Kate đỏ mặt với cái nhìn của chủ nhà trọ. Ông ta rõ ràng không tin câu chuyện phịa ra đó và cho cô một cái nhìn ám chỉ. Cô kiêu hãnh hất cằm lên, mặc kệ ông ta đánh giá thế nào về cô.

Jack đã thấy được những cái nhìn đó. “Vợ tôi sẽ muốn có nước nóng và một người trợ giúp cô ấy,” anh nói nhanh. “Người hầu của cô ấy và người đánh xe của chúng tôi đã bị thương trong vụ tai nạn tối qua. Chúng tôi không có thời gian để mà trì hoãn, ông chủ. Chúng tôi sẽ có bữa sáng trong bốn mươi phút nữa chứ? À, cùng với nước nóng cho tôi và bạn tôi để cạo râu nữa nhé.”

Ông chủ nhà trọ bị ấn tượng bởi giọng điệu ra lệnh uy quyền đó liền vâng lệnh tức thì, ông ta gọi vợ tới nói giúp đỡ quý cô đây, cái nhìn xum xoe thay thế tia nhìn đánh giá lúc nãy.

Kate chớp mắt. Vợ anh ư? Cô thở dài. Là em gái hay vợ thì cũng như nhau thôi – đều là bịa

đặt để bảo vệ cho danh tiếng không tồn tại của cô. Cô theo vợ chủ nhà trọ lên lầu trong im lặng.

Sau bữa ăn sáng thịnh soạn, dù không chính xác lắm, suốt bữa ăn chỉ có Francis và Kate nói với nhau còn Jack ăn trong im lặng, rồi họ lên đường trở lại. Hết dặm này sang dặm khác trôi qua trong sự im lặng khó chịu, cả hai hành khách đều đang nghiền ngẫm ủ ê. Sự bế tắc vẫn tiếp tục cho đến khi miền nông thôn quen thuộc hiện ra.

Cuối cùng Kate cũng lên tiếng. “Anh không cần phải nói với người đàn ông đó tôi là vợ anh. Là em gái của Francis thì cũng đủ tốt rồi.”

“Chuyện đó không có gì phải bàn cãi,” Jack cắn cẩu. Vậy ra cô thích là em gái của Francis hơn là vợ của Jack ư? Vậy ra chuyện xảy ra sáng nay chẳng có nghĩa gì sao? Đàn bà! Anh chẳng bao giờ hiểu nổi họ.

“Ý anh là sao?” Kate hỏi.

“Nghĩa là, sau đêm qua, em sẽ phải kết hôn với một trong hai chúng tôi, và vì em đã ngủ trong vòng tay tôi suốt đêm qua nên người đó sẽ là tôi,” anh cắn cẩu nói. *Khỉ thật*, anh nghĩ. *Hồng bét rồi. Lẽ ra không nên nói kiểu như vậy. Đồ ngốc, ngốc, đại ngốc!*

Kate tái mặt. Vậy ra đó là lý do tại sao anh cáu kỉnh như vậy. Không phải là do chân anh đau hay vì cái gọi là chuyện cô đùa cợt với Francis. Mà là chuyện anh đã nghĩ cô bẫy anh vào hôn nhân.

“Tôi không thấy chuyện đó phải đi đến việc cần phải kết hôn với anh,” cô nói. “Vói lại, đã chẳng có gì xảy ra cả.”

Một màu xanh rực nhìn đắm đắm vào cô làm cô phải nhìn xuống. Anh có ý gì khi nhìn cô như vậy? Trước đây anh cũng đã hôn cô đấy thôi, và cũng đâu có ý định phải đưa ra lời gợi ý cho hôn nhân đâu.

Các ngón tay Jack ngứa ngáy muốn tóm lấy cô nàng bé nhỏ ngổ ngáo đó mà lắc cho đến khi rằng cô ta va vào nhau. Vậy ra chuyện vậy là chẳng có gì sao? Sao cô ta dám nói với anh như thế? Anh vẫn còn có thể cảm nhận được những nụ hôn đó chầm chậm tinh tế trên làn da trần của anh, để lại đằng sau nó là một lần lừa.

“Nhắc cho cô nhớ thực tế là cô đã bị bắt cóc bởi một người đàn ông, và sau đó còn qua đêm với hai người đàn ông khác, mà không người nào trong số đó có liên hệ gì với cô. Cô không có lựa chọn. Nếu cô không chịu được cái ý nghĩ phải lấy tôi, vậy thì sẽ phải là Francis, tôi chắc là cô nhận thức rõ điều đó. Cậu ta là đối tượng tốt hơn nhiều – cả hai chúng ta đều biết thế phải không.” Anh cay đắng châm chọc cô.

“Không cần thiết để nói khó nghe vậy đâu,” cô nói với một thái độ bình tĩnh. “Và cũng chẳng cần thiết để kết hôn với ai trong số các anh. Tôi không có ý định kết hôn với ai cả, như những gì tôi đã nói với anh trước đây, chỉ có anh là quá ngu ngốc không chịu tin tôi,” cô kết luận, tâm trạng đang trở nên tốt lên. Sao anh dám nói với cô như thế? Như thế cô có quyền lựa chọn ai “được” hay không “được”, miễn là cô yêu người đó! Đồ ngốc! Có phải đó là vì anh biết cô quá ít?

“Mấy cái ý định đó của cô đã không còn phù hợp nữa, em yêu,” Jack nói trong một giọng khinh miệt. Dám gọi anh là ngu ngốc á? “Nhắc cô nhớ danh tiếng của cô hiện giờ như chỉ mảnh treo chuông, và cô không có được lựa chọn trừ việc kết hôn với một trong chúng tôi. Ít ra thì tôi cũng biết như thế dù tôi chẳng hiểu thế sự lắm, không lẽ cả cô cũng không sao.”

“Anh chẳng biết gì cả!” cô nổi giận. “Danh tiếng của tôi không thể bị phá hủy bởi những việc đã xảy ra đêm qua.”

Anh khịt mũi chế nhạo vẻ hoài nghi.

“Anh không thể phá hủy thứ gì đó khi mà nó đã bị vỡ vụn ra cách đây hàng tháng rồi!” cô nói nhanh. “Và tin tôi đi, Mr Carstairs, danh tiếng của tôi đã hoàn toàn bị phá hủy từ rất lâu trước đêm qua.”

“Đừng có vớ vẩn. Cô có người giúp việc của bà tôi và sau đó là Martha đi cùng với cô suốt thời gian qua. Mặc dù có hơi không chính thống một chút, nhưng cô chẳng bị sao cả và thật sự có người đi kèm toàn bộ thời gian đó – bà tôi sẽ bảo đảm chuyện đó!”

Kate ra dấu vẻ thiếu kiên nhẫn. “Chuyện này đã xảy ra từ rất lâu trước khi tôi gặp được bà anh.” Giọng cô vỡ vụn.

Cô cảm thấy dạ dày xoắn lại. Cô đã hy vọng sẽ không bao giờ kể lại chuyện này lần nữa, nhưng giờ thì cô phải, bị bắt buộc phải nói cho người đàn ông mà cô không bao giờ muốn phải nói cho anh biết sự thật.

Nhưng anh không được phép hy sinh bản thân mình vì lợi ích của cái danh tiếng không còn tồn tại của cô. Anh cần một cuộc hôn nhân tốt, cô biết. Một cô gái nào đó không có bóng tối trong quá khứ, người có thể mang trình tiết của mình vào hôn nhân. Một cô gái ngây thơ, một cái tên chưa bị dơ bẩn, và cả sự giàu có – giàu có sẽ giúp anh gầy dựng lại cuộc sống thiếu thốn của mình. Kate chẳng có thứ gì trong số đó để trao cho anh, không gì trừ bản thân cô và trái tim cô – một sự trao tặng nhỏ nhoi đến thảm hại.

Với tinh thần hào hiệp bẩm sinh, mặc dù có hơi cộc cằn trong cách thể hiện, đã buộc anh đưa ra đề nghị như thế để bảo vệ danh tiếng của cô. Sẽ là đồ hèn nhát nếu cô lảng tránh chuyện sớm muộn này...

Kate rùng mình. Cô cảm thấy mình như một sinh vật biển bé nhỏ đã bị bóc toạc vỏ ra, và giờ đây nó đang trần trụi, dễ bị tổn thương. Cảm xúc đang tàn phá cô.

“Tôi sẽ giải thích, Ja- Mr Carstairs, nhưng trước khi tôi nói tôi có một yêu cầu là anh đừng nói gì hết trong khi tôi đang nói và cả sau đó nữa, đặc biệt là sau đó. Vì chuyện này rất...rất khó khăn với tôi khi phải nói cho anh biết, nhưng tôi biết tôi không được lựa chọn, và...nếu anh nhìn tôi, hay chạm vào tôi, hay nói gì đó với tôi...thì nó cũng làm tôi đau...Hãy hứa với tôi anh sẽ không làm thế.”

Jack nhìn cô chằm chằm, bối rối. Anh có linh tính xấu – cô đang rất nghiêm túc. “Vậy nếu tôi không hứa thì sao?”

Kate nhìn anh tuyệt vọng. “Nếu anh không hứa, thì tôi cũng sẽ phải nói với anh...nhưng nó làm tôi đau hơn, đau hơn rất nhiều.”

“Thôi được tôi hứa,” anh khẽ nói.

Kate hít một hơi thật sâu và nhìn ra ngoài cửa sổ, cái nhìn vô định vào quang cảnh đồng quê lướt qua. Cô quay mặt, rúc mình vào cái áo choàng rộng ấm áp của anh, và trong một giọng thấp khó khăn cô tường thuật lại những sự kiện xảy ra với cô trong những tháng cuối cùng ở Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha, không chừa lại gì, không bào chữa, làm cho rõ ràng lý do tại sao cô không có danh tiếng để mà bị phá hủy và tại sao cô không thể kết hôn với bất kỳ ai.

Jack không nhớ gì tới những cái xóc nảy của cỗ xe và cái chân đau nữa. Anh không nhích lại gần cô thêm inch nào, nhưng đôi mắt anh đang nhìn đắm đắm vào cái hình dáng nghiêng nghiêng của cô. Anh tiếc vì lời hứa anh phải thực hiện, muốn đến tuyệt vọng để kéo cô vào vòng tay anh và hôn cô để cô quên đi buồn đau của mình. Nhưng anh không thể. Anh đã hứa.

Đôi mắt anh tối đi và cổ họng anh nghẹn lại khi anh nhận ra cô đã can đảm biết bao khi tự phơi bày ra cuộc đời mình vì lợi ích của anh. Đôi mắt anh mềm đi và đau buồn nhìn vào cái cảm nghiêng dứng cảm của cô, vào cái dáng người mảnh khảnh nhưng cương quyết của cô khi cô tự

mình phá hủy hình ảnh của mình trong mắt anh. Hoặc là cô đã nghĩ như thế, tình yêu bé nhỏ của anh. Cô không biết là cô đã tuyệt vời thế nào, dũng cảm, hào hiệp và xinh đẹp thế nào ư?

Cô hoàn thành vừa lúc chiếc xe rẽ vào Sevenoakes. Cỗ xe dừng lại. Cô tạo một tiếng cười run rẩy hơi to và nói, “Vì vậy không cần thiết để anh – hay Francis hay bất kỳ ai – phải hy sinh mình để cứu lấy danh tiếng của tôi hay để bảo vệ danh dự của tôi. Anh không thể cứu được những thứ đã bị hủy hoại, cũng như không thể bảo vệ những thứ đã mất từ lâu lắm rồi.”

Anh tạo một âm thanh phản đối nhưng nó tắt lịm từ sâu trong cổ họng anh, và đưa tay ra với cô, nhưng cô ngập ngừng tránh đi. Francis không biết gì những chuyện xảy ra bên trong xe, nhảy xuống, hét gọi rượu brandy và thức ăn nóng. Anh ta mở bung cửa xe ra; Kate trượt ra và chạy ào vào trong nhà. Francis nhìn theo sau cô, cau mày, sau đó quay lại và nhìn thấy khuôn mặt phờ phạc của bạn mình.

“Thôi nào, ông bạn,” anh nói nhẹ nhàng. “Để tôi giúp cậu một tay.”

Khi Jack khập khiễng từ từ bước lên các bậc thang phía trước ngôi nhà, thì một cỗ xe cũng vừa đi vào cổng trước. Đó là một cỗ xe du lịch sang trọng. Jack nhận ra nó. Nó có gắn huy hiệu của bà ngoại anh. Nó dừng lại và một người đàn ông không rõ danh tánh bước xuống và đi như chạy về phía hai người đàn ông đang đứng chờ.

“Mr Carstairs?” ông ta hỏi.

“Phải,” Jack nói.

“Tôi là Phillips. Tôi được vinh dự là người cố vấn cho Lady Cahill. Tôi đến đây với tin quan trọng cho Miss Farleigh, người mà tôi biết là đang ở đây.” Ông ta cười tươi với hai người đàn ông, sau đó ấp úng trước cái nhìn trên khuôn mặt Jack. “Cô ấy ở đây, đúng không?”

Jack cau mày. “Phải, cô ấy ở đây, nhưng tôi e là cô ấy sẽ không thể gặp ông ngay. Cô ấy...cô ấy đang khó ở.” Với một nỗ lực tập hợp sự bình tĩnh của mình, anh mệt mỏi nói, “Mời ông vào nhà và tôi sẽ kiếm chút gì đó giải khát cho ông. Tôi chắc ông sẽ cần nó sau chuyến hành trình của mình.”

Chương Mười lăm

“Cô ấy là người thừa kế phải không?” Jack không thể kiềm chế mình thêm nữa. Anh đã phải chờ cho đến khi anh và Francis đi thay đồ và phục vụ giải khát cho Mr Phillips.

Người luật sư già có vẻ bị sốc bởi câu hỏi thẳng thừng của anh, nhưng sau một lúc có vẻ như đã đi đến một quyết định. Ông cho phép mình nở một nụ cười kín đáo để thay đổi nét mặt mình.

“Vâng, thưa ngài, anh đã đoán đúng, mặc dù tôi không thể nói gì thêm nữa cho đến khi tôi thông báo cho Miss Farleigh toàn bộ tin này. Nhưng đó quả thực là một tin tức tuyệt vời.”

Jack quay sang Francis. “Theo bà tôi, ông bà ngoại Delacombe của Kate là người rất giàu có. Không nghi ngờ họ đã để lại cho cô ấy một phần thừa kế,” anh nói, cảm thấy một cảm giác không thể giải thích được.

“Vậy thì nên mừng cho Kate. Cô gái đó xứng đáng có được một chút may mắn,” Francis nói.

“Nhưng mà chờ đã...” Jack chậm rãi nói. “Tôi tưởng tất cả đã thuộc về anh họ của cô ấy rồi chứ.”

“Đúng đó,” Francis nói, ngồi thẳng lên.

“Anh họ nào?” Mr Phillip nói, cau mày. “Tôi đã điều tra rất kỹ, và theo như tôi được biết thì không có anh em họ nào còn sống cả.”

“Một gã tên Cole.”

“Cole!” Ông Phillips khịt mũi to tiếng. “Hắn không phải là anh họ của cô ấy. Tôi đã báo cho Bow Street Runner (*) tìm bắt hắn ta rồi!”

(: cảnh sát – ND)*

“Cái gì?” Cả hai người đàn ông đều nghiêng người về phía trước, dán mắt nhìn ông.

“Chà, nếu đúng là tên đó – Jeremiah Cole, cái gã to cao tóc hung đúng không?” Họ gật đầu. “Vậy thì đúng là thằng cố vấn vô lại đó rồi, tôi mà bắt được thì có mà nhúng tay nó vào nồi mật ong. Hắn đã thoát khỏi tay tôi mấy tuần trước và biến mất.”

“Trời ạ!”

“Thằng đó không ngừng dòm ngó tới nguồn tiền từ bất động sản của nhà Delacombe kể từ lúc cha hắn, người được ủy thác trước đó, qua đời.”

“Trời ạ!” Francis lại kêu lên.

“Ý ông muốn nói là cái thằng bắn thiu đó đang cố biến thủ tiền của Kate á? Và nó không có họ hàng gì với cô ấy hết?”

Phillips gật đầu. “Vâng, quả thật vậy. Nhưng sao các anh biết hắn?”

Jack trao đổi một cái nhìn dài với Francis. Động cơ bắt cóc Kate của Cole giờ đã rõ ràng. Hắn buộc Kate kết hôn với hắn, như thế toàn bộ phần thừa kế của cô sẽ thuộc về hắn một cách hợp pháp. Nhưng không cần thiết để Phillips biết chuyện đó.

“Hắn đã tới đây,” Jack nói khô khan. “Tự xưng là anh họ của Miss Farleigh và đã cố gắng để cô ấy lấy hắn.”

Mr Phillips há hốc miệng ngạc nhiên. Jack nhìn Francis. “Cậu lẽ ra phải để tôi giết hắn,” anh thì thầm.

“Cảnh sát sẽ tóm hắn, ông bạn. Hắn sẽ bị treo cổ, hoặc ít nhất thì cũng bị đày đi xa.”

“Nếu họ bắt được.”

“Ồ, họ sẽ tóm được hắn thôi, đừng lo,” Mr Phillips tự tin nói. “Tôi không nghi ngờ gì chuyện đó. Không nghi ngờ.”

“Tốt hơn là họ bắt được,” Jack gầm gừ.

“Hắn chưa có đụng được quá nhiều vào tài sản của Miss Farleigh phải không?” Francis rụt rè hỏi.

Jack bắn một cái nhìn vào anh ta. Francis không cần một người vợ giàu.

“Không, không. Cũng may là phần lớn tài sản thừa kế của cô ấy đều được quản lý chặt chẽ vì thế hẳn không thể sờ tay vào, và con số đó khá lớn nên những thất thoát mà Cole gây ra không đáng kể, theo như tôi được biết thì hẳn cũng đã làm như thế với các nữ thừa kế khác mà chưa bao giờ bị phát hiện,” Mr Phillips nói, vô ý tiết lộ thông tin do bị lượng brandy hào phóng của chủ nhà làm váng vất.

Tim Jack chìm xuống. Vậy là cô ấy giàu, rất giàu theo như những gì mà Phillips vô tình tiết lộ. Vậy là cô sẽ không ở đây lâu. Với may mắn của mình, cô sẽ không cần thêm thứ gì nữa, không cần ai nữa.

“Tôi nghĩ chắc là phải quan trọng lắm ông mới đến đây trong xe của bà tôi,” anh nặng nề nói.

“Vâng, lệnh bà rất tử tế,” Mr Phillips đồng ý. “Tôi sẽ đưa Miss Farleigh đi London ngay khi có thể. Lady Cahill đã có những kế hoạch tuyệt vời cho cô ấy, tôi tin thế.”

“Tôi đánh cuộc bà ấy sẽ làm gì,” Jack lầm bầm càu kỉnh.

“Có lẽ Miss Farleigh sẽ có những ý kiến riêng của mình về chuyện này,” Francis lên tiếng. “Cô ấy có thể không muốn rời khỏi đây cũng nên.”

“Không muốn rời khỏi đây á!” Mr Phillips ngạc nhiên. Ông nhìn khắp căn phòng tồi tàn này. “Không muốn sống ở trong một ngôi nhà sang trọng ở London, để được đi dự những buổi vũ hội lớn hay sao? Tại sao chứ?”

“Ừ, tại sao không chứ?” Jack thì thầm. “Mọi người thứ lỗi, tôi phải đi lên phòng để người hầu của tôi chăm sóc cái chân đáng nguyên rửa này.”

Anh mệt mỏi lê bước lên lầu, cái chân đau điếng. Anh dừng lại ở cửa phòng Kate và đứng đó trong một lúc. Rồi nghĩ chắc chẳng nói được gì trong cơn đau như thế này. Một giờ mát xa và thêm nửa chai brandy chắc sẽ giải quyết được vấn đề.

Nhưng không cái nào trong số hai giải pháp trên cũng hữu ích cho những cơn đau khác. Mà thực tế, chúng chỉ càng làm tăng nó lên; mát xa làm anh nhớ tới lần đầu tiên đôi bàn tay nhỏ nhắn của Kate đặt lên chân anh, nhào nắn, vuốt ve, âu yếm...Còn brandy – uống nó không làm anh vui lên mà còn làm anh nhớ tới cái đêm cô xộc vào phòng anh như một thiên thần nhỏ báo thù, đập vỡ tất cả các chai rượu của anh. Anh sẽ không bao giờ quên cái nhìn trên khuôn mặt cô đêm đó...không cả cái xảy ra sau đó...giận dữ, thích thú, cay đắng.

Anh phải để cô đi. Cô không có tương lai với anh. Không phải bây giờ. Không phải kể từ khi cô trở thành một cô gái giàu có. Lúc trước có thể cô sẽ đồng ý lấy anh để có được một mái nhà, cho dù nó có tồi tàn, vì sự an toàn, vì sự bảo vệ của anh cho suốt cuộc đời mình. Anh không dám nói đó là tình yêu. Đó sẽ là bí mật của anh. Nhưng một ngôi nhà – có thể là đủ cho một cô gái mất hết mọi thứ. Là đủ cho lời hứa về một gia đình. Đối với một người mồ côi, lời hứa về một gia đình có thể là điều dễ làm mỉm cười nhất.

Nhưng giờ thì không gì trong những thứ này còn ý nghĩa nữa. Cô ấy không cần phải kết hôn bây giờ - mà có thể chọn lựa. Cô sẽ đi tới London và chọn lựa. Anh sẽ không hỏi cô chuyện này bây giờ - anh sẽ không làm cô nghĩ anh lấy cô vì tiền. Anh nguyên rửa tài sản của nhà Delacombe. Anh nguyên rửa Mr Phillips. Nếu ông ta không tới đây thì Jack có thể đã được cô đồng ý lấy anh rồi. Và anh sẽ không lãng phí thời gian mà đưa cô đến nhà thờ ngay ngày hôm sau.

Anh ngược lên và nhìn xuống hành lang, sau đó áp tai vào cánh cửa của cô và lắng nghe. Không có gì. Nhưng anh có thể ngửi thấy mùi sáp ong mà cô hay sử dụng để đánh bóng gỗ. Sáp ong. Lại thêm một thứ khác nhắc nhở anh về Kate. Uể oải anh nhấc má mình ra khỏi cánh cửa và đi về phòng. Có một bình hoa trên một cái bàn trong hành lang, những đóa hoa nhỏ, màu xanh tím hòa cùng với những tán lá xanh nhọn. Anh cúi xuống để ngửi chúng, nhắm mắt lại trong đau khổ. Chúng có mùi tóc của Kate. Đây hẳn là hoa hương thảo. Anh bút ra một cành, vò nhàu nó trong những ngón tay dài, mạnh mẽ và hít vào mùi thơm của nó.

“Carlos.” Anh vô thức nhét cành hương thảo vào trong áo.

“Si, senor.”

“Làm gì đó với cái chân xấu xa này được không?”

“Ngay lập tức, senor.”

Khi Carlos nhảy lóc cóc xuống cầu thang để nấu các loại dầu mát xa, Jack bắt đầu cởi áo khoác ra. Anh dừng lại trong một lúc, sau đó bước trở vào hành lang. Anh nhìn chăm chăm vào bình hoa cỏ thơm ngát đó. Cẩn thận anh cầm nó lên, mang nó vào phòng anh và đặt xuống cạnh giường, nơi mà mặt trời buổi sáng sẽ rọi vào.

“Không, Lady Cahill quả thực rất tử tế, nhưng mà bây giờ tôi đã có thể tự lo cho mình rồi, không cần thiết để tôi phải tới London nữa.”

“Nhưng mà Lady Cahill khẳng khẳng-“ Viên luật sư già cố không để cho sự thất vọng lộ ra khỏi giọng mình. Nữ thừa kế này cực kỳ khó chịu. Ông đã dùng mọi cách để thuyết phục, đã vẽ ra những điều tuyệt diệu mà cô sẽ được thấy và được làm, nào là đi mua sắm, đi xem hát, đến những lễ hội, những tụ điểm văn hóa, những nơi nổi tiếng và sẽ gặp được mọi người. Nhưng không gì có tác dụng.

Mr Phillips đưa ánh nhìn căng thẳng sang Mr Carstairs. Cháu trai của quý bà đang quan sát toàn bộ cuộc tranh luận với hai tay khoanh lại, với cái nhìn mai mỉa khó chịu. Anh ta không nói lời nào.

Mr Phillips cảm thấy thất vọng. Ẩn dưới vẻ bề ngoài ngẩng ngẩng của ông là một tâm hồn lẳng mạn, ông đã nghĩ mình sẽ là một hiệp sĩ hộ tống nàng công chúa bị thất lạc trở lại lâu đài của mình. Chỉ có điều nàng công chúa này bướng bỉnh, miệng lưỡi và rất thông minh, không gì ông nói lay chuyển được cô.

Và, còn hơn thế, ông nghĩ, với một cảm giác ngày càng tăng của sự...bất công, khi ông nói với cô về khối tài sản to lớn mà cô là người duy nhất được sử dụng, phản ứng của cô cứ như thể cô đang rất bận tâm tới chuyện gì khác trong đầu mình. Khi ông lặp lại điều đó, nghĩ rằng chắc cô đang sốc với cái tin đó, thì cô đã trả lời rằng, “Được rồi, được rồi, tôi nghe thấy từ nãy rồi. Tốt lắm, cảm ơn ông.”

Chỉ tốt thôi á! Mr Phillips có thể chỉ là một cố vấn, nhưng cũng cảm thấy có một chút gì đó xúc phạm khi nghe gọi một tài sản lớn như vậy là ‘tốt’. Ông đang tính thuyết phục cô thêm lần nữa thì bị cắt ngang bởi giọng nói thô trầm của cháu trai khách hàng của ông.

“Tôi nghe khá đủ những chuyện vớ vẩn này rồi. Kate, cô phải đi London, không bàn cãi gì nữa hết. Carlos!” ông gọi, tiến ra cửa.

“Si, thiếu tá Jack?”

“Nói với bà Martha thu dọn hành lý cho Miss Kate trong vòng một tiếng nữa. Bà ấy và Mr Phillips sẽ cùng với Miss Kate đi London, đến nhà của bà ngoại tôi.”

“Bà ấy sẽ không làm gì hết!” Kate nói nhanh, lần đầu tiên nhìn vào mắt anh.

Anh nhìn trả lại, không thể đọc được biểu hiện của anh. “Ừ, phải, tất nhiên. Carlos, bảo Martha chỉ chuẩn bị những gì bà ấy và Miss Kate đây cần trong chuyến đi thôi. Họ sẽ mua đồ mới, cái gì cũng có ở London mà.” Anh lờ đi Kate đang thở hổn hển tức giận. “À...Carlos, bảo mấy cô gái chuẩn bị thức ăn và nước uống để trong một cái giỏ để đề phòng Miss Kate đói trên đường đi.”

“Không được làm gì hết, Carlos!” Kate nói trong một giọng cao với sự phẫn nộ.

Carlos nhìn vào mắt cô vẻ áy náy. “Tôi xin lỗi, senorita, nhưng tôi phải tuân lời thiếu tá Jack.”

Jack phá ra cười với vẻ tức giận của cô, tiếng cười khô khốc, không chút hài hước. “Tôi thấy tôi vẫn là ông chủ trong ngôi nhà của mình,” anh nói khô khan.

“Phải, nhưng anh không phải là ông chủ của tôi nên tôi từ chối tuân lệnh anh!”

“Tôi không yêu cầu cô tuân lệnh tôi,” Jack lạnh lùng nói.

“Tôi...tôi không hiểu-“

“Tôi cho cô biết. Đây là nhà tôi và tôi sẽ chọn người được ở trong nó. Cô cũng biết rõ là tôi không muốn cô ở đây ngay từ ngày đầu tiên mà. Còn giờ thì cũng không còn lý do để cô ở đây lâu thêm nữa. Cô sẽ đến chỗ bà tôi, và sẽ đi ngay hôm nay – nếu tôi có phải ném cô vào trong xe tôi cũng sẽ làm.” Anh đưa nhanh ra các mệnh lệnh, mỗi từ đều giống với giọng của một sĩ quan quân đội. “Có hiểu không, Miss Farleigh?”

Kate lúng túng, sau đó quay mặt, giấu đi sự đau khổ của mình.

Nhưng Jack đã nhìn thấy. Anh cào tay vào tóc trong thất vọng. Khỉ thật, anh không thể chịu đựng được cái nhìn đau đớn trên khuôn mặt cô. Cô nghĩ bà cô sẽ làm gì cô chứ? Tra tấn cô sao? Đó rõ ràng là một cơ hội mà mỗi cô gái trẻ đều mơ ước nhận được. Cô không biết cô đã bỏ qua cơ hội thế nào. Anh biết chuyện gì khiến cô hành động như thế. Nhưng bà anh sẽ sớm làm cho cô khỏi những rắc rối đó.

Một tai tiếng trong quá khứ sẽ chẳng là gì với khoản thừa kế khổng lồ của mình. Cô sẽ thấy mình được những gã độc thân đủ điều kiện sẵn đón – chỉ có những người cổ hủ mới chú tâm tới chuyện trinh tiết của cô không còn nữa. Cô chẳng làm gì sai cả. Kate Farleigh có danh tiếng đến từng ngón tay của mình; đến một gã ngốc nhất cũng biết điều đó. Vấn đề lớn nhất mà cô có thể phải đối mặt là những kẻ cơ hội, nhưng anh tin bà mình có thể sẽ đối phó được những kẻ đó.

Tốt nhất là để việc này nhanh chóng qua đi. Anh ghét nhất chuyện bị rịn chia tay. Và anh cũng không biết anh có thể kiềm chế được bao lâu khi nhìn vào cô mà không kéo cô vào lòng mình. Nhưng điều cuối cùng Kate cần là bị gán cuộc đời vào một thằng què khó chịu. Với phần tài sản này, cô sẽ có một tương lai rực rỡ phía trước, một tương lai mà anh không được dự phần vào.

“Vậy tất cả chúng ta đều đồng ý là sẽ gặp lại ở sảnh trước, trong nửa tiếng nữa để nói lời chào tạm biệt, nhé? Tốt.” Anh gật đầu trước các ‘khán giả’ của mình và rời khỏi phòng.

“Ghe thật!” Mr Phillips nói sau một lúc. “Uy quyền, hống hách! Tôi chắc anh ta đã là một sĩ quan xuất sắc. Anh ta giống bà mình hơn tôi tưởng!”

Chiếc xe nảy lên rồi dần xuống; Mr Phillips đã đặt trước phòng trọ trong chuyến trở lại này và ông đang lo họ sẽ không đến nơi trước khi trời tối. Kate vịn vào dây đeo của xe, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, không để ý gì tới các cảnh quan lướt qua, về tình trạng của con đường cũng như những người đồng hành với mình. Cô cảm thấy hoàn toàn mất tinh thần, hoang vắng, đổ vỡ. Những giọt nước mắt từ từ lăn xuống.

Khi Harry bỏ rơi cô, cô đã nghĩ là cô sẽ chẳng bao giờ có thể bị tổn thương kinh khủng như thế lần nữa. Nhưng cô đã sai. Nỗi đau này gấp ngàn lần hơn. Cô đã yêu Harry bằng tình yêu của một thiếu nữ với một trái tim non nớt – còn Jack, cô đã yêu bằng cả trái tim của một người đàn bà, cả linh hồn và thể xác.

Là cô ngu ngốc đã tự cho phép mình quan tâm, hy vọng, mơ mộng, để giờ đây khi cô ngồi đây tự nhắc mình hàng ngàn lần chuyện đã xảy ra, tất cả chỉ còn là đồng tro tàn.

Anh đã khinh thường cô. Người đàn ông cô yêu đã khinh thường cô.

Cô đã lấy hết can đảm, kể cho anh biết về Henri, về Lisbon, đã rất hy vọng rằng điều đó không là vấn đề gì với anh. Cô không mong đợi anh sẽ lại cầu hôn cô lần nữa, không thật sự - mặc dù trái tim ngu ngốc của cô cũng có hy vọng một chút. Cô biết là không thể nào. Nhưng điều quan trọng nhất cô đã hy vọng là anh cuối cùng cũng sẽ hiểu ra tại sao cô không muốn đi tới London với bà ngoại anh, tại sao cô không thể nào tham gia vào 'thị trường' hôn nhân được nữa. Cô đã hy vọng anh sẽ để cô ở lại, để cô sống trong nhà anh lâu đến chừng cô có thể...

Nhưng sau khi anh đã nghe cô kể xong thì ngay sáng hôm sau anh lại ra lệnh *đuổi* cô đi.

Anh không thể chờ đủ lâu để giải thoát mình khỏi sự hiện diện ô uế của cô, đã đẩy vội cô vào cỗ xe mà không thềm nói một từ kiểu như xin-phép-cô, đã nói lời tạm biệt của mình ra như thể cô là một người lạ hoàn toàn vậy. Anh đã còn thậm chí không nhìn vào mắt cô, mà chỉ lăm bắm lời chào tạm biệt trong một tông giọng không chút cảm xúc.

Kate cắn môi đến bật máu khi cô nhớ lại cách anh cầm lấy bàn tay cô trong những cái đụng chạm nhẹ nhất, những ngón tay hầu như không chạm vào nhau như thể anh không thể chịu nổi nếu chạm vào cô. Francis ít ra còn cúi đầu xuống tay cô, hôn nhẹ lên nó, giống như ngày đầu tiên anh gặp cô – rõ ràng, anh ta vẫn nghĩ cô là một quý cô. Kate nghĩ Jack đã không *khai sáng* được anh ta.

Cô không thể nào hiểu nổi tại sao Jack lại thay đổi đến vậy. Chỉ mới hai bốn giờ trước đó cô còn thức dậy trong vòng tay anh. Ngay cả khi ngủ, đôi tay mạnh mẽ của anh vẫn ôm lấy cô một cách sở hữu, như cái nôi nhẹ nhàng ru cô ngủ. Cô nhắm nháp lại những ký ức: hương vị làn da của anh, cảm giác thích thú của cái má thô nhám của anh cọ trên má cô, cơ thể cô run rẩy phấn khích thế nào khi áp vào chiều dài của anh. Hạnh phúc và kỳ diệu thế nào với những nụ hôn vụng trộm, bí mật, những cái vuốt ve khám phá đã thổi vào đó ngọn lửa đam mê cháy bỏng. Và sau đó, khi anh mở mắt ra, đôi mắt xanh, rất xanh ấy đã mỉm cười, một nụ cười vừa ngọt ngào vừa *xảo quyết* – “Chào buổi sáng, em yêu” – đó là một trong những khoảnh khắc đẹp nhất của đời cô.

Ở khoảnh khắc đó cô biết – và cô cũng tin rằng – trong sâu thẳm nhất của trái tim và linh hồn mình, cô đã yêu anh, và phép lạ đã đến, anh cũng yêu cô. Trái tim cô đơn vỡ nát của cô cuối cùng cũng đã tìm thấy bến đậu an toàn. Cô đã tạm thời cho phép mình mơ thấy vào mỗi buổi sáng trong suốt quãng đời còn lại của mình...”Chào buổi sáng, em yêu.”

Cô ước gì đó là sự thật...nhưng ước mơ chỉ là mơ ước mà thôi, cơ thể cô nhói lên với sự trống rỗng vang vọng. Điều đó là không thể. Cô biết chứ, biết rất rõ là khác; cô không nên bao giờ tin như thế. Như một đứa trẻ đói khát, biết rằng mình phải chịu số phận của một kẻ đói khát, đã liều tất cả để chộp lấy một mẫu thức ăn, biết rằng mình sẽ không bao giờ được một thứ ngon như vậy lần nào nữa.

Nhưng lý do nào đã khiến anh ấy đối xử với cô như vậy bây giờ? Có phải do những việc cô đã làm trong ngôi nhà tranh đó? Có phải anh nghĩ những tin đồn thổi ở Lisbon là hoàn toàn đúng về cô? Mỉa mai làm sao. Cô chưa bao giờ hành động như thế trong cuộc đời mình, trừ với Jack Carstairs. Nhưng anh đâu có biết?

Bị bắt cóc một lần thì còn có thể gọi là tai nạn. Nhưng tới hai lần thì gọi là gì? Đầu tiên là Henri, sau đó là Jeremiah. Một tiếng cười mắc nghẹn trong cổ họng cô – ba lần – nếu tính cả lần bị bà anh bắt cóc. Cô rõ ràng là rất có sức hấp dẫn với những thứ như vậy. Tất nhiên anh sẽ đổ tội lỗi lên cô.

Sự từ chối tàn ác của anh đang đốt cháy trái tim cô như thể bị đổ axít vào da thịt...nhưng cô không thấy hối tiếc những thời khắc hạnh phúc, ngu ngốc đó của cô. Liệu có dễ dàng hơn trong một thời gian dài nếu cô không bao giờ biết đến vòng tay ôm xiết của anh? Cô tự hỏi. Có lẽ. Nhưng bây giờ cô sẽ phải một mình vò võ trong những giấc mơ đó ở những năm dài xám xịt phía trước.

Quá khứ là một đại dương của đau khổ; tương lai đang nằm phía trước cô. Kate suy ngẫm. Hãy vượt qua nó; chỉ còn cách đó. Việc đầu tiên cô phải chịu đựng là vượt qua cái gọi là “mùa vũ hội”.

Cam chịu chấp nhận ư? Không, cô quyết định. Chịu đựng thế đủ rồi; nếu có thể có được niềm vui, cô sẽ có được nó trong khi còn có thể. Cô sẽ bắt lấy những cơ hội cho mình, sẽ hưởng thụ những gì có thể mà xã hội này có thể cho cô. Sớm hay muộn rồi thì bí mật của cô cũng sẽ phơi bày, và cô sẽ phải rời đi trong nhục nhã, nhưng nó không thể làm tổn thương cô nếu cô không để nó làm thế. Biết trước để sẵn sàng đón nhận.

Cô sẽ không kết bạn kết bè gì hết ở đó vì không thể chịu đựng việc bị chối bỏ nữa. Cô sẽ xây cho mình một hàng rào băng giá. Cô sẽ không cho phép mình nghĩ tới bất cứ gì nhiều hơn hiện tại. Bằng cách đó, khi mà đến lúc phải đi, cô có thể đi mà không hối tiếc, không đau đớn.

Cô sẽ không bao giờ để bị làm cho thương tổn nặng nề lần nữa. Khi vào tới địa phận London, cũng là lúc Kate âm thầm lập ra lời thề, áo giáp của cô sẽ là thứ sẵn sàng và sẽ được mặc vào đúng chỗ. Khi nào đến lúc, cô sẽ âm thầm biến mất, không có gì tồi tệ hơn, để bắt đầu cuộc sống của mình ở nơi khác. Ít nhất thì vào lúc này, với một khoản thừa kế đáng kể, cô sẽ không bị chết đói.

Chỉ là không chết vì đói thức ăn thôi.

Cô tập trung trở lại vào những cảnh quan lướt qua, đột nhiên nhận ra đôi tay cô đang rất lạnh. Lục lọi trong túi xách du lịch nhỏ của mình, cô kéo ra một đôi găng tay. Kate nhìn vào chúng. Đó là một đôi găng tay rất lớn, được làm bằng da tốt, đã cũ mòn, có lót lông. Một đôi găng tay của một quý ông. Chỉ mới hôm qua Jack thấy tay cô lạnh nên đã đưa cho cô găng tay của anh. Cô hẳn đã quên trả lại cho anh.

Đôi tay nhỏ lạnh cóng trượt vào đôi găng tay lông to lớn, cảm nhận sự thoải mái từ kích thước đến mùi vị và sự ấm áp của chúng. Cô áp má vào một bên tay đeo găng; tay kia đặt vào chỗ trái tim. Cô dựa người vào góc chiếc xe và nhắm mắt lại. Cuối cùng, được ru bởi chiếc găng tay của Jack Carstairs, Kate cũng chợp mắt được.

“Yên tĩnh quá à?” Francis thì thầm. Anh liếc qua bạn mình. Kate đi cũng đã gần một tuần, cô đi với khuôn mặt trắng bệch và sắc lại, đôi mắt ráo hoảnh. Kể từ ngày đó, Jack đã dành phần lớn thời gian của mình bực bội cưỡi ngựa khắp nơi, đẩy mình lên tới giới hạn tuyệt đối, phi nước đại một cách liều lĩnh như có quỷ rượt theo đằng sau. Còn buổi tối thì anh lặng lẽ, chìm trong men rượu.

Francis đã đồng hành cùng với anh trong mọi việc, hiểu rằng Jack cần trút đi hết năng lượng dư thừa, để làm cho mình mệt mỏi, để không phải đối mặt với đau khổ, để cố gắng dìm chết tội lỗi của mình trong men say. Ít nhất là lúc này.

“Có chuyện muốn nói với cậu đây, ông bạn. Tôi không nghĩ là cậu sẽ thích nghe. Nhưng vẫn cứ nói.” Francis uống cạn ly của anh.

Jack liếc nhìn ông bạn trong ghê tởm. “Đồ cáo già.”

Francis gật đầu. “Chắc vậy. Cậu cũng vậy thôi,” anh nói. “Nhưng tôi vẫn sẽ nói.”

“Thôi đi, vì Chúa, muốn gì nói đi, đừng úp úp mở mở nữa.”

“Được rồi, nói đây. Tôi nghĩ cậu sai rồi. Cậu không nên buộc cô ấy đi như thế.”

Jack uống cạn ly của mình và dẫn mạnh khuỷu tay xuống bàn. “Chúa tôi, cậu cũng vậy nữa sao. Như thể chuyện này chưa đủ tệ vậy, ai trong nhà này cũng nhìn tôi như thể tôi đã đuổi cô ấy vậy, như thể tôi đã đeo vào cổ cô ấy cục đá rồi đẩy xuống sông vậy. Khốn kiếp!” anh kêu lên. “Đó chỉ vì lợi ích của cô ấy! Không phải tấn thảm kịch Cheltenham (*) chết tiệt...Mọi người làm như tôi đã thi hành án tử cho cô ấy vậy!”

(: tấn thảm kịch về một nhà thơ đã giết chết vợ, sau khi vợ ông ta bị điên sau cái chết của con trai họ - ND)*

“Thì cậu đã làm vậy đấy, ông bạn,” Francis nói, sau một lúc im lặng.

Jack quay người trong ghế của mình. “Cậu nói vậy là sao?”

Francis không trả lời ngay. Anh đứng lên rót thêm brandy vào cả hai ly. Anh nhìn vào mắt Jack. “Nào cùng uống cho say hôm nay nhé,” anh nói. “Nói cho cậu biết một chuyện, ông bạn. Một chuyện tế nhị. Có liên quan tới Kate.”

Jack cau mày. “Nếu cậu muốn nói về chuyện xảy ra với cô ấy ở Bán đảo, thì tôi biết rồi.”

Francis gật đầu suy nghĩ. “Cô ấy đã cho cậu biết hôm ở trong xe ngựa, phải không? Tôi nhớ tới vẻ mặt cậu ngày hôm ấy.”

“Cũng có khả năng quan sát đó chứ,” Jack lẩm bẩm chua cay.

“Một con người bé nhỏ dũng cảm. Cô ấy hẳn đã rất đau đớn để khơi gợi chuyện ấy lên lần nữa.” Francis thêm vào. “Có lẽ cũng sợ cậu sẽ khinh thường cô ấy.”

“Khinh thường cô ấy? Khinh thường cô ấy á?” Giọng Jack giận dữ. Làm thế nào người ta khinh thường cô ấy được chứ? “Ý cậu là sao?”

“Tôi không có ý gì hết,” Francis nói kiêu dãn hòa. “Không có ý gì cả. Mà ngược lại. Tôi chỉ đang nói về điều cô ấy nghĩ. Nghĩ thử xem, trông cứ như thể cậu đã không thể chờ để thoát được cô ấy. Chưa đầy hai bốn giờ sau khi cậu biết cô ấy bị...bị làm nhục...bởi một tên người Pháp, cậu đã *quăng* cô ấy ra khỏi nhà. Cô gái đó hẳn đã nghĩ cậu coi thường cô ấy. Còn có thể nghĩ gì khác nữa chứ?”

Jack trắng bệch. “Cô ấy sẽ không...cô ấy không thể...”

“Không gì cho thấy cô ấy đã không nghĩ vậy,” Francis lặng lẽ nói. “Không phải là đã rõ ràng với cô ấy rồi sao? Cậu đã *ném* cô ấy ra ngoài, nói thẳng ra là thế.”

“Nhưng tôi...”

“Ồ, tôi biết, tôi biết cậu không có ý đó, nhưng còn cô ấy?”

Jack rên rỉ và nắm tóc mình trong đau khổ.

“Hắn cô ấy đã nghĩ là mình đã bị khinh thường. Y như trước đây. Hôn ước của cô ấy đã không còn cũng vì lý do này. Đó cũng không hẳn là điều tồi tệ - cái gã đó không đủ tốt cho cô. Gã biết cô ấy suốt cuộc đời mình, từ thời còn là trẻ con. Vậy mà cũng không làm gã không xem thường cô ấy sau vụ bê bối đó. Gã đã hủy hôn ước vì chuyện đó. Và hầu hết mọi người đều nghĩ gã đã hành xử đúng.”

Jack rên rỉ lần nữa. “Tôi không biết...không nghĩ...”

“Đúng vậy đấy, chuyện đó đã bị lộ ra và tất cả đã đều nhieć móc cô ấy không thương tiếc.”

“Trời ơi.”

“Những thứ mà họ nói sẽ làm cậu dựng tóc gáy. Ha! Đàn ông thì dòm ngó! Đàn bà thì nhìn cô bé trong cái cách lạnh lùng và độc ác nhất, nhưng lúc nào trên khuôn mặt họ cũng là những nụ cười ngọt ngào nhất. Họ buộc cho cô ấy cái tội phản bội bởi vì cô ấy đã chăm sóc vết thương cho các binh sĩ người Pháp. Đã tuyên bố rằng cô ấy đã qua lại hoang đàng với họ. Gọi sau lưng cô ấy là con điếm... một số người còn nói thẳng vào mặt cô ấy. Và tất cả đều với những nụ cười lịch sự và ngọt ngào...Bởi nên, Jack, tôi sợ đàn bà là vì vậy. Ôi đàn bà.” Anh rùng mình.

Khuôn mặt xinh đẹp, đạo đức giả của Julia Davenport xuất hiện trong đầu Jack. “Tôi biết ý cậu là gì,” anh lầm bầm khô khốc. Hai người đàn ông nhắm nháp ly brandy của họ. Những ngọn lửa nhảy múa trong lò.

“Vấn đề là, chuyện tương tự cũng có thể xảy ra ở London. Mấy mục ngồi lê đôi mách ở Lisbon năm ngoái có khả năng đang ở London bây giờ. Thậm chí nếu họ không đi thì cậu cũng biết là phụ nữ thường thích viết thư cho nhau. Mấy mục muốn ai cũng biết chuyện này. Sớm hay muộn thôi – chỉ là vấn đề thời gian.”

Jack đang quá bồn loạn để mà nói chuyện. Anh cảm thấy như thể dạ dày đã không còn ở trong cơ thể anh nữa. Chúa ơi, không bảo sao trông cô ấy như thể cô ấy bị buộc phải lên pháp đài; một cái rìu đang treo lơ lửng trên đầu cô ấy ở London, và chỉ là vấn đề thời gian trước khi nó rớt xuống.

Jack rên rỉ và siết chặt nắm tay. Tiếng răng rắc của cái ly thủy tinh vỡ vụn trong tay anh. Francis ngồi dậy, kêu lên khi thấy máu đang nhỏ giọt từ tay Jack. Jack đẩy anh sang một bên về sót ruột.

“Đi London,” anh nói. “Không thể để cô ấy nghĩ - ngậm miệng lại, Francis, có quỷ gì đâu chứ? Tôi sẽ đi London sáng mai. Có muốn đi với tôi hay không?”

“Đi chứ, ông bạn, đi.”

Chương Mười sáu

“Người được bảo trợ trẻ của bà có vẻ được đấy, Maudie.”

“Cám ơn bà, Gussie,” Lady Cahill trả lời. “Tôi không thể hài lòng hơn nữa nếu nó có là con gái của tôi.”

Lady Cahill và vài người bạn chí thân của bà đang làm cái việc mà họ gọi là ‘dùng trà và bánh’. Một chiếc xe dọn trà được chất đầy những miếng bánh cầu kỳ thơm ngon. Hơi nước bốc ra những cuộn khói là phà ở vòi ấm trà, và mỗi lady đều từ từ nhấm nháp tách trà hình vỏ trứng mỏng tuyệt đẹp. Chiếc bình sherry thon cổ đã vơi một nửa.

“Con bé khá duyên, khá duyên đáng đấy.” Người nói, là người đang đội một chiếc mũ lớn không vành bằng lông, đang với tới lấy một miếng chả măng tây của thứ tư.

Lady Cahill cười rạng rỡ. Kate đã bắt đầu cuộc sống mới của mình như một con vịt gặp nước, nhưng không không cho phép mình phạm sai lầm. Lady Cahill ban đầu có hơi lo lắng sợ Kate tiết lộ mình thật ra là con gái của một học giả - đó sẽ là một thảm họa nếu tăng danh tiếng của cô như là một nữ sĩ.

Tuy nhiên, trước sự ngạc nhiên hài lòng của Lady Cahill, Kate đã chứng minh mình cũng có một sự ngờ nghệch thú vị mà bất kỳ người bảo trợ lo lắng nào cũng muốn được bảo trợ cho cô. Cô có vẻ thích đến thăm Pantheon Bazaar hay Astley's Amphitheatre hơn là một buổi chiều trải qua ở viện bảo tàng Anh Quốc hoặc xem các tượng khảm cổ học của Lord Elgin. Cô không biết gì về các nhà tư tưởng, nhà văn cũng như các triết gia nổi tiếng. Các cuộc chuyện trò của cô thì thường tránh xa những luận điệu sách vở dày cộp tẻ nhạt, và cô cũng không muốn dọa sợ quý ông nào bằng cách phun những vần thơ nhạt nhẽo vào họ. Dường như chỉ có những chủ đề về ngựa và Cuộc chiến Bán đảo là làm Kate quan tâm – và vì giới quý tộc cũng đầy những quý

ông từng đi lính và điên cuồng vì ngựa nên việc đó không phải là một điều bất lợi.

Lady Cahill sung sướng trong những lời khen ngợi người được bà bảo trợ.

“Một cô gái hiểu biết, thuộc dòng dõi trâm anh, khéo cư xử, Maudie. Maria tội nghiệp chắc sẽ hãnh diện vì đứa con gái duyên dáng của mình.”

Những người khác gật đầu.

Thành công của Kate là nằm trong dự kiến, Lady Cahill mãi nguyện tự nhủ. Kate là một cô gái hòa đồng, và là người biết lắng nghe. Hơn nữa, với những bốn phận trong nhà của cha cô cùng với những kinh nghiệm mà cô có được đã làm cô phù hợp đến kỳ lạ môi trường mới xung quanh mình, được nhiều người công nhận là có dấu hiệu của một dòng dõi tốt.

Và, từ việc trải qua phần lớn cuộc đời mình cùng với những người đàn ông, đã giúp cô không nhút nhát cũng không xấu hổ hoặc ra dáng màu mè với những quý ông London mà cô gặp. Cô còn có vẻ rất thích thú nghe chuyện của một vị tướng già, cũng như tâm sự của một chàng trai trẻ mắc tật nói lắp trong mùa vũ hội đầu tiên của cậu ta, hoặc khen ngợi những kinh nghiệm của một kẻ phóng túng.

Cháu ngoại của Lady Cahill, Amelia, đã giới thiệu Kate với những *hội đoàn* của mình, nơi tụ họp đông đảo các quý cô trẻ tuổi hợp thời trang. Họ ghi nhận sự thanh lịch, hợp thời trang và khiếu hài hước tinh nghịch của cô, cũng như trí thông minh và vẻ hoàn toàn không để ý gì tới chồng của họ đã làm họ tuyên bố cô là một cô gái ngọt ngào và quyến rũ.

“Rất nổi tiếng với những người phụ nữ của những người lính,” tiếng nói của một quý bà luống tuổi cau kỉnh, nâng tách trà của mình lên để được rót thêm.

“Và bà biết tại sao mà, Ginny Holton, vì vậy bà không cần phải châm chọc làm gì!” Lady Courtney nói nhanh. “Bà hoàn toàn biết rõ cô gái ngọt ngào dễ thương ấy đã làm gì cho Gilbert của tôi.”

Những người khác gật đầu. Cháu trai của Lady Courtney, Gilbert, đã hầu như không bước chân ra ngoài nhà mình cho đến khi Miss Farleigh trêu tức anh cùng hòa nhập xã hội với cô, dường như không chú ý gì đến cánh tay đã mất và cái miếng che mắt màu đen đáng sợ.

“Cô bé bảo nó trông như một tên cướp biển hung hãn vì vậy sẽ bảo vệ được con bé khỏi những sự chú ý không mong muốn.” Lady Courtney lau mắt.

“Và sau đó còn bảo thằng bé không được trách nó nếu hai đứa bị vây quanh bởi đám phụ nữ trẻ bởi vì thằng bé trông khá giống một chàng nghệ sĩ lập dị, và, trong khi con bé biết thằng bé là một kiểu người chán ngắt, thì những cô nàng kia lại không nhận ra như cô...Và thằng bé đã cười – thằng bé của tôi đã thật sự cười – và đồng ý đưa con bé đi. Nó đã không còn như xưa kể từ ngày đó.”

“Đúng đấy, bà nên thấy xấu hổ, Ginny,” giọng một quý bà khác đồng ý. “Nếu Kate của bà Maudie có thân thiện với những người lính, thì cũng không có gì ngạc nhiên. Bà chỉ hà khắc như vậy bởi vì Chloe của bà đã thậm chí không có đến một cái đánh hơi của một lời mời! Tội nghiệp thật đấy, nhưng đó không phải là lý do để mà xiên xỏ người khác!”

Đó là sự thật. Sự chú ý không chút e thẹn của Kate đến những người bị thương đã làm cô không có hại trong mắt của những người lính may mắn hơn. Giới quý tộc sớm nhận ra Miss Farleigh bé nhỏ có một lực lượng hùng hậu các quý ông bảo vệ cô, dẫn đầu là Mr Lennox và Sir Toby Fenwick và những quân nhân khác, những người có vẻ rất vinh hạnh lấy cho cô một ly

rượu có mùi hạnh nhân, hộ tống cô đến xem opera, đưa cô đi dạo bằng xe ngựa trong công viên Hyde Park vào giờ đáng chú ý hoặc làm ức chế tham vọng của bất kỳ những người cố gắng đưa ra lời cầu hôn nào.

Có rất nhiều người như thế khi chuyện thừa kế của cô bị rò rỉ. Cô bị ve vãn bởi một số thợ săn tài sản có tiếng, cũng như bởi những nam nhân có tiếng và vị thế.

Lady Cahill ngồi trở lại trong cái ghế của bà khi chuyển sang chủ đề tổng quát hơn. Bà gần như rất hài lòng. Tuy vậy, vẫn còn một nhân tố chưa xuất hiện. Bà hy vọng thằng bé sẽ sớm cựa quậy mình và đi tới London trước khi Kate lọt vào mắt xanh của những kẻ vớ vẩn nào đó không xứng với cô.

“Tiểu thư đang nghĩ tới cái này phải không?” Người hầu cài một đóa hoa giả vào tóc của Kate và nhìn về dò hỏi vào cô chủ mới của mình trong gương.

Kate nhìn chằm chằm. Cô gần như không nhận ra mình. Tóc cắt theo kiểu mới nhất và những lọn tóc cúp quanh khuôn mặt cô, tạo thành những kiểu tuyệt vời cho sự *ra mắt* của cô, những điều mà Kate chưa bao giờ mơ tới. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy mình là người thanh lịch, và, mặc dù con gái của Mục sư Farleigh biết suy nghĩ này là hơi trơ trẽn, nhưng cũng phải công nhận là cô khá đẹp. Khuôn mặt và kiểu tóc mới còn được tăng cường bởi chiếc váy mà cô đang mặc – một màu xanh lá mềm mại hợp với màu mắt, làm giảm thiểu màu da rám nắng không hợp thời trang của cô, hậu quả của việc ở ngoài trời quá nhiều.

Lady Cahill và Amelia đã bắt Kate thực hiện một chế độ nghiêm ngặt của việc dùng dầu tây nghiền – để làm da sáng lên – cùng với việc tắm bằng sữa – để làm mềm mại nó – và, để dưỡng da tổng thể, những lát thịt bê tươi được ủ lên da cô hàng giờ trong khi Amelia ngồi đọc cho cô nghe. Ngoài ra còn có các ứng dụng khác hàng ngày như dùng nước dứa cắt – cho vẻ đẹp tươi

tấn và để xóa nếp nhăn – trứng và chanh đắp mặt – để làm mờ làn da rám nắng và làm sáng da – và mặt nạ bột yến mạch – để làm sáng và hoàn thiện làn da.

Kate cười, than phiền rằng họ làm cô cảm thấy mình như thể là một nguyên liệu chính trong một hỗn hợp những thứ kỳ lạ và kỳ cục, nhưng cũng phải thừa nhận là da cô đã được cải thiện dưới sự chăm sóc của họ. Nhưng vẫn cho đó là một sự lãng phí khủng khiếp thực phẩm tươi ngon.

Và sau đó là đi mua sắm, một *thứ vui* đầy tội lỗi, theo cách nhìn của Kate, nhưng ‘đấy là một nhu cầu rất cần thiết’ như các *cố vấn* nữ của cô phân trần. Kate đã cố gắng giữ lý trí, nhưng sự phấn khích đang tăng lên trong cô khi nhìn thấy những bộ trang phục tinh tế, sang trọng mà Lady Cahill và Amelia *bắt* cô mua, quả thật những thứ đó khó mà cưỡng lại đối với một cô gái đã có rất ít cơ hội để thưởng thức sự phù phiếm của thời trang.

Đầu Kate xoay mòng mòng vào cuối ngày đầu tiên, bắt đầu tại hàng lụa. Hết ướm thử những dải lụa tinh tế đẹp đẽ, rồi lại so sánh, bỏ xuống rồi lại cầm lên, hầu như chẳng thèm phải để ý gì đến ý kiến của Kate, người đang rất dễ dàng hài lòng tháp tùng theo các người bạn đồng hành với mình. Sau đó là tới gặp người may trang phục nữ của Amelia, Madame Fanchot, được biết đến như là người chỉ phục vụ những tiểu thư giàu có, là một nhà may chuyên nghiệp có phong cách Pháp, từ khuôn mặt cho đến hình thể, không khí quanh bà đều có mùi Pháp, sau đó tỏ ra rất vui sướng khi Kate trả lời với bà ấy trôi chảy bằng tiếng Pháp. Sau đó là trải qua hàng giờ mải mê với kho đồ của La Belle Assemblée và Ackerman, với hàng tá hàng tá những bộ đồ, tất cả đều là những bộ trang phục thanh lịch nhất.

Cuối cùng, Kate đã mệt phờ người nên để mặc cho Madame Fanchot, Amelia và Lady Cahill quyết định mọi thứ, để họ cùng lập các kế hoạch tỉ mỉ và thảo luận bất tận cho mỗi sự lựa chọn. Về phần mình, Kate hoàn toàn không hứng thú tới những chuyện đại loại như, khúc vải muxolin màu chanh này phải được cắt xếp nếp như thế này, hay cần phải làm thế này để làm nổi bật lên đường viền cổ và vai, hay phải làm thế này này, để trông cô cao hơn. Đóng góp duy nhất của cô là đề nghị có lẽ đường xẻ ở cổ đừng nên sâu quá, nhưng bị cả ba quý bà quý cô lờ đi vì bị cho là một lời đề nghị quá vô lý, không thể chấp nhận.

Vì vậy, bây giờ Kate đang nhìn chăm chăm vào hình ảnh của mình trong gương, ngực cô

đang bị phơi bày ra nhiều hơn cô đã từng làm trong đời. Cô đột nhiên nhớ ra người hầu gái vẫn đang cầm những đóa hoa giả chờ câu trả lời của cô, nên mỉm cười về xin lỗi.

“Không phải, Dora. Thành thật mà nói, tôi sợ là nó sẽ rớt ra khỏi tóc tôi mất.” Cô hầu vênh mặt lên, đảm bảo với cô chuyện đó là không thể nào.

Kate ngăn màn tràng giang đại hải đó lại. “Chỉ là do mái tóc mới làm đầu tôi hơi cảm thấy khác lạ, nhẹ bẫng hẳn ra nên tôi chắc là sẽ không thể cảm thấy nếu có gì đó không ổn, chứ tôi biết chắc là cô gắn nó chắc chắn, cô chắc là hiểu ý tôi muốn nói phải không?”

Dora dịu lại sau một lúc và nói rằng tất nhiên là cô ta hiểu, và tiểu thư trông rất thanh lịch và đáng yêu lắm, và tối nay chắc chắn sẽ thành công.

Kate nhăn mũi. Phải, tất nhiên, ‘thành công’ mới là điều quan trọng. Sao cô có thể quên nhỉ? Cô đã cố không để bản thân mình nghĩ tới những thứ khác, hay tự hỏi ở Sevenoakes bây giờ ra sao rồi. Đây cũng là một mặt ích lợi khác của việc bận rộn giao thiệp xã hội – để không có thời gian để ngẫm nghĩ lung tung. Tối nay, là một ví dụ, cô sẽ đi đến một vũ hội và sẽ là một sự ngạc nhiên nếu cô có thời gian để nghĩ tới Jack dù chỉ một lần.

Jack dựa người vào một góc cột thanh lịch, hai tay khoanh lại, một cái cau mày tối sầm trên mặt anh, cái nhìn chăm chăm, đăm đăm, không thể rời mắt ra. Đó là ý tưởng của Francis để đến vũ hội này vào buổi tối họ đến London và Jack thấy hối hận vì hành động này, ở khoảnh khắc anh bước vào, đập vào mắt là Kate, hoàn toàn lột xác khỏi cái dáng vẻ mỏng manh tồi tàn mà lần đầu tiên anh gặp cô. Cô đang khiêu vũ, đầu cô quay lại, mỉm cười tinh nghịch vào cái gã mà Jack đã từng học chung, và được biết đến như một người có tước vị, giàu có, hoàn toàn phù hợp với cô.

“Khỉ thật!” anh bực bội với Francis. “Làm quái nào mà cô ấy lại nhảy với cái thằng Fenchurch ấy vậy? Trong bộ đồ như thế nữa chứ!” Jack khó mà rời mắt khỏi đường cong mịn màng tiết lộ bởi cái áo được xẻ cổ sâu thời trang mà Kate đang mặc, và, anh nhận ra, gã bạn nhảy của cô cũng thế. Một số khác được gọi là quý-ông cũng vậy.

Francis liếc nhìn vào gương mặt tối đen của ông bạn mình rồi nhìn vào gương mặt đang cười của Kate, rồi nhìn trở lại vào ông bạn mình. Anh cố để miệng mình không toét ra cười và nói vẻ ngây thơ, “Gã Fenchurch đó cũng được đó chứ. Kate đã làm rất tốt để khuyến khích cho sự tiến bộ của anh ta. Không thể nào tốt hơn.”

“Cái thằng đó hoàn toàn là đồ vô lại!” Jack gầm gừ.

“Chúa tôi, thật á?” Francis hỏi trợn trư. “Thật vậy sao. Bất ngờ quá. Tôi cứ tưởng đó là bạn cậu, ông bạn. Một gã vô lại à? Chà, chà. Tôi phải nói là rất ngạc nhiên đó. Dù vậy anh ta cũng là một gã biết ăn diện đó chứ, lại còn có chức tước nữa. Tôi dám nói nhiều đó cũng đủ làm tăng sự nổi tiếng của anh ta đối với mấy quý cô kia.”

Jack càu nhàu. Anh chẳng thấy có gì đặc biệt sáng chói với cái gã vô lại cao ráo có những đường nét rắn rỏi, với mái tóc vàng xoăn dày đó. Nó hẳn là người thích thể thao. Khỉ thật, thằng đó nói gì mà cô đỏ mặt thế kia? Jack thấy mình đang siết chặt nắm đấm nên cho tay vào túi áo giấu nó đi.

“Thằng người lên xem nào, nhóc, và thôi ường người vào tường như một tên vô dụng thế kia! Bao nhiêu lần ta nói với cháu là lấy tay ra khỏi túi áo hả? Thật không hiểu nổi sao cháu có thể bất lịch sự cho tay vào cái mấy cái túi chật chội đó nữa.”

Jack thở dài. “Chào buổi tối, bà ngoại.” Anh quay mặt sang bà. Anh cúi chào, còn bà đưa đôi mắt đánh giá khắp người anh. Có tiến bộ đáng kể từ lần cuối bà gặp anh.

“Cháu đã gặp cô nàng được bảo trợ bé nhỏ của ta chưa?” bà nói, cười toe toét. Jack cầu nhàu.

“Trông rất quyến rũ, phải không? Con bé làm ta rất tự hào. Ta ước gì mẹ nó có thể nhìn thấy nó lúc này.” Bà nâng cái kính cầm tay lên và nheo mắt nhìn vào những người đang khiêu vũ. “Nó đang nhảy với ai vậy Jack?”

“Fenchurch.”

Lady Cahill mỉm cười. Thằng nhóc thậm chí còn không cả nhìn. Và còn hơn thế, bà hài lòng nghĩ, nó đã vì Kate mà quên đi tình trạng nhay cảm của sự thay đổi hình dạng của mình, quên đi gò má bị võ và cái chân khập khiễng.

“Fenchurch? À, đúng rồi, một chàng trai tốt, cao lớn, đẹp trai, đúng không? Đừng có nhìn kiểu vậy. Có vẻ đang tán tỉnh con bé nhỏ. Con bé đang rất nổi tiếng đấy – phiếu yêu cầu được nhảy với con bé đã đặc kín trước khi nó đến đây mười phút đấy. Ta nghi ngờ nó có thời gian để mà nhảy điệu hai hàng với cháu, Jack à. Dù vậy cháu cứ hỏi nó thử xem.”

Anh khịt mũi.

Lady Cahill cố nén cười và tiếp tục. “Ồ, nhìn xem, điệu nhảy đã kết thúc và xem họ vội vã lấy ghế và mời nước con bé kia. Không thể thấy con bé không phút nào mà không bị bao quanh bởi người hâm mộ. Làm tốt lắm, con gái của Maria. Nhưng mà này, Jack, cháu đâu có thích thú gì để nghe một bà lão huyền thoại đâu nhỉ. Cho ta biết, điều gì mang cháu ngoại yêu quý của ta đến London vậy?”

Cháu ngoại yêu quý của bà vừa lẩm bẩm điều gì đó không thể nghe được vừa cau có vừa

nhỏ. Kate không nghi ngờ đã có một sự ra mắt thành công. Và anh thấy mình đang bức bối không lý do. Anh đã vội vã phóng tới London trong lo lắng cao độ, đã sẵn sàng để giải cứu một cô bé bơ vơ bé nhỏ tội nghiệp bị nhục nhã từ sự tẩy chay của xã hội. Vậy mà anh lại nhìn thấy cô đang trong tinh thần cao nhất, với vô số gã gục ngã dưới gót chân cô. Thử thách của cô đã kín để cho phép anh mời một điệu nhảy hàng đôi! Anh khịt mũi lần nữa. Anh không có ý định gia nhập hàng ngũ những kẻ hâm mộ cô, cầu xin từng phút cho sự chú ý của cô! Anh thụt vào đằng sau một góc cột khác và quắc mắt nhìn cô.

Kate đã nhìn thấy anh đến. Trong khoảnh khắc đó tim cô như ngừng lại. Anh trông mệt mỏi và kiệt sức, đôi vai rộng khoác chiếc áo choàng lông màu tối của anh lấp lánh dưới hàng trăm ngọn nến được thắp trong phòng khiêu vũ. Vậy là anh đã đến trong mưa. Tóc anh ướt bết vào trán với những lọn cong đen hoang dã. Cô muốn chạy băng qua căn phòng và ném mình vào trong vòng tay anh. Cô muốn anh sai bước qua căn phòng khiêu vũ này và quét cô vào vòng tay mình. Cô muốn hôn anh.

Cô tiếp tục điệu nhảy côticông một cách máy móc, cố gắng tập trung vào điệu nhảy để tìm lại sự kiểm soát của mình. Tim cô muốn bốc cháy với sự phấn khích. Tại sao anh đến đây? Anh đã nhìn thấy cô bao lâu rồi? Anh có thích trông cô như thế này không? Anh có mời cô nhảy không? Ôi, cô đã nhớ anh biết bao!

Cô buộc mình thôi không nhìn vào anh nữa, nhưng không tin tưởng bản thân mình lắm. Cô phản hồi với những câu nói hóm hỉnh của ngài tử tước Fenchurch, cười và cười một cách máy móc, không có ý tưởng gì về những gì anh ta đang nói. Điệu nhảy sẽ sớm kết thúc và sau đó Jack sẽ đến bên cô. Không thể kiềm chế bản thân mình thêm nữa, cô lợi dụng sự chuyển động của vũ điệu để đưa nhanh một cái liếc mắt vào anh.

Và cứng người. Anh đang nhìn chăm chăm vào cô. Cái nhìn của anh như đốt cháy cô...và cô đóng băng. Không có gì ngoài sự lên án mạnh nhất trên gương mặt anh. Anh đang nhìn chăm chăm vào cô như thể đang khinh thường cô. Các bước nhảy lạc đi và nụ cười của cô nhạt dần,

và khi cô vấp vào người bạn nhảy cô thấy sự quan tâm nhẹ nhàng trên gương mặt đẹp trai của anh ta. Kate lấy lại bình tĩnh và tiếp tục.

Cô cảm thấy như thể đây là điệu nhảy lâu nhất trong lịch sử. Bằng cách nào đó mà cô cũng đã xoay sở được với nó, mỉm cười lơ đãng với bạn nhảy mặc cho gương mặt anh ta đầy vẻ quan tâm. Cô đã nghĩ mình có thể chịu đựng được nỗi đau với sự lên án của Jack, nhưng nhìn thấy anh trước mặt một cách không mong đợi, cô cảm thấy rất vui, nhưng sự ghê tởm không cần che giấu của anh lại một lần nữa đâm xuyên qua lớp áo giáp băng giá của cô để như trở bàn tay, xuyên thẳng vào tim cô.

Điệu nhảy kết thúc, nhưng trước khi cô có thể thấy tội nghiệp cho mình và rúc mình trong cô độc để nhấm nháp nỗi buồn của mình, thì một lần nữa nhạc lại trỗi lên và cô lại thấy mình nhanh chóng bị đưa ra sàn nhảy. Kiêu hãnh cô cố vượt qua nó, và nếu bạn nhảy có nhìn thấy cô thiếu tập trung thì chắc cũng sẽ bỏ qua bởi nụ cười sáng rỡ mà cô phơi bày ra với anh ta.

Thời gian cho điệu vũ thứ hai cũng đã gần kết thúc, tâm trạng của Kate càng khó chịu. Jack vẫn tiếp tục dựa người vào tường, cứ nhìn vào cô suốt trên sàn nhảy, trên gương mặt tối sầm của anh rõ ràng là một sự không hài lòng.

Sao anh dám theo cô đến đây rồi đứng đó mà giễu cợt cô chứ? Do lỗi của anh mà cô mới tới đây. Cô đâu có muốn tới London. Và nếu cô phải bước vào xã hội này dưới cái vỏ giả tạo, như anh rõ ràng là đã tin như thế, thì đó là do bà anh đã bắt cô làm thế. Và vì anh đã giao cô cho bà ngoại mình, nên lỗi của anh cũng nhiều như bất cứ ai. Vậy sao anh còn dám nhìn cô như thế?

Cơn giận của Kate đã làm cô bước vào điệu nhảy kế tiếp trong phong cách lấp lánh và cố tình đưa ra những lời tán dương điệu dàng cho những kẻ đang ve vãn cô với một sự thông minh phô trương. Trong những giờ tiếp theo sau đó, cô khiêu vũ, đùa cợt, mỉm cười từ chối một lời đề nghị hôn nhân và kết nạp thêm một tá nam nhân ngưỡng mộ cô, tất cả đều trong cái nhìn chăm chăm như thiêu đốt từ xa của Mr Jack Carstairs.

Jack buộc mình ở lại trong hơn một giờ, nhìn vào tất cả những phụ nữ đẹp nhất. Bộ cô nghĩ

anh không có phụ nữ ngưỡng mộ sao! Nhìn cô xem – trả lời lại tất cả những lời tán tỉnh của một bộ sưu tập lớn nhất những tên vô lại và khờ khạo mà anh từng nhìn thấy – và tất cả đều tự gọi mình là bạn bè của anh!

Cuối cùng, không thể đứng nhìn thêm nữa, Jack bỏ đi đột ngột, lách mình qua đám đông ăn vận lấp lánh.

Kate nhìn anh biến mất vào bóng đêm. Anh đã không còn nhìn cô vào nửa tiếng sau đó. Đột nhiên cô thấy mình đau đầu dữ dội. Cô đi tìm Lady Cahill và yêu cầu được đưa về nhà.

“Mr Carstairs đã ghé thăm lần nữa sáng nay, Lady Cahill,” quản gia thông báo, giọng ông có gì đó không hài lòng.

Quý bà lớn tuổi cau mày. “Nghe giọng ông, Fitcher, cứ như là Miss Farleigh đã “đuổi” nó lần nữa vậy.”

Fitcher không phản đối mà khẽ gật đầu.

“Con bé ngốc nghếch này! Ta nghĩ ta sẽ phải nói chuyện với nó về việc này mới được. Ông gọi nó xuống đây trong một lát nhé?”

“Nào, cô gái, ta muốn biết tại sao tuần vừa rồi hay đại loại thế, thằng cháu của ta đến đây mà không ai tiếp nó là sao, ta không nói tới ta.”

Kate đỏ mặt. “Cháu bận quá...” Giọng cô thấp xuống dưới cái nhìn đánh giá của Lady Cahill. “Vâng, nếu bà hiểu cho, cháu không muốn nói chuyện với anh ấy.”

Một bên mày tía cắn thận nhướng lên.

Giọng Kate tăng lên trong sự phẫn nộ. “Tại sao cháu phải để mình là đối tượng cho sự độc đoán của anh ấy chứ?”

“Độc đoán?”

“Đúng vậy, thưa bà. Như thế chưa đủ để anh ấy quắc mắt nhìn trừng trừng – và nghiêng răng dõi theo cháu khắp nơi cháu bước vào, bất kể ở đâu, từ nhà của Almack, đến buổi hòa nhạc, đến cả phòng khiêu vũ ở nhà riêng. Anh ấy làm cháu – và cả anh ấy – thật là lố bịch. Cháu muốn anh ấy trở về Leicestershire và để cháu yên. Anh không nói gì với cháu mà cháu cũng không nghe thấy...mà nếu có thì cháu cũng không muốn nghe, vì cháu biết đó sẽ là gì.”

“Cháu nghĩ vậy à?”

“Vâng, thưa bà.” *Anh ấy khinh miệt cháu.*

“Như ta biết thì cháu gần như không nói chuyện gì với cháu trai của ta kể từ khi rời khỏi Leicestershire.”

Kate đỏ mặt lần nữa. “Không cần thiết,” cô nói trong một giọng thấp. “Anh ấy đã cho thấy rõ ràng những gì anh nghĩ về cháu rồi mà. Và cách cư xử của anh ấy kể từ ngày đó chỉ làm củng cố thêm điều đó.”

Hành vi của Jack đã gây ra một cảm giác kinh khủng cho Kate – chắc anh nghĩ cô là loại đàn bà lẳng lơ vô đạo đức, và anh phải ở đó để ngăn cô không làm nhục nhã bà ngoại anh. Đó là lý do anh trừng mắt nhìn vào cô mỗi khi cô nhìn lâu hay mỉm cười với một người đàn ông, không quan trọng người đàn ông đó là ai. Anh đã không tin cô lấy một inch, điều đó đã quá rõ ràng!

Quý bà quan sát người được bảo trợ trẻ của bà đang rất căng thẳng với cái rìa chiếc khăn choàng của cô.

“Có khi nào cháu hiểu lầm không? Thanh niên, và cả thiếu nữ, thường hay nói những điều ngốc nghếch mà họ không có ý nói như thế, đặc biệt là khi họ đang yêu nhau.”

“Yêu nhau! Không, thật sự là không, thưa bà, bà nhầm rồi!” Mấy ngón tay Kate đang xé các tua rua của khăn choàng. Một cách vô thức, cô cũng đang đi tới lui khắp phòng.

Lady Cahill nhắc mình ra khỏi ghế sofa. “Cháu yêu, cô bé ngốc nghếch, khi nào cháu bằng tuổi ta, cháu sẽ biết đàn ông trẻ, đặc biệt là cỡ tuổi cháu trai ta, chẳng thường leo đèo khắp nơi theo sau một cô gái trẻ chỉ để nhìn chăm chăm vào họ từ đằng xa, trừ khi tình cảm của họ đã rất sâu đậm. Và chỉ có một thứ tình cảm mới đưa tới loại hành vi đó.”

Bà đưa tay lên để ngăn chặn câu đáp trả của Kate. “Thôi, thế là khá đủ rồi. Chủ đề này đang trở nên tẻ nhạt và mệt mỏi. Ta mong cháu hãy nghĩ lại những điều ta nói, nhưng chúng ta sẽ không nói tiếp chuyện này bây giờ. Ta sẽ đi nghỉ trong vài giờ trước khi sẵn sàng cho vũ hội tối nay.”

Bà dừng lại ở ngưỡng cửa và nhìn lại. “Ta mong cháu sẽ tìm thấy cháu trai ta có mặt ở vũ hội tối nay – ngài Wellington sẽ là khách mời danh dự. Đây là buổi xuất hiện trước công chúng cuối cùng trước khi ông ấy trở lại Bán đảo.”

Chương Mười bảy

“Chúa tôi, cái con đàn bà đó làm thế nào mà luồn lách được vào giữa những người đang hoảng sợ hay vậy? Bộ ông bà chủ nhà của chúng ta không biết cô ta là một đứa phản bội và là một con điếm sao?”

Một giọng nói buốt xương vang lên trong căn phòng dạ vũ đang chật như nêm. Một cái đầu, rồi nhiều cái đầu quay lại.

“Tôi nói tới ai ư? Đó, cái con nhỏ nhà Farleigh đó. Nhìn cô ả kia, cứ nhảy như thể không quan tâm đến thế giới này, đồ vô liêm sỉ. Và ở trong một vũ hội vinh danh cho lòng quả cảm và hào hiệp của Hầu tước Wellington của chúng ta; con đàn bà này lớn mật thật!”

Giọng nói đó thấp xuống một chút, tiếp tục nói với đám đông đang vây quanh, tò mò với cái tin giật gân.

“Con điếm nhỏ đó đã phản bội những người lính dũng cảm của chúng ta với người Pháp, đã sống với một người Pháp như là nhân tình của anh ta! Tôi biết, vì chồng tôi là một trong những sĩ quan đã bắt giữ cô ta. Cha cô ta sẽ đời mồ sống dậy mất – ông ấy là một giới sĩ, mọi người biết đấy. Tôi cứ thắc mắc không hiểu sao ông ấy không bao giờ nhìn cô ta – ông ấy hẳn phải biết...”

Đám đông nhích lại gần hơn.

Có điều gì đó không hay đã xảy ra. Kate biết. Có quá nhiều cái nhìn, cái liếc ngang, những lời thì thầm bàn tán theo sau những cái nhìn chòng chọc đầy ý nghĩa.

“Miss Farleigh, tới lượt của chúng ta, tôi tin là vậy.” Một chàng trai thanh lịch cúi người xuống bàn tay cô và dẫn cô vào vũ điệu tiếp theo.

“Cô có nghe không, Miss Farleigh? Chuyện này thú vị thật đấy. Rõ ràng là có một vài con điểm đã mạo nhận mình như là một quý cô, khi suốt thời gian đó cô ta chơi trò gián điệp cho lão Boney và làm điểm cho các sĩ quan của ông ta. Và cô ta đang ở đây tối nay!” Bạn nhảy của cô liếc nhìn khắp phòng, tìm kiếm.

Kate nhìn ra xa, một cảm giác nhộn nhạo trong dạ dày cô. *Hãy để con hoàn thành điệu nhảy này, cô thầm cầu nguyện, rồi consẽ kín đáo rời đi.*

Nhưng đã không thể. Khi họ di chuyển qua các bước trình trọng của điệu coticông, cô nhận thấy bạn nhảy của mình đang hăm hở thì thầm các tin tức mà những người khác đang xôn xao. Rồi anh ta vấp, dừng lại và nhìn chăm chăm vào Kate, kinh ngạc. Anh ta quay trở lại, lại tiếp tục thì thầm điều gì đó và tiếp tục bước.

Chỉ có điều bây giờ anh ta không còn nhìn vào mắt cô nữa. Các ngón tay của anh ta đã không đụng chạm quá nhiều vào các ngón tay cô với vẻ khinh khỉnh. Điệu nhảy vẫn tiếp tục. Kate cảm thấy lớp băng phủ bao quanh cô. Không ai nhìn cô. Không ai chạm vào cô. Không ai nói chuyện với cô.

Cay đắng dâng lên trong Kate. Cô đã biết nó sẽ xảy ra mà. Đây là lý do cô không bao giờ muốn xuất hiện trong xã hội này lần nào nữa. Nếu cô không xuất hiện, cô sẽ đã không phải thấy lại chuyện này lần nữa.

“Ceddy, vui lòng hộ tống tôi đến mẹ tôi. Tôi không nghĩ bà ấy muốn tôi kết giao với một nữ phản nghịch!” Cái mũi cao hểnh lên, một quý cô trẻ tuổi bỏ ngang vũ điệu.

Trong vài giây, điệu nhảy bị phá sản, khi mỗi quý cô đang nhảy đều bỏ ra khỏi sàn nhảy, được hộ tống bởi bạn nhảy của mình. Kate nhìn vào bạn nhảy của cô trong sự im lặng khẩn khoản. Nếu anh ta chỉ hộ tống cô từ đây ra ngoài, cô sẽ có thể rời đi mà không bị đập vụn ra tới lỗi nhân phẩm của mình.

Gương mặt anh ta xoắn lại khinh miệt. “Anh tôi đã bị thương ở Salamanca!” anh ta gầm gừ, rồi hiên ngang bỏ đi.

Kate đứng giữa sàn nhảy, đóng băng. Cô biết cô phải di chuyển, phải tránh xa tất cả những ánh mắt đó, từ những lời thì thầm và chỉ trỏ. Từ sự căm ghét. Ghê tởm. Những lời cơ hội. Nhưng cô không thể cử động.

Cô cảm thấy quanh mình những người khiêu vũ đều đang giãn bước, đang rì rầm bàn tán. Điệu nhạc cũng đang giảm xuống trong những nốt trung khi các cặp đôi cuối cùng cũng rời khỏi sàn. Nó càng làm tăng thêm sự tập trung chú ý vào Kate. Cô cảm thấy đám đông đang như tạo thành một hàng rào dày đặc, đầy sôi sục, với những cái nhìn chăm chăm tham lam của giới quý tộc nhàn rỗi, háo hức với cái tin giật gân để giải khuây cho cuộc sống an toàn, buồn tẻ của mình.

Sự tử và người Công giáo.(*)

(:Theo sử gia Tacitus của La Mã, các Kitô hữu trong thời kỳ của Nero đã bị ném cho sự tử ăn – ND)*

Ý nghĩ ấy đã làm cho Kate có thêm sức mạnh để buộc mình bước đi. Cô quay người, tìm kiếm Lady Cahill, nhưng không thấy bà đâu. Kate từ từ bước về phía vòng tròn đám đông, cố lờ đi hàng rào những mắt với mắt đang nhìn cô, những cái nhìn soi mói, hiểm độc, khinh bỉ.

Cô không việc gì phải thấy xấu hổ. Cô sẽ không cho họ thấy thỏa mãn. Cô thẳng lưng. Hàng

rào miễn cưỡng tách ra. Các quý bà quý cô, chỉ mới vài giờ trước thôi còn tuyên bố là bạn cô, giờ lại lạnh lùng quay mặt đi. Không ai nhìn vào mắt cô; chỉ có hàng trăm con mắt sẫm soi vào cô.

“Con nhỏ đó tốt hơn là về với trại lính của nó đi!”

“Con nhỏ đó tưởng mình đoan chính lắm!”

Và một người nữa, thì nói giản lược hơn những người khác. “Con điếm phản bội!”

Cơ thể cô bắt đầu run lẩy bẩy. Cô không thể làm gì nữa. Không thể đứng vững trước những lời thì thầm từ những người đã thậm chí còn không buồn nhìn vào mặt cô. Cô buộc mình tiếp tục bước đi, cố gắng đến tuyệt vọng không để cho những người đó thấy cô đang run rẩy.

Còn bao xa nữa? Chỉ thêm bốn bước chân nữa thôi. Ba bước...hai bước...

Một cánh tay áo đen mạnh mẽ dạt đám đông ra và kéo cô trở lại trung tâm vòng tròn lần nữa.

“Cái gì-?”

“Tôi nghĩ chắc em đã quên tôi, Miss Farleigh,” Jack nói. Giọng nói đều đều của anh vang lên trong đám đông đang im lặng theo dõi. Kate chớp mắt nhìn anh.

“Tôi lướt tôi, tôi tin thế. Em quên rồi sao?” Anh mỉm cười với khuôn mặt đang bối rối của

cô, cử chỉ không bình thường của anh trái ngược với cái kẹp chặt vào cánh tay cô.

“Nhưng...” Với tất cả mọi người đang lắng nghe, Kate không thể nói thêm. Cô đâu có hứa nhảy với anh. Mà anh cũng không nhảy. Không kể từ khi anh bị thương. Anh chỉ dựa lưng vào các bức tường và các góc cột mà nhìn cô. Vậy tại sao anh lại ra đây với cô? Khi mà bây giờ, khi cả thế giới đang chống lại cô lần nữa, và cô không muốn gì hơn là bỏ trốn. Kate cố giật người lại, nhưng anh đang nắm cô rất chặt.

Lờ đi cái nhìn khẩn nại thảm hại của cô, Jack kiên quyết bước vào đám đông, kéo cô theo bên cạnh anh, chào hỏi những người quen, với tất cả mọi người trong giọng điệu vui vẻ khi anh đi qua, như thể họ không đang ở trong trung tâm một vụ bê bối lớn, mỗi chuyển động của họ kéo theo hàng trăm ánh mắt theo dõi.

Những bước chân không đều của anh vang lên khi anh dẫn cô vào sàn nhảy vắng vẻ. Anh cuối cùng cũng buông cánh tay cô ra, rồi nắm lấy bàn tay cô. Cúi xuống, anh hôn nhẹ lên nó. Kate nhìn sững vào anh trong trạng thái bàng hoàng. Anh cười toe với cô, một nụ cười tinh quái, nhưng dịu dàng.

“Dừng cảm lên nào, em yêu,” anh thì thầm khi đứng thẳng lên. “Cho họ thấy một gã què và một nữ anh hùng quả cảm trong chiến tranh không thể bị đánh bại bởi một chút ít ỏi của tin đồn.”

Anh gật đầu với dàn nhạc. Kate nhìn theo cái nhìn của anh. Sir Toby đang đứng chỗ dàn nhạc trong một dáng vẻ kiên định. Anh ta mỉm cười và vẫy tay, sau đó quay lại với dàn nhạc. Nhạc bắt đầu.

Đôi mắt Kate mờ đi khi cô nhìn lên khuôn mặt đẹp trai đang cúi xuống nhìn cô. Cô đã chuẩn bị để chịu đựng bất kỳ lời lẽ khinh miệt, nhạo báng, ghê tởm, sỉ vả nào. Nhưng lòng tốt của anh đang giết cô.

Jack cố gắng điều khiển các bước chân nặng trĩu của mình qua các bước nhảy phức tạp, cái chân đau của anh vụng về chuyển động theo. Kate duyên dáng thực hiện phần của mình, cố gắng nương theo sự khập khiễng của anh hết sức có thể.

Đôi mắt Jack vẫn không rời khỏi gương mặt cô. Đầu cô ngẩng lên, nhưng cô đang nhảy một cách vô thức. Không ai trong số “khán giả” có thể thấy được những giọt nước mắt đang chảy xuống hai má cô. Jack ước gì anh có thể ôm cô trong cánh tay mình, ước gì xã hội Anh quốc hà khắc này sẽ bẻ cong luật lệ của mình mà chấp nhận điệu nhảy tai tiếng của Viennese đang gây ra một làn sóng giận dữ ở Châu Âu. Jack mỉm cười dịu dàng với cô. Phải, sẽ thật là tuyệt vời để ôm Kate trong vòng tay mình cho một điệu waltz.

Sàn nhảy vắng như bãi tha ma, còn các khán giả thì im lặng như...ma. Chỉ có các điệu nhạc của ban nhạc đang chơi, tiếng bước chân nặng nề của Jack và tiếng các lớp vải satin của Kate xột xoạt vào nhau là có thể nghe thấy, nhưng sau đó thì tiếng thì thầm bắt đầu vang lên lần nữa.

Điệu nhảy kết thúc, nhưng dưới sự chỉ đạo của Tubby một bản khác bắt đầu gần như ngay lập tức. Khi điệu nhảy thứ hai sắp kết thúc, Jack cúi xuống tay cô lần nữa và thì thầm, “Tôi e hai bản là giới hạn của tôi rồi. Thêm bản nữa chắc mọi người sẽ nghĩ em lẳng lơ quá đấy.”

Kate nhìn chăm chăm vào anh, sửng sốt. Cô đang bị bêu riếu như là một con điếm, một đứa phản nghịch, còn anh thì với ba điệu nhảy với cùng một người sẽ bị anh dán mác là lẳng lơ! Một cục nghẹn dâng lên trong cổ họng cô. Nhạc đã trỗi lên.

“Tới phiên tôi, tôi nghĩ thế, Miss Farleigh. Cậu ra đi, Carstairs. Tiểu thư đây đã hứa với tôi rồi.” Cả phòng đều nghe anh ta nói, nhưng không cần chờ cô trả lời, Francis đã kéo Kate vào một điệu nhảy hàng đôi.

Vẫn không có ai khác trên sàn nhảy.

“Miss Farleigh, cô sẽ cho tôi vinh dự được nhảy với cô trong điệu kế tiếp nhé?” Một người đàn ông trẻ tuổi cúi người trên những ngón tay không còn lực của Kate. Anh ta đang bận trong một bộ đồ buổi tối trắng muốt, một ống tay áo thông xuống ngay ngắn bên hông. Kate nhìn chăm chăm vào anh ta trong im lặng.

“Cô không nhớ tôi ư, Miss Farleigh, chúng ta đã gặp nhau ở Badajoz. Arnold Bentham sẵn sàng phục vụ cô. Tôi là em họ của anh Francis.”

Kate nhìn vào tay áo thông xuống của anh ta. Người đàn ông trẻ tuổi mỉm cười. “Không phải, Miss Farleigh, cánh tay đó tôi mất ở Salamanca. Cô đã cứu cánh tay kia ở Badajoz, và bây giờ nó sẽ tùy ý cô sử dụng. Được không?” Với cánh tay còn lại của mình, Arnold Bentham đưa Kate vào điệu nhảy kế tiếp.

Hai cặp khác cũng tham gia với họ vào sàn nhảy – là Francis và Andrew với các bạn nhảy của mình. Không thấy Jack đâu cả.

“Miss Farleigh, tôi có thể giới thiệu con trai tôi như là một bạn nhảy được không? Thằng bé...thằng bé không có nhiều thời gian để tập luyện lắm, nhưng tôi chắc là cô sẽ không phiền.” Một giọng chậm rãi, tròn chữ vang lên.

Kate quay lại, sau đó sững người. Bạn nhảy sắp tới của cô đang đứng đó, mỉm cười dịu dàng với cô, bàn tay anh ta đang nghỉ ngơi trên cánh tay của một phụ nữ trung niên.

Khuôn mặt Kate chùng lại. Quá nhiều. Quá nhiều lòng tốt không mong đợi. Tất cả những ủng hộ tinh thần này. Và cả điều hiển tại nữa.

Đó là Oliver Greenwood. Oliver Greenwood, là người lần đầu tiên cô gặp như là một trung

ủy trẻ ở Torres Vedras, với máu chảy ròng ròng trên mặt. Cô đã tới thăm anh nhiều lần kể từ khi cô đến London, nhưng anh là người cuối cùng cô mong sẽ được gặp ở một vũ hội. Oliver Greenwood bị mù.

“Miss Farleigh, tôi sẽ rất vinh dự nếu được cô nhảy với tôi,” Oliver Greenwood nói, cúi đầu theo hướng cô đứng.

Kate nhìn bà Greenwood. Khuôn mặt mẹ anh ta đang tràn ngập cảm xúc. Bà gật đầu với Kate, đôi mắt bà long lanh với những giọt nước mắt.

Kate khẽ nhún gối chào. “Đó cũng là vinh dự của tôi,” cô thì thầm với đôi mắt mờ lệ, và vào chỗ. Ngay lập tức họ được bao quanh bởi những cặp đôi khác tham gia điệu nhảy.

Francis, Tubby, Andrew Lennox và những người khác, những người không biết Kate, một số người có khuôn mặt mơ hồ quen thuộc với cô, cùng những người rõ ràng là bạn của Oliver Greenwood. Và những bạn nhảy của họ, những cô gái mà hầu hết Kate không quen, đã mỉm cười động viên cô và gật đầu họ.

Bằng cách nào đó mà họ cũng đã qua được điệu nhảy đó, Oliver được nhẹ nhàng hướng dẫn đi đúng hướng bởi những sĩ quan bạn của anh, Kate cũng vậy, vì lúc đó cô hoàn toàn không nhìn thấy đường bởi những giọt nước mắt của mình.

Và lúc nó kết thúc, không chỉ mình cô với đôi mắt ướt.

“Tôi có thể hộ tống cô đến với người giám hộ của cô chứ, Miss Farleigh?” Oliver Greenwood nói.

“Chưa được đâu, cậu trai Greenwood,” một giọng chân chất vang lên đằng sau họ. “Ta muốn nói chuyện với quý cô đây.”

“Thưa ngài!” Tất cả các sĩ quan trẻ đều ngay lập đứng nghiêm, kể cả Oliver Greenwood.

Kate quay lại. Jack và một người đàn ông trong một chiếc áo xanh đen đơn giản, gọn gàng đang tới gần cô – một người đàn ông gầy, thấp người, đôi mắt xanh nhìn cô qua một trong những cái mũi nổi tiếng khắp Châu Âu.

“Thưa ngài!” cô thở hổn hển, và khẽ nhún gối.

“Vậy ra đây là Kate Farleigh bé nhỏ, người đã làm các sĩ quan của ta rối ren đó ư?” Hầu tước Wellington nói. Ông mỉm cười lần nữa với Kate, cúi xuống và hôn lên tay cô. Cả khán phòng há hốc miệng ra.

“Ta biết cha cô, cô gái. Một người đàn ông rất tốt bụng. Ta rất tiếc về cái chết của ông ấy. Cả các anh cô cũng vậy. Những chàng trai dũng cảm, những chàng trai dũng cảm. Được biết họ là những vinh dự cho ta.”

Ông nắm lấy bàn tay cô và nhét nó vào cánh tay ông. “Chúng ta dạo một vòng nhé?” Không chờ câu trả lời, ông bước đi, giọng thấp xuống để chỉ cô mới nghe được.

“Chàng trai trẻ Carstairs đã kể cho ta. Hãy bỏ hết ngoài tai những lời gièm pha vô giá trị đó. Nhưng chúng ta sẽ làm họ hiểu sau. Hãy đối mặt với họ, được chứ? Hãy cho họ thấy họ là những kẻ thấp kém, được không?”

Wellington đi chậm chậm về phía đám đông đang dồn về phía trước, mong muốn được nói

chuyện với người đàn ông vĩ đại đó. Khi ông làm thế, ông đã giới thiệu Kate, nói với họ ông là bạn của gia đình cô, rằng cô là một nữ anh hùng trẻ tuổi dũng cảm, rằng cô là một quý cô bé nhỏ mà gan dạ, là một trong số những người Anh tốt nhất.

Họ sau đó kết nối với một nhóm những mệnh phụ, một người trong số họ đã ôm Kate, cho thấy sự ủng hộ của bà. Kate chớp mắt với bà. Người phụ nữ đó là một người hoàn toàn xa lạ.

Bà khom người về phía Kate. “Lady Charlotte, cô gái. Ta rất lấy làm tiếc vì chuyện đã xảy ra. Nếu ta biết thì...nhưng chúng ta lúc đó đang trong phòng chơi bài, ta chỉ mới nghe nói lại về những chuyện đã xảy ra.” Bà ngụ ý với những người cùng hội với bà. Kate nhận ra Lady Courtney và vài người khác, nhưng mệnh phụ lấp lánh này hoàn toàn cô không quen.

Nhìn thấy vẻ bối rối của Kate, người phụ nữ đó thêm vào, “Ta là mẹ của Arnold Bentham – cô biết cháu Francis của ta mà.” Khi Kate gật đầu vẻ đã hiểu ra, người phụ nữ tiếp tục, “Cô đã cứu Arnold của ta, Miss Farleigh. Vì thế cô là bạn tốt của ta, cũng như của những quý bà khác đây.”

Kate tiếp tục từ từ dạo khắp khán phòng; một bên cô là Hầu tước Wellington, bên kia là hội những mệnh phụ ghê gớm nhất của xã hội. Cô thấy choáng váng với sự chuyển đổi may mắn của mình, chưa thông suốt được hết những gì đang xảy ra. Cô gật đầu, nhún gối, mỉm cười với những người mà cô gặp, rồi họ bắt tay cô.

Jack đứng sau cô, ở khoảng cách một đến hai bước chân, đầy vẻ bảo vệ. Cô có thể cảm thấy sự hiện diện của anh, cảm nhận được sức mạnh của anh. Cô muốn chạm vào anh, nhưng cô không thể. Cô quay lại nhìn anh qua vai mình. Mắt họ gặp nhau, vuốt ve, bám dính vào nhau, nhưng cô đã bị đẩy về phía trước, và họ bị ngăn cách bởi đám đông, đang ép sát lại gần hơn, háo hức được gặp Người đàn ông vĩ đại và người được bảo trợ của ông.

Kate cảm thấy khó có thể tin được. Cô đã bị “bắt cóc” ra khỏi cơn ác mộng tồi tệ nhất của mình, và bây giờ được tham gia vào một đám rước vinh dự trên cánh tay của vị anh hùng sống của nước Anh. Nhưng Jack mới là người đã cứu cô. Anh đã mạo hiểm với nguy cơ bị xã hội tẩy

chạy, để đứng về phía cô ở nơi công cộng nhất, đã tuyên bố sự ủng hộ của anh với cô cho toàn thế giới thấy. Jack, người đã muốn sống một cuộc đời ẩn dật, đã ẩn mình vì những vết thương với khỏi thế giới – vậy mà anh đã bước ra và khiêu vũ với cô, khi mà không ai khác nhìn vào mắt cô.

Và cánh tay Jack chính là thứ cô muốn dựa vào nó nhất, là cánh tay cô muốn mình được ở trong đó nhất.

Kate nhìn lại ra sau. Anh đã không còn ở đó nữa. Đôi mắt cô quét khắp phòng lo lắng. Anh ấy ở đâu? Cô không nhìn thấy anh ở đâu hết. Anh đã đứng bên cô trong những giờ phút cô cần. Chắc anh sẽ không bỏ rơi cô trong thời khắc vinh dự này chứ? Anh không biết là chẳng còn ý nghĩa gì nữa nếu anh không ở bên cô sao?

Cô bắt gặp ánh mắt của Francis qua một tá cái đầu khác và hỏi anh trong một câu hỏi im lặng. Anh đáp trả với một cái nhìn âm đạm, sau đó nhún vai và lắc đầu thất vọng. Khuôn mặt Kate rũ xuống. Jack đã đi. Nhưng tại sao chứ?

Với một trái tim nặng nề, Kate trở lại với những lời chào hỏi sáo rỗng của những người có thiện ý cũng như của những kẻ nịnh nọt

“Bà nói sao, cô ấy đi rồi? Đi đâu? Cô ấy đã biến mất kể từ cái vũ hội chết tiệt ấy, và để cháu nói, bà ngoại, không gì ngốc hơn thế. Cô ấy cần phải xuất hiện bên ngoài, đi đây đó, gặp gỡ mọi người, cho họ thấy cô ấy không việc gì phải chạy trốn. Chúng ta đã chặn đứng được điều tồi tệ nhất, nhưng nếu cô ấy tự ẩn mình đi...”

“Ta nói nó đi rồi, Jack. Đi rồi. Đi rồi.”

“Đi đâu? Ý bà là sao?” Jack đột nhiên trắng bệch. Anh ngồi xuống trong gập gáp. “Bà nói đi là sao? Cô ấy đã rời khỏi London ư?”

Lady Cahill nhìn thẳng cháu với vẻ tội nghiệp, sau đó thấy thất lòng. Thằng nhỏ hành động như một thằng ngốc.

“Đi đâu?”

“Trở về cái làng mà ta đã tìm thấy nó.”

“Trời ơi, sao bà để cô ấy làm một chuyện như vậy chứ? Còn gì ở đó cho cô ấy nữa chứ? Sao cô ấy lại làm như vậy?” Anh đứng dậy và đi tới lui, các ngón tay cào cào vào mái tóc rối. Đột nhiên anh nhìn lên.

“Có ai theo hộ tống cô ấy không? Cô ấy đi bằng gì vậy? Cô ấy muốn gặp ai chứ?”

Bà anh nhún vai.

“Ý bà là bà đã để cô ấy đi một mình á!” anh gầm lên.

“Ta đã không được hỏi ý kiến, Jack, và đừng nói bằng cái giọng đó với ta nghe chưa. Ta cũng đang lo lắng cho con bé ấy như anh vậy đấy!” bà ngoại anh cáu kỉnh. “Con bé ngốc nghếch ấy nó lên đi lúc mới sáng sớm.”

“Vậy cô ấy đi bằng gì?”

“Ta không biết, Jack, chắc bằng xe đưa thư hay xe ngựa công cộng.”

“Chúa tôi! Xe đưa thư hoặc xe ngựa công cộng! Phải len vai với những người có Chúa biết là ai! Cô ấy không biết nguy hiểm lắm sao chứ? Mấy kẻ trấn lột, cướp đường! Cô ấy không biết đi như thế rất dễ bị tai nạn hay sao vậy? Hy vọng là cô ta đi bằng xe đưa thư; ít nhất thì họ cũng có một bảo vệ đi theo!” Anh quạu quọ đi nhanh khỏi phòng.

Lady Cahill ngồi xuống, một nụ cười hài lòng nở trên gương mặt bà.

“Cô nghĩ cô đang làm cái gì vậy hả?”

Tiếng gầm đó như vọng từ trời xuống, làm Kate giật mình đánh rơi cái giỏ. Tuy nhiên, tiếng gầm ấy rất quen thuộc. Cô nhìn quanh. Đằng kia, trên một con ngựa lang đang sùi bọt mép, hai bên sườn nó nhấp nhô, chân run rẩy, là Jack Carstairs, đang nhìn chăm chăm vào cô lần nữa.

Nhìn anh thật đáng sợ. Khắp người dính bùn, râu ria lởm chởm, chiếc cà vạt xộc xệch. Mắt cô mềm đi. Cô liếc nhìn xung quanh. Con đường làng hẹp mà cô đang đi dạo này không chỉ có mình cô; vài nông phu đang làm việc có thể nghe thấy họ nói chuyện. Cô mỉm cười với anh vì lợi ích của những người đang quan sát họ.

“Xin chào, Mr Carstairs,” cô nói rõ ràng trong một giọng bình tĩnh. “Như anh thấy đấy, tôi chỉ mới vừa về tới làng thôi.”

“Chỉ mới vừa về tới làng thôi á? Không nghĩ là những người khác lo lắng thế nào cho cô không hả?”

Cô ngược nhìn anh trong im lặng. Tại sao anh phải lo lắng chứ? Và tại sao lại rất tức giận như vậy?

“Cô đã về đây bằng cách nào vậy?”

“Tôi thuê một chiếc xe và người hầu đi cùng.”

“Một chiếc xe và người hầu đi cùng? Một chiếc xe và người hầu đi cùng!” Anh có vẻ như bị xúc phạm với cái ý niệm đó. Anh thở nặng nề, đôi mắt đang nổ tanh tách với cơn thịnh nộ màu xanh.

“Vâng, có gì sai sao?”

“Vì tôi đã dừng lại tất cả các xe đưa thư và xe ngựa công cộng trên đường từ London tới đây, chỉ để tìm cô!”

“Ôi, trời ơi. Không phải vậy chứ?” Kate nhìn anh, mắt mở to, tưởng tượng cái cảnh ấy. Cô cười khúc khích.

Còn cười khúc khích nữa chứ. Lầm bầm giận dữ anh cúi xuống, xốc lấy nách cô và kéo cô lên ngựa với anh. Lờ đi những tiếng kêu phẫn nộ của cô, anh kẹp chặt cô vào ngực của mình và phi đi. Kate vùng vẫy, nhưng vì con ngựa đang phi nhanh hơn nên cô phải bám vào Jack để khỏi ngã xuống. Những nông phu tiến đến gần hơn, một vài người còn cầm theo gậy.

Bất thần Jack giữ miệng cô lại bằng miệng anh. Sự vùng vẫy của Kate đột ngột chấm dứt bởi nụ hôn ma thuật quen thuộc. Sau tất cả, đây là điều cô mong muốn nhất trên thế giới này. Một tay trượt quanh cổ anh, những ngón tay cô cào vào mái tóc rối, ẩm của anh. Bàn tay kia vuốt nhẹ lên quai hàm thô ráp, không cạo râu của anh. Từ bỏ tất cả các phòng thủ, cô đã mở lòng mình ra và cho phép mình chỉ đơn giản là yêu anh.

Khi nụ hôn chấm dứt, họ đã bỏ xa những nông phu đang cười toe toét đằng sau. Kate thở dài, rúc mặt vào bên dưới khung hàm của anh. Cô dựa người vào anh, hít hà mùi vị của anh, cánh tay rắn chắc của anh đang ôm chặt cô.

“Không cần phải bỏ trốn như thế,” anh nói sau một lúc. “Chúng ta đã kiểm soát được mọi thứ. Em sẽ hoàn toàn được xã hội chấp nhận, không còn những nghi ngờ tăm tối nữa. Vậy nên không cần thiết phải trốn về đây.”

“Trốn á?” cô nói. “Lady Cahill không nói cho anh biết sao?”

“Có, bà ấy đã nói cho anh tất cả. Chứ em nghĩ làm sao anh biết tìm em ở đâu?” Anh xoay mặt cô vào anh, đôi mắt rực sáng, đôi tay kẹp chặt cô. Anh lắc cô. “Ở đây có gì cho em chứ? Một ngôi làng nhỏ bần thủ? Một ngôi nhà cũ kỹ? Những người nông dân quê mùa? Em không thể thích nó bằng London!”

Đôi mắt cô nhìn dán vào anh. “Mọi thứ em muốn đều ở đây,” cô nói chậm rãi. “Không có thứ gì em muốn hay cần ở London hết.” Cô dựa trở lại vào đường cong cơ thể anh.

Khuôn mặt anh xám lại. Đôi tay anh nói lỏng ra. Anh nhìn ra xa, nhìn thất thần qua đỉnh đầu cô. “Không có gì hết?” cuối cùng anh nói.

“Không có gì ở London. Mọi thứ em muốn nhất trên thế giới này đều đã ở cả đây,” cô lặp lại.

Anh thụng người xuống trên yên ngựa. “Ra vậy.”

Tiêu tan hy vọng, anh quay ngựa hướng về làng. Họ đi trong im lặng, chỉ có âm thanh duy nhất của tiếng chim hót líu lo và tiếng vó ngựa lộc cộc. Kate dựa người trở lại vào ngực anh, người đu đưa theo khuôn ngực rắn chắc, ấm áp trong nhịp điệu con ngựa đang chạy. Cô không nói gì thêm. Làm sao cô không biết anh cảm thấy gì? Cô đã nói với anh nhiều như cô dám nói.

Tại sao anh đến đây? Có phải bà ngoại anh kêu anh tới? Đó chỉ là nhiệm vụ? Một nhiệm vụ bắt buộc? Anh đã cứu danh tiếng của cô, nhưng sau đó đã làm cho nó rõ ràng rằng anh không muốn gì hơn với cô. Cô biết anh cũng muốn cô, nhưng cô muốn còn nhiều hơn thế.

Họ đi càng lúc càng gần hơn đến ngôi làng cho đến khi tháp chuông của ngôi nhà thờ đá nhỏ có thể nhìn thấy rõ ràng. Con ngựa dừng lại.

“Dù gì thì tôi cũng là thằng chết tiệt, vì vậy tôi sẽ làm cho dù hậu quả có ra sao!” Jack đột nhiên gầm gừ. Anh giật mạnh con ngựa và bắt đầu phi nước đại theo hướng ngược lại. Kate bám chặt vào cho mạng sống thân yêu của mình.

“Chúng ta đang đi đâu vậy? Đây không phải là đường về làng,” cô rít lên. Phản hồi duy nhất của anh là ôm cô chặt hơn vào ngực mình và thúc con ngựa tiến lên phía trước.

“Ngôi nhà ở hướng khác,” cô hét lên, người xốc lên xốc xuống.

Con ngựa vẫn phi nước đại. Jack không nói một lời. Kate dấn vào ngực anh trong thất vọng. “Jack! Chúng ta đi đâu?”

Hai cánh tay anh thắt chặt quanh cô. “Tôi đang bắt cóc em.”

Kate choáng váng. Bắt cóc cô á?

“Ai cũng làm vậy, tại sao tôi lại không chứ?” anh hét vào tai cô.

“Ôi, Jack, không. Đừng làm vậy, Jack, làm ơn, đừng làm vậy,” cô run rẩy hét lên. Cô bắt đầu khóc.

Giật mình, anh giật mạnh con ngựa để nó dừng lại. Lúng túng anh nhảy xuống và đỡ Kate xuống đất. Chân cô khụy xuống và cô đổ sập xuống cỏ. Anh nhào xuống theo cô, ôm cô vào lòng. “Không, Kate, đừng, làm ơn đừng khóc,” anh nói ngắt quãng. “Đừng khóc, làm ơn.”

Anh lấy ra một chiếc khăn tay lớn và vụng về lau má cô. “Đừng khóc, em yêu. Anh không thể chịu đựng được nếu em khóc.”

Kate càng khóc nức nở.

Anh ôm cô vào người, đu đưa cô nhẹ nhàng. Cuối cùng những tiếng nức nở của cô cũng

dừng lại. Anh tiếp tục ôm cô trong lòng mình, mặt cô ép vào ngực anh, anh vuốt tóc cô với một bàn tay dịu dàng.

Sau một lúc, cô kéo người ra. “Tại sao?” cô thì thầm.

Anh hít một hơi thật sâu và lắc đầu tuyệt vọng.

“Anh...anh chỉ nghĩ nếu em thật sự quyết định sống trong một miền quê hẻo lánh...”

“Tiếp đi,” cô nhắc.

Anh nhìn về không thoải mái. “Vậy thì...anh đã nghĩ...em có thể...”

“Có thể sao?” cô nhắc lần nữa.

Đột nhiên anh bùng lên. “Được rồi, nếu em phải biết, anh nghĩ nếu em muốn chôn vùi mình ở một nơi hẻo lánh thế này thì ít nhất em cũng phải làm điều đó với anh! Đó, em nghe rồi đó! Anh là một thằng hèn hạ đáng khinh, phải không? Một thằng ngu ngốc kiêu ngạo nghĩ em có thể đồng ý...”

“Đồng ý cái gì?” Trái tim cô đang nện không kiểm soát. Đây mới là mấu chốt của vấn đề. Anh nghĩ cô có thể đồng ý với điều gì? Đồng ý với việc bị bắt cóc thế này? Đồng ý là tình nhân của anh? Người yêu của anh? Đồng ý để trái tim mình tan vỡ?

Một sự im lặng kéo dài. Cuối cùng anh đưa tay vào trong túi chiếc áo khoác và rút ra một tờ

giấy bị gấp lại. Anh nhìn chăm chăm vào nó trong một lúc, miệng xoắn lại trong buồn bã, sau đó ném nó trên cỏ giữa hai người họ.

“Tự em xem đi. Nó đó, bằng chứng cho cái sự ngạo mạn, ngu ngốc của tôi. Em mở ra đi, tự mình xem đi. Chỉ cần đừng cười vào mặt tôi.”

Với các ngón tay run run Kate đưa ra và nhặt lên miếng giấy da. Mở nó ra, cô đọc đi đọc lại, tâm trí cô đang vật lộn để hiểu được tờ giấy này muốn nói gì.

“Đây là một giấy phép đặc biệt,” cuối cùng cô nói. “Và nó cũng không còn mới nữa.” Anh đã làm nó trước khi cô bị Jeremiah Cole bắt đi, Kate nhận ra, với một cảm giác bàng hoàng.

“Phải, tôi thật ngu ngốc, tôi nghĩ mình có thể làm em muốn kết hôn với tôi.” Anh cười, tiếng cười khô khốc kết thúc đột ngột.

“Sao anh không chỉ đơn giản là hỏi em có đồng ý không?” cô nói nhẹ nhàng.

“Hỏi em?” Giọng anh cay đắng. “Tại sao phải hỏi khi mà không có khả năng nhận được sự chấp thuận? Phụ nữ có muốn kết hôn với một thằng như tôi, một thằng què, tính khí xấu xa, với một cái chân xấu xí? Và gần như không một xu dính túi. Loại như vậy thì có gì tốt cho một phụ nữ chứ?”

“Vài phụ nữ nghĩ như vậy cũng tốt rồi.”

Anh nhìn cô. “Có lẽ...nếu đó là người phụ nữ đã mất hết mọi thứ - gia đình, nhà cửa, danh... danh tiếng tốt của cô ấy. Người phụ nữ như thế mới nghĩ vậy là đủ. Cô ấy không có lựa chọn khác.”

Tuy nhiên anh đã cho cô vay mượn gia đình anh, cho cô nhà anh, cho cô danh tiếng tốt. Kate cảm thấy một sự giận dữ trào lên bên trong mình. Sao anh dám nghĩ bản thân mình có giá trị thấp như vậy? Còn cô như là một đứa hám lợi!

“Nhưng nếu đó là một phụ nữ được để lại cho một gia sản?” cô nói. “Một phụ nữ mà danh tiếng tốt của cô ta đã được tìm lại bởi một người có tâm tính khó ưa, một người nghèo nàn có cái chân đau – một người phụ nữ như thế chắc cần phải bị lừa, bị bắt cóc, bị cưỡng ép?”

Anh trông đau đớn. “Chỉ bởi vì em bỏ đi. Em dường như không muốn sống ở London, vì thế anh nghĩ...”

“Em về đây là để mua lại những thứ em đã bán đi khi không có tiền. Một số món nữ trang của mẹ, mấy cuốn sách của cha, đại loại vậy. Lady Cahill biết rõ vậy mà. Bà ấy biết em sẽ trở về vào Thứ Ba. Em không chạy trốn bất cứ ai hay bất cứ thứ gì hết. Anh nên hiểu em hơn thế!”

“Anh không nghĩ...” Anh nhún vai tuyệt vọng.

“Không, anh không nghĩ!” Kate nổi giận. Cô tiến đến gần hơn và nắm vào cánh tay anh. “Anh là kẻ khó ưa xấu xa, không những thế còn khá ngốc nữa! Đồ cục mịch ngốc nghếch! Anh không nói với em hàng tuần hàng tuần liền-“

“Nhưng em không-“

“-đã vậy còn nhìn chăm chăm và đâm vào người em bằng đôi mắt xanh tóe lửa xuyên qua đám đông đông đúc trong các sàn khiêu vũ-“

“Em nói vậy là sao, đôi mắt xanh tóe lửa á?”

Kate không thềm trả lời. Nếu anh không biết đôi mắt xanh tuyệt đẹp của anh có sức mạnh thế nào, vậy thì cô cũng sẽ không thềm cho anh biết. Cô đắm vào anh lần nữa, lần này là vào ngực.

“Và sau đó anh còn kéo em vào cái mùi xấu xa của anh, có mùi...”

“Mùi gì?” Một cánh tay bao quanh cô.

“Mùi ngựa kiệt sức phảng phất ở người đàn ông mà em biết kể từ khi còn nhỏ, và sau đó, còn không biết xấu hổ mà hôn em trước mặt-“

“Hình như em đang muốn hôn theo cách của mình thì phải,” anh nói, bắt lấy một nắm tay nhỏ khi nó bay gần đến hàm anh.

“Và sau đó, như thể chưa đủ, anh còn bắt em xốc lên xốc xuống đi hàng dặm-“

“Và em cũng đã đáp trả lại rất ngọt ngào,” anh ngắt lời vẻ tinh quái.

“Và sau đó anh còn quyết định em không xứng đáng cho một lời cầu hôn! Khi mà em đã nói cho anh biết là em đã yêu anh!” Cô đổ sập vào ngực anh với cái đắm cuối cùng.

Anh chộp lấy cô ra khỏi người anh và nhìn chăm chăm vào mặt cô.

“Em cái gì? Em đâu có nói vậy!”

Cô đỏ mặt. “Có, em đã nói.”

“Khi nào?”

Cô càng đỏ mặt hơn. “Khi mà em nói với anh ở đây em đã có mọi thứ em muốn.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô, chết lặng. Sau đó đôi mắt bắt đầu nhấp nháy. “Và anh phải tự hiểu là em yêu anh?”

Cô gật đầu, lúng túng.

Bất thành lĩnh anh phá ra cười, một nụ cười như chuông ngân vui vẻ. “Ôi, anh đúng là thằng ngốc! Ý em đã rõ ràng thế, mà chỉ có thằng đại ngốc như anh mới không hiểu!”

“Em đã hôn anh trả lại,” cô thì thầm, xấu hổ.

Anh dừng cười và cô có thể cảm thấy sự ấm áp ở nụ cười của anh khi anh nghiêng người xuống gần cô hơn và kéo cô sát vào anh. Kate không thể nhìn anh. “Đúng vậy, em đã làm thế. Và nó đã rất tuyệt.” Anh cúi đầu xuống, tìm kiếm đôi môi cô.

Kate bấu môi. “Em không hôn một kẻ bắt cóc.”

Anh cười và lăn người xuống cỏ, kéo cô nằm trên anh. “Vậy thì, cô nàng nóng tính bé nhỏ của anh, em có vui lòng đồng ý cho một người đàn ông đã hoàn toàn điên vì yêu em hôn em không? Một người đàn ông chẳng có gì ngoài một trái tim và một ngôi nhà xuống cấp nhưng rất sạch sẽ tặng cho em. Và, mặc dù anh ta không xứng đáng với em, nhưng anh ta đang rất tuyệt vọng được hỏi cưới em làm vợ của anh ta.”

Cô nhìn chằm chằm xuống anh trong một lúc và Jack bàng hoàng khi nhìn thấy những giọt nước mắt đang lăn xuống trong đôi mắt đẹp của cô một lần nữa. “Ôi, không, tình yêu của anh, anh xin lỗi. Nếu anh có nói hay làm gì sai, cho anh xin lỗi. Chúa ơi, anh đúng là một thằng ngốc vụng về, nhưng anh yêu em rất nhiều. Kate, em yêu quý, đừng khóc nữa.”

Nước mắt nhỏ xuống càng nhiều hơn, rớt xuống mặt anh. Anh hôn lên đôi má ửng của cô, đôi mắt ửng của cô, đôi môi ửng của cô. “Đừng khóc, tình yêu bé nhỏ của anh. Anh không thể chịu đựng được.”

Cô nhìn anh qua bức màn lung linh của những giọt nước mắt. “Em xin lỗi...”

Tim anh như ngừng đập.

“Xin lỗi, Jack, anh yêu...Chỉ vì em hạnh phúc quá...” cô thút thít.

Thật là tuyệt vời để được ôm như thế này, an toàn và ấm áp trong vòng tay anh, má cô áp vào tim anh, đầu cô rúc vào bên dưới cằm anh. Cô cọ má nhẹ nhàng vào đường viền cằm lởm chởm râu của anh, rồi thở dài với hạnh phúc. Cô ngước lên và bắt gặp mắt anh với sự dịu dàng trong đó làm cô ấm người lên từ đầu tới chân. Sau một lúc Kate buộc mình đẩy anh ra. Miễn cưỡng anh để cô làm vậy. Cô ngồi lên và vuốt lại váy áo. Anh vẫn nằm đó nhìn cô, một nụ cười

dịu dàng, rạng rỡ trên gương mặt anh.

“Anh vừa mới nghĩ ra một lý do khác để em kết hôn với anh,” anh dài giọng.

“Hửm?”

“Là người hầu cho em. Anh chưa bao giờ biết một phụ nữ nào rất giỏi tạo cho mình lấm lem như em,” anh cười lục khục, lấy mấy cọng cỏ ra khỏi tóc cô. Cô đập vào hai tay anh và đẩy anh nằm xuống lại. Đôi tay cô để trên ngực anh, một phần để đảm bảo giữ khoảng cách với anh, phần khác để cô không mất liên lạc với cơ thể anh.

Khuôn mặt cô trở nên nghiêm trang và đôi mắt tối lại với lo lắng. “Em phải hỏi anh điều này, Jack. Anh thật sự không quan tâm về những chuyện xảy ra với em ở Tây Ban Nha ư?”

Mắt anh dịu lại. “Trái lại, anh quan tâm rất nhiều...nhưng không phải chuyện em đang lo lắng đâu, tình yêu của anh.” Anh kéo cô xuống hõm cơ thể mình. “Anh biết em đã bị tổn thương, với những nỗi kinh hoàng và bị lạm dụng, về những đói khát mà em đã phải chịu đựng, về những nguy hiểm mà em chỉ có một mình không ai bảo vệ em. Anh biết em đã không có được sự giúp sức động viên khi em cần đến, việc em đã phải gánh chịu những tin đồn độc ác, ngày một tồi tệ hơn. Anh biết em đã phải trở về nhà mà không còn gì và không còn ai, phải đối mặt với cảnh thiếu thốn, và anh biết em vì để kiếm sống đã phải cạo sà nhà cho anh và chịu đựng tính khí xấu xa của anh...”

Giọng anh rung rung và anh ôm cô chặt hơn, run rẩy với cảm xúc. Sau một lúc, anh đã bình tĩnh lại, vòng tay anh giãn ra và đôi môi anh tìm đôi môi cô, dịu dàng, yêu thương. “Anh hứa với em, Kate, em sẽ không bao giờ bị đói, sợ hãi, đau đớn hay cô đơn, trong khi anh còn sống sẽ không cho phép xảy ra điều đó. Và anh nguyện cống hiến phần đời còn lại của mình để yêu thương và bảo vệ em.”

Cô nhẹ lòng với niềm hạnh phúc. “Và em cũng vậy, tình yêu của em,” cô thì thầm. Cô chỉ có thể nói tới đó trước khi môi anh tìm đến với môi cô lần nữa.

Sau một lúc lâu yêu thương nhau, anh thêm vào, “Bên cạnh đó, quan điểm của anh là-” anh cựa quậy người cho thấy rõ anh đang rất khuấy động với vẻ mặt tinh quái “-quan điểm của anh là, trình tiết không có chỗ trong hôn nhân.”

Bị phân tâm bởi những cảm xúc do những chuyển động của anh, Kate hơi chậm một chút trong việc hiểu điều anh muốn nói tới, nhưng cuối cùng cô cũng nhận ra sự tinh quái trong cái nhìn của anh, tình yêu, đam mê và sự tin tưởng hiện rõ trong đó. Nhẹ người cô bắt đầu cười khúc khích, rồi anh cũng lười nhác tham gia cùng cô khi anh cuốn cô vào vòng tay của mình và ôm cô thật chặt.

Sau một lúc, Kate kéo cằm anh xuống để cô có thể nhìn vào mắt anh. Có một chút nghịch ngợm trong cái nhìn yêu thương cô trao cho anh. “Vậy là anh đã hứa sẽ luôn yêu thương và bảo vệ em...”

“Luôn luôn, em yêu.”

“Và bảo đảm em sẽ không bao giờ bị đói khát lần nữa?”

“Bảo đảm.”

“Và thủ tiêu hết mấy con nhện cho em.”

“Nhiều như em muốn.”

“Và không bao giờ bắt em cạo sà nhà cho anh.”

“Cái cô bé này!” Anh búng vào mũi cô trêu chọc. “Nếu em còn nhớ, thì anh đã không muốn em làm thế ngay lần đầu tiên.”

Cô gật đầu tinh quái. “À, phải rồi. Em nhớ rồi. Anh thích sà nhà anh bị bắn.”

Một tiếng gầm gừ và một nụ hôn nhanh chóng áp đảo cô.

“Và anh hứa sẽ không bao giờ để em thấy ‘tính khí xấu xa’ của mình lần nữa?” Cô đưa tay lên và quăn quanh một lọn tóc đen quanh ngón tay mình cho đến khi nó thít chặt vào tay cô. Rồi cô giật nhẹ.

Một cái nhìn báo điềm gở từ đôi mắt xanh làm cô cười khúc khích.

“Cũng còn tùy,” anh lạnh lùng.

“Tùy cái gì cơ, tình yêu của em?” cô thì thầm, chớp chớp hàng mi vẽ ngậy thơ.

“Ồ, nhiều thứ lắm, chẳng hạn như khi đó mấy cái bình cà phê hay lọ hoa vẫn còn nằm trên bàn hay đã bay vèo qua không khí rồi.”

Cô cười lộ má lúm đồng tiền. “Ồ, vậy thì em cũng không biết chắc em có hứa được điều đó

hay không. Mấy cái bình cà phê đâu có thể đoán trước được, anh cũng biết rồi đó.”

“Ừm,” anh đồng ý khô khốc. “Anh nghĩ chắc anh phải mất ít nhất hai mươi hay ba mươi năm nữa mới hiểu đường bay của mấy cái bình cà phê.”

“Không đâu,” cô nói dịu dàng.

Anh nhìn trêu chọc xuống cô. Trái tim anh đang đập dồn dập với cái nhìn đắm đuối từ đôi mắt cô.

“Phải lâu hơn thế nữa, anh yêu à, lâu, lâu hơn nhiều,” cô thì thầm, vươn người lên và kéo miệng anh xuống miệng cô.

Phần kết

“Ôi, thả em xuống, đồ tham lam!”

“Im nào, cô bé! Và thôi vặn vẹo ghê gớm thế đi, không thì anh...thả ra bây giờ!”

Bật cười, Kate đang được bế qua cửa. Jack vẫn còn đang hôn cô, rồi đặt cô đứng xuống, mỉm cười với cô. Cô dâu ba tuần của anh trông rất rạng rỡ. Rạng rỡ đến nỗi anh lại thấy mình cúi xuống hôn cô lần nữa. Rồi lại lần nữa.

Carlos, Martha, Millie và Florence đang nhìn, cười toe toét. Cuối cùng Kate cũng nhận thức được mình đang có khán giả. Đỏ mặt, cô kéo mạnh ống tay áo Jack và chỉ. Ngay lập tức bọn họ kéo tới với những lời chúc mừng.

Đồ uống giải khát cũng đã được mang ra, những lời chúc mừng trao đổi qua lại, và các cô gái túm tụm trầm trồ đầy ngưỡng mộ với bộ váy của Kate. Sau một lúc, Martha tiến đến phía trước với một gói thư lớn, một cái nhìn xin lỗi trên gương mặt bà.

“Tôi xin lỗi vì đã ngắt lời, Mr Jack, nhưng lá thư này đã đến đây được vài tuần rồi, và nó làm tôi thấy lo lắng. Nó được gửi từ London và có vẻ rất quan trọng.”

Jack cầm lấy và lật tới lui trong tay mình, cau mày.

“Từ các luật sư!” Bà Martha nói vẻ nghiêm trọng. “Chẳng có tin gì tốt lành từ các luật sư cả. Xin lỗi, thưa ngài.” Bà rời đi, mở cửa ra dấu cho những người hầu khác rời khỏi phòng.

Jack mở nó ra và bắt đầu đọc. Sau một lúc anh ngồi xuống, một cái nhìn kỳ lạ trên gương mặt anh. Kate, thấy lo lắng, chạy tới chỗ anh.

“Có gì vậy, Jack? Tin xấu à? Không phải là bà ngoại anh chứ?”

“Không. Không phải tin xấu,” Jack nói trong một giọng khác lạ. “Đây, em tự mình đọc đi.”

Kate cầm lấy gói giấy tờ. Đầu tiên là một lá thư từ một người cố vấn, nói rằng ông đã được hướng dẫn để chuyển bức thư này khi nào điều kiện được đáp ứng. Kate cau mày. Thật khó hiểu. Cô mở bức kể tiếp và liếc nhìn đoạn mở đầu.

“Jack!” cô thở hỗn hển.

“Đọc tiếp đi, em yêu,” anh nói. “Anh không chắc là mình có nên tin không nữa.”

Kate đọc:

Jack, con trai yêu quý của ta,

Khi con nhận bức thư này, cũng là lúc các luật sư của ta đã chắc chắn rằng con cuối cùng cũng đã chia tay với Julia Davenport, hoặc là một năm lẻ một ngày sau khi ta chết. Ta hy vọng nó đến sớm hơn.

Dù sao đi nữa thì con cũng sẽ là người thừa kế tất cả mọi thứ mà con từng mong muốn. Ta chưa bao giờ có ý định muốn con là một kẻ nghèo khổ. Đó là một mưu mẹo của một người sắp chết như ta để giải phóng con khỏi người đàn bà đó.

Bác sĩ của ta đã cho ta biết ta sẽ không qua khỏi trong vài tuần nữa, vì vậy ta đã làm những điều mà ta nghĩ là có thể đem lại cho con cơ hội tốt nhất để hạnh phúc. Ta biết các việc làm của ta sẽ làm con bị tổn thương, con trai của ta, và ta xin lỗi con vì điều đó. Nhưng ta tin đó là cách tốt nhất.

Julia Davenport là một người đàn bà tham lam, Jack, và là một đứa cực kỳ tham vọng, bất tín. Ta tin nó sẽ bỏ con khi biết con không được thừa kế gì hết. Ta hy vọng nó không làm con bị tổn thương nặng nề, con trai của ta.

Ta cũng hy vọng con có thể tha thứ cho sự hắt hủi rõ ràng ra đó của ta. Ta biết, điều đó thật độc ác, vì con đã luôn là đứa con trai được ta yêu thương, ngay cả khi chúng ta có tranh cãi với nhau. Nhưng ta muốn thấy con được hạnh phúc, Jack à. Không có gì quan trọng bằng tình yêu thực sự - mẹ con và ta đã rất hạnh phúc với nhau và trái tim ta cũng đã đi theo bà ấy khi bà ấy mất. Con là hình ảnh của bà ấy, con trai yêu quý của ta, và ta biết bà ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho ta nếu ta không làm gì để đảm bảo con được hạnh phúc.

Hãy tìm một cô gái khác để yêu, Jack à – một người yêu con thật sự bằng cả trái tim, người yêu con vì đó là con – chứ không phải vì tài sản hay vị trí của con. Và khi con đã tìm thấy cô ấy, Jack à, hãy cưới cô ấy ngay lập tức và đừng bao giờ để cô ấy đi.

Ta sẽ chuyển năm trăm bảng đến Sevenoakes từ bây giờ cho đến khi ta chết, vì thế con sẽ không phải hoàn toàn thiếu thốn. Và ta biết bà ngoại và em gái con sẽ chăm sóc cho con. Con là đứa con yêu quý của ta, con trai của ta.

Ta hy vọng con có thể vì yêu thương ta mà tha thứ cho sự can thiệp của một người cha. Chúa sẽ bảo vệ con.

Người cha rất yêu thương con...

“Ôi, Jack, dù thế nào thì ông ấy cũng vẫn rất yêu thương anh...” Kate rơi nước mắt.

Jack không thể trả lời; anh chỉ vươn tay ra và kéo cô vào lòng mình. Sau một lúc lâu, anh nói trong một giọng nghẹn ngào, “Con đã tìm thấy tình yêu thực sự của mình rồi, cha à. Đây là cô ấy...”

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>